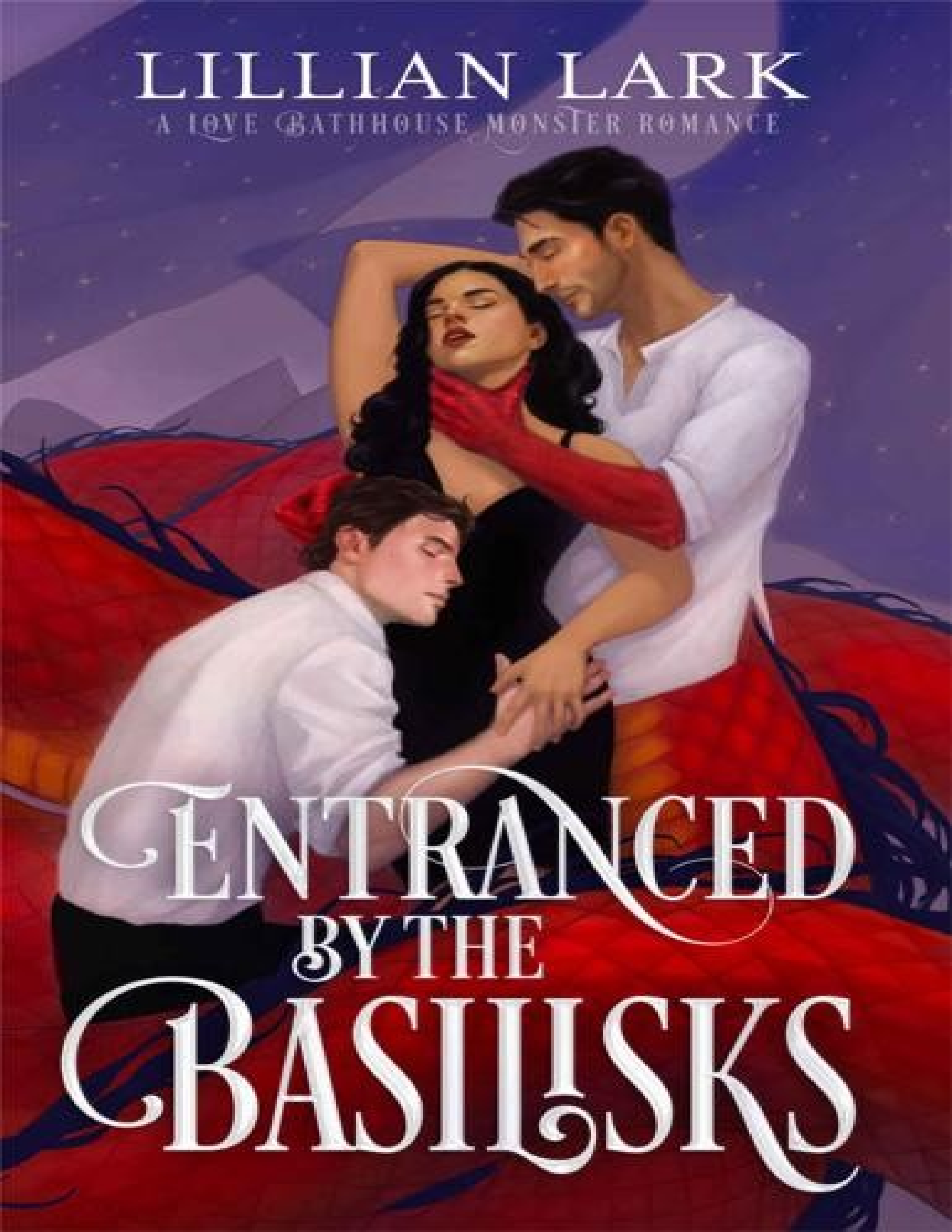

LILLIAN LARK
A LOVE BATHHOUSE MONSTER ROMANCE
ENTRANCED BY THE BASILISKS

ENTRANCED BY THE BASILISKS

LILLIAN LARK

İÇİNDEKİLER

İçerik Uyarıları Önsöz
1. Jasper
2. Emilia
3. Jasper
4. Emilia
5. Emilia
6. Jasper
7. Emilia
8. Emilia
9. Jasper
10. Ari
11. Emilia
12. Jasper
13. Emilia
14. Ari
15. Emilia
16. Emilia
17. Ari
18. Jasper
19. Emilia
20. Jasper
21. Emilia
22. Emilia
23. Ari
24. Emilia
25. Jasper
26. Emilia
27. Jasper
28. Emilia
29. Ari
30. Jasper
31. Emilia
32. Emilia
33. Ari
34. Jasper
35. Emilia

36. Emilia
37. Jasper
38. Emilia
39. Emilia
40. Ari
41. Jasper
42. Ari
43. Emilia
44. Ari
45. Emilia
46. Ari
47. Jasper
48. Emilia
49. Jasper
50. Emilia
51. Emilia
52. Ari
53. Emilia
54. Ari
55. Jasper
Sonsöz

Yazarın Notu Yazar Hakkında

Basiliskler tarafından büyülendi

Telif Hakkı © 2022 Lillian Lark tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,
Bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Editör: Ellie, Kardeşimin Editörü

Düzeltmen: Rosa Sharon, Kardeşimin Editörü

Kapak Sanatçısı: Lillian Lark

 Vellum ile oluşturuldu

İÇERİK UYARILARI

Sevgili okuyucu,
Basilisklerin Büyüsü, anksiyete, yılanlar, bir aşk ilgisi tarafından yapılmayan zorbalık, acı oyunu, aile yabancılaşması, aşk ilgisi tarafından yapılan aldatmacalar ve manipülasyonlar ve son derece yanlış yılan anatomisi tanımlamaları içerir.
(Ve hemipenlerin tamamen yokluğu. Her birinin sadece bir tane var.
Gelecekteki ejderhalar olsa
da...) Kendinize karşı nazik
olun,
L. Lark

Tommy için,
Tüm saçma sorularıma cevap verdiğiniz için teşekkür ederim.
Şimdi, kutsal olan her şey aşkına, daha fazla okumayın!

PROLOGUE

"YANI, LANETLENDIN MI?"

İrkildim. Lanetlendim.

Karmaşık bir şekilde oyulmuş masanın karşısındaki kadın soruyu dikkatli ve nazik bir şekilde soruyor.

Gözlerimi kırpıştırıyorum, başımı sallarken bakışlarımı düşürüyorum. Gözlerim zengin mobilya parçasının oymalarında geziniyor ve başımı tekrar kaldırıyorum. Yanaklarım yanıyor.

Oymalarda seks yapan insanlar var. Ateşin içinde. Bazı figürler o kadar çarpıtılmış ki panikleyen zihnim
Ahşap arkadaşının saçını kavrayan bir eli ayrıştırana kadar görüntüleri inceledi ve görüntülerin geri kalanı tüm korkunç ihtişamıyla bir araya geldi.

Burası neresi?

Bu sorunun cevabını zaten biliyorum. Grace ellerini açmamam gereken kitabın üzerinde gezdirirken beni getirmeyi düşündüğü ilk yer burasıydı. Başımı sallıyorum.

"Özür dilerim." Boğazımı temizliyorum. "Bugün... çılgınca geçti."

Kelimelerim hırıltılı çıkıyor. Uykusuzluk ve aşırı panik boğazımı daraltıyor. Bu kabus gibi olay başlamadan önce de dünyanın göründüğü gibi olmadığının farkına varmaya çalışıyordum. Haftalar önce kaçırılmıştım.
sihirbazlık numaraları yapan insanlar tarafından.

Daha önce bile korkutucu ve tuhaf bir deneyim olmuştu. gargoyleler beni kurtarmaya geldi.

Ardından gelen ifşaatlar geceleri uyumamı zorlaştırıyor. Ben insanım ama nüfusun geri kalanının bir kısmı değil. En iyi arkadaşım değil. Karşımdaki kadın değil.

Her gün tehditkâr yaratıkların arasında yürüyorum ve hangisinin ekmek için kemiklerimi öğüteceğini, nazik bir davranışta bulunacağını ya da sadece hayatlarını yaşamak isteyeceğini bilemiyorum. Dünya çok tuhaf.

Hala El Cuco'ya soracak cesaretim yok. Çocukluğumuz boyunca mahalledeki tüm annelerin bizi tehdit ettiği öcü gerçek. Bazı şeylerin keşfedilmeden kalması en iyisidir.

Tıpkı bazı kitapların açılmaması gerektiği gibi.

Kadın soruya cevap vermemi bekliyor. O kadar sabırlı ve anlayışlı ki gözyaşlarıma hakim olamıyorum. Her şey başladığından beri beni rahatsız eden bir şey var.

Olaydan sonra bir saat boyunca ağladım. Panik, ağlama ve Grace'in bunu çözeceğimize dair beni rahatlatmaya çalışmasından sonra kendimi toparladım. Çoğunlukla. Birkaç dakikada bir kafa derimin kaydığını hissediyorum ve soğukkanlılığım tekrar kırılma tehlikesi geçiriyor.

"Evet, lanetlendim" -yutkunuyorum- "lanetlendim."

Kendisini olağanüstü çöpçatan Rose Love olarak tanıtan kadın başını sallıyor.

"Peki gözlüklerin nedeni bu mu?" diye soruyor, gül renkli camları olan altın kalp şeklindeki çerçeveleri işaret ederek.

Grace elini kalbinin üzerine koyarak bunların en iyi seçenek olduğuna yemin etti. Bunlar onun vintage koleksiyonundan gelmişti ve Malzemelerin, üzerinde yapacağı büyüyü kaldırabilecek kadar kaliteli olduğu varsayılıyor.

Başka bir gün olsa bu gözlükler komik olurdu ama şu anda dünyayı pembe gözlüklerle görmekle suçlanacak son kişi benim.

"Evet. Gerçekten dönüşüp dönüşemeyeceğimi henüz bilmiyoruz-" diye kestim.
Hala bunların gerçek olabileceğine inanmakta zorlanıyorum.
"İnsanları taşa çevirmek mi?" Rose soruyor. Nefes alıyorum. "Evet."
Rose, şık kalemini önündeki kırtasiye malzemesine usulca vurarak, "İlginç," diye düşünüyor.
İnançsız bir kahkaha boğazımda düğümleniyor. Bunun için kullanacağım son kelime ilginç olurdu, ama belki de ben olmasaydım
yeniden canlandırılmış bir efsanenin poster çocuğu olarak ortalıkta dolaşırken, ben daha akademik bir yaklaşım sergilerdim.
Rose düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi yüzünü buruşturuyor... belki de duyuyordur. Cadı yetenekleri konusunda uzman olmaktan çok uzağım.
"Üzgünüm, bu benim gördüğüm bu türden ilk lanet. Yapabileceğimi düşündüğünüz şey nedir? Grace beni aradığında çok net değildi" diyor.
Grace benim için bir büyü almaya gitmeden önce bana eşlik etmişti. Biz laneti nasıl bozacağımızı bulmaya çalışırken olanları gizlemek için bir büyü.
Bir Hollywood yıldızının tarzıyla bağlanmış vintage saç eşarbı, kurgumun hareketini gizlemiyor.
Bu arada bir cazibeye ihtiyacım olduğunu düşünen Grace, bunun kolay bir çözüm olmayacağını düşündüğünü söylüyor. I
laneti bozmak için öne sürdüğü hipotezi parçalamak istememiştim. Daha fazla soru sormalıydım.
"Şey... Grace bunu yapan kitaptan bazı ayrıntılar aldı ve büyüyü bozmanın bir yolunun eşimi bulmak olduğunu düşünüyor." Yanaklarım yanıyor. "Ya da... bir yılanın dilinde zevk bulmak."
Bu ne anlama geliyorsa artık.
"Ah." Rose'un kafa karışıklığı gider. "Yani, sen bana Sana eşini bulacağım ya da muhtemelen bir yılan akrabanla zevk alacağım."
Sanki bu terim lügatimde saatler öncesine ait değilmiş gibi, "Kitap yılan soyundan geliyor," diyorum. "Grace'e

göre."

"Anlıyorum," diyor Rose. Düşünmek için dudağını ısırıyor. "Bu seçeneklerden herhangi biri hakkında ne düşünüyorsun?"

Nasıl hissediyorum? Bu, açmak istemediğim bir solucan kutusu, ama çöpçatan sordu...

"Genelde sıradan seks yapmam. Zevk almaktan kastın bu olduğunu varsayıyorum." Utangaçlığım, biriyle cinsel ilişkiye girebilmem için önce onu tanımam gerektiği anlamına geliyor. Bir süredir böyle bir şey yaptığımdan değil.

Uzun zamandır. Eğer çalışmıyorsam, ki zamanımın çoğunu bu alıyor, Grace ya da annemle takılıyorum.

Randevular çok sıkıcı.

Ve flörtümün kılık değiştirmiş bir kurt adam olduğu korkusu, deneyime tamamen yeni eklenen bir şey.

"Ama... eğer bu sorunu çözerse..." Ben başlıyorum. Bu lanetten kurtulmak için sıradan seks yapabilir miyim?

Rose sözümü kesmek için elini salladı. "Kimse istemediğin ya da seni rahatsız edecek bir şey yapmanı istemez. Ne ben ne de eşleştiğin herhangi biri."

Doğru. Bu mantıklı. Rose'un doğrudan kararıyla bazı endişeler ortadan kalkıyor ama geriye...

Çöpçatan "Bir eş mi arıyorsunuz?" diye sorar.

1

JASPER

BİR GÜN ÖNCE

"EVET MI?" Kafamı kaldırmadan sordum.

Agnes'in onaylamayan bakışları başımın tepesini yakıyor. Eğer kadın paranormal bir varlık olsaydı, bakışları şüphesiz ölümcül olurdu.

Benimkinden çok daha ölümcül zaten.

"Owens aradı ve partileri için bir tarih belirlemek istedi." Başımı kaldırdım ve çelik omurgasına rağmen Agnes irkildi.

Bu etki üzüntü verici. Bağışçılarla ve onların saçma talepleriyle başa çıkmak çok daha kolay olurdu. içgüdüsel bir temkinliliğe neden olmadı.

Ama olduğum kişi olmaktan başka bir yol yok.

"Hâlâ birinci katın tamamını mı istiyorlar?" Ben soruyorum. "Evet." Verdiği cevap hissettiğim sıkıntıyı yansıtıyor. Bu

Kütüphane, Belediye ve Konsey'in ortak bir organizasyonudur

paranormal dünyayı yöneten. Bana binanın çok güzel olduğu ve burada etkinliklere ev sahipliği yapabilmenin büyük bir övünç kaynağı olduğu söylendi. Öyle bir övünç ki.

Bu kütüphaneyi ayakta tutan önemli bağışlar.

Güzel bina eskimiş ve her zaman onarıma ihtiyaç duymaktadır. Fonların büyük bir kısmı binanın yönetimine gidiyor.

Paha biçilmez koleksiyonlarla başa çıkıyoruz, ancak bina kulağımızın dibine çökerse dünyadaki tüm güvenlik

önlemleri işe yaramayacaktır.

Konsey'in cüzdanı olan taştan kan çıkarana kadar, bağışçılardan gelen para kütüphaneyi işletebilmek için çok önemlidir.

Burnuma masaj yapıyorum.

Ancak birinci katı kapatmak istedikleri şeyi karşılamıyor ve Agnes de bunu biliyor. İstedikleri türden bir parti için organize ediyorlarsa, binaya erişim mümkün olmayacağı için tüm binanın halka kapatılması gerekecektir.
çalışma odaları ve raflar. Kütüphane, sıradan ziyaretçiler, öğrenciler ve seyahat eden akademisyenler için hareketli bir yerdir ve taşıdığımız materyallerle ilgili tavsiyelerde bulunur.

İşleyişte yaşanacak herhangi bir aksaklık, programlamada haftalarca sürecek dalgalanmalara neden olacaktır.

Bunu yapma yetkim var, ancak bu yaptığımız işin amacına aykırı ve istemediğim bir emsal teşkil ediyor. Bu binanın bir kütüphane olarak işlev görmesi gerekiyor, bir etkinlik salonu olarak değil.

Ama Owens'ın bağışlarına ihtiyacımız var.
getirdikleri kalabalık. Cadı ailesi eski bir aile değil ama iyi bağlantıları var.

"Yapılabilir mi?" Ben soruyorum.

Agnes burnunu çekiyor. Kafasındaki her bir gümüş iplikli saç telini hak etmiş zorlu bir kadın. Yetenekleri
ve metanet, binanın bu kadar iyi çalışmasının nedenidir.

"Evet, yeterince haber verilirse," diyor.

"O zaman planlayın."

Ve benden hiç hoşlanmıyor. Ki bu iyi bir şey. Sevilebilir biri olmadığımı kabul eden ilk kişi ben olacağım. Yapacak çok şey var ve
Talimatlarımı yumuşatmak için gereken sosyal hoşluklar için gün içinde yeterince zamanım yok. Zaten sosyal nezaket benim için hiçbir zaman pek bir şey ifade etmemiştir.

"Bir şey daha var," dedi Agnes, sözümü keserek
işe geri dönmeye çalışıyor. Yüzü sıkışmış. Bu iyi bir şey olamaz.

~

"BU NASIL OLABILIR?" Sesim ölçülü ama öfkem yine de dışarı taşıyor. Agnes'e değil. Agnes'e asla. Onsuz durumun ne kadar kötü olacağını ancak hayal edebilirim.

Önümüzdeki büyük sandık, yolculuğunu detaylandıran eziklerle dolu.

"Akademisyenin bize bir şey gönderme niyetinden haberdar edilmedik. Elimizdeki tek iletişim onun Arşiv'e eklenmeyen kitapların restore edilerek geri gönderilmesini talep ediyor."

Agnes insan olabilir ama doğaüstü dünyadan haberdardır. Öyle olmasaydı binayı bu kadar iyi yönetemezdi.

"Ve takip numaralarını kontrol etmedi mi?"

Agnes homurdanıyor. "Ondan herhangi bir teslimat almadığımızı söylediğimde yaptı. Bu da onu yerini bulana kadar teslimat şirketiyle neşeli bir kovalamaca yaşadı."

Nakil sırasında kayboldu. Tam da bugün uğraşmam gereken şey. Agnes kıpırdanıyor. "Kitapların onarılması gerektiğini söylüyor, kataloglanacak ve hafta sonuna kadar geri gönderilecek."

Sandığa bakınca gözlerim açılıyor, kaç tane kitap olduğu belli değil.

Bu adamın küstahlığı. "İmkansız."

Agnes başını sallar. "Ben de öyle dedim. Yani, iki kitapla takas etti."

Başımı sallamayı bırakıyorum. İki kitap mümkün olabilir.

"Durumlarını biliyor muyuz?"

Agnes sıkıntıyla iç geçirir. "Onarımların yapılması gerektiğini söyledi. ama aynı zamanda mevcut halleriyle kullanılabilir olmadıklarını da söyledi..."

Dudaklarımı büzüyorum. Yani, yalan söylüyor.

Agnes devam ediyor. "Eğer Emilia şu anda bu tür bir iş için uygun değilse, ona hayır derdim."

Ancak Bayan Emilia Rivera, artık bizim dünyamızı bildiği için büyülü kökenli kitapları içeren işler için uygun. Bayan Starling'in uğraştığı sorunla ilgili bir şey. Detaylar önemli değil. Önemli olan, insanlardan gizlenen dünyadan kitapların artık kurum içinde restore edilebilmesi.

"Ona soracağım,"

diyorum. Agnes kaşlarını

kaldırıyor.

"Doğru olan bu. Bu onun mevcut programını bozabilir," diyorum.

Agnes'in bana kaşlarını kaldırmasının nedeni bu değil, ama çalışanlardan iyilik istemek için yetki vermek bana göre değil. Söz konusu çalışan benden korkuyor olsa bile.

Daha fazla zaman geçmeden Bayan Rivera'nın ofisinin önünde duruyorum.

Normalde ikimizin de rahatı için bir e-posta gönderirdim ama bir zaman çizelgemiz var. Nefes alıyorum ve kapıyı çalıyorum.

Kütüphanecimin ve restorasyon uzmanımın ortak ofisi. Nadiren duyduğum bir ses kapıdan içeri giriyor.

"İçeri gel."

Ofise giriyorum, mekân sıcak renkler ve korunmuş kâğıtlardan oluşan bir küme. Odanın kokusu bir karışım vanilya ve daha hafif olarak güller ve başkalarının rahatlık olarak adlandıracağı şeylere ilham verir.

"Müdür Bey." Bayan Rivera ayağa kalkıyor ama gözlerini çenemin hizasında tutuyor.

Zihinsel olarak iç çekiyorum, onun tepkisine boyun

eğiyorum. Çoğu insan,

Yıllarca birlikte çalıştıktan sonra bile bakışlarımla karşılaştıklarında ürküyorlar. Bu benim olduğum şeyin gerçeği ve beni rahatsız etmemeli.

Ama Emilia Rivera'nın gözlerimin içine bakmaktan tamamen kaçınması rahatsız edici bir kaşıntıya neden oluyor. Her zaman olmuştur. O aldı

Geçmişte rol yapacak kadar yakındım ama asla göz teması kuracak kadar değil. Bunu kabul etmek aptalca.

ama bu beni olduğumdan daha da fazla canavar gibi hissettiriyor. Kesinlikle dünyaya gösterdiğimden daha fazla bir canavar.

Yanımdaki elimi esnetiyorum. Emilia'nın elini kaldırma dürtüsü

Sivri çenesinden kalın kirpiklerinin gözlerini korumamasına kadar her şey tamamen uygunsuz ve açıklanamaz. Açık kahverengi teninin pürüzsüz tonu, koyu renk kaşlarının kavisi ve genellikle canlı bir renkle boyanmış dolgun dudaklarının kıvrımı ile çok güzeldir.

Güzel, kullanmak için basmakalıp bir kelime olabilir, güzel, zihnimin geviş getirmesine izin vereceğim kadar uzak.

Gözlerimizin bir kez olsun buluşmasını istememin tek nedeni merak. Başka bir şey değil.

"Hafta sonuna kadar paranormal kökenli iki kitabı restore etmek için programınızda yer var mı?" diye sordum.

Emilia kaşlarını çatarak dizüstü bilgisayarına bakıyor. "Ne durumdalar?"

"Durumu bilinmiyor."

Dudakları sıkıştı. "Durumu bilmeden, ben bir hafta içinde tamamlanıp tamamlanamayacağını söyleyemem. Bazı süreçler diğerlerinden daha uzun sürer."

Dudaklarım onun örtülü hayal kırıklığı karşısında seğiriyor. Genellikle,

Restoratör başını sallamakla yetiniyor, kendini sakladığı kalkanın altından onu görmek bir şekilde daha iyi. Neredeyse

Sanki gerçek bir insan görüyormuşum gibi.

Önemli olduğundan değil.

Emilia verdiği cevaptan pişman olmuş gibi dudağını ısırıyor.

"Sandık Bayan Starling'in laboratuvarına gönderildi ve Agnes ilgilendiğiniz başlıkları size iletecek. Lütfen kontrol edin

envanter listesi, kitapları onunla birlikte değerlendirin ve gün sonuna kadar mümkün olup olmadığını bana bildirin," diyorum.

Onu daha fazla rahatsız etmeden önce ofise gitmeliyim.

Emilia başını sallıyor ve ben de tören yapmadan ayrılıyorum. Çalışanlarımdan talep eden, mesafeli bir insan olduğumu biliyorum ama kadını kaçınılmaz olandan daha fazla korkutmak istemiyorum.

Telefonum cebimde vızıldıyor. Şüphesiz bu sabah söndürülmesi gereken başka bir yangının sinyalini veriyor. Ama ekran kilidini açtığımda donup kalıyorum.

Her zamanki gibi bir yangın değil.

Bu gece benimle hamamda buluş.

Bayan Rivera'nın bakışlarının düşünceleri farklı türde bir dürtü. Devam etmemesi gereken ama kaç kez bırakmaya çalışsam da devam eden bir bağımlılık.

Dişlerimi sıkıp cevap veriyorum.

Hayır.

Birbirimizi son gördüğümüzden bu yana bir ay geçmişti. Ve aradaki zaman boşluğu bunu daha kolay, daha az cazip hale getirmiyor. Buluşmak ve daha önce olan her şeyi unutmak

Bu kütüphanenin iyiliği için sürekli yangın söndürme ve dirsek sürtme dünyasına geri dönmek zorunda kalıyorum.

Ama geçen yılki toplantılarımızda alttan alta bir şeyler oluyordu. İçgüdülerim beni bir şey hakkında uyarıyor.

Günaha girmezsem bu konu hakkında düşünmekten kaçınmak daha kolay olacak.

Telefon başka bir mesajla çalıyor.

Sizin için bir kitabım var. Arşiviniz için.

Tutuşum sıkılaşıyor ve küfrediyorum. Ekrandaki kelimeler

bir yem gibi uzağımda sallanıyorlar. Direnç parmak uçlarımdan kum gibi akıp gidiyor ve ben bir şeylere vurmak istiyorum.

Keşke beni bu kadar iyi tanımasaydı.

2

EMILIA

NE GÖT HERIF AMA.

Müdür Adder benimle konuşmaya her tenezzül ettiğinde aklımdan geçen mantra bu. Her talep
Varlığımdan rahatsız olmuş gibi çekip gitmeden önce ona olabildiğince kısa bir süre veriyorum.

Belki de yargılarımda çok aceleci davranıyorum.

Müdür ilişkilerinde adil ama empatiye ihtiyacım olduğunda gideceğim biri değil. En azından o benim gerçek patronum değil ve izin almak konusunda onunla konuşmak zorunda kalmam... eğer izin alırsam.

Uzun zaman oldu ve yakın zamanda da olmayacak.

Tatil, meşgul olmayacağım ve meşgul olmazsam zihnimin dağılmayacağı anlamına geliyor. Eğer dikkatim dağılmazsa, tüm bu sihirle uğraşmak zorunda kalırım. dünya şeyi.

Olan biten her şey o kadar da bunaltıcı gelmeyene kadar bir program yapmak ve kendimi işe vermek daha iyi. Grace'in sapığı tarafından kaçırılmamın hatıraları peşimi bırakmayana kadar.

Agnes'ten gelen ve değerlendirmem gereken belirli başlıkları içeren e-posta dizüstü bilgisayarımda çınlıyor ve onu alıp Grace'in laboratuvarına gidiyorum.

Yıllardır burada, bodrumda neler olup bittiğinden tamamen habersiz bir şekilde çalışıyorum. Aslında pek çok şeyden habersizdim. Grace kütüphanemizin Konsey'in bir projesi olan Arşiv'e ev sahipliği yaptığını açıklamıştı. doğaüstü varlıklar. Amaç, bir çalışma tarihi oluşturmak için elde edilebilecek her doğaüstü öğeyi korumak ve kataloglamaktır.

Grace'in anlattıklarından ve şimdiye kadar üzerinde çalıştığım parçalardan edindiğim izlenime göre, bu tür şeylerin her zaman tutarlı bir kaydı olmamış. İzolasyonist ve ketum olan varlık grupları var. Ne zaman
Bunu sorduğumda Grace sadece omuz silkti ve Konsey kurulmadan önce dünyanın nadir yaratıklar için güvenli olmadığına dair bir şeyler söyledi.

Gördüğüm kadarıyla, daha nadir bulunan yaratıkların çoğunluktan daha az güvenli olduğundan şüpheleniyorum. Görünen o ki
ayrımcılık sadece insani bir özellik değildir. Güzel.

Güncellenmiş anahtar kartımı önünde salladığımda Grace'in laboratuvarının kilidi bip sesi çıkarıyor. Bodrum katındaki laboratuarlara erişim, bu yepyeni dünyaya itildiğim için bir teselli ödülü. Grace'inkinin yanında büyülü kökenli kitapları restore etmek için kendi laboratuvarım bile var.

Üst katlarda hala restorasyon için bir laboratuvarım var. Sıradan kitaplar, gerçi oraya giderek daha az çıkıyorum. Görünüşe göre bu tür kitaplarda benim becerilerime daha çok değer veriliyor ve bundan pişmanlık duyduğumu söyleyemem. Genelde çalıştığım kitapları seviyordum, ama bu kitaplar başka bir şey
Tamamen. Elime aldığım bazı müze parçalarına ulaşabilmek için iyi bağlantılarımın olması ve onlarca yıldır restorasyon yapıyor olmam gerekirdi. Göz alabildiğine yaldız, deri ve illüstrasyonlar.

Grace başını kaldırıp sırıtıyor. "Selam yabancı."

Önlüğü, kıvrımlarını saran vintage kesim zümrüt rengi elbisesini örtüyor. Grace her kıyafetin zahmetsiz ve göz alıcı görünmesini sağlıyor.

"Yeni bir teslimatımız olduğunu duydum," diyorum.

"Evet, şimdi geldi." Grace büyük bir sandığı işaret etti. Dizüstü bilgisayarımı alana eklediğimiz çalışma masasına bırakıp levyeyi almaya gidiyorum.

"Bugün öğle yemeğine gitmek ister misin?" Grace sordu. "Birlikte takılmayalı uzun zaman olmuş gibi."

"Ne? Elliot'ın öğle yemeği için ayrıntılı planları yok mu?" Alay etmeye çalışıyorum.

"Elliot ayrıntılı planlarını başka bir güne saklayabilir."

Grace bana hayatının ne kadar harika olduğunu anlatırken benimkinin darmadağın olduğu bir öğle yemeği mi?

Yutkunuyorum ve gülümsememi yüzümde tutmaya çalışıyorum. "Hayır
Bugün. Sanırım ellerim dolu olacak ve öğle yemeğine giderken daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum. Başka bir zaman.
Yine de."

Yüzünden hüzün geçiyor ama Grace başını sallıyor, zorlamıyor.

İyi bir arkadaş, arkadaşının mutlu olmasından mutlu olur. Grace mutlu olduğu için mutluyum. Çok mutluyum ama içimde biriken diğer duygulara engel olamıyorum. Bir süredir uğraştığımız şeyler.
Grace'in doğaüstü dünya hakkında bana yalan söylediği yıllar için ihanet ya da tüm yeni şeyler için korku gibi yüzeysel düzeyde.

Grace'le anlaşacağım.
Göğsümde yer kaplayan duygu ve düşüncelerden uzak durmaya çalışıyorum. Ama henüz değil.

3

JASPER

Ari'nin Aşk Hamamı'nda buluşmamız için ayırdığı odaya girdim. Buluşmamız için pazarlık yapmalıydım.
Başka bir yerde, başka bir yerde. Hamam, paranormallerin seks için buluştuğu bir yer. Cinsel eylemlerden elde edilen sihri yeniden satmak için toplayan sağlam bir iş. Yıllar boyunca buraya birçok kez geldik.

Ari lüksü sever.

Love ailesi bu kategoride cimrilik yapmıyor. Bu
Isıtılmış havuzdan çıkan buhar, büyülü sularda ıslanma ve zihnimin sonunda dönmeyi bırakma arzusunu tetikliyor, ancak odanın yastık yığınlarıyla doldurulmuş kısmı karnımın alt kısmında önlenemez bir ısıya ilham veriyor. Tüm
Özel odalar tema ve dekor açısından farklılık göstermektedir. Bu odadaki fayanslar mavi gri renktedir ve aralarına parlak gümüş damarlar serpiştirilmiştir Kıvırcık dalga tasarımlarında düzenlenmiştir.

Ari'nin bu odayı gözleriyle uyumlu olması için isteyip istemediğini merak ediyorum. Bu düşünceyi bir kenara bırakıyorum. O bile bu kadar kibirli değil... değil mi?

Bana yaklaştığında bu düşüncemi yeniden değerlendirdim,
Altın gibi parlayan ipek bir cübbeyle göz kamaştırıyor. Kollarını iki yana açmış.

"Jasper!" Ari'nin sesi derindir ve ikna edici bir müziği vardır.

Çekirdeğimdeki direnç yumuşamaya başlıyor. O
Bana ilk adımla hitap eden birkaç kişi. Bu samimiyet benim için bir kayıp değil ve karnımdaki sıcaklık yayılıyor, vücudum bu ziyaretlerin genellikle nasıl geçtiğine kendini hazırlıyor.

"Ari," diyorum, sesimin soluksuz çıkmasını engellemeye çalışarak.

"Geldiğine sevindim." Ari'nin gülümsemesi biraz kendini beğenmiş. Kendini beğenmişliğini ve özgüvenini ne kadar hak ediyor olursa olsun
Bu çok sinir bozucu. Çok sık reddedilmiyor... özellikle de benim tarafımdan.

O çok güzel. Güçlü burnu ve kalın kaşları Pers atalarını, açık kahverengi teni ve
Kontrast oluşturan gri gözleri cezbedici olmaktan çok daha fazlasıdır ve giydiği her şey her zaman en yüksek kalitede, tam olarak onun özelliklerine göre uyarlanmış kumaşlardır.

Sadece görünüşü olsaydı, onu ve ilham verdiği karmaşık duygu karmaşasını görmezden gelmek daha kolay olurdu.

Ama ağzımın suyunu akıtan şey, hareket edişindeki zarafet ve kendine olan güveni.

Bu, bakışlarının etkisini kapsamıyor bile. Göz
Ari Zeyad'la temas tutuklayıcı, hipnotize edici ve güçlü.

Aynı türden yaratıklar olmamıza rağmen, Ari
insanların onun bakışlarına nasıl tepki vereceğini kontrol eder. Bu ince bir bakış gerektirir.
etrafındakileri rahatlatmak için bir miktar büyü. Benim sahip olamadığım bir sihir. Birlikte çalıştığı insanlar gergin ve ürkek olmazsa işi daha kolay olur.

Ama artık bakışlarını korumuyor. Üzerimde aynı etkiyi yaratmıyor. Bakışlarında parıldayan hakimiyet
Gözleri ve ilgisinin sarılığı sikimin utanç verici bir hızla sertleşmesine neden oldu.

Benden ne istiyor ki?

İstediği herkese sahip olabilirdi ama yine de burada. Ne zaman soru sorsam, konuyu müstehcenleştiriyor. Ne zaman
Israr ediyorum, gücünü kullanarak baştan çıkarmayı tamamlıyor.

Ona vermem gereken her şeyi, prensip olarak sakladığım şeyleri duyusal olarak almam için bana karşı.

Aramızdaki bağ sadece sıradan, ama nedense tatilleri birlikte geçirdiğim kişi o - kutlamak için değil elbette, tabii bu kutlama şehvetten sırılsıklam ve nefes nefese geçirilmediği sürece. En çok yemeği onunla paylaştım, sohbetlerimiz geç saatlere kadar sürdü.

Ari'nin varlığı o kadar çok anıyı sarıp sarmaladı ki ondan önceki hayatımı hayal etmek çok zor. Bu yüzden
Gitmesine izin vermem gerektiğinde bile ona direnmek zor.

"Gel ve benimle otur," diyor Ari. Birkaç yastığın arasında duran ve içinde bir sürahi su bulunan tepsiyi işaret ediyor. bir şeyler ve peynir, meyve ve kuru et çeşitleri. Göz kırpıyorum. Böyle olacağını tahmin etmemiştim.

"Şarküteri tabağı mı getirdin?"

Ari omuz silkiyor. "Uzun bir günün ardından bir şeyler yemeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Öğle yemeği için durmak konusunda pek iyi değilsin."

Bunun üzerine gerildim. Ari'nin niyetleri beni
endişelendiriyor.
bir bahane uydurup gitmeye hazırlanıyor. Anlaşmamız Ari'nin yeterince yediğimden emin olmasını içermiyor. Bu farklı bir alana, tehlikeli bir alana girmek olur.

"Ve geçirdiğim günden sonra kesinlikle bir atıştırmalığı hak ediyorum," diyor büyük bir edayla.

İçimi çekmeden ve tepsinin diğer tarafındaki dolgunun üzerine yerleşmeden önce bir nefes rahatlıyorum. Duruşum Vücudunun karşımda uzanışına kıyasla kaskatı.

"Günün nasıl geçti?" Ari soruyor.

Sorunun evcimenliği kaşlarımı çatmama neden oluyor ama omuz silkiyorum. "İyiydi. Kütüphane beni meşgul etti. Arşiv için bir kitabın olduğunu söylemiştin."

"Ne yani? İşe başlamadan önce arayı kapatamaz mıyız? Bir araya gelmeyeli uzun zaman oldu." Seni özledim. Kelimeleri söylemiyor. Ondan neden böyle bir his aldığımı bilmiyorum.

"Geçmişte daha uzun süre gitmiştik,"
diyorum. Ari sadece başını sallıyor.
"Gittik."

Beyaz dişlerini göstererek bir parça kuru et koparıyor ve ben gözlerimi kısıyorum. Tahtadan bir üzüm koparıyorum. Ekşimsi tatlılığı şüphelerime hiç yardımcı olmuyor.

"Çok gergin," diye mırıldanıyor Ari. "Eskiden sevişmeden önce konuşurduk.
Hatırlamıyor musun?"

Yanaklarım ısınıyor ve solgun tenime zihinsel olarak lanet ediyorum.

"Evet, hatırlıyorum." Geçmiş ilişkilerin flaşları hareket ediyor
Ari'nin istediği şekilde hafızamdan geçtiğine eminim.

"O yüzden rahatla." Ari'nin çıplak ayağı ayak bileğime vuruyor, ikna ediyor. Bu bir alay, diğer formunda olsaydı kuyruğunun ne yapacağına dair bir jest. İşe yarıyor.

Onu daha iyi tanımasaydım, beni bir şekilde hipnotize ettiğini düşünürdüm. Ama yapmıyor. Pek bir şey yapamıyor olabilirim ama halkımızın büyüsünü hissedebiliyorum.

Bir üzüm daha aldım ve homurdandım, "Kütüphane iyi. Artık bünyemizde bir restorasyon uzmanımız var. Verimliliğimize yardımcı oldu."

Ari'nin yüzü aydınlanır. "Bu harika."

Omuz silkiyorum ve Bayan Rivera'nın aynı fikirde olup olmadığını merak ediyorum. Bizim dünyamızda zayıf bir paranormal olmak yeterince zor. Ben yapamam
Bir insan için nasıl olacağını hayal edin.

"Hâlâ bağışçılara boyun eğmek zorunda mısın?" Ari dudaklarını bükerek soruyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Bir başkası parti vermek istiyor. Bunun için tüm binanın halka kapatılması gerekecek. Bundan nefret ediyorum-"

"Ama para paradır." Ari bu sözlere bileğini sallayarak eşlik ediyor.

Buna neredeyse gülümseyecek oluyorum ama kendimi tutup minderlere doğru biraz gevşiyorum. Bunu yapabilirim. Burada onunla oturabilirim.
gökyüzü düşmeden. Yıllardır olduğu gibi aynı alanda var olabiliriz.

Başımı sallıyorum. "Para paradır."

"Yokluğumda kendini çok yoruyormuşsun gibi görünüyorsun. Belki de daha sık uğramalıyım. Bütün gece uyuduğundan emin ol," diyor Ari.

Yorum müstehcen, ancak yine tüylerimi diken diken eden bir evcimenlik akımı var.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ari-"

"Çok huysuzsun." Sanki beni neyin rahatsız ettiğini biliyormuş gibi sözümü kesiyor. "Bir kulübeye mi yaklaşıyorsun?"

İstediğimden çok daha fazla tıslamaya benzeyen sinirli bir ses çıkarıyorum. Bizim türümüz yılda birkaç kez eski derisini döker. Bu hoş olmayan ve kaşıntılı bir süreçtir.

"Sırf seninle bir konuda tartışıyorum diye huysuz olduğumu söyleyemezsin." Katılmıyorum demeliydim, kavga ediyorum
aramızda önemli bir bağ var.

"Ama benimle dövüşmene bayılıyorum," diyor Ari, imalı bir şey söylemeyi asla kaçırmayan biri olarak. Gülümsemesi geniş ve dişleri parlıyor.

Yutkunuyorum, yakamı boğazımdan çekiyorum ve kendi tepkilerime gözlerimi devirmek istiyorum. Ama Ari benden istediği her hissi çıkarma konusunda bir uzman.

"Uzun zamandır antrenman yapmama gerek kalmadı," diyorum.

Ari bir kahkaha attı. "Yaptığımız şey hiçbir şekilde eğitim sayılmayacağı için bu iyi bir şey."

Öfkelendim ve dudaklarım kıvrıldı. "Kazanmana izin verdim."

Bu bir yalan, ama sataşmaların doğru olması gerekmez.

"Bu doğru mu?" diye soruyor, gözlerinde nefesimi kesen bir parıltıyla.

"Söylediğimi söyledim." Kalbim de sikim gibi acı içinde güm güm atıyor. Ari'nin bana kendi deyimiyle "küstahlığımın" bedelini ödetmesine bayılıyorum. Aklımdaki tek şey Ari'nin sözleri olana kadar günün tüm endişelerini yok edecek bir oyun bu
ve dokunuşlar.

Bana verdiği kaçışı istiyorum.

"O zaman belki de bir rövanş maçına ihtiyacımız var." Ari

eğilir

Öne doğru ilerliyor ve bu tembel hareket boğazımı sıkıyor. Sonra bana dokunuyor. Kalçam onun alaycı parmakları altında yanıyor.

Başparmağı dizimde daireler çiziyor ve bedenimin onun için bu kadar istekli, bu kadar sabırsız olması acınası.

Ayağa kalkıyorum, sinirlerim cildime batıyor. Hareket etmem gerekiyor. Aramızda her ne olacaksa ilerlemem ve konuşmayı kesmemiz gerekiyor. Bu gelgiti durdurmalıyım.

Karşımdaki adama karşı hissettiğim gereksiz duygular.

Çünkü geri çekilmemin onun reddedemeyeceği bir cazibe olduğunu biliyorum.

Ayrılacakmış gibi dönüyorum ve Ari bir anda arkamda kalıyor. Kolu belime dolanıyor ve beni döndürüyor. Öpücük, aramızdaki bir gecenin gerektirdiği tüm dizginlenmiş şiddeti barındırıyor. Beni inleten şey kurutulmuş etin baharatı ve dilime değen üzümün tatlılığı değil.

Ari'nin altta yatan tadı bir eve dönüş. İstediğim ve sahip olamadığım her şey.

Bunu her yaptığımızda bir öncekinden daha zor oluyor. Aramızdaki yakınlık sadece büyüyor, beni içine çekiyor

karizmasının ağırlığı. Ona boyun eğmemek bir mücadele. Yatak odası oyunlarımızı geçtik. Sanki bu mümkünmüş gibi benimle ilgilenmekten bahsetmesi her şeyi daha da zorlaştırıyor.

Ari alt dudağımı ısırıyor ve nefesim kesiliyor.

"Artık o kadar da huysuz görünmüyorsun," diyor dudaklarıma karşı. Kollarının bedenimi sarışındaki kısıtlama beni kızdırıyor. Kuyruğunun beni nasıl sardığının bir yankısı. Vardiyası yüzeye yakın, ama henüz ona teslim olmadı. Mücadelemizi uzatmayı seviyor ve eşit bir oyun alanında olmamız daha iyi.

"Huysuz değilim ben." Sertleşmiş sikimi onun sert vücuduna sürtüyorum.

Ari'nin gülümsemesi kibir ve vahşetin en kötü karışımı, ama bu sadece bedenimin daha da yanmasına neden oluyor. Bir kolu bizi bir arada tutarken diğer kolu sırtımdan yukarı kayıyor. Pençeleri saçlarımı kavrayıp başımı geriye yatırmadan önce kafa derimi usulca çiziyor.

Dudaklarını boynumda gezdirirken inliyorum.

"Engerek yılanım," diye fısıldıyor Ari ve kokumu içine çekiyor. "Benim inatçı, inatçı sevgilim, benimle savaşmak istiyor musun? Seni kıstırana ve ikimizin de istediği her şeyi yapana kadar vücuduma karşı mücadele etmek ister misin? Üzerimdeki hâkimiyetimi kanıtlamak için
Sen?"

Bir diş derimi tırmalıyor ve içimde yankılanan ihtiyaç dalgasıyla homurdanıyorum.

"Siktir." Tek söyleyebildiğim bu.

"Evet, bunu yaparız," diyor Ari, neredeyse tatlı bir sesle. "Ve seni fethettiğimde, belki seni bir gezintiye çıkarmama izin verirsin.
gerçek tarih."

Gözlerimi kırpıştırdı ama orada durmadı.

Sıcak dudakları boynumda geziniyor ve nefesi kesiliyor. "Ve zamanla, belki de benimle bu yılki Yılan Çemberi'ne gelirsin, böylece sana hava atabilirim."

Buz, kanımdaki sıcaklığın yerini alıyor.

"Hayır!" İki elimle Ari'yi iterek bastırıyorum.
Her nasılsa ses tonumdan bunun oyunumuzun bir parçası olmadığını anlıyor. Elinden itmeme izin verdi. Rahatsızlık Yüzünde nadiren gördüğüm diğer duygularla kesişiyor. Acı. Pişmanlık.

Yüzündeki ifadeyi siler ve her zamanki kibirli halini yansıtır.

"Jasper, sana karşı çok sabırlı davrandım," diyor Ari.

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Ama ben biliyorum. İmkânsız olan sonunda gerçekleşti.

"Yedi yıldır seni istiyorum-"

Hırlamam onun sözünü kesiyor. "Ve yedi yıldır bana

sahipsin." "Senden istediğim her şey değil." Ari elini Elleri kalçalarında, hayal kırıklığı vücudunu kaplamıştı.

Beni uyarmaya çalışan içgüdülerim artık klakson alarmı gibi ama o alarmlar bile onu itmemi sağlayamaz
Ari yaklaştığında uzaklaşıyor. Parmakları tenimde gezinmeden önce bileğimdeki kelepçeyi çekiştiriyor ve elimi tutuyor.

Özlemi havaya nüfuz ediyor ve nefes almayı zorlaştırıyor.

"Jasper," diye fısıldıyor adımı ve ben inlemek istiyorum. sesinden anladım. "Sence ben art niyeti olmadan yedi yıl boyunca gündelik seks yapacak biri miyim?"

Kızgınlık alevlenir. "Bizim ilişkimiz öyle değil. Nereye gidersen git partnerini seçebilirsin."

"Yattığım tek kişi sensin," diyor Ari, başparmağını elimin arkasında daireler çizerek ovuşturarak.

Şok içinde göz kırpıyorum. Kalbimin etrafına ördüğüm duvarın bir tuğlası daha yıkılıyor. Kendimi sertleştirmek daha kolay
Ari'ye olan hislerime karşı kendime onun
ilişkimize gelişigüzel davranıyorum. Çünkü ben de başkasıyla yatmıyorum.

Başımı salladım. "Benden ne istiyorsun, Ari?"

Ari'nin ağzı sinsi bir gülümsemeyle kıvrılıyor, kaşları çatılıyor. Sevişmemizin ne kadar harika olduğundan bahsetmesini bekliyorum ya da
benim tadımı ne kadar sevdiğini. Yüzeysel bir şey. Bu soruyu sorduğum diğer tüm zamanların bir tekrarı.

Umarım bu cevapları alırım.

Ama bu sefer farklı cevap veriyor.

"Sana kur yapmak istiyorum, Jasper."

Boğazım düğümleniyor ve göğsümden geçen çalkantılı duyguları göstermemek için mücadele ediyorum. Başımı sallıyorum.

Ari'nin gözleri reddetmemle kararmadan önce alarmla parlıyor. "Senden, yeterince cesur olursan sahip olabileceğimizi hep bildiğim şeyi istiyorum."

Bir çiftleşme.

Dişlerimi sıkıyorum, kalbimin çatlamasını geçiyorum. Yedi yıldır belirsizlik içindeydik. Duygular olmadan seks yaptığımız sürece, çiftleşme gibi bir şeyin neden gerçekleşemeyeceğini dile getirmek zorunda değildim Aramızda.

"Birlikte olamayız," diyorum.

Ari ona tokat atmışım gibi bakıyor ama yüzündeki ifade bir anda kayboluyor. "Peki bu neden, sevgilim?"

"Kasıtlı olarak kalın kafalı olma."

"Eğer bu soyadınızla ilgiliyse-"

"Öyle. Bir Adder'la herkesin önünde çiftleşmenin seni nasıl etkileyeceğini küçümseme." Öfke ve kayıp beni sinirlendiriyor.

"Statüm yüzünden hayatımın nasıl olduğunu küçümsemeyin."

Ari'nin bununla mücadele etmesini, bunun önemli olmadığını söylememek için mücadele etmesini izliyorum. Çoğu kişiden daha çok şey biliyor. Olduğum şekilde, olduğum aileden olmanın beni nasıl etkilediğini.

Ari'nin omuzları sağlam ve tartışmamıza farklı bir açıdan yaklaşıyor.

"Sen benim olurdun. Benim adım ikimizi de koruyabilir." Ari'nin sesi hararetli.

Hay sikeyim. İşte bu kadar. Her şeyi ortaya döküyor, umutlarını en narin porselen gibi sergiliyor. Ve onları paramparça edecek kişi ben olmalıyım.

Bunun için ondan nefret edebilirdim ama kendimden daha çok nefret ediyorum. "İtibarın mahvolur," diyorum.

Ari'nin kaşları öfkeyle çatılır. "Başkalarının ne düşündüğünün beni istediğim şeyden alıkoymasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Yapmazdı. Ari güçlü ve kararlıdır. Benden daha yaşlı ve daha az insan, iradesi hedefleri söz konusu olduğunda nadiren kaybettiği anlamına geliyor.

"Peki ya işiniz için geldiklerinde ne olacak?" Ben soruyorum. "Bağlantılarınız toplumumuzdaki statünüze göre size öncelik vermeyi bıraktığında? Kendinizi düşürdüğünüz durum yüzünden en iyi müşterileriniz sizden alışveriş yapmadığında? Bağlılıklarınız hakkında söylentiler yayıldığında?"

Ari'nin yüzü gevşiyor. Bileğimdeki tutuşu düştü. fiziksel bağlantı koptu. Belli ki bunu hiç düşünmemiş.

Benim var. Ben aptal değilim. Aramızdaki seks hiç

sıradan gelmedi.

Yıllardır aramızdaki çiftleşmenin nasıl olacağını, onun neler kaybedeceğini düşündüm.

Bana verecek bir cevabı yok. Bunu söyleyemez.
önemli değil çünkü öyle. Ari nadir bulunan eşyaların alım satımını yapıyor. Bu, onlarca yıllık bağlantılar ve güven üzerine inşa edilmiş zorlu bir iş. Ailesini kaybetme felaketinden sonra bu işi yapmak bir dikkat dağıtıcı ve daha sonra da keyif verici oldu.

Bu onun değişmezi.

Pişman olacağı bir şey söylemeden önce başımı sallıyorum. "Bunu daha fazla yapamayız," diyorum.

Ari'nin duruşu gevşemeden önce sertleşir.
"Söylediklerimi unut, engerek yılanım. Her şey eskisi gibi olabilir-"

"Hayır." Yapamam.

Artık Ari'nin ne olduğunu bildiğim için böyle devam etmemize izin veremem.
gerçekten istiyor. Bu ikimiz için de iyi değil ama özellikle ben Ari'nin hayatını yedi yıl daha askıya almasına neden olmayacağım.

"Jasper-" başımı salladığımda sözünü yarıda kesiyor. Yüz ifadesi göğsüme saplanan paramparça bir şey
Merhametle öfkeye dönüşmeden önce. "Ne yani, şimdi beni unutacak mısın?"

Asla.

"Bunun bir önemi yok. İstediğin şeyi sana veremem," diyorum. Hayatını mahvetmenin sorumlusu ben olmayacağım.

Yüzündeki öfke yatışıyor ve beni yeniden değerlendiriyor. Belki de sonunda olmamı istediği şey yerine beni olduğum gibi görüyordur. Arkasını dönüyor ve kalbim
Bakışlarının kaybolması, ne düşündüğünü bilmenin kaybolması. Havada bir el sallıyor.

"Değerli Arşivinizin kitabı kapının yanında. Onarılması gerekiyor." Sesi sertti.

Bunun kesinliği karşısında yutkunuyorum. Ona teşekkür etmeyi kendime yediremiyorum.

Ari'yi görme heyecanıyla daha önce kaçırdığım sandığı alıp gidiyorum.

Kitabı kütüphaneye teslim etme görevi sakinleştirici, acı ve kaybın yakıcı ateşinden uzaklaştırıcı bir görev olmalıdır, ama değildir.

Sandık küçük, yığınlar arasında taşıması kolay. Bayan Starling'in laboratuvarına gitmeliyim ama zihnim bulanık, yalnız karanlıkta teselli buluyorum. Tek fark ettiğim
Bayan Starling ve Bayan Rivera'nın ortak ofisinin kapısına geldiğimde hata yaptım.

Bu çok fazla. Her şey çok fazla. Kendimi ona sahip olduğuma hiç inandırmamış olsam da Ari'yi kaybettim. Sandığı düşürmeden önce yere koydum. Boğazımdan bir hıçkırık kaçıyor ve onu yumruğumla eziyorum. Beni ikna etmek için okşadığı parmak eklemlerimi. Onun tadı benim için kötü bir ikame.
ama kendimi toparlamama yetecek kadar sakinleştiriyor. Dünyaya yansıttığım kontrolün soğuk görüntüsüne odaklanıyorum, ama bu
kolay gelmiyor.

Tenime göre çok büyük hissediyorum ve havanın dokusu yanlış. Hissettiklerim yerine oturduğunda, karanlık yığınların içinde çaresizce hırlıyorum. Bir kez daha, Ari haklı. Bir barakaya yaklaşıyorum.

Bunun için zamanım yok.

Bileğimdeki deriyi kaşıdım ve bir e-posta yazdım Telefonda Starling ve Rivera'ya sandığın içindekileri anlatıyorum. Ari'nin kitabını artık ikisi halledebilir.
Zihinsel olarak ellerimi onunla olan son bağlantımdan da temizliyorum.

Odaklan. Ayrılmadan önce onun sesinden başka bir şeye odaklanmam gerekiyordu.

Hamamda daha az aşk dolu bir randevu ayarladım. Ertesi günü katlanılabilir kılacak tek şey yıkanmak.

4

EMILIA

Ofisimin kilidini açtım ve içeride duran küçük bir sandığa bakıp kaşlarımı çattım.
Kapının önünde. Bu çok garip. Sandığın üzerinde
nakliye pulları var ve Grace'in alacağı bir sandığa
benziyor.

Genellikle kasalar doğrudan laboratuvarına gönderilir. Neden burada olduğunu bilmiyorum. Belki de yanlışlıkla onun ofisine gönderilmiştir? İçimi çektim ve aldım. Tahmin ettiğimden daha hafifti ve çok hızlı bir şekilde doğrulduğum için kanım başıma hücum etti.

Başımı sallıyorum ve sandığı Grace'in masasının üzerine koyuyorum. Bu birkaç saat daha sürmeyecek.

Gelen kutumda ilk olarak Müdür Adder'dan gelen bir e-posta var: Ofise Teslim Edilen Sandık. E-postada, sandığın içinde Grace'in okuması gereken hasarlı bir kitap olduğu yazıyor.
kataloğunu nasıl hazırlayacağımı değerlendirmem gerektiğini
çoğu restore edilebilir. Gözlerimi deviriyorum. Yönetmenin mevcut iş yoğunluğumun bu projeyi kabul etmeme izin verip vermeyeceğini sorması ne kadar nazik bir davranış.

Kanımda bir heyecan uğultusu dolaşıyor.

Başparmağımı kemiriyor ve sandığa
bakıyorum.

Baştan çıkarma.

Kitabı şimdi kontrol etmek mantıklı olacaktır.
o günkü diğer işlerime başlayacağım. Hızlı bir şey olacaktı...

Laboratuvara götürmeme bile gerek kalmazdı. İçindeki kitap tam da ihtiyacım olan moral olabilir.

Saat erken, şafak sökmek üzere ama meşgul olmam ve binaya mesai sonrası erişimim olması gerekiyordu.

Kabuslardan bıktım.

Her zaman farklıdırlar, beni bir patlama ile şaşırtan bir Rus ruleti! Bazen de
Kaçırıldığım gece, Grace beni kurtarmak için gelmeseydi ya da Grace gargoyle arkadaşları olmadan gelseydi ne olurdu diye aklım bana işkence ediyor.
Arkadaşımın kendi isteği dışında takipçisine "bağlanmasını" izlemek zorunda kalma olasılığıyla ilgili bir şey aklımdan çıkmıyor.

Bu sabah beni uyandıran rüya, markete gitmekle ilgili normal bir rüya olarak başladı, ancak etrafımdaki tüm insanlar dev dişleri olan ve kan damlayan şeylere dönüşmeye başladı ve beni kapmak için uzandılar.

Orada burada birkaç saat uyuyabilmem bir mucize.

Sonunda, uzun süreli evliliğimden uzakta kurduğum hayata ayak uydurmaya başladığım an
aile, bu dünyada cesur olmak, hepsi dağılıyor. Tanımadığım insanlarla etkileşim kurmakta zorlanıyorum ve
Kendi düşüncelerimin bitmek bilmeyen uğultusu, sihirle ilgili kabuslar olmadan da endişelenmek için yeterli.

Hatta annemle kız kardeşlerine daha yakın olmak için mahalleye geri taşınması hakkında konuşacaktım. Benimle birlikte buraya taşınmıştı çünkü bu pozisyonu ne kadar istesem de tek başıma ülkenin öbür ucuna taşınamayacak kadar korkak bir kedi olduğumu biliyordu. Ellerini çırparak ve burada başarılı olacağımı bilmediği sürece asla rahat edemeyeceğini söyleyerek gururumu kurtarmıştı.

Bu bir yalan. O tanıdığım en güçlü insan, ne olursa olsun iyi olacaktır.

Şimdi, eğer dairemizde onun varlığı olmasaydı.
Ne yapardım bilmiyorum. Muhtemelen ağlardım. Yatağın altına saklanırdım.

muhtemeldir. Rüyalara yardımcı olacağından değil.

Grace'e sorsaydım eminim konuşabileceğim insanlar olurdu. Büyüyü bilen insanlar. Terapistler sadece insan fenomeni. Annem olanlarla ilgili hala kabuslar gördüğümü bilseydi beni birine götürürdü. Neyse ki, kendimi bu kabusları görmekten alıkoyabildim. çığlık atarak uyandım.

Bu konuda konuşmaya hazır değilim.

Bu yüzden iş yerindeyim ve açılmak için yalvaran bir sandığa bakıyorum.

Tüm bu karmaşanın tek kurtarıcı yanı kitaplar oldu.

Kutunun içinde ne olduğunu merak ederken avuçlarım kaşınıyor. Mürekkep ve tarihle dolu başka bir eski büyü kitabı mı? Sadece belli bir tür doğaüstü varlık tarafından kullanılan iksirlerden oluşan bir kitap mı? Ya da belki bir çeşit resimli katalog.

Olasılıklar sonsuzdur ve her zaman başarılı

Bu garip yeni dünyanın olumsuzluklarını aklımdan çıkarıyorum.

Ve gerçekten olumlu şeylere ihtiyacım var. Bir şeylere ihtiyacım var.

beni yemek ya da satmak istemeyen büyüleyici şeyler olduğunu hatırlatıyor.

Büyülü olmayan teslimatlarım için elimde tuttuğum levyeyi aldım ve Grace'in çekmecelerini karıştırdım. koğuşları devre dışı bırakması gereken yedek kristali bul. Taşı sandığın üzerine vurduğumda, havada taşın çalışmasıyla ilişkilendirebileceğim bir parazit olmuyor. Koğuş yok mu? Bu garip, değil mi?

Belki de doğası gereği daha sıradan bir şeydir?

Hâlâ heyecanlanıyorum. Büyülü dünya hakkındaki en kuru tarih kitapları bile en güzel çizimlere sahip.

Sandık kolaylıkla açıldı, sesi ofisimizde yankılandı. Ambalaj malzemesini kenara itiyorum ve nefesim kesiliyor. Karmaşık tasarımlı altın bir kutu bana bakıyor. Tepedeki ışıktan kapağın parıltısına göz kırpıyorum.

Kutunun kapağı boyunca uzanan süslemeler, kakma mücevherlerin etrafında iç içe geçip spiraller çiziyor.

Göğsümden bir kahkaha yükseliyor. Müdür Adder bunu ofisimize gönderirken ne düşünüyordu? Bu bir müzelik bir eser.

Gözlerim tasarımı takip ediyor. tanımlanabilir bir şekil. İki yılan iç içe geçmiş ve gözleri yeşil taşlarla süslenmiş. Bu mücevherlerin parlaklığı neredeyse hareket etmiş gibi görünmelerine neden oluyor ve yılanların saldırmasını bekler gibi ürperiyorum.

Yılanlar kıpırdamadan duruyor ve ben de derin bir nefes alıyorum. rahatlama. Henüz hareket eden sihirli nesnelere tanık olmadım, ancak bunların olasılık dışı olduğunu düşünmüyorum. Bu kutu öyle değil.

Bu bir göz yanılsaması.

Yine de tedirgin bir şekilde karşı taraftaki mücevheri alıyorum ve sandığa yaptığım gibi kutunun üzerine kaydırıyorum.
Küçük bir parazit sesi duydum ve başımı salladım. Grace'le bunu yaptığım her seferde böyle olmuştu.

Kutuyu kaldırmak için parmaklarım kaşınıyor, ama önce ellerimi temizleme solüsyonuna bulamak ve masamın bir kısmını temizlemek için masama dönüyorum. Döndüğümde, kutuyu ambalaj malzemesinden kaldırıyorum ve yavaşça masamın üzerine koyuyorum. Kutunun kenarları da en az kapağı kadar süslü.

Kapağı kapalı tutan toka kolayca çevriliyor ve nefesimi tutuyorum, keşif anının, iyi bir şeyin tadını çıkarıyorum. Kapağı kaldırıyorum ve içindeki deri ciltli muhteşem kitaba bakıp inliyorum. Altın parıltıları, kutunun tasarımına benzer şekilde koyu kahverengi deriyi kaplıyor.

Parmağımı kitabın üzerinde dikkatle gezdiriyor, Grace'in nesnelerden tarih çıkarma yeteneğine sahip olmayı diliyordum ama
Bu benim yeteneklerim arasında değil. Ona bir restoratör gözüyle bakıyorum. Kenarlarda biraz hasar var. Kitabı elime alıyorum ve arka kapağın bir parçasının eksik olduğunu fark ediyorum. Kaybettiğim için suratımı asıyorum ama bu tamir edilebilir, yine de daha sanatsal bir dokunuş gerektirecek.

Kitabı yerine koyup yavaşça açıyorum ve mutluluk içinde iç çekiyorum. Kitabın içi kutusundan bile daha karmaşık. Sayfalar, okuyamadığım harflerle ve tezhipli el yazmalarının tarzını yansıtan tasarımlarla kalın. olmadan
Yani, detaylara daha yakından bakmak için kitabı kaldırıyorum.

Ellerimde bir sıcaklık karıncalanıyor. Kimyasallarla çalışan herkes için rahatsız edici bir his, ancak bu karıncalanma
bir laboratuvardan kaynaklanıyor. Bir kükreme zihnimi dolduruyor ve yutkunuyorum
Korku içinde. Sanki ateşe çok yaklaşmışım gibi sıcaklık titreyerek artıyor. Kitap altın renginde parlamaya başlıyor, sayfalar sanki hissedemediğim bir rüzgarla savruluyormuş gibi dönüyor.

Akla gelmeyeni
yaptım. Kitabı
bırakıyorum.

Fısıltılar ve tıslamalar duyularımı dolduruyor ve kulaklarımı kapatıyorum, ama değişmeden devam ediyor. Isı bedenimi sarıyor ve şaşkınlıkla çığlık atıyorum. Fısıltılar azalıyor ve dayanılmaz ateşin parlaması kadar hızlı bir şekilde yerini serinlik alıyor. Ellerimi bırakıp burnumu çekiyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor ve rahatlıyorum.

Her ne olduysa, artık bitti. Grace'in sandığı açmasını beklemeliydim ama şimdi derin nefesler alıp onu aramadan önce sakinleşebilir ve ne kadar aptalca davrandığımı ayrıntılarıyla anlatabilirim.

Bir şey saçıma değiyor ve sıçrıyorum, dönüyorum ama arkamda hiçbir şey yok. Kafa derime sürtünen bir şeyin hissi beni sıçratıyor ve panikletiyor.

Ellerim saçlarımda yuvalanmış her neyse onu uzaklaştırmak için saçlarıma gidiyor ama onun yerine ince, kıvrımlı, pürüzsüz bedenlerle çarpışıyor. Saçlarım tıslıyor ve bir şey bileğimi sararak tenimde küçük titreşim izleri bırakıyor.

Çığlık atıyorum.

5

EMILIA

"YANI, LANETLENDIN MI?"

İrkildim. Lanetlendim.

Karmaşık bir şekilde oyulmuş masanın karşısındaki kadın soruyu dikkatli ve nazik bir şekilde soruyor.

Gözlerimi kırpıştırıyorum, başımı sallarken bakışlarımı düşürüyorum. Gözlerim zengin mobilya parçasının oymalarında geziniyor ve başımı tekrar kaldırıyorum. Yanaklarım yanıyor.

Oymalarda seks yapan insanlar var. Ateşin içinde. Bazı figürler o kadar çarpıtılmış ki panikleyen zihnim
Ahşap arkadaşının saçını kavrayan bir eli ayrıştırana kadar görüntüleri inceledi ve görüntülerin geri kalanı tüm korkunç ihtişamıyla bir araya geldi.

Burası neresi?

Bu sorunun cevabını zaten biliyorum. Burası Grace'in ellerini açmamam gereken kitabın üzerinde gezdirirken beni getirmeyi düşündüğü ilk yerdi. Başımı sallıyorum.

"Özür dilerim." Boğazımı temizliyorum. "Bugün... çılgınca geçti."

Kelimelerim hırıltılı çıkıyor. Uykusuzluk ve aşırı panik boğazımı daraltıyor.

Kadın soruya cevap vermemi bekliyor. O kadar sabırlı ve anlayışlı ki gözyaşlarıma hakim olamıyorum.
Her şey başladığından beri beni rahatsız eden bir şey var.

Olaydan sonra bir saat boyunca ağladım. Panik, ağlama ve Grace'in bunu çözeceğimize dair beni rahatlatmaya çalışmasından sonra kendimi toparladım. Çoğunlukla. Birkaç dakikada bir kafa derimin kaydığını hissediyorum ve soğukkanlılığım tekrar kırılma tehlikesi geçiriyor.

"Evet, oldum," diye yutkunuyorum, "Lanetlendim."

Kendisini olağanüstü çöpçatan Rose Love olarak tanıtan kadın başını sallıyor.

"Peki gözlüklerin sebebi bu mu?" diye soruyor, gül renkli camları olan altın kalp şeklindeki çerçeveleri işaret ederek.

"Evet. Gerçekten dönüşüp dönüşemeyeceğimi henüz bilmiyoruz-" diye kestim.

Hala bunların gerçek olabileceğine inanmakta zorlanıyordum.

"İnsanları taşa çevirmek mi?" Rose soruyor. Nefes alıyorum. "Evet."

"İlginç," diye düşündü Rose, şık kalemini önündeki kırtasiyeye usulca vurarak.

İnançsız bir kahkaha boğazımda düğümleniyor. Bunun için kullanacağım son kelime ilginç olurdu, ama belki de ben olmasaydım yeniden canlandırılmış bir efsanenin poster çocuğu olarak ortalıkta dolaşırken, ben daha akademik bir yaklaşım sergilerdim.

Rose yüzünü buruşturur. "Üzgünüm, bu sadece bunun ilk laneti Şimdiye kadar gördüğüm türden. Ne yapabileceğimi düşünüyorsun? Grace beni aradığında pek net değildi."

Grace benim için bir büyü almaya gitmeden önce bana eşlik etmişti. Biz laneti nasıl bozacağımızı bulmaya çalışırken olanları gizlemek için bir büyü.

Bir Hollywood yıldızının tarzıyla bağlanmış vintage saç eşarbı, kurgumun hareketini gizlemiyor.

Bu arada bir cazibeye ihtiyacım olduğunu düşünen Grace, bunun kolay bir çözüm olmayacağını düşündüğünü söylüyor. I laneti bozmak için öne sürdüğü hipotezi parçalamak istememiştim. Daha fazla soru sormalıydım.

"Şey... Grace bunu yapan kitaptan bazı detaylar aldı ve büyüyü bozmanın bir yolu olduğunu düşünüyor.

eşimi bulmak için." Yanaklarım yanıyor. "Ya da... bir yılanın dilinde zevk bulmak."

Bu ne anlama geliyorsa artık.

"Ah." Rose'un kafa karışıklığı gider. "Yani, sen bana Sana eşini bulacağım ya da muhtemelen bir yılan akrabanla zevk alacağım."

Sanki bu terim lügatimde saatler öncesine ait değilmiş gibi, "Kitap yılan soyundan geliyor," diyorum. "Grace'e göre."

"Anlıyorum," diyor Rose. Düşünmek için dudağını ısırıyor. "Bu seçeneklerden herhangi biri hakkında ne düşünüyorsun?"

Nasıl hissediyorum? Bu, açmak istemediğim bir solucan kutusu, ama çöpçatan sordu...

"Genelde sıradan seks yapmam. Zevk almaktan kastınızın bu olduğunu varsayıyorum. Ama... Eğer bu sorunu çözecekse..." Ben başlıyorum. Bu lanetten kurtulmak için sıradan seks yapabilir miyim?

Rose sözümü kesmek için elini salladı. "Kimse istemediğin ya da seni rahatsız edecek bir şey yapmanı istemez. Ne ben ne de eşleştiğin herhangi biri."

Doğru. Bu mantıklı. Rose'un doğrudan kararıyla bazı endişeler ortadan kalkıyor ama geriye...

"Bir eş mi arıyorsunuz?" diye soruyor çöpçatan.

Bu terim karşısında gözlerimi kırpıştırıyorum.

Bir erkek arkadaş, bir sevgili ya da koca değil, bir eş.

Bu da bir şekilde aynı anda hem daha fazla hem de tamamen dışarıda bir şey gibi görünüyor.

Kelime kullanımı bir yana, tabağımdaki her şeyle bir ilişkiye başlamak istiyor muyum? Berbat durumdayım. Zar zor
Kabuslarla ve etrafımdaki dünyayla olduğu gibi başa çıkmak.

Açıkçası, şu anki durumum
Saç için yılan demek, hiçbir şey yapmıyorum demektir.

Boğazımı temizliyorum. "Tüm bu sihir olayını" -belirsiz bir hareket yapıyorum- "birkaç hafta önce öğrendim. Eş kalıcı bir şey mi?"

"Oh!" Rose'un gözleri kocaman oldu. "Bu... alışılmadık bir şey."

Grace'in Rose'a benden bahsetmediğine sevindim. Ben de İyi biri olduğu kesin ama tanışmadan önce yaşadığım travmayı bilmemesini tercih ederdim.

Homurdanıyorum. "Bana
söylendi." Ve tekrar
tekrar hatırlatıldı.

Grace'e göre, çoğu insan kaçırılıp bu dünyaya zorla getirilmiyor. Ve kaçırıldıkları durumlarda da...
konuşuluyor. Bu bana insanların doğaüstü güçlerle olan çatışmalarından sağ çıkamadıkları izlenimini veriyor ama bu soruyu doğrudan sormak istemiyorum.

Rose sorumu yanıtlamadan önce başını salladı. "Eşlerin kalıcılığı, eşlerin türüne bağlıdır.
paranormal ve ne düzeyde bağ kurduklarını."

Kaşlarımı çattım. "Ruh bağı gibi mi?"

"Aynen öyle. Bazı yaratıklar varsayılan olarak ruh bağı kurarken, diğerleri için bu daha isteğe bağlı. Farklı yaşam sürelerine sahip paranormal türleri söz konusu olduğunda yardımcı olabilir."

"Ve farklı yaşam sürelerine sahip insanlar sık sık bir araya mı geliyor?"

Rose başını öne eğiyor. "O kadar yaygın değil ama eskiden olduğundan daha yaygın. Konsey kurulmadan önce, daha nadir görülen paranormal türleri kendi içlerine kapanırdı.
kendi grupları. Ancak şimdi bazı koruyucu yasaların yürürlüğe girmesiyle ne oldukları konusunda daha açık davranabiliyorlar."

Doğaüstü dünya hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, iyi ya da kötü insan dünyasını o kadar çok yansıttığını görüyorum. Bu mantıklı.
Çünkü yan yana çalışıyorlar.

"Eş, bir partner olarak kabul edilir. Ruh bağlarının ya da törenlerin gerekli olup olmadığı ilgili bireyler arasında müzakere edilir."

Bir ortak. Yaslanacak biri.

Sikeyim. Ben de öyle birini
istiyorum.

Ama hayatım bu kadar kontrolden çıkmışken, kendi

sorunlarım ve travmalarım varken, masaya ne getirebilirim ki? Zaten insanlara çok fazla güvenmemekle mücadele ediyorum.

beni seven. Dengeli olmaktan çok uzağım ve benimle bir başkasına yük olmak haksızlık olur.

Farkına bile varmadan başım titriyor.

"Şu anda bir eşe sahip olmayı kaldırabileceğimi sanmıyorum." Kendimi kimseye ezdirmek istemem.

"Sorun değil," diyor Rose, ruhumda yankılanan bir anlayışla, sanki ona gösterdiğimden daha fazlasını görüyormuş gibi. İçimdeki duygu düğümünü çözüyor Göğsümdeki rahatlama o kadar ani oluyor ki gözlerim yaşarıyor.

Bu kadar görüldüğümü hissetmek nadirdir. Bana en yakın olan insanlar beni seviyor ve muhtemelen içimdeki duyguların kırıntılarını yakalıyorlar, ancak bu cadının önünde olmak aynı anda hem açıklayıcı hem de sakinleştirici.

Bir yabancıyla birlikte olmak garip bir şey, ama bugünkü olaylarla birlikte, rahatlığımın çok dışına çıkmak zorunda kaldım.

Hiçbir şeyin tanıdık olmadığı bir bölge, ne benim tepkilerim ne de bu hassas sakinlik.

Sakinlik oluştuğu kadar hızlı bir şekilde tekrar kaybolur. "Ama lanet-"

"Başka bir yol bulacağız. Grace gibi ben de dünyamızda çok çeşitli varlıklar tanıyorum. Bulabileceğiz
Sana yardım edebilecek biri." Rose'un ağzı seğiriyor. "İstemediğin sürece kimseyle yatağa girmek ya da çiftleşmek zorunda değilsin."

Yarı rahatlama yarı hayal kırıklığı dolu bir nefes üflüyorum. Bugün zıt duyguların karmaşası içindeyim. Sıfırlanmak, boğazımı tırmalayan tüm duyguları derinlere itmek için biraz zamana ve sessizliğe ihtiyacım var.

İkisini de alacağımı sanmıyorum.

Bugün. Gereksiz bir hayal kırıklığına karşı dişlerimi sıkmaya çalışıyorum.

"Oh!" Rose haykırır.

Affliction'larımdan biri atkımdan kayınca irkildim. onları saklamaya çalıştım. Yüzümün etrafında sallanan üçgen kafanın parlak mavi pullarına bakıp yutkunuyorum.

Yılanlardan hiçbir zaman nefret etmedim, ama kafa derimden filizlenmelerini de hiç istemedim. Örttüğüm eşarp yaratıkları yumuşatmış gibi görünüyordu, ki bu iyiydi. Beni ısırmalarını önlemek için hızlıca bağlamıştım, ancak hiçbir hareket yapmadılar. Hiçbir şey saldırgan sesler gibi değildi. Grace kumaşla yaklaştığında yapmışlardı. "Ne kadar güzel,"

diye fısıldadı Rose.

Gözlerim irileşiyor ve o da yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim."

Omuz silkiyorum. Bir lanet hakkında iltifat almak garip. Bu da Rose'un kibarlığının bir başka örneği olmalı. Yılana dokunmadan onu tekrar nasıl gizleyebileceğimi düşünürken kapıya vurulunca sıçrıyorum ve küçük yaratık tıslıyor.

"Rose?" Grace'in kapıdan gelen sesi beni rahatlatıyor.

"İçeri gel." Rose dedi ki.

Grace sıcacık ofise bir renk ve hayat cümbüşü içinde girer. Giydiği kırmızı salıncaklı elbise ve içinde hareket ettiği tavır, bir dünyada rahatlık ve aşinalık ilham ediyor her şeyin alt üst olduğu bir yer.

Rose, "Sanırım önemli kısmı tamamladık," diyor. "Soru sormak için bazı insanlara ulaşacağım.
bu lanet

hakkında."

Başımı

salladım.

"Sana bir şey getirdim." Grace gülümsüyor ve üzerinde küçük bir madalyon olan ince altın bir kolye uzatıyor. Yeni cazibem.

Almak için kolumu uzattım ve Grace'in
Hala sallanan mavi yılanla arasındaki mesafeyi koruyor.
yüzümün etrafında. Dikkatli olduğu için onu suçlamıyorum. Daha önce ne zaman çok yaklaşsa yılanlardan biri ona saldırıyordu. Bırakın en iyi arkadaşımı, birini ısırsalar dehşete düşerdim.

İnce metal tenime hızla ısınıyor ve mavi yılanın başı sanki tılsımı da analiz ediyormuş gibi eğiliyor. Ne kadar tuhaf. Madalyon on sentten biraz daha küçük.
yüzeyi dairesel bir şekil ile damgalanmıştır. Neredeyse

homurdanacaktım.

Kendini yiyen bir yılanın stilize şeklini tanıdığımda yüksek sesle.

"Yılan temasıyla gitmek zorundaydın, değil mi?" diye sordum.

Grace homurdanıyor. "Tılsımı yapan kişi bunu ben ona fotoğrafını gösterdim. Bir ruhun şekline uyduğunda daha güçlü olduğuna dair bir şeyler söyledi."

Ona kaşlarımı çatıyorum ve Grace omuz silkiyor. "Bana sorma. Büyü hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Ürkütücüydü çünkü ona yılanlardan bile bahsetmemiştim. büyü yapmak için bu kolyeyi seçmeden önce."

Ürkütücü. Bu dünyayla ilgili her şey ürkütücü ve hiçbir şey mantıklı görünmüyor. Kafamı sallıyorum, sonra zihinsel olarak
Bu düşünce treninde sarmal.

İyi şeylere odaklan, Emilia. Bu küçük mücevher parçası sayesinde artık yılanları bir eşarbın altına saklamak zorunda kalmayacağım. Bana normallik hissi verecek.

"Sadece takacak mıyım? Büyü ya da başka bir şey okumadan mı?" Grace'e soruyorum.

Grace başını sallar. "Büyü falan yok. İnsanların içinde dolaşmak istediğinde, tıpkı senin gibi takarsın.
normal bir mücevher parçasında olduğu gibi. Bu geçici bir durum, bu kadar kısa sürede yapılabilecek en iyi şey, ancak Diğerleriyle aranıza mesafe koyarsanız, yılanları fark edemezler."

"Bekle. Mesafeyi korumak mı?" Sesimi şaşkınlık

kaplıyor. "Şey, bu tür bir cazibe gözleri yanıltacak Saçlar normal görünüyor ama dokunmaya aldanmayın. Yılanlar da muhtemelen bundan hoşlanmayacaktır. Glamourlar olabilir
Rahatsız edici... bu yüzden etrafınızdaki insanları ısırmaları hala bir olasılık."

Aradığım normale dönüş tam olarak bu değildi ama hiç yoktan iyiydi. Yavaşça, yılanın farkında
Eşarptan kurtulduktan sonra kolyeyi boynuma götürüp tokasını takıyorum.

Nefesim kesildi. Anında, dalgalı siyah saçlarımdan bir tutam omzumda kıpırdamadan yatıyor.

Saç tutamına dokunmak için hareket etmekten kendimi alamıyorum.

onun yerine gizli yılanın pullarını okşuyorum. Elimi bir sarsıntıyla geri çekiyorum ama ısırılmıyorum.

Üçgen kafanın hevesli bir kedi gibi parmaklarıma bastırdığına yemin edebilirdim. Tuhaf.

Yutkunuyorum, gözlerim aniden yaşlarla doluyor. Yaratıkların hareketini hissetmiyormuş gibi davranabilirsem ya da yumuşak tıslamalarını duyduğumda normale dönüyorum. İç çekiyorum ve bu ses minnettarlık dolu.

"Teşekkür ederim, Grace."

"Elbette!" diyor, sanki bana bu küçük normallik ödülünü vermesi bir garantiymiş gibi. Sanki onun yapmama seçeneği bana yardım etmek imkansızdı.

Derin bir nefes alıyorum. Tabii ki Grace bana yardım edecek. Beni tanımayan Rose bile bana yardım edecek. İnsanlar yardım etmek istiyor. Kafamdaki, her sosyal etkileşimin reddedilmekten kaçtığına dair fısıltılar yalan.

Bu laneti çözme konusunda yalnız değilim. Grace müdür için bir mesaj bile bırakmıştı.

telefonuna cevap veriyor.

Bunu çözeceğiz ve her şey normale dönecek. "Yani bu sadece bir bekleme oyunu mu?" diye sordum.

"Yapabileceğim hiçbir şey yok.

daha hızlı gitmesi için ne yapabilirim?" Biriyle soyunmak dışında mı?

Rose'un gülümsemesi özür dileyici. "Pek sayılmaz. Bu zaman alır

Bu tür bir durumda cevapları olabilecek insanlarla iletişime geçin."

"Şimdiden bir düzine e-posta gönderdim ve belki yönetmen lanet telefonuna cevap vermeye tenezzül eder ve bize kitabın kaynağı hakkında daha fazla ayrıntı verir.

Bu." Grace kaşlarını çatıyor, sonra da öfkesini silkeliyor. "Sen

Seni eve götürmemi ister misin? Lowell arabanı taşımaya yardım etmeyi kabul etti bile."

Home.

Aman Tanrım, annemin karşısına saçları yılanlarla çıkmak zorunda kalacağım.

"Hayır!" Ben de diyorum.

Boşluğa ve sessizliğe ihtiyacım var. Meşgul olmalıyım ki bunların hiçbirini düşünmeyeyim. Bunların hiçbirini yapmak imkansız olacak.

Annem benim için endişeleniyor. Tepkileri sakin ve tartışmasız olacak ama gözlerinde saklayamayacağı korku ve endişeyle yüzleşemem. Daha sonra, çatlamaya bu kadar yakın olmadığımda, ona söyleyeceğim.

Önce toparlanmam lazım.

"İşe geri dönmek istiyorum."

6

JASPER

SICAK SU göğsümdeki ağrıyı hiç h a f i f l e t m i y o r . Dökülmenin en kötüsünü çözmek ve hızlandırmak için ıslatma havuzuna atılan tuzların sayısı ne olursa olsun, sefalet her zaman mevcut. Bu hizmet Aşk Hamamı'nı keyifli bir iş olmaktan çıkarıp
Gereklilik. Başka bir yılan soyunu sevseydim, beni dinleyen herkese övgüler düzerdim.

Bu bilgiyi başka kimse hak etmiyor. Ari'den başka kimse.

Kalbimi kanatan bu sızı, benim çektiğim türden bir sızı değil.

Keyfini çıkar. Ari'yi tanımadan önce, acıdan zevk alma kavramını, alt edilmenin keyfini reddederdim. I
kesinlikle fiziksel zarardan hoşlanmıyordu.
soyadımdan dolayı benden nefret edenler tarafından gafil avlanmak.

Ama her nasılsa, Ari'yle her şey farklıydı. Acı bile.

Mazoşist olmak, Ari'nin odasını neden rezerve ettiğimi tarif edebilmemin tek yolu. Gri gözlerine uyan açık mavi fayansların görüntüsü, bir bıçağın yavaşça bastırılması gibi acıyı keskinleştiriyor.

Kendime odanın müsait olmayacağını söylemiştim. Ari şüphesiz hamamdan yeni bir sevgili seçecekti.

Artık aramızdaki bağı koparmıştım. Aynı zamanda bunun bir yalan olduğunu da biliyordum. Ari ben dönmeden önce hamamdan ayrılmıştı.

Kapı formaliteden çalınıyor ve Rose odaya girdiğinde gözlerimi deviriyorum. İlişkimiz, diğerinin cinsel eylemlerine tanık olmaktan kaynaklanan tuhaf bir ilişki.

Samimi ama büyük dünya tarafından arkadaş olarak görülmeyecek kadar uzak.

Rose bir teşhirci. Ari ve ben ne zaman onu ve dokunaçlı sevgilisini izlemek için bir davetiye alsak, kabul ederdik. Yasak görüntü her zaman kendi cinsel eylemlerimizi teşvik eder.

Ari izleyicilerden hoşlanır... ben de öyle. Çöpçatanın yaptığı gibi teşhircilikten hoşlanan bir grupla nispeten güvenli bir düşkünlüktü. İnsanlar bizi izlediği sürece Yakın oyunların yılan soyuyla bir bağlantısı yoktu, bu bir sorun değildi.

"Neredeyse bitti mi?" Rose soruyor.

Ani soru karşısında ağzım seğirdi ve kolumu kaldırdım, yarı saydam pulların döküldüğünü görünce heyecanlandım. su. İnsan bedenimden pul pul dökülen deriyi görmek her zaman tuhaftır. Ben asla yer değiştirmem. Ari'nin aksine, bu kadar ince kanı olan biri için bu eylem çok fazla enerji gerektirir.

"Hemen hemen," diyorum. "Neden? Beni kovmaya mı geldin?"

Rose yakındaki bir mindere oturur. "Pek sayılmaz. Az önce bir yılan akrabası kitabı tarafından lanetlenmiş bir kadınla tanıştım. Ona yardım edecek birini bulmaya çalışıyorum. Tanıdığım tek yılan akrabası sen ve Ari. Sohbetlerinizi bölmek istemezdim ama Ari telefonuna cevap vermiyor." Gözleri daraldı
bana. "Ve dün geceki öfkeli ayrılışıyla, şu anda ne kadar yardımcı olmak istediğini bilmiyorum."

"Bir yılan akrabalığı kitabına nasıl rastladı?" Rose'un bakışlarından ve zihnimin arkasını gıdıklayan bir histen kaçınarak soruyorum. Bizim türümüzden kitaplar nadirdir.

"Görünüşe göre kütüphane için kitapları restore ediyor. Arşiv projesini yöneten kişiyi tanıyor musun?" Rose soruyor.

O

o kütüphaneyi ne kadar iyi bildiğimi bilmiyor.

Midem bulanıyor. Kütüphanem.

Bir yılan tarafından lanetlenmiş bir restorasyon uzmanı...

Sikeyim.

7

EMILIA

GRACE ve ben ofisimize giderken herkesten kaçmayı başardık. Kimse bizimle konuşmaya çalışmayınca rahat bir nefes aldık.

"Olmak istediğin yerin burası olduğuna emin misin?" diye sorar. "Bugün normal olmak için tek bir şeye ihtiyacım var, tamam mı? Sadece tek bir şey. ister e-postalara yanıt vermek ister eski kitapların kirini kazımak olsun." Konuşurken başımdaki eşarbı çekip çıkarıyorum, bir cazibe olsa da saçlarımın görünmesine minnettarım.

"Tamam," diyor Grace, anlamış gibi başını sallayarak. Bu mucizevi bir şey çünkü çoğu zaman kendimi anlıyorum. Elimdeki araçlarla elimden gelenin en iyisini yapıyorum ve görünüşe göre yılanlar konusunda sinir krizi geçirmiyorum.

Sanki onları bir an bile unutmama tahammül edemiyorlarmış gibi, yumuşak bir tıslama kulağımı gıdıklıyor. Yaratıkların ses yönü, böyle devam ederlerse toplum içinde varlıklarını gizlemek için bir sorun olacak. Yine de bu çok sessiz bir tıslamaydı, duyulabilir olamaz, değil mi?

Grace kaşlarını kaldırdı. Evet, bunu kesinlikle duymuştu.

Aptal yılanlar.

"Bodrumdaki laboratuvarımda saklanacağım. En güvenli seçenek bu olmalı." Kilitli kalma düşüncesi eski kitaplarım ve aletlerim beni neredeyse gülümsetiyor. Buraya gelmek iyi bir seçimdi.

Kapı çalındığında ikimiz de sıçrıyoruz ve kapı aynı anda açılıyor. Agnes ofise kadar gelmeden önce kafasını içeri uzatıyor. Agnes'in duymamasını umarak kalbim yeniden, çok daha hızlı atmaya başlıyor.
Kafamdaki gizli yaratıkların çıkardığı tıslama sesleri.

Agnes doğaüstü dünyadan haberdar ama ben şu anki durumumu gizli tutmayı tercih ediyorum. O da
Kuşkusuz burada olduğum için beni azarlayacak ve eve gönderecekti, o zaman dikkatimi bu felaketten uzaklaştıracak hiçbir şeyim olmayacaktı.

"Umarım bölmüyorumdur. Sadece Müdür Adder ile temasa geçip geçemediğinizi kontrol etmek istemiştim.
Evet.
Acil bir durum varmış gibi geldi. Nadiren izin alır ama genellikle telefonuna cevap verir."

"Um," diye başlar Grace. "Henüz bize geri dönmedi." "Bu çok garip," diyor Agnes kaşlarını çatarak.

"Evet, şu an için durumu kontrol altına aldık-" diye söze başlar Grace ama Agnes çoktan vites değiştirmiştir.

"Ah, Emilia, Anderson'dan o iki kitabı geri getirip getiremeyeceğinize dair bir cevabınız var mı?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum ve sorunu fark ederek zihinsel olarak lanetliyorum.

"Özür dilerim, Adder'e e-posta gönderdiğimde size cc'lediğimi sanıyordum. Kitaplardan birini bu hafta içinde restore edebilirim.
Fae Kapıları'nın, ama diğerinin değil." Konuşurken, gergin bir alışkanlıkla saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Saçlarım yerine pullu bedenlere dokunduğumda sıçrıyorum ve gözlüklerime çarparak burnumdan aşağı kayıyor.

Kalp şeklindeki gözlüğü yerine itmek için çabalıyorum ama artık çok geç.

Agnes. Sıcak ve sevgi dolu Agnes.
saç spreyi ve yeni kazaklarıyla bana bakıyor, kıpırdamadan. Renkli kıyafeti ve pembe yanakları

gri, taşa dönüş. Sevgili iş arkadaşımın yerini bir heykel aldı.

Önümdeki manzarayı düşünmemeye çalışarak gözlerimi kapattım. Ne yaptım ben?

Tek istediğim bir anlığına da olsa işime dalıp gitmekten kurtulmaktı ve şimdi birini incittim.

Etrafımdaki her şey parçalanıyor, çığlığım boğazımda donuyor, ama kalbim hızla çarpıyor ve zar zor nefes alabiliyorum. Panik atağım beni bütünüyle yutuyor.

Uzaktan bir çarpma sesi ve küfür duyuyorum. Biri bana yaklaşıyor ve ben tökezleyerek geri çekiliyorum, o kişiyi uzak tutmak için ellerimi havaya kaldırıyorum. Onları güvende tutmak için. Sıcak bir vücut, çırpınan uzuvlarımın yanından geçiyor.

"Benim için nefes alın, Bayan Rivera, nefes alın." Derin bir ses tenime yayılıyor ama başımı sallayarak onu uzaklaştırıyorum.

Gözlerim yaşarıyor ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

"Emilia!"

Bir el yumuşamadan önce boğazımı kavrıyor. Boğazımdaki küçük sarsıntı beni Agnes'in düşüncelerinden uzaklaştırıyor. Agnes'in

Sıcak dokunuş öyle bir şok yaratıyor ki tehlikeyi unutup gözlerimi kırpıştırarak açıyorum.

Yakalandım.

Altın gözler benimkilere dikildi ve bir nefes için her şey durdu.

"İşte böyle. Nefes al."

Hareketlerim bana ait değil. Olamazlar da. Ben sadece hıçkırıklara boğuluyorum, ciğerlerime sakin bir şekilde hava çekmiyorum.

Hiçbir şey doğru değil. Dünya bozuldu. Müdür Adder boğazımı sıkıyor, gözlerimin içine bakıyor ve ben başka tarafa bakamıyorum.

O bana emretmeden nefesim titreyerek dışarı çıkıyor.

"Güzel." Sesi daha önce ondan hiç duymadığım bir melodi taşıyor. Beni rahatlatıyor ve içinde yuvarlanmak istiyorum

o. Uzaktan zihnim bana bağırıyor ama bedenim garip sinirlerle gerilmiyor.

"Tekrar," diyor.

Emre itaat ediyorum. Kalbim hızlı atışını yavaşlatıyor ve beynim onun altın rengi gözlerinin neredeyse parlıyor gibi görünmesi ve etraflarındaki belli belirsiz çiller gibi aptalca ayrıntıları yakalıyor.

Yönetmen Adder çok fazla. Benim için nasıl çözeceğimi bulamadığım bir şekilde yoğun.
kişiler arası mücadeleler. Benim hafifletme stratejim her zaman göz temasından kaçınmak olmuştur. Şu anda yapamadığım bir şey
ve bunu istemezdim. Çünkü kilitlenmiş bakışlarımızdan gelen bu sükunet iyi hissettiriyor.

Kendimi güvende hissediyorum.

Boğazımın etrafındaki kavrama gevşiyor ve düşüyor.

"Daha iyi misin?" diye soruyor.

Başından beri neden korktuğumu merak ederek derin bir nefes alıyorum.

Ve sonra Agnes'i gördüm.

Adder, Agnes heykelini görmemi engellemek için adım atıyor. "Dur."

Buna hırlamak istiyorum. Sanki bana emrederek panik atak geçirmemi engelleyebilirmiş gibi, ama nedense paniğim duruyor.

"Agnes'i hayata döndüreceğim," diyor Adder. "Ama ben bunu yaparken senin bayılmana izin veremem."

Agnes'i hayata döndürebilir. Rahatlama boğucudur ve Adder'ın büyülü sesinin bastıramadığı panik kalıntılarını bastırır.

"Şimdi yeterince sakin misin?" diye sorar.

Başımı sallıyorum. Bu hareket paslı geliyor ama cevabımı iletiyor. Adder başını sallıyor. Hareketlerimin kopyalanması O an öyle bir yakınlık hissediyorum ki, sinirlerimin üzerine bir farkındalık dalgası yayılıyor.

Oh, şu anda bunu fark etmiyoruz, bu adamla değil.

Fark etmem gereken şey, görünüşe göre Adder'ın insan olmadığı gerçeği.

"Nefes almaya devam et." Sesi kanıma bulaşan farkındalığa yardımcı olmuyor ve zihinsel olarak yanaklarımı ısıtan kızarıklığı fark etmemesi için dua ediyorum.

Ve o gitti. Ama gitmedi. Agnes'in önünde ilerliyor, heykelin elini tutarken geniş omuzları geriliyor. Nefesimi tutup bekliyorum. O kadar uzun sürüyor ki tekrar nefes almak zorunda kalıyorum ama yavaş yavaş Agnes'in üzerindeki gri renk çekiliyor ve Agnes nefes nefese kalıyor, yaşıyor.

Yüzümden aşağı süzülen gözyaşlarını siliyorum ve gözlüklerin yerinde olduğundan emin oluyorum. Bu rahatlama ölçülemez.

"Bu durum daha da büyük bir işyeri tehlikesine dönüşmeden önce."

Adder'in sesi sert ve az önce sahip olduğu müzikal kaliteden yoksun. Bunun yerine, her kelime beni ürkütüyor. "Bana her şeyi anlat."

8

EMILIA

Müdür Adder'a bakmamak için gereken ÖZ KONTROL kayda değer. Asansör yansıtıcı,
ve gizlice bakmak çok kolay olurdu, ama bu boğazımda çalkalanan garip duygu karışımına yardımcı olmazdı.

Sarsılmış Agnes bize şans dileyerek ofisten ayrıldıktan sonra Grace ve ben her şeyi yeniden anlattık. Adder yılan akrabası kitabını incelemişti. Eşyada herhangi bir büyü hissedemediğini söylediğinde kaşları çatılmıştı.

Mantıklı gelmiyordu ama yönetmen hemen harekete geçmiş, bir küfür savurmadan önce kimseye bağlanmayan birkaç arama yapmıştı.

Bakışları üzerime düştü. O ürkütücü gözler beni yakaladı. Onun herhangi bir çabası olmadan, her seferinde tenimde hızla dolaşan bir his. Sonra gözlerini kaçırıp Grace'e yardım edebilecek birini ziyaret etmesi gerekiyordu. Bir cadının beklenmedik ziyaretini hoş karşılamayacak birini.

Benimle ilgileneceğini söyledi.

Tüm durum garip. Grace gelemedi ve onun yerine benimle neredeyse hiç konuşmayan bir müdür var,
En iyi arkadaşıma bunu halledeceğine dair söz veriyorum.

Vardığımız bina gösterişliydi. Lobi ışıl ışıldı ve Adder'in omuzları rahatlamıştı.
kapıcı bizi bu özel asansöre doğru başıyla işaret etti.

her kimle konuşuyorsak. Sanki geri çevrileceğimizi bekliyormuş gibi.

Ona bakmıyor olabilirim ama yine de yaptığı küçük hareketleri fark ediyorum. Gömleğinin bilek manşetini ayarlayışını ve omuzlarının kayışını.

Kütüphane müdürü kıpır kıpır mı? Neden bu kadar gergin olabilir? Medusa sendromu olan benim.

"Ari için cazibeyi kaldırmanız gerekecek. Bu konuda rahat mısın?"

Adder'ın sorusuyla irkildim. Ya da daha fazlası, şaşkınlık beni uyarmayı düşünürdü. Bu aynı adam mı? O kadar sert ki tokat gibi geliyor.

"Sorun değil... Beni buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim."

Ben de diyorum ki. "Bunun bugünkü planlarınızın bir parçası olduğunu düşünemiyorum."

Sanki onun yanında özgürce konuşmamı her zaman engelleyen yoğunluk o günden beri çözülmüş gibi. panik atağımı önledi. Sanki o altın gözler tüm zihinsel duvarları aşındırmıştı.

"Oldukça," diyor ve ben irkiliyorum.

Kaşlarını kaldırdığını ve hafifçe bana doğru döndüğünü hissediyorum.

Neredeyse iç çekmeye benzeyen bir ses çıkarıyor. "Hayır, bugün yapmayı planladığım şey bu değildi. Ama sen benim
Sorumluluğunuzu alın, Bayan Rivera ve başınıza gelen büyüyü bozmanın bir yolunu bulalım."

Ona, eli boğazımdayken yaptığı gibi bana Emilia demesini söylemek istiyorum. Ne oluyor lan? benimle? Libidom artık tüm hayatım patladığına göre, bana bir gün bile zaman ayırmamış bir adama karşı çok uygunsuz duygular beslemeye başlamam gerektiğine mi karar verdi?

Ben daha fazla düşünemeden asansörün sesi duyuldu. Kapılar açılıyor ve şaşkın bir nefes alıyorum. Yürüyoruz. doğrudan birinin evine giriyor ve lüks diye bağırıyor. Lobideki gibi pırıl pırıl bir lüks değil. konfor ve renkle patlayan. Kalın oryantal halılar,

parıldayan altın heykeller ve duvar halıları. Karışım eklektik ve nadirdir ve her şeyin merkezinde beyazlar giymiş bir adam yaklaşmaktadır.

"Jasper! Mesajını almak ne büyük bir sürpriz oldu."

Hoparlörün görüntüsü beni sersemletiyor. Adder yanımda sertleşiyor. Adder çekicidir, keskin açıları, altın rengi gözleri ve siyah saçları vardır. Bu adam, bu adam muhteşem. Beyaz keten gömleği ve pantolonu esmer tenini dengeliyor.
Dalgalı siyah saçları, solgun gözlerini daha da çarpıcı hale getiriyor.

"Telefonunuza cevap vermiyordunuz." Adder'in yanıtı serttir ve hitap ettiği adam umursamazca omuz silkmektedir.

"Önemli bir şeyse beni ararsınız diye düşündüm ve aradınız da. Şimdi, getirdiğin bu güzel kadın kim?" Soruda anlamlandıramadığım bir kenar var.

"Bayan Rivera, sizi Askari Zeyad ile tanıştırabilir miyim-" Zeyad denen karakter içeri dalıp abartılı bir selamlamayla elimi avuçlarının içine alınca Adder sözünü kesiyor.

Kavrayışta bir serinlik olsa da garip bir şeyler kıvılcımlanıyor ve başka bir his bana bunun
insan insan değildir.

Adam gülümsüyor, dişleri o kadar beyaz ki gözlerimi kırpıştırıyorum. "Lütfen bana Ari de."

Boğazımı temizliyorum, sinirlerimin beni boğmak için yükselmediğine şaşırıyorum. "Bana Emilia diyebilirsin."

Bunun üzerine Ari'nin gülümsemesi genişler ve ışık bir an için neredeyse dişleri varmış gibi görünmesine neden olur.

Adder boğazından bir ses çıkararak dikkatimi yanaklarımda yükselen ısıdan uzaklaştırıyor. "Ari bu laneti nasıl çözeceğini biliyor olabilir."

Bir lanetten bahsedildiğinde, Ari'nin enerjisi atılgan bir baştan çıkarıcıdan hevesli bir köpek yavrusuna dönüşüyor. "Lanet mi dedin? Lanetlere bayılırım!"

Adder homurdanıyor ve bu adamdan gelen o kadar yabancı bir ses ki gözlerimi kırpıştırıyorum.

"Çalışma odama gel!" Ari diyor ki. "Dağınıklığa aldırma. Ben biraz koleksiyoncuyum."

"Biraz mı?" Adder beni girişin yanındaki odaya yönlendirirken zayıf bir sesle "Biraz" diyorum. Dokunuşu beni kitap yığınlarının ve tanımlanamayan müze kalitesindeki bibloların yanından geçiriyor. Elini belime masumca bastırması bana ilham veriyor.
imkansız kelebekler ve onun gözlerine bakmadan önceki zamana geri dönmek istiyorum.

Daha rahat olurdu.

Hareketlerimi yönlendirmesi muhtemelen iyi bir şey. Parmaklarım her kitap yığınını okşamak için kaşınıyor. Ne de olsa eski kitaplar benim zayıflığım.

Ari vücudunu bir sedirin üzerine yayıyor ve yastıklarla dolu kanepeyi işaret ediyor. Giydiği ketenin omuzlarındaki kasları sarışını görünce yutkunuyorum.

Libidom artık çenesini kapatabilir.

Anlıyorum, uzun zaman oldu ama şimdi zamanı değil. I zaten gündelik seks seçeneğini geri çevirdi ve bu erkeklerin hiçbiri herhangi bir ilgi hamlesi yapmadı.

Saçlarımın kendi aklı olmadığında, tekrar buluşma sahnesine bakacağım. Söz veriyorum.

Ben oturuyorum ve Adder aramızda uygun bir mesafe bırakarak oturuyor, neyse ki düşüncelerimden habersiz.

"Peki, rahatsızlığınız nedir? Dillerde konuşmak ya da görebildiğim kadarıyla çıban değil." Ari'nin neşesi dudaklarımı titretiyor ama cevap veren yönetmen oluyor.

"Arşiv için gönderdiğiniz kitabı açtığında Bayan Rivera'ya bir tür büyü yapılmış."

İşte yine resmiyete başladı. Bekle, kitap Ari'den miydi? Bu ayrıntıyı bir kenara koyuyorum.

"Aslında Bayan Adams Rivera.
Bu konuda hassasım," diyorum. Adder şaşkınlıkla bana bakıyor
Ve onu şaşırttığım için içimde garip bir memnuniyet duygusu var. "Bu ağız dolusu olduğu için bana sadece Emilia."

Adder sanki fırlatılmış gibi gözlerini kırpıştırır ama

Ari'nin sırıtışı geniştir.

"Artık hepimiz ilk isim bazında anlaştığımıza göre - sana Jasper diyebilir, değil mi? Sana onurlu bir şekilde hitap etmesi oldukça kişiliksiz görünüyor - kitabı açtığında ne oldu? Kutunun üzerinde sadece bir koruma tılsımı vardı, hatırladığım kadarıyla."

Adder Ari'ye ters ters bakıyor ama onun öfkesinden kurtuluyorum. Soruyu cevaplamaya odaklandım.

"Uh, garip bir sıcaklık ve fısıltılar vardı ve sonra..." Düşünmeden elim saçıma gidiyor ve gizli yılanlardan biri saçıma çarpıyor. "Ve şimdi bakışlarımla insanları taşa çevirebilirim."

Yılanlardan biri tısladığında Ari ve Adder'ın kaşları havaya kalkıyor. Adder'a -Jasper'a- saç yılanlarını tarif etmiştim ama sanırım bir şeyi deneyimlemek sözlü olarak anlatmaktan farklı.

"Glamour mu takıyorsun?" Ari soruyor.

Kolyenin cazibesini çözmeden önce başımı sallayıp yutkunuyorum. Toka çözülür çözülmez, sihir düşüyor. uzaklara. Saçlarımın parlak dalgalarının yerini alan sallanan yılanlara bakıp ürperiyorum.

Ari'nin yüzündeki tüm neşe ve merak kaybolur. duruşu ve yüzü gevşiyor. Daha önce olmayan sinirlerim şimdi beni vuruyor ve bir sonraki sözlerine kadar boğazım sıkılıyor.

"Sevgili Tanrıça," diyor Ari. Sözcüklere sinen huşu, ifadeye beni rahatsız eden bir tapınma havası veriyor ama içimde kabaran tuhaf rahatlamayla neredeyse boğulacak gibi oluyorum.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Jasper da gözlerini yılanlardan alamıyor gibi görünerek soruyor.

Ari'nin dişleri ağzını kapattığında tıkırdıyor.

"Seçilmiş'ten haberin yok mu?" Ari Jasper'a sorar. Yönetmene keskin ve meraklı bir bakış atıyor.

Jasper arkasına yaslanırken bir duraklama oluyor. Gözleri üzerimde gezinirken kaşları düşünceli bir şekilde çatılıyor.

Jasper kaşlarını çatarak, "Seçilmiş'i duymuştum," dedi. "Ama bu tür bir varyasyonu olduğunu bilmiyordum."

"Çok uzun zamandır değil," diye mırıldanıyor Ari dalmış gibi.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum. "Bunu nasıl yok edeceğini biliyor musun?"

Sorum Ari'yi, ona o uzak bakışı attıran her neyse ondan koparıp alıyor. "Uzaklaştırmak mı?"

"Evet, laneti bozmak mı?" diye soruyorum, kahkaham yumuşak ama yüksek. "Saçlarımın yerinde yılanlar varken ve insanları taşa çevirirken hayatıma devam etmek biraz zor."

Ari arkasına yaslanır ve dudağını çiğner. "Bu senin ilk sorunun. Bu bir lanet değil. Tanrıça'nın bir lütfu."

"Uh, ne?" Göz kırpıyorum.

"Size onlarca yıldır duyulmamış güçler bahşetti."

Ağzımı açıp kapatıyorum, neredeyse Jasper'ın konuşmaya devam ediyorum ama yönetmen yanımda donup kalıyor.

"Kitap açmaktan mı?" diye sordum. "Bu aşırı görünüyor." "Bunun kitapla pek bir ilgisi var mı bilmiyorum.

Kitap," diye mırıldandı Ari kendi kendine, kaşları çatılmıştı. "Ben elime aldım, Jasper'a verdim, o da sana mı verdi? Doğru mu?"

"Evet," diye cevaplıyor Jasper benim yerime. "Doğrudan ofisine götürdüm ve ona ilk dokunan o oldu."

"Ne kadar ilginç..." Ari mırıldanmaya geri döndü.

"Ari," diyor Jasper onu konuya geri döndürmek için. "Bu kitap nedir ve nereden aldın?"

Ari omuz silkiyor.

"İbadet kitabımızın bir kopyası. Onlarca yıldır koleksiyonumun bir parçasıydı. Yaşlı bir yılan akrabamdan, ölümünden sonra bir emlak satışı sırasında aldım." Uzun parmakları sözleriyle birlikte oynaşıyor. "Bunun için hiçbir sebep yok.

Tanrıça Emilia'ya özel bir ilgi göstermediyse buna neden olabilir."

"Neden benimle özel olarak ilgilensin ki?" Ben soruyorum.

Ari'nin bakışları üzerimde yoğunlaşıyor ve dudakları kıvrılıyor. "Belki de fark edilirsiniz."

Hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum ve bu duruma hiç yardımcı olmayan flörtöz sözlerini savuşturmak için. Bir tanrıça bana özel bir ilgi mi gösterdi? Hayır, teşekkür ederim.

"Peki, nasıl kutsanmamış olurum?" Sesimin kötü çıkmasını istemediğim için aceleyle ilerliyorum. "Duyarsız olmak istemem ama bunun için yanlış kişiyim."

Ari'nin kaşları çatılmadan önce kalkıyor. "Kutsanmamış mı? Bu geri döndürülebildiği bilinen bir şey değil. Genellikle, bir Seçilmiş
yıllar süren ibadet ve çalışmalardan sonra ortaya çıkar. Bunun tesadüfen gerçekleştiğini hiç duymadım."

Agnes'i bir heykel gibi dondurduğumdan beri kanatlarda bekleyen panik, intikamla geri döndü. Derin nefes almaya çalışıyorum ama bu kalbimi yavaşlatmıyor.

"Bu, Emilia'nın... Seçilmemiş olmasının bir yolu olmadığı anlamına gelmiyor." Jasper yavaşça konuşuyor, daha önceki müzikal doğanın bir kısmı sesine giriyor ve varlığı beni sakinleştiriyor.

Ari'nin gözleri yönetmenin üzerinde keskinleşir ve bir şey Sırıtışının hızlı bir dönüşüyle kaybolmadan önce yüzünde anlamlı bir ifade beliriyor.

"Doğru. İnsanlarla temas kurmak ve çok araştırma yapmak gerekecek ama sonunda..."

"Seçilmemiş olabilirim," diyerek Ari'nin sözünü tamamlıyorum. Tünelin sonunda bir ışık var. Görünüşe göre uzun ve dolambaçlı bir tünel ama yine de bir ışık.

"Bu mümkün. Soru sorabileceğim insanlar var" diyor Ari.

Jasper nedenini açıklamadan, "Bunu gizli tutmamız gerekecek," diyor.

"Merak etme sevgilim, tedbirli davranabilirim."

Jasper'ın yüzü pembeleşiyor ve beynimin nedenini anlaması gerekenden daha uzun sürüyor. Sevgilim.

"Şüphelerim var," diye homurdandı Jasper.

Oh. Oh.

Demek Müdür Adder-Jasper ve Ari arasında bir şey var. Birden her şey anlam kazanmaya başladı. Aralarındaki gerilim havası, yönetmenin konuşmadan önce kıpırdanması

Bu buluşma, Ari'nin bana güzel dediğinde yüzünde beliren o keskin gülümseme.

Vücudumun ikisine de saçma sapan tepkiler verdiği gerçeğine güler ve gülerdim.

Ari'nin bu ayrıntıyı vermesinin nedeni Jasper'ın müsait olmadığını bana bildirmekse zaten bir ilişkisi var. Ama amacı bu gibi görünmüyor.

Beni izleme şekli ve açık ifadesiyle değil.

Kısaca Grace'i ve alışılmamış olanı düşünüyorum. Gargoylelarıyla olan ilişkisi. Onu üçlülerine eklediler. Ari'nin bana bu şekilde bakmasının sebebi böyle bir şey mi?

Hayır, bu çok saçma olur. Ari'nin beni davet ettiğini düşünmek için hiçbir neden yok, bunu düşünmeyeceğim. Ari davet etse bile Jasper'ın kabul etmemi istemesine imkân yok. Çalkantılı düşünceler beynime yerleşiyor ve Ari sanki bir tür konuşma yapmışız gibi başını sallıyor.

Az önce bir şeyi mi kabul ettim?

9

JASPER

ARI OYUN OYNUYOR. Öyle olmalı.

Emilia gözlerini kırpıştırıyor, Ari'yle cinsel bir geçmişimiz olduğu detayını kaşlarını kaldırarak ve dudaklarını aralayarak sindiriyor. Bunu bir geçmiş gibi anlatmadı ama dün geceki kavgamız
aramızdaki her türlü anlaşmayı yerle bir etti. Bizim bir ilişkimiz yok.

Vücudum hala ona tepki veriyor. Sesi hala okşuyor Sinirlerim boyunca bir alay gibi. Kendi sihriyle beni kızdırmaya bayılır. Bayan Rivera'yı sakinleştirdikten sonra ayartmayı anlayın.

Emilia.

Göz yapmak nasıl bir şey diye merak ediyordum. restorasyon uzmanımla iletişime geçtim ve bunun gerçekliği her türlü beklentiyi yok etti.

En son ne zaman birini hipnotize ettiğimi hatırlamıyorum. Kesinlikle eğitimdeydi. Güç seviyem
Hipnotize etmek, bir insanı tamamen kontrol etmekten ziyade telkin etmek anlamına gelir. Birini sakinleştirme yeteneğimi hiç kullanmamıştım.

Emilia'nın bedeninin kavrayışım altında gevşemesinden duyduğum memnuniyet dalgası... sapkıncaydı ve bana daha fazla fikir vermişti
Yıllarca bedenimi paylaştığım adama ihtiyacım olandan fazlasını verdim.

"Ulaşabileceğim bazı akademisyenler tanıyorum," diyorum. "Cevapları olmasa bile, kütüphanede kitapları var. ödünç alabilirsin."

Ari başını sallar. "Güzel."

"Peki ya ben?" Emilia kaşlarını çatarak soruyor. "Bir şeyler yapabilirim, değil mi?"

Ari'nin gözleri bir kez daha kütüphanecimin üzerindeydi, yüzü niyet ve yoğunlukla doluydu. Yıllar boyunca aynı bakışın bana yöneltildiğini pek çok kez görmüştüm ama yine de
ne anlama geldiğini tahmin edemiyorum. Tek bildiğim bu sefer alıcı tarafta olmadığım.

Kimi kıskandığımı söyleyemem.

Ari'ye birlikte olamayacağımızı söylemiştim ve Emilia ile sadece son bir saat içinde gerçekten konuşmuştum, ama gerçekler göğüs kafesimin arkasındaki rahatsızlığın yanmasını durdurmuyor. Bu
mükemmel bir çift olacaklarını fark etmek için iyi bir zaman değil. Emilia'nın teni Ari'ninkine kıyasla daha altın tonlarında,
Ama her birinin diğerini tamamlayan kendine has bir güzelliği var.

Ari bir parmağını çenesine koyup düşünüyor. Emilia'ya, "Bence en iyi hareket tarzı sana yeni yeteneklerini nasıl kontrol edeceğini öğretmek olacaktır," diyor.

Gözleri büyür. "Onları kontrol etmek istemiyorum. Gitmelerini istiyorum."

Emilia'nın sert tonu küfrün sınırlarında geziniyor ama ikimiz de bunu ona karşı kullanmayacağız.

Bir Seçilmiş. Tanrıça tarafından dokunulmuş biri nadirdir. Bugüne kadar hayatımda yılan soyunun taptığı Tanrıça'ya pek dikkat etmedim, Ari her zaman
dindar olan, kutsama alabilen kişi oldu. Seçilmişler bölünmeden beri Adders ile eşleşmedi ve kan bağımız bunu gösteriyor.

Ama bu Emilia'nın seçtiği bir şey değil. Kütüphanedeki işi nedeniyle başına geldi, çünkü Ari'nin kitabını ona ben teslim ettim.

"Yeni evcil hayvanlarınızın tıslaması olmadan gününüze devam etmek istemiyor musunuz?" Ari düşüncelerimi bölerek soruyor.

Emilia hâlâ duruyor. "Yılanları uzaklaştırabilir misin?"

Ari omuz silkiyor. "Ben değil. Yılanları ortadan kaldırabilir ve kazandığın diğer yeni yeteneklerin yanı sıra bakışlarının gücünü kontrol edebilirsin."

Ari'yi Emilia'yı ani mizaç değişimiyle hipnotize etmekle suçlardım.

daha dik, ama onun bu kadar zorlayıcı bir insan olduğunu biliyorum. "Elbette"-Ari başını eğdi, düşüncelere daldı- "bu

Yeteneklerini kontrol edene kadar benimle kalman senin için daha iyi olur," diyor Ari, hazırladığı tuzağı kapatırken onun sözleriyle sıkıca.

Ama Emilia bir tavşan

değil. "Hayır," diyor.

Cevap katı, boyun eğmez ve dudaklarım onun iradesinin görüntüsü karşısında seğiriyor.

Ari'nin gözleri kısıldı.

Emilia tekrar Ari'ye odaklanmadan önce bir nefes için gözlerini kapatıyor. "Kaba olmak istemem, ama ben

her şey pamuk ipliğine bağlı. Bugün bana çok ağır geldi. Kendimi öylece yeni bir yaşam düzeninin içine atamam. Bununla başa çıkmak için tutarlılığa ihtiyacım var."

Ari gibi ben de onun sergilediği kırılganlık karşısında yumuşuyorum. Paylaştığı gibi gerçekleri teslim etmek için gereken güç çok şey anlatıyor.

Ama ona tutarlılık verememem.

"Bu halinle kütüphanede çalışamazsın," diyorum kendimden nefret ederek. "Bu bir tehlike. Heykelleri bir çırpıda canlandıracak sihre sahip değilim."

Bunun üzerine Ari'nin dudağı bir hırıltıyla kıvrılır. Kütüphaneye duyduğu kıskançlığı her zaman çok iyi gizlemiştir.

Emilia'nın gözleri geniş ve acıyla parlıyor. Bu bakışlar ruhumu ısırıyor ve keşke ona istediğini verebilseydim diyorum.

ama kütüphane onun olduğu kadar benim de sorumluluğumda.

Dudağını sıkıyor ve başını sallıyor. "Tamam, o zaman evde kalacağım."

Ve Ari'nin lüks çatı katında değil. Rahatladım mı bilemiyorum.

Ari omuz silkiyor. Bu dikkatsiz bir hareket değil. Emilia'yı rahatlatmak için omuzlarını stratejik bir şekilde kaldırıyor ve bu ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

Ne planlıyor?

"Eğer misafirperverliğimi reddetmeye kararlıysan, eğitimine başlamak için yarın burada buluşabiliriz. Öğlen nasıl olur?" Ari sorar.

Emilia, Ari'nin konuyla ilgili daha fazla mücadele etmemesine şaşırmış gibi arkasına yaslanır. İyi içgüdüleri var. "Öğlen çalışıyor."

"Hepimizin görevleri var. Sizi kütüphanedeki arabanıza geri götüreceğim," diyerek ayağa kalkıyorum.

Emilia yavaşça ayağa kalkar ve Ari de onunla birlikte yükselir.

"Seninle tanışmak çok güzeldi, Ari. Yardımlarınız için teşekkür ederim" diyor.

Ari bir şekilde onun elini yakalıyor ve dudaklarına götürüyor.

Gözlerimi deviriyorum ama Emilia'nın bu hareket karşısında nefesinin nasıl kesildiğini ve kirpiklerinin nasıl aşağıya indiğini inkar edemiyorum. Ari onu bıraktığında bana haince sırıtıyor.

"Seninle asansörde buluşuruz," diyorum Emilia'ya.

Emilia benden Ari'ye bakıyor, kaşları saç çizgisinde ve dudakları tamamyy diyor.

Yüzümün kızarmasını engellemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Emilia odadan çıktıktan sonra bakışlarım Ari'nin üzerinde.

"Benimle konuşmak istiyorsan bahane üretmene gerek yok," diyor Ari.

Bu ifadeyi görmezden geliyorum. "Emilia için bir çözüm mü arayacaksın? Sadece onu baştan çıkarmaya

çalışmayacak mısınız?"

"Viper'ım," diye mırıldanıyor. "Kıskanmış gibisin."

Öyleyim, ama bu tuhaf bir his. Analiz edersem ne bulacağımdan korkuyorum.

"Emilia'ya bu konuda yardım ettiğinize güveniyorum," diyorum. "O benim sorumluluğumda, kütüphanemin bir parçası-"

Ari alay ederek sözümü kesti. "Bırakın bir mucizeyi, hiçbir şeyin kütüphanenizi bozmasına izin veremeyiz."

"Ari."

Gözlerini deviriyor. "Emilia için bir çözüm arayacağıma dair söz veriyorum."

Bir adım daha yaklaşıyorum, vücudundan yayılan sıcaklık beni davetkâr bir şekilde sarıyor.

"Daha açık ol," diyorum. Ari'nin havadaki tadı Kakule ve biber gibi, dolu ve sıcak. Sanki adam beni sadece kokusuyla baştan çıkarabilirmiş gibi.

Ari başını yukarı kaldırıyor ve ağzını benimkine biraz daha yaklaştırıyor. "Emilia'nın Seçilmemiş olmasının bir yolunu bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum."

"Tamam," diyorum, hem tatmin olmuş hem de başka bir şeye aç bir şekilde.

Ari'nin dudakları sanki benim düşüncelerimi takip ediyormuş gibi kıvrılıyor. "Sadece zihnini benim için açık tut, engerek yılanım."

Oradaki her neyse tehlikeli. Bir adım geri atıyorum. Dün gece reddettiğim şey buydu ve bunun acısı beni uyarmak için yeterince taze.

"Aramızdaki şey halloldu," diyorum.

Ari'nin sırıtışı her şeyden çok dişe benziyor. "Ve bu yeni bir şey."

10

ARI

Eldiveni fırlattığımda JASPER geri çekildi ve bir adım geri attı. Yapacağını bildiğim gibi. Korkak değildir ama inatçıdır. Bir konuda karar verdiğinde, onu değiştirmek için kasırga rüzgârları gerekir.

İkimiz de Storm Emilia'yı beklemiyorduk.

Onun varlığı ihtiyacımız olan gürültülü yeni bir başlangıç. Tanrıça bana bir lütufta bulundu, Jasper'ı sonunda çiftleşebileceğimize ikna etmenin bir yolu. Bir birlik oluşturmanın bir yolu.

Jasper'ın yüzündeki endişe bir anda kaybolur, bir kez daha soğukkanlı kontrolünün altına gizlenir.

"Ne planladığını bilmiyorum ama verdiğin sözü unutma Ari," diyor Jasper çalışma odamdan çıkmadan önce. adımları da kişiliği gibi net ve doğrudan. Benden aldığı söz, büyük resimde geçici bir sıkıntı, hiçbir şeyi rayından çıkarmayan tek bir engel.

Dün gece kur yapma konusunu açtığımda çok sabırsız davranmıştım. Stratejim sağlam değildi. Jasper'ın endişelerini gidermenin hiçbir yolu yoktu. Ama yılların olasılığı

Sevdiğim adamın bana mutluluk kırıntıları verdiği ama sonra onları tekrar söküp attığı samimiyetlerle dolu önümüze yayılmak beni umursamaz yaptı.

Bir daha bu kadar aceleci olmayacağım.

Şimdi işler değişti.

Pastoral bir gelecek bizimdir, o kadar yakınım ki pratik olarak tadına bakmak. Vanilya şekeri tadının yanı sıra bize duygulu kahverengi gözlerle bakacak mı?

11

EMILIA

HOME.

Kapıyı açtığımda anahtarlarımın şıngırdamasının normalliği
Apartman kapısı gözlerimi yaşartıyor. Bir gün oldu.

Anahtarlarımı kapının yanındaki cam kaseye atıyorum ve evimizin ambiyansını içime çekiyorum. Hava bir karışım tatlar, annemin dün akşam yemeğinde kullandığı baharatlar, kahve ve birkaç gün önce aldığım taze güller
Dört kişilik masamızın orta süsü.

Buradaki evimiz benim büyüdüğüm dekora benziyor ama yılların hatıralarından ve ailenin geri kalanını barındıracak kapasiteden yoksun. Taşınmaktan çok korkuyordum. Ülkenin öbür ucunda, toplumumuzdan uzakta, ama annem her adımda yanındaydı, destekleyici ve
bir kerede belirlenir.

Aile nereye gidersen git ailedir, ama sadece bir hayatın var ve o da mutluluk ve macera içindir, demişti.

Masaya oturuyorum ve alnımı çapraz kollarıma dayıyorum. Sessizliğin ve rahatlığın verdiği rahatlama omuzlarımdaki stresi alıyor. Müdür Jasper Adder'ın yardımı olmadan derin bir nefes alıyorum.

Başımdaki yılanların tıslamaları yumuşak, neredeyse böyle ikna edici. Sanki tüm bu durum
Onları görmediğim sürece idare edilebilir. Temas

Kollarıma sürünen ince bedenler bu sefer beni zıplatmıyor.

Bu şekilde, günümde en ufak bir olağandışılık yokmuş gibi davranabilirim. Hepsi zihnimi gıdıklamak için hazırlanmış bir fantezi. Yılanlar, çöpçatanla tanışmam, Agnes, Jasper'ın boğazımdaki elinin verdiği his ve Ari'nin gizemli gülümsemesinin ağırlığı.

Bir nefes daha alıyorum. Çok yakında gerçek olacak, çok yakında, ama şimdilik öyle olmak zorunda değil.

Kollarımı düzeltiyorum ve yanağımı ahşap yüzeye dayıyorum. Bir yılanın pullu kafası alnımı gıdıklarken bile tenime değen soğuk bir başka rahatlama sağlıyor.

Kilitteki anahtarın tıkırtısı beni dikleştiriyor ve kalp şeklindeki gözlükleri yerine itiyor.

Sesler annemin dönüşünü müjdeliyor ve kapı açıldığında onun yüzünü görmek tüm kötü şeylere merhem oluyor.

Annem şaşkınlıkla bana göz kırpıyor.

"Anne, eve erken gelmişsin," diyorum, mutlulukla durumumu bu kadar erken açıklamaktan çekinmek arasında gidip gelerek
rahatlık bulmak.

Kaşlarını çatıyor. "Ben tam zamanında evdeyim. Erken gelen sensin. İyi misin, mija? Şirin gözlükler, Grace'den mi? Her zamanki tarzın değil."

İnançsızlıkla dolu küçük bir kahkaha attım. "Nasıl bir gün geçirdiğime inanamazsın."

Bu sabah olduğumdan daha iyiyim. Her şey baş döndürücü bir kesinlikte gerçeğe dönüyor ve alt dudağım titriyor.

"Ah, tatlım," diyor annem, sesi sıcak ve endişeli. "Bir fincan kahve koyayım, sen de bana her şeyi anlatırsın."

Zengin ve koyu bir demlemenin çözemeyeceği hiçbir şey yoktur. Panik,
kaygı ve endişenin eşi benzeri yoktur. Gözyaşları gelip geçebilir ama bu değişmez bir şeydir.

Burnumu çekiyorum, bugün yine ağlamamaya kararlıyım. "Sanırım bu hoşuma giderdi."

Annem kuşkulu bir ses çıkarıyor. Bu evde kahvenin gücünden şüphe yok.

Abuelita'nın yaptığı gibi ocakta kahve pişirme işlemine başlıyor ve yaptığı her hareket aşinalıkla yankılanıyor. Café Bustelo'yu kaşıklıyor, telveyi suda kaynatıyor, filtre koladoru ocaktan çıkarıyor
dolabına koyup tezgahın üzerine, sütün yanına yerleştiriyor. Onun çalışmasını izlemek meditasyon gibi, bir battaniyeye sarılmak gibi.

Hava biranın kokusuyla ağırlaşıp güzelleşiyor ve rahatlık battaniyesi bir kucak gibi etrafımı sarıyor. Teyzelerimin ve kuzenlerimin gülüştüğü anılar
Abuelita'nın masasının etrafında, kahve kokusu tüm odayı dolduruyor ve bana ihtiyacım olan sıfırlamayı sağlıyor.

Annem kahve kaynamaya başladıktan sonra rutini bozup bana eliyle işaret ediyor. "Konuşmaya başla."

"Önce kahve alacağımı sanıyordum."

Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor ve azarlayan bakışları dudaklarımı titretiyor. Kaç yaşında olduğum önemli değil; o her zaman patron olacak.

"Sihirli bir kitap tarafından lanetlendim. Sanırım tam olarak lanetlenmedim," diyorum burnumu kırıştırarak. Bu durumu tanımlamak için kutsanmış kelimesini kullanabileceğimi sanmıyorum, ne olursa olsun
Ari dedi ki. "Artık saçlarımın yerinde yılanlar var ve bakışlarımla insanları taşa çeviriyorum."

Annem bana doğru dönerken tencere fırının üzerinde takırdıyor, gözleri telaşla açılıyor.

"Günün nasıl geçti?" diye sordum.

Göz kırpıyor ve her zamanki kendinden emin halini göstermek için alarmı düşüyor. "Günüm güzel geçti."

Bir kahkaha atıyorum ve dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Kahvesini bitirene kadar sessizlik oluyor. Sanki her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi.

beni sorguya çekiyor. Bazen annem tuhaflıklarımı benden daha iyi biliyor.

Önüme bir fincan ve bir fincan tabağı kahve ve süt ile mükemmel miktarda şeker konuyor. Annem alır benimkinin yanındaki koltuk. Fincanı çeviriyorum, dudağımı ısırırken porselenin porselen üzerindeki yumuşak sesine odaklanıyorum.

Annem başını sallayarak düşüncemi sonlandırdı. "Baban sana verdiği kitap sevgisinin seni nereye getirdiğini bilse ne hissederdi bilmiyorum. Sanırım her zaman senin daha sakin bir hayat yaşayacağın için rahatlamıştır.
Hemşire."

Gülümsemem hüzünlü. Ben de babamı özlüyorum. Ellerimi kaldırıp seçenekleri tartıyorum. "Küfürler ya da mücadele etmek zorunda kalmak
kötü davranan hastalar, bilmiyorum. Şu anda hangisinin daha kötü olduğunu söyleyemiyorum. Ah, boşver, kusmuk yüzünden
tut."

Annem omuz silkiyor. "Alışırsın."

Her zaman tıp alanına ilgi duymamı sağlamaya çalıştı. Çocukluğumda bu girişimler ciddiydi, ancak kitaplara ve restorasyona olan sevgimi keşfettiğimde, başka bir şey yapmaktan mutlu olamayacağımı biliyordu. Şimdi bu daha çok birbirimize takılmanın bir yolu.

"Peki, yılanlar?" Annem soruyor.

Başımı salladım. "Şu anda büyüyle kaplanmış durumdalar." "Ah, Bramblewick'lerin giydiği gibi bir büyü. Ve
gözlükler içindir..."

Gülüşüm mizahsız. "İnsanları taşa çevirmemek için. Zavallı Agnes'i taşa çevirdim ama neyse ki yönetmen onu hayata döndürdü."

Annem başını sallar. "Müdür Adder iyi bir adamdır."

Kaşlarımı çatıyorum. "Jasper'la ne zaman tanıştınız?" Annemin kaşları kalkıyor. "Jasper mı?"

Yanaklarım kızardı. "Bütün bu işlere yardım ediyor.

Resmiyete ayak uydurmak aptallık olur."

Annem kendini beğenmiş bir şekilde çenesini eğiyor. "Sen ne dersen de. Müdürünüzle tatil partisi sırasında tanıştım. Bana arkadaşlık etti.

Grace'i bir randevudan kurtarırken."

Hatırladıkça ürperiyorum.

"Evet, bir erkeğe kütüphanede çalıştığını en son o zaman söylemişti. Doğru olanla tanışana kadar
Her neyse."

Annem başını sallıyor. Annem kolay kolay rezil olmaz, çok eşli büyülü yaratıklar tarafından bile. Tüm bunlara bu kadar iyi adapte olmasını kıskanıyorum.

Tatil partisi resmi bir partiydi ve yanında bir kişi daha vardı. Diğer insanlar ebeveynlerini getirmekle alay edebilir ama benim için bu bir soru bile değildi. Eğer annem bundan hoşlanacaksa, o benim artı birim. Benim için yaptığı her fedakarlık için,
Ona iyi vakit geçirtmek en azından benim yapabileceğim bir şey.

"Çok çarpıcı bir adam... çok da yakışıklı," diyor.

"Anne!"

"Ne? Benim gözlerim var."

Homurdanıyorum, telaşlanıyorum. "Öyle bir şey değil. O bir...
çözmemize yardım eden adamla ilişkimiz var."

Sanki yılanlar görünüyormuş gibi başımı işaret ediyorum. Bu bir hata çünkü annemin gözleri merakla parlıyor ama Jasper hakkındaki yorumunu bırakıyor.

"Göster bana," diyor usulca, masanın üzerinde duran elimi okşayarak.

Donup kalıyorum. İlk içgüdüm reddetmek, ama bu kadının isteğini reddedemezsiniz.

Onun yerine "Hiç hoş değil," diyorum.

Annem başını öne eğiyor ve kaşlarını çatıyor. "Size mesleğimi hatırlatmama gerek yok. Nekrozla karşılaştırılabileceğinden şüpheliyim."

Bir kahkaha atıyorum ve yumuşuyorum. "Dalkavukluk seni her yere götürür."

Fikrimi değiştirmeye fırsat bulamadan, cazibeyi ve Ma'nın nefesini tutan kolyeyi açıyorum. Şekiller
farklı renkler çevresel görüşümde hareket ediyor. Mavi olan

Rose'la birlikte ortaya çıkan yanağıma doğru akıyor ve ben kaskatı kesiliyorum.

"Oh Emilia, onlar... çok güzeller," diyor Ma.

Bunun üzerine geri çekildim. "Hayır, değiller! Onlar kafama bağlı yılanlar."

"Öyleler. Renklere bakın."

"Teraziyi fark edemeyecek kadar meşguldüm," diye çıkışıyorum. Hayal kırıklığı ve korku dilimde keskinleşiyor.

"Emilia..." Annem usulca başlıyor, elini omzuma koymaya uzanıyor. Bu onun sayısız kez yaptığı bir hareket. Bunaldığımda ya da korktuğumda, bazen onun bana tutunması ve sırtımı ovması beni uçurumdan aşağı yuvarlanmaktan alıkoyan tek şeymiş gibi geliyor.

Ama istilacı yaratıkların ne kadar güzel olduğundan bahsetmek istemiyorum. Gitmelerini istiyorum. Bu korkunç günün hiç başlamamış olmasını istiyorum ve öfkemde vahşi ve yabancı bir şey kabarıyor.

Her şey çok hızlı

oluyor. Çok hızlı.

Başımdaki yaratıklardan biri saldırgan bir ses çıkarıyor ve anneme saldırıyor.

"Hayır!" Çığlık atıyorum, kendimi sandalyeden geriye doğru atıyorum, annemle yılanların tehlikesi arasına mesafe koymak için çabalıyorum.

Ama artık çok geç.

Annem ve ben dehşet içinde elindeki ikiz delinme izlerine bakıyoruz. Cildinde kan ve berrak bir sıvı birikmeye başladı.

"Oh, bu hiç iyi değil," diyor Ma. Yüzü gevşek bir şoktan acı dolu bir tıslamaya dönüşüyor.

Hayır, hayır, hayır.

"Emilia, sakin kalmalıyız."

Gözyaşları şimdiden görüşümü bulanıklaştırıyor ama annemin hemşire sesi paniğimi bastırıyor.

"Yılanlar zehirli gibi görünüyor," diyor.

Sızlanıyorum.

"Kesin şunu." Emir sert ama kaba değil. "Biz fazla zamanımız yok ve bunu hastaneye açıklayamayacağız."

Ma etrafına bakıyor, stratejiler geliştiriyor ve bir kenara atıyor.

Yüzüme bakmadan önce hızlıca onlara bakıyor. Gözlerinde bir plan parıldıyor ve omuzlarını dikleştiriyor.

"Bize biraz zaman kazandırmalısın," diyor.

"Nasıl?"

"Agnes'i bir heykele dönüştürdüğünü söylemiştin-"

"Hayır!" Annemin planı beynimde bir araya gelirken korku ses tonumu keskinleştiriyor. "Bunu sana yapamam!"

"Emilia, beni dinle." Bana yaklaşıyor ve arkamdaki duvar geri çekilmemi engelliyor. "Agnes artık iyi, değil mi? Yönetmeniniz onu kurtardı. Bize zaman kazandırmalısın, sonra yönetmenin beni kurtarabilir."

"Ya senin için işe yaramazsa? Ya seni kurtaramazsa?"

Annem yüzümün etrafındaki yılan sürüsünü görmezden gelerek elini yanağıma bastırıyor. Yüzündeki anlayış zenginliği sadece kararlılığıyla hafifliyor. Onun O iyi olmasa bile benim iyi olacağıma karar vermek.

"O zaman işe yaramıyor. Seni seviyorum, mija," diyor ve kalp şeklindeki gözlüğü burnumdan aşağı kaydırıyor.

Dünya pembe rengini kaybeder kaybetmez, Ma'nın hareketi durur. Bedeni artık etten ve kandan değil, taştan.

Sesi kesmek için heveslendim. Komşularımızın gelip araştırmasını istemiyorum. Annemi kurtarmam gerek.

Çantama koşup içindekileri yere boşaltıyorum. Rujlar, pudralar ve yedek bir defter muşambanın üzerine saçılıyor. Telefonum şans eseri yere düşmeden önce deftere çarpıyor. Elime alıp cihazın kilidini açıyorum.

Telefonumda yeni kaydettiğim numarayı bulup ararken ellerim titriyor.

Beni dinleyen herkese, telefonu açması için dua ediyorum. Açtı da.

"Emilia?" Jasper soruyor. Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. "Sana ihtiyacım var."

12

JASPER

"KIPIRDANMAYI BIRAK. BU İYİ BİR ŞEY" diyor Ari yanımda. "Bu, Emilia'yı bu yeteneklerden kaçınmak yerine onları kontrol etmek için çalışması gerektiğine ikna etmeye yardımcı olacaktır."

"Ona bunu söylememeni tavsiye ederim. Çok üzgün," diye çıkıştım.

"Şimdiden çok huysuzsun. Sakin ol. Bunu ben çözeceğim."

Telefonda işleri fazla karmaşıklaştırmak ve Emilia'ya, ısırığı iyileştirmek bir yana, annesini canlandıracak kadar bile sihrim olmadığını açıklamak istememiştim. Daha önce Agnes ve hipnotize etme konusunda sahip olduğum neredeyse her şeyi kullanmıştım.

İhtiyacı olan birine yardım edememenin çaresizliği tanıdık bir acıdır, ancak başka bir his daha vardır. Göğsümde biraz gerginlik var.

Beni aradı.

Bana ihtiyacı vardı ve bu baş döndürücü bir ağırlık. Üzerimden atmam gereken bir yük çünkü hiçbir anlamı yok.

Emilia'nın gözyaşları içinde bana verdiği daire numarasına ulaştık.

Kapıyı hafifçe çalıyorum, Emilia'nın dünyasının kırılganlığını yaşananlardan daha fazla bozmak istemiyorum. Kapı bir sonraki anda açılıyor.

Emilia Adams Rivera hoş bir ağlayıcı değil. Ağlamaktan gözleri kan çanağına dönmüş, şişmiş ve burnunu çektiğinde ağır

sümüklü.

Ve onun görüntüsü hala kalbimin etrafında bir mengene gibi. Bu çok kötü.

O ana kadar analiz etmeme izin vermediğim duyguların kıpırdanışları karşısında bir an için nutkum tutuluyor. Yine de konuşma konusunda endişelenmeme gerek yok çünkü bana hitap etmek yerine Ari'ye kaşlarını çatıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesi keder ve stresten kısılmıştı.

"Lütfen beni gördüğünüz için heyecanınızı yatıştırın. Bu utanç verici," diyor Ari dudaklarını bükerek.

Ve böylece, ondan isteksiz bir gülümseme alır.
ve bizi evine davet ediyor. Anında, hepsi de karşımızdaki kadına geri dönen bir dizi sıcak kokuyla sarılıyoruz:
vanilya mutluluğu. Kadının sıkıntısının ekşi tonu o kadar yeni ki
olumlu kokular tarafından bastırıldı. Ari'nin gözleri hafifçe büyüyor ve havayı tatmak için dilini çıkarmak istediğini söyleyebiliyorum ama direniyor.

Dekor ev gibi, duvarlarda asılı çerçeveler gülümseyen insan gruplarının fotoğraflarını sergiliyor. Girişte, içinde çeşitli eşyalar bulunan cam bir kasenin altında dantel bir örtü bulunan bir yan sehpa dışında mobilya bulunmuyor ve koridorun sonunda Porto Riko bayrağı asılı.

Kendimi evim gibi hissettiğim bir yere girmeyeli yıllar olmuştu.

Ari'nin çatı katını nadiren ziyaret ettim ama bu farklı. Rahat bir şekilde zengin ve dağınık ama bu onu bir ev yapmıyor. Her zaman bir his vardı
Kalma teklifini kabul edersem, potansiyelin orada olduğu havada asılı duruyor.

Ama bu düşünceler tehlikeli.

Ari, "Eviniz çok güzel, beni içeri davet ettiğiniz için teşekkür ederim," diyor.

Emilia ona ters ters bakıyor ve kederinden başka bir şey göstermesi onu rahatlatıyor.

"Ne? Öyle!" diyor.

Onun hakaretine karşı homurdanmamı bastırıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor sanki ondan şüphe ediyormuş gibi. "Kendisi mutfakta."

Emilia bizi oraya götürüyor.

Mutfak, mutfak ile benzer bir şekilde donatılmıştır. Koridorda. Emilia annesinin heykelini görünce kaskatı kesiliyor. Bayan Rivera bizden uzağa bakıyor.

Sesimi buldum. "Anneni diriltemezdim ve onu iyileştiremezdim. Bunun için elimde olandan daha fazla büyü gerekiyor," diyorum. Göğsümdeki o his bunun utancıyla burkuluyor, ama ne yazık ki Emilia'ya bakma eğilimi devam ediyor. "Ari'ye ihtiyacımız vardı."

Ari burnunu çekiyor. "Sanki beni yanında istemenin tek nedeni buymuş gibi konuşuyorsun."

Ona kaşlarımı çatıyorum ama bu ifadedeki gerçeği belirtmekten kaçınıyorum. Yine de sözleri Emilia'nın ağzını seğirtirken, Ari istediği kadar ateş edebilir.

"Yani sen..." Emilia'nın kaşları çatılıyor ve ne soracağını tam olarak bilemiyormuş gibi susuyor.

"Jasper ve ben aynı türden yaratıklarız, ama o çok daha genç ve..." Ari, ikimizin de bildiği bir şeyi söylemenin nazik bir yolunu arıyormuş gibi sözünü kesiyor.

"Daha ince kanlı," diyorum, sesim cızırtılı. Sınırlamalarımdan, yetersizliklerimden nefret ediyorum ama saklasam da saklamasam da varlar. "İçimde daha fazla insan var."

"Oh," diyor Emilia. "Bana ne olduğunuz hakkında hiçbir şey söylemediniz."

"Haklısın!" Ari bir güzellemeyle söylüyor. "Bu konuda oldukça ihmalkâr davrandık."

Ari'nin bu konuyu Emilia ile çoktan konuşmuş olmamız gerekiyormuş gibi davranması karşısında gözlerimi deviriyorum. İnsanın ne tür bir paranormal olduğunu itiraf etmesi mahrem bir konuşmadır ama yılanlarla ilgili her konuda derinlere atılmış durumda. Daha fazla detayı hak ediyor.

Ari bunu teatral ve görkemli bir şekilde açıklamadan önce, "Biz fesleğeniz," diyorum. "Bu konuda ayrıntılara girebiliriz,
Ari annene yardım ettikten sonra."

Ari elindeki konuya geri dönmeden önce bana surat asıyor. Bayan Rivera'nın heykelinin etrafında dönüyor.

"Ne olduğunu anlatabilir misiniz?" diye sorar.

Bu soru Emilia'yı zihninde ne olduğumuza dair çözmeye çalıştığı her neyse ondan koparır.

"Ne olduğunu bilmiyorum," diyor. "Konuşuyorduk ve sonra yılanlardan biri onu ısırdı."

"Tartıştınız mı?" Ari soruyor.

Emilia kaşlarını çattı. "Hayır... ama
üzüldüm." Ari başını sallıyor. "Duygularınıza
tepki veriyorlar." Emilia'nın yüzündeki
korkuya suçluluk duygusu da ekleniyor.

Çenemi sıkıyorum. "Bunu ona daha önce söylemen gerekmez miydi?"

Böyle bir şeyin olmasını o mu istedi?

Ari omuz silkiyor, daha önce görmediğim bir şekilde utanıyor. "Bunu gerçekten düşünmemiştim ya da emin değildim." Emilia'ya dönüyor. "Neşelen küçük Medusa, bunu düzelteceğim."

Ve Emilia lakap için ona hırlayamadan bunu yapar. Ari, Bayan Rivera'nın uzattığı ellerinden birini kavrar ve bir anda gri ve soğuk taş kaybolur.

"Bayan Rivera, sanırım? Benim adım Ari ve bugün sizi iyileştirme şerefine nail oldum. Nerenizden ısırıldınız? Boş verin, görüyorum. İzin verir misiniz?" Ari şimdi Emilia'nın annesinin etrafındaki dünyaya ayak uydurmasını bekliyor. Önündeki Ari'nin görüntüsü de buna dahil.

Bir saniye sonra başını sallıyor. "Evet."

Ari hemen işe koyulur. Sihir ondan akıyor,
ve onu taştan uyandırırken olduğu gibi, ısırık bir anda iyileşiyor. Kıskançlık kalbimi sıkıştırıyor ama bu beklenen bir şey. Çözüm Ari. Emilia beni aradı, bana ihtiyacı olduğunu söyledi ama asıl ihtiyacı olan o.

Bayan Rivera, "Beklediğim kişi siz değildiniz," diyor.

Emilia, "Jasper da burada anne," diye seslendi.

Sesi ismimi okşuyor gibi ve bunu söylemesi çok hoşuma gidiyor.

Bayan Rivera başını çevirir ve gülümser. "Oh, işte buradasınız. Sizi tekrar görmek güzel, müdür bey."

"Jasper iyi," diyorum ve kendime şaşırıyorum. Bir günde iki kişi bana ilk adımla hitap etmeye başlıyor. Bir de bakıyorum ki dondurduğum kalbim çözülecek ve her türlü tehlikeye açık hale gelecek. Sırf bu kadının evindeyim diye. Bu demek değil ki
Bundan daha fazlası.

"Ve Ari mi dediniz?" Bayan Rivera soruyor.

Ari ona kendine özgü parlak gülümsemesini gösteriyor.

"Evet, hanımefendi." İyileşmiş elini sıkmak için uzatır.

"Ben Maria
Rivera."

"Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Rivera. Size şöyle hitap edebilir miyim?
-"

"Bana Bayan Rivera diyebilirsiniz," diyor keskin, kalkık bir kaşla.

Bunun üzerine gülümsememi engelleyemiyorum ve Emilia dudaklarını ısırıyor. Ari'nin cazibesinden etkilenmeyen çok az insan vardır, ama ses tonunun onu caydırmasına izin vermiyor.

"Mutlulukla. Çok güzel bir eviniz var Bayan Rivera." Adam cazibesini daha da arttırıyor ve Bayan Rivera
Ona gülümsememek için ağzını zor tutuyordu.

"Teşekkür ederim," diyor, zarif bir ev sahibinin resmi. "Isırığı iyileştirdiğiniz için de teşekkürler. Bir an için çok endişelendik."

Emilia'nın nefesi yanımdan titreyerek geliyor. Annesi için sadece bir an olabilirdi ama Emilia'nın sınavı çok daha uzun sürmüştü. Bu sabahtan başlayarak, vuruşlar
o zamandan beri sabit. Hâlâ ayakta olması şaşırtıcı. Dumanla çalışıyor olmalı.

"Yeni yeteneklerini nasıl kontrol edeceğini öğrenirken benim evimde kalman konusunu açmayı umuyordum," diyor Ari sanki onun zayıflığını hissetmiş gibi.

"İstemiyorum-" Onları kontrol etmek. Gitmelerini istiyorum.

Emilia daha önce söylediği sözleri tekrarlayamadan sözünü kesiyor. Gözleri annesinin gözlerine ulaşır. "Çok özür dilerim,
Anne."

"Onunla yaşaman da neyin nesi?" Bayan Rivera soruyor.

"Onu güvenlik nedenleriyle ve kendisine verilen sihri öğretebilmem için davet ettim. O bizim türümüzün Seçilmiş dediği kişi. Tanrıçamız ona bunları bahşetti.
yetenekleri."

Bayan Rivera'nın kaşları havaya kalkıyor ve kızına bakıyor. "Görünüşe göre bazı detayları yanlış anlatmışsınız. Günün nasıl geçti?"

Emilia telaşla, "Önemli şeyleri söyledim," diyor.
"Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmama yardım ediyorlar. Değil mi?" Emilia Ari'ye bakar.

Adam ona gülümsüyor. "Doğru, ama beni gerçekten arkadaşlığından mahrum mu edeceksin?"

"Ari," diyorum kaşlarımı çatarak. "Bugün yeterince şeyle uğraşmak zorunda kaldı. Ona biraz zaman ver."

Emilia'nın Ari'yle kalmasını istiyor muyum? Bu onun ve etrafındakiler için daha güvenli olur. Benim sağlayamadığım korumayı ona sağlar. Onun güvenliği konusunda ona güveniyorum.

Ama niyetine güvenmiyorum. Bir şeylerin peşinde. Tam olarak ne olduğundan emin değilim ama Emilia'yı baştan çıkarmak istediğini biliyorum.

Ona istediğini veremeyeceğimi söyledim.
Seçilmişler yılan soyuyla uyumludur. Belki de Emilia benim yerime geçecek. Bu düşüncenin yakıcılığına karşı yutkunuyorum.

Bayan Rivera yavaşça başını sallıyor, kızından ikimize bakıyor. Ne düşündüğünü bilmiyorum ama bu Emilia'yı tedirgin ediyor.

Bayan Rivera ellerini çırptığında hepimiz zıplıyoruz.

"Beyler." Bayan Rivera biz girişe gelene kadar kışkırtıcı hareketler yapıyor. "Bize yemek getirin lütfen. Ben kızımla konuşacağım."

Bir sonraki anda kapı arkamızdan kapanıyor ve bakışıyoruz.

"Ondan hoşlandım," diyor Ari. "Bence Emilia'yı bizimle kalmaya ikna edecek."

"Seninle," diye düzeltiyorum. Bayan'ın ne dediğini bilmiyorum.
Rivera, Emilia'yı yapmaya ikna edecek.

"Elbette." Kelimeler kolay, kandırıcı. "Peki... ne alalım?"

Cevap vermeden önce bir an geçti. "Taco seviyor."

Ari'nin yüzü inançsızlık ve eğlencenin tuhaf bir karışımına dönüşüyor. "Jasper Adder, tacoların Porto Rikolu olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Porto Rikolu olduğu için önermedim." Yüzümün kızarması boynumdan aşağı yayılan kötü bir şey. "Kütüphanenin yakınındaki bir yerden taco siparişi getirdi. Haftada en az iki kez öğle yemeği."

Ari'nin kaşları zafer kazanmış gibi bir ifadeyle kalkıyor ve ben kendimi onun önünde çırılçıplak hissediyorum. Bunu ağzımdan kaçırmak istememiştim.

"Çalışanınız hakkında sağlıklı iş ahlakından biraz daha fazlasını fark ediyor gibi görünüyorsunuz" diyor.

Arkamı dönüp asansöre doğru yürüdüm, iddiayı reddetmeye hazır değildim. Ari bunu hemen anlayacaktı.

Kolay adımlarla beni takip ediyor.

"Peki o zaman," diyor asansöre girdiğimizde. "Onu ne kadar yakından gözlemlediğinizi fark etmesini ve klişeleştirdiğimiz için aptal olduğumuzu düşünmesini önleyelim ve
onlara taco dışında bir şey getir."

Kulaklarım utançtan yanıyor ve yanımdaki adama bakmaktan kaçınıyorum.

Ari eliyle işaret etmeden önce düşüncelere dalmış gibi bir ses çıkarıyor. "Ne yapacağımı biliyorum."

Tabii ki biliyor. O her zaman ne yapacağını bilir.

"Peki neymiş o?" diye sordum.

"Alışverişe gidiyoruz."

13

EMILIA

"YALAN SÖYLEMEDİM," diyorum annem mutfağa girdiğinde. Jasper ve Ari'yi evimizden kovarken. Yaklaşan konuşmanın farkında olmasaydım, farklı şekillerde yoğun olan iki adamı kovarkenki görüntüsü komik olabilirdi.

Annem homurdanıyor. "Sen de tüm gerçeği söylemedin. Lanet demiştin, şimdi de bir tanrıça tarafından kutsandığını duyuyorum. Düşmeden önce otur."

"Bu gerçekten bir lütuf gibi hissettirmiyor," diye mırıldanıyorum ve bir sandalyeye çöküyorum.

Yüzü yumuşar. "Biliyorum, mija. Değişiklikten hoşlanmıyorsun.
Buradaki işi çok istedin ama neredeyse kabul etmiyordun."

Çünkü yeni şeyler nefes almamı zorlaştırıyor. Ve bugün, çok fazla yeni şey oldu.

"Yılanlarla dolu bir kafayı ülkenin öbür ucuna taşınmakla kıyaslamanın adil olduğunu sanmıyorum," diyorum.

Ağzı seğiriyor. "Sanırım değil."

Kahve fincanlarına bakıyorum. Hâlâ ılık olabilir. Bir yudum alıyorum ve burnumu sıkıyorum, çok soğuk.

"Bence onların yanına taşınmalısın," diyor annem yanımdan.

Neredeyse kahveyi tükürecektim. "Ne?"

"Bu konuda içimde bir his var, içgüdüsel bir his." Sesi yumuşak. "Onların yanında farklısın. Tanımadığın insanların yanında normalde olduğundan daha rahatsın."

İnkar etmek için ağzımı açtım ama yapamadım. O haklı. Jasper'la göz göze gelmekten hep kaçınmışımdır ama panik atağımı hafiflettiğinden beri onun yoğunluğu o kadar göze batmıyor.

Ve Ari, onunla daha bugün tanıştım ve onunla konuşurken ya da teklifini reddederken herhangi bir sorun yaşamadım.

"Durum böyle," diyorum, çünkü bilimsel olarak mantıklı olan bu.

"Belki, ama sana bakışları bana bunun çok daha fazlası olduğunu düşündürüyor. Jasper'a güveniyorum."

"Ben de güvenmiyorum. Ari'ye güvenmiyorum," diyorum homurdanarak.

Jasper... bakış açısında ve sözlerinde kesici ama benimle ilgilenmek konusunda çok kararlı. Ari ise tamamen başka bir şey için kararlı görünüyordu.

"Sana karşı niyetini açıkça belli ettiği için mi?" diye soruyor.

İmkansız. Ne kadar flörtöz olursa olsun.

"Jasper'la birlikte," diyorum.

Annem gülüyor. "Öğrendiğimiz onca şey arasında Geçtiğimiz haftalarda ve şimdi bu lütufla, ikinizi de isteyebileceğine inanmak çok mu zor?"

Gözlerimi ona diktim.

"Bu kadar hızlı olmanız gerçekten haksızlık. Bu senin aşırı çöpçatanlık yöntemin mi?" Şaka yapıyorum.

"Hayır, eğer doğru hissettirmiyorsa, doğru hissettirmiyordur. Ama sahip olduğun bu sihri nasıl kontrol edeceğini öğrenmek için yardıma ihtiyacın var. verildi. Ve gözlerini senden alamıyorlar." Yanaklarım yanıyor.

"Bence şu anda gitmen gereken macera bu. Yanılıyor muyum? Bu macerayı yaşamayı merak etmiyor musun? sihir?"

Rahatsızlık ve başka bir şey içimde çalkalanıyor.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum. Kalbimde merak edip etmediğimi düşünemeyecek kadar çok korku vardı. Bir

süredir

Bu sabahtan beri tepki modundayım.

Merak ediyor muyum?

İçimden geçenler yüzüme yansımış olmalı çünkü annemin gözleri yumuşuyor.

"Uçma vakti geldi, mija."

Ya da düşerim ama bunu kendime saklıyorum. Bir karar vermem gerekiyor. Korku ya da ani tepki üzerine kurulu olmayan bir karar. Kazara zarar verebileceğim insanların etrafında kalmamalıyım.

Ari'yle kalmak bu sorunu çözüyor ve korkutucu görünen yeni deneyimlerin kapısını açıyor... ama sahip olduğum büyüyü kontrol etmeyi öğrenmek işleri benim için çözmeye yardımcı olur mu? En azından başkalarını tehlikeye atmayacak kadar bilmek istiyorum.

"Ari'yle kalacağım ama şu anda biriyle çıkmayı düşünemem," diyorum.

"O zaman öğrenmeye odaklanın. Her seferinde bir

şey." "Her seferinde bir şey." Başımı salladım.

Kapı çalınır ve annemin kaşları çatılır. "Çok çabuk oldu."

"Belki de McDonald's'a gitmişlerdir," diye takılıyorum, annemin altın kemerlerden tiksinen bakışından memnun olarak. Onlara hiçbir yön vermeyen oydu.

Kapıyı açmak için onu mutfakta bırakıyorum.

Ari elindeki kâğıt poşetin üzerinden bana gülümsüyor. "Umarım bir şeyler pişirmemin sakıncası yoktur."

Anneme doğru döndüm. Kaşları kalkık.

"Eğer erkek bir şeyler pişirmek istiyorsa, bir şeyler pişirmelidir" diyor.

Eğiliyorum, bu hareket beni ona istediğimden daha fazla yaklaştırıyor, ama henüz geri çekilmiyorum.

"İyi olsa iyi olur," diye fısıldayarak uyarıyorum. Gerçi yemek kötüyse, annem beni bu adamların üzerine itmeyi tekrar düşünebilir, onları ciddi talipler olarak görsün ya da görmesin.

Ari'nin sırıtışı yavaş ve kelebeklerimi yutmama neden oluyor.

"Oh, öyle olacak."

14

ARI

Uzun yaşamım boyunca öğrendiğim bir şey varsa o da her ailenin farklı olduğudur. Ve kazanmak için
Emilia'ya kur yapma fırsatı, hem Jasper'ı hem de
Emilia, bunun işe yarayabilmesi için aile reisini etkilemem gerekiyor. Bayan Rivera sert bir eleştirmen ama ben daha sertleriyle karşılaştım.

Kızını çok seviyor ve ben henüz o noktada olmasam da - çok az konuştuk- yeni başlangıçları gördüğümde anlıyorum. Bir insanla tanışmanın ve onun
Sanki hayatınız boyunca özlediğiniz bağlantı onlarmış gibi.

Jasper'la tanıştığımda da böyleydi. Hepimiz için bir sığınak görevi görmesi gereken bir yerde, türümüzün diğer üyeleri tarafından alışılmışın dışında bir koridorda köşeye sıkıştırılmaktan kanlar içinde kalmıştım.
Her zaman o anda olduğu gibi acı verici bir gurur duydu, acı çekti ve uzanan her eli ısırmaya hazırdı.

"Neye bakıyorsun sen?" diye tükürüyor bana, sanki yüzündeki kan orada değilmiş ve gözü şişmemiş gibi.

Ve onu etkilemek, vücudunu ve hayatını benimle paylaşmaya ikna edecek kadar yakınlaşmak için ona şunu teklif ettim
reddedemeyeceği bir şey.

Ona dövüşmeyi öğretmeyi teklif ettim.

Ha, bu mevcut durumla tahmin ettiğimden daha fazla benzerlik taşıyor.

Soğanları doğrarken Jasper ve Emilia'nın masada oturduğu yere sinsi bakışlar atıyorum. İş konuşuyorlar ve Emilia'nın coşkulu el kol hareketleriyle kalbimin bir başka işkolik tarafından ele geçirildiğini görüyorum. Yapacağı tüm projeleri anlatırken gözlerindeki stres çizgileri Jasper telefonuna notlar alıyor.

Seçilmiş olduğunun görsel kanıtı olan göz alıcı yılanlar bir kez daha cazibe tarafından gizlenmiştir.

Onları tekrar görmek istiyorum. Tüm bunların gerçek olduğunu bilmek için.

Bizim mucizemiz.

Ama şimdilik bunu saklamakta fayda var. Emilia'nın Jasper ve bana ait olduğunu kabul etmeyen başkaları da olacaktır. Onların bunu öğrenmesini ne kadar uzun süre engelleyebilirsek, o kadar iyi ve bizi seçme olasılığı o kadar yüksek olur.

Emilia bize ait. Bunu iliklerime kadar hissediyorum, Jasper'ın onu çok yakından izlediğini görüyorum ama Seçilmişler her zaman eşleşmeleri hakkında son kararı vermişlerdir.

Kuzu etini köfte karışımına eklediğimde Bayan Rivera tezgahtaki yerinden küçümseyici bir ses çıkarıyor.

Aile dinamikleri üzerine düşünme süreci benim için paslanmış bir süreç. O kadar uzun zamandır yalnızım ki İnsanların birlikte nasıl değiştiğini hatırlayın. Bir kenarda durdum çünkü ne zaman
bana kaybettiklerimi hatırlatacaktı.

Bayan Rivera'nın mutfağındaki bu an da farklı değil. Anılar ne kadar eski olursa olsun, Bayan Rivera'nın Emilia'ya bakarken yüzünde beliren sevgi kalbime saplanıyor. Annem de bir zamanlar bana böyle bakmıştı, değil mi?

Gözlerini devirmeden ve pişirme yöntemimi düzeltmeden önce.

Anıları yutuyorum.

"Ne yaptığınızı biliyor gibisiniz," diyor Bayan Rivera.

"Ben bile seni vasatın altındaki becerilerimle etkileyecek kadar kibirli değilim," diyorum, hile yapmış ve Jasper'a sahip olmuş olmama rağmen

Ben bakkala giderken sokağın aşağısındaki Orta Doğu restoranından güzel kokulu pirinç aldım.

"Etkilemeye çalıştığın kişinin ben olduğuma emin misin?" Gülümsemem yavaş. Bayan Rivera keskin biridir.

"Sadece sen değilsin, ama ben saygılarımı sunuyorum," diyorum başımı sallayarak ve eti şekillendirmeye başlıyorum
kızartılmak üzere şişlere dizilir. "Sonra belki kızınızın hayatta nelerden hoşlandığını paylaşırsınız, böylece benimle kalmasını kolaylaştırabilirim... tabii eğer isterse."

Bayan Rivera bu konuda yorum yapmıyor ama Emilia'nın bu fikre karşı direncinin kırıldığını hissediyorum. Akşam yemeğinin bu konuda yardımcı olması gerekiyor. Emilia'nın beni yeterince tanımasını istiyorum ki davetimi kabul etmesi o kadar da sinir bozucu olmasın.

Bayan Rivera elini tezgâhın üzerindeki büyük ahşap havan ve tokmağın üzerine koyar. Bu alet
Kuşkusuz bir silah görevi görüyor ama gözlerinde şiddetten ziyade derin bir ciddiyet var.

"Eğer onun kalbini kırarsan, pişman olursun" diyor.

Bu yoruma hak ettiği saygıyı gösteriyorum çünkü Kaç yaşında olduğum, bakışlarımın ya da zehrimin ne kadar tehlikeli olabileceği önemli değil, biliyorum ki Bayan Rivera bu söz.

"Emilia'nın tüm bunlar yüzünden duygusal olarak incinip incinmeyeceğini kontrol edemem." Elimdeki et şişiyle bir hareket yapmaya başlıyorum ama sonra vazgeçiyorum. "Çok fazla faktör var ve onun duyguları kendisine ait. Şunu söyleyebilirim ki kalbini kırmak istediğimden çok uzakta."

Sevimli rolümü bir kenara bırakıp Bayan Rivera'nın durumdan duyduğum üzüntüyü görmesine izin veriyorum. Sevdiğim adamı ve daha yeni tanıştığım ama varlığımın özüne kadar bildiğim kadını kaybetmenin ağırlığı bizi tamamlayacak.

"Uzun zamandır yalnızım ve bu yalnızlığın farkındayım. olmamak için bir fırsat. Bunu hiçbir şey için

mahvetmeyeceğim." Ne Jasper'ın korkulu suskunluğu ne de Emilia'nın
normallik.

İşlerin biraz zorlanması gerekiyor.

15

EMILIA

ARI HAKLI ÇIKTI. Yemekler güzel.

Çok sık kuzu eti yemem ama kebapların dışı çıtır çıtır, içi ise iyi bir baharat dengesiyle yumuşacık. Pirinç ve yoğurt ile basit bir yemek ama lezzetli.

Masanın etrafında birlikte yemek yemenin aile içi bir havası vardır ve akşamın adrenalini azalmaya başlar. Gibi Üzerinde çalıştığım ve başkası tarafından tamamlanması gereken tüm projeleri düşünmediğim sürece kalbim düzenli atmaya devam ediyor.

Lütufsuz olma sürecinin ne kadar uzun sürebileceğini düşünmediğim sürece sakin kalabilir ve Ari'nin önüme koyduğu yemeğin tadını çıkarabilirim.

Katı yönetici Jasper, işle ilgili ayrıntıları gözden geçirdiğimizde beni şaşırtmıştı.

"Özür dileme. Başına gelenler senin suçun değil. Sen bunu nasıl kontrol edeceğini öğrenirken, yapabileceğimiz projeleri devretmemiz herkes için daha iyi olur. Ari iyi bir öğretmendir."

Adder'in bunu söylerken bakışlarını kaçırması beni meraklandırdı ama bunu sormadım.

Sözleriyle gereksiz ya da karşılıksız olmamıştı. Yokluğumun bir sorun yaratmayacağına dair bana güvence vermedi.

özledim. Bu ona inanmamı sağladı. Seçilmiş olmak planın bir parçasıydı, ama oldu ve şimdi bununla başa çıkacağız.

"Bu harika," diyorum Ari'ye. "Yemek hazırladığın için teşekkür ederim."

"Çok naziksiniz," diyor Ari, neredeyse utanarak. "Benimle yemeğinizi paylaştığınız için teşekkür ederim. Bu arkadaşlığa değer veriyorum çok fazla."

Jasper'ın kaşları hafifçe çatılır ve sanki bu Ari hakkında bilmediği bir şeymiş gibi kafasını sallar. Belki de ilişkileri tamamen cinseldir.

Ve bu yemek masasında düşünmem gereken bir şey değil.

Ari'nin iltifatım karşısındaki alışılmadık utangaçlığı bir sonraki kısmı kolaylaştırıyor.

"Tüm bu olanlardan sonra... sanırım seninle kalmalıyım," diyorum. "Eğer davet hala açıksa tabii."

Yüz ifadesinin muzaffer ya da kendini beğenmiş olmasını bekliyordum ama Ari'nin yüzü aydınlanıyor. Sözlerimden duyduğu dizginlenemez sevinç beni hayrete düşürüyor. Ona paha biçilmez bir hediye vermişim gibi davranıyor.

"Benimle kalmanızdan onur duyarım," diyor.

Sözlerindeki samimiyet neredeyse çok parlak. Lezzetli yemeklere bakıyorum ve başımı sallıyorum.

Ona baktığımda Jasper düşünceli görünüyor.

"Bunun herkes için işleri kolaylaştıracağını düşündüm," diyorum.

Omuz silkiyor. "Ne kadar zarar verebileceğini sınırlıyor. Ari yeteneklerinin çoğuna karşı bağışık olmalı."

Hediyeler.

Ari çatalıyla işaret ediyor. "En azından seni yemeklerimle şımartabilirim."

"Oh, bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum.

Ari bir elini onun göğsüne koyar. "Lütfen beni senin için yemek yapma zevkinden mahrum etme. Kalbimin

dayanabilirdi."

Dramatikliği beni gülümsetiyor. "Peki, tamam."

"Bayan Rivera," diyor Ari. "Tabii ki hoş geldiniz. her zaman akşam yemeği."

Annem eğlenerek gülümsüyor. "Eminim hepiniz Emilia'nın ihtiyaç duyacağı eğitimle meşgulsünüzdür, ama size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım. Bir ara gel."

Düşen sessizlik rahat ve biz yemek yerken uzuyor. Annem rahatsız edici olmaya başlamadan önce sessizliği bozuyor.

"Ne iş yapıyorsun, Ari?" Annem soruyor.

"Ben bir çeşit tüccarım. Farklı büyülü topluluklardan nadir şeyler alıp satıyorum."

"Bana saç yerine yılanlar veren bir kitap gibi mi?" Kuru kuru sordum. "Aynen öyle. Yine de, kitap tek başına bunu yapamazdı. Eğer yapsaydı, o zaman daha pahalı olurdu." Ari son kısmı mırıldanıyor.

Gözlerimi açtım. "Gerçekten mi?"

Neşeli doğasının bir kısmı düşer ve yerini ciddiyet alır. "Size bahşedilen hediyeler on yıllardır görülmedi."

Bulmacanın ne kadarını kaçırdığımı fark etmeden önce "Şanslıyım," diye ciyaklıyorum. "Seçilmişler tam olarak nedir? Sen dedin ki İnsanlar bir olmak için çalışır ve ibadet ederdi, ama neden?"

Ari yüzünü buruşturuyor. "Ha, seçilmişler aranır çünkü..."

Ari sözünü kesince Jasper, "Üreme," diyor.

"Affedersiniz?" Sesimin tonunu yükselterek söylüyorum. Annem homurdanıyor.

Ari, Jasper'a ters ters bakar. "Sadece o değil. Yılan akrabası Tanrıça'ya tapınırız ve o da bize yardım eder. Acımızı hafifletir."

Ari devam etmeden önce bir an duraksıyor. "Nüfusumuz ortalama büyüklükte olsa da, yılan soyu aslında yılan özelliklerine sahip birçok yaratıktan oluşur.

Nagalar hiyerarşinin en tepesinde yer alır, ancak onlar bile çok çeşitlidir. Birçok yılan akrabası türü
birbiriyle uyumludur."

Jasper'ın dudakları hafifçe seğiriyor. "Kolayca melezleşemezler."

Ari bıkkınlıkla iç geçiriyor. "Çoğu yılan akrabası o kadar uzun yaşar ki... verimli çiftleşmelerin olmaması
bir sorun, ancak Chosen'in ortaya çıkmasıyla kurtarılan bazı nadir yılan soyları var. Yani evet.
Seçilmişler üreme nedeniyle aranır, ama aynı zamanda bir insan ya da cadı aşığın
bir yılan akrabasıyla çiftleşti. Diğer paranormaller gibi kolayca ruh bağı kuramıyoruz. Birçok kişi
Sevdiklerinin yaşlanıp ölmesini izlemek." "Ya da

hastalanırlar," diye fısıldıyor Jasper.

"Ya da hastalanmak," diye yineliyor Ari, yüzünde hüzünlü bir ifade beliriyor ve sonra onu silkeleyip atıyor. "Seçilmiş olmak demek hayatının
Span seçtiğiniz kişiyle eşleşecektir."

Ari'nin sen kelimesini kullanmasını görmezden gelmeye çalışarak yutkunuyorum. "Yani halkınızın bunu tersine çevirmek için hiçbir teşviki yok mu?"

Ari'nin gözleri Jasper'ınkiler kadar ciddi. "Hayır. Tam tersi aslında. Sessiz kalmamız bizim için daha iyi olur. "Eğer gerçekten Seçilmemiş olmak istiyorsanız, varlığınızdan haberdar olun."

"Öyleyim. Bunu ben istemedim," diyorum.

"Biliyorum. İstihbaratımızı toplarken dikkatli davranmamız gerekecek." Ari Jasper'a bakar, o da başını sallar.

Yemeğin geri kalanı daha fazla endişe verici olmadan geçer.

yetiştirme amaçları hakkında yorum yapıyor. Ma ve Ari, Ari'nin sattığı belirli mal türlerini tartışıyor ve Ari, bir müşterinin kendisine bir hayvan satması için sözleşme yapmak istediği zamanın hikayesiyle bizi eğlendiriyor. kristal horoz heykelleri koleksiyonu.

"Lütfen bana bunların horoz heykeli olduğunu söyle," diyorum, annemin kıkırdamaları karşısında utançtan

ölmekle kendi kahkahamın kaçmasına izin vermek arasında kalıyorum.

Ari'nin ağzı sanki kendi neşesini bastırmak istercesine sıkılıyor. "Çok fallik horozlar. Bir tanesi flüt işlevi bile görüyordu."

Bunun üzerine kahkahalarımı tutamıyorum ve Ari bana gülümsüyor. Jasper'a bakıyorum ve altın rengi gözleri beni tekrar yakalıyor.

Etkileşimlerimiz boyunca, Ari yoğunluğunu ve amacına uygun ne varsa ona doğru yola çıkar. Onu bir günden az bir süredir tanıyorum ve her an ne kadar stratejik olduğunu şimdiden anlayabiliyorum. Jasper'ın bakışları ise hiç beklemediğim bir tuzak. O yoğun ve doğrudan ve ben buluyorum sevdim.

Neden bana baktığını bilmiyorum, diyorum kendi kendime, boğazımın derisi onun tutuşunun anısıyla karıncalanırken bile.

Jasper'ın bakışları üzerimdeki etkisini kaybediyor ve Ari'ye bakıyor. "Peki, onları satmasına yardım ettin mi?"

Ari'nin dudakları kıvrılır. "Böyle şaheserleri nasıl geri çevirebilirdim? Neyse ki koleksiyonun hepsini bir kerede satabildim. Aksi takdirde, depomun tamamı batırdı."

Jasper usulca homurdanır ve gülümsemesini gizlemek için bir yudum alır.

Annem başını sallar. "Eminim bu ilk kez olmazdı."

"Anne!" Bağırıyorum.

Ari'nin gözleri şaşkınlık ve masumiyetle açılır. "Pardon?"

Ma'nın gözlerinde alaycı bir parıltı var. "Kim o heykellerden birinin sökülmek üzere acil servise götürülmesine farkında olmadan yardım ettiğine dair bahse girmek ister?"

Ari boğazını temizler. "İnsanların süslemelerle yaptıklarından ben sorumlu değilim. Ve bazıları Dürüst olmak gerekirse dekorasyon için. Yemek tabağı kadar bir şeyle başka ne yapabilirsin ki?"

Annemin kaşları kalktı. "Nerede bir irade varsa..."

"Anne!" Onu gerçekten hizada tutamayacak kadar çok gülüyorum, tutabileceğimden değil.

Ari kadehini kaldırarak kadeh kaldırıyor, başı titriyor.

"Touché."

Söylemin aptallığı kaslarımı geren gerginliği gevşetiyor. Gizli bir yılanın tıslamasına bile aldırmıyorum. Yavaş yavaş bu yeni duruma adapte oluyorum.

Yeni dengem yemeğin geri kalanında benimle kalır, ta ki çocuklar ortalığı temizlerken ben çantamı toplamaya başlayana kadar.

Annem gözetiminde mutfakta. Ellerim biraz titriyor ve derin nefesler almaya çalışıyorum.

Nefes al. Her şey yoluna girecek. Bu yeni, ama yeni kötü demek değildir. Nefes ver. Jasper ve Ari bana yardım ediyor. Her nasılsa ikisinin düşüncesi kalbimin yarışını sakinleştiriyor. Bu iki adama karşı garip bir tepki. iyi tanımıyorum ama kabul edeceğim.

Tamam, yeni bir macera zamanı. Yatağımın üzerindeki bavulumu açıyorum ve bazı kıyafetleri üst üste koymaya başlıyorum. Çoğunluğu siyahlar, ama bundan rahatsız değilim. Siyah benim en sevdiğim kıyafet rengi. Arka planda kaybolmanın bir yolu olarak başlamış olabilir, ama şimdi bir ifade kadar önemli. Bu cesur ve her zaman seçtiğim makyajla eşleşiyor.

Geçirdiğim günden sonra yüzümün nasıl göründüğünü düşünmek bile istemiyorum. Yüzümün ne kadar su geçirmez olduğunu göreceğiz. maskara markası gerçekten.

En sevdiğim kırmızı topuklu ayakkabılarımı ve mantıklı olması için birkaç koşu ayakkabısını bırakıp diğer gerekli şeyleri ekliyorum. Yanıma alacağım makyaj malzemelerini seçmek için döndüğümde kapıda Ari'yi görünce yerimden sıçrıyorum.

"Özür dilerim!" diyor. "Seni korkutmak istememiştim. Sadece o seksi ayakkabılar dikkatimi dağıttı."

Geçirdiğim mini kalp krizinden sonra nefesimi topluyorum ve kırmızı topuklularımı örten dantel külotlara bakarak kaşlarımı kaldırıyorum. Gözlerimi deviriyorum. "Evet. Tabii ki ayakkabılar dikkatimi dağıttı. sen."

Ari'nin bakışları odamda geziniyor, dağınık kitaplığımdan odanın etrafındaki ev bitkileri kümesine

ve yatağımın üzerindeki parıldayan ışıklara kadar.

Dağınık bir yer ama seviyorum.

"Birazdan işim bitecek," diyorum garip davranmaktan kaçınmak için.

"Acelem yok. Sadece seni özledim." Cazibesini konuşturuyor ama nedense samimiyetsiz gelmiyor.

"Neyin peşinde olduğunuzu bilmiyorum." Kelimeler ağzımdan kaçtı

Ben onları durduramadan, ondan çok kendime dönüyorlar. Ari'nin gözleri yumuşuyor ve odaya doğru bir adım atıyor ve sanki odanın havası çekiliyor. O sadece çok fazla. Sinsi bir kaplan gibi avını rehavete sürüklüyor.

Güzelliği vurmadan önce.

Geri adım atmam gerekiyor ama ayaklarım yere yapışmış durumda.

"Birlikteyken hiçbir şey hissetmiyor musun?" Ari yanağımı okşuyor. "Aramızdaki bağı hissetmiyor musun?"

İçime çektiğim nefes ürpertici ve eli çekilerek bana alan açıyor. Dokunuşu soğuk bir sıcaklıktaydı, ama onun yerine kıvılcımlı bir his karıncalanıyor. İyi bir şeyler hissediyorum. Onunla ve Jasper'la ilgili bir şey. Öyle bir şey ki

Öyle bir şey ki, ne olduğunu anlamakta güçlük çekiyorum. Israrla görmezden geldiğim bir şey.

"Bunu şu anda yapamam," diye fısıldıyorum. Her seferinde bir şey.

"Tamam," diyor ve geri adım atıyor. Hiçbir şey yok Yüzünde hayal kırıklığı yoktu, sadece kabullenme ve sabır vardı. "Acelemiz yok, ama ben de bunun peşindeyim."

Yutkunuyorum.

"Toplanmanı bitirmene izin vereceğim," diyor Ari. Gitmek için döner ve kapıda durur. "Şunu bil ki Emilia, aramızda korkacak hiçbir şey yok. Ne yapmak istiyorsan onu yapacağız. Seni zorlamayacağım. Sen ve Jasper benim korumam altındasınız ve sizin bakımınızla ilgili sorumluluğumu çok ciddiye alıyorum."

Sözlerinin yoğunluğu göğsümde ağırlaşıyor, ama kötü bir şekilde değil.

"Tamam," diye mırıldanıyorum.

16

EMILIA

Ari'lere olan yolculuğumuz sessizlik içinde geçti ama bu rahat bir sessizlikti. Jasper beni götürmeye gönüllü oldu çünkü annemle aynı arabayı paylaşıyoruz ve halkla uğraşmak istemiyorum.
Bu gece ulaşım. İnanılmaz bir şekilde, yönetmenin yanında kendimi Ari'den daha rahat hissediyorum.

Belki daha önce beni sakinleştirdiği için, belki de Ari'nin karizması korkutucu olduğu için. Anlıyorum.
Yönetmenin göz korkutucu bir tip olduğunu. Sert ama her fırsatta bana altında gizli bir özen olduğunu gösteriyor. Bu derinlikte cezbedici bir şey var,
stresimi yatıştıran bir şey.

Uykuya dalmış olmalıyım çünkü dirseğimin hafifçe sallanmasıyla uyanıyorum.

"Geldik," diyor. "Özür
dilerim," diyorum.

"Yoğun bir gün geçirdin. Uyumaya ihtiyacın olması mantıklı."

Gözlerimi ovuşturuyorum. "İyi uyuyamadım ve sanırım bu beni yakalıyor."

Ari'nin yeraltı otoparkında asansörün yanında beklediği yere bakıyorum. Adam mutlu bir şekilde el sallıyor.
Jasper ve ben yaklaşmak yerine konuşuyoruz.

Homurdanıyorum. "Çok fazla enerjisi var."

"Evet, öyle." Jasper'ın sesi normalden bir derece daha sıcak. "Yine de kendini kötü hissetme, o insan değil."

"Ama sen daha insansın?" diye sordum. Bununla neden bu kadar ilgilendiğimi bilmiyorum ama ilgileniyorum.

Jasper duraksıyor. "Evet. Annem insandı ve babam da tam olarak yılan soyundan gelmiyor."

Yanımdaki adamın görünüşüne bakıyorum. Koyu renk saçları dağınık ve gözlerinin altındaki soluk ten karanlık görünüyor.

"Senin de kaza yapmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," diyorum.

"Uzun bir gün oldu." Jasper'ın dudakları hafifçe kıvrılıyor ve tekrar sevgilisine bakıyor. "Ari eğitim sırasında seni zihinsel ve belki de fiziksel olarak zorlayacak. Yeteneklerinin sınırlarını bilmek önemli ama senden de kendini zorlamanı bekliyor. Seni zorlamasına ihtiyacı var ki
seni çok yoruyor."

Bir nefes çekiyorum. "Doğru, çünkü ben kırılgan bir insanım."

Jasper başını sallar. "Ama bu gece olmayacak. Bu gece dinleneceksin."

~

JASPER valizimi Ari'nin bizi yönlendirdiği misafir odasına kadar taşıyor.

Odayı görünce çenem düştü. Evin geri kalanı gibi cömertçe dekore edilmiş ve büyük. Gölgelikli yatak çocukluk hayallerimin dışında ama boğucu karanlık kırmızı, neredeyse mor, altın boncuklu yıldızlarla tül perdeler.

Odadaki tüm desenlere, kilimlere, yastıklara ve bolca duvar halısına rağmen, her şey işe yarayan bir bütünlüğe sahip. Ari'nin dekorasyon için tuttuğu kişiden inanılmaz etkilendim.

"Bu olur mu?" Ari neredeyse ciddiyetle

soruyor. Jasper gülümsemesini gizlemek istercesine başını eğiyor.

"Bu harika!" Diyorum ve Ari'nin yüzündeki ciddiyet kayboluyor.

"Beğendiğinize çok sevindim," diyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa mutfak emrinizde ve benim odam da bunun yanındaki oda."

Gariplik çöküyor ve ben kurgunun alt akıntılarını parçalara ayıramayacak kadar yorgunum.

Jasper boğazını temizler. "Gitmeliyim."

Gözlerimi açtım. "Kalmıyor musun?" Jasper

donakaldı.

Ari ile birlikte oldukları için onun da burada olacağını düşünmüştüm… Yanlış hesap yapmışım.

"Özür dilerim, böyle düşünmem aptalcaydı." Yanaklarım kızardı ve başımı salladım. Aralarındaki ilişkinin derinliğini bilmiyorum.

Ari sırıtıyor ve Jasper'a dönüyor. "Evet, sen de burada kalmayacak mısın? Bu Emilia'yı rahatlatacaktır."

"Kelimeleri ağzıma tıkma." Kaşlarımı çatıyorum, haklı olduğu için sinirleniyorum. Jasper'ın varlığı beni daha iyi hissettiriyor.

Jasper kaşları çatılmadan önce gözlerini kırpıştırıyor. Bana bakıyor, düşünceleri tam bir muamma.

"Kalacağım," diyor. "Sadece bazı şeyler için evime gitmem gerekiyor."

Rahatlama hızlı oldu ve bunu analiz etmek istemiyorum.

"Güzel," diyor Ari, eli Jasper'ın omzuna geliyor ve onu dışarı yönlendiriyor. "Bu gece giysilerimin bir kısmını kullanabilirsin ve eşyalarını yarın toplarsın, geç oldu. Yıkan ve rahatla, Emilia."

Ari kapıyı arkalarından kapatır.

Seyirci olmadan odaya giriyorum. Daha fazla oluyor Baktıkça güzelleşiyor. Biraz daha keşfediyorum ve dolap gibi görünen ama dolap-banyo kombinasyonu olduğu ortaya çıkan şeyi açıyorum.

Duşa bakıyorum ve sıcak suyun altında durup hayatımı unutmak için can atıyorum. Başka bir şey düşünmeden kıyafetlerimi çıkarıyorum. Gömleğim

kolye ve bir tıslama beni dondurdu. Ya yılanlar suyu sevmiyorsa? Cazibeyi çıkarmak zorunda mıyım?

Şu anda onu takmak pek mantıklı değil, değil mi? Aynadaki yaratıkları görmeye ihtiyacım olması dışında. Bu düşünceyle aynaya baktım.

Tanrım, kesinlikle bitkin görünüyorum.

Saç yanılsaması iyi ama gözlerim kan çanağına dönmüş ve çok ağlamaktan kaynaklanan bir şişlik var.
Rimel kalabilmek için cesurca bir çaba gösterdi ama diğer kozmetik ürünler çoktan gitmişti. Yüzümün derisi gergin, sanki vücudum hala herhangi bir şeye tepki vermeye hazırlanıyor.

Bu gece yılanları görmek istemiyorum. Medusa yansıması tarafından yenilmemiş miydi?

Her seferinde bir şey, Emilia.

Işığı kapatmadan önce duşta suyu başlatıyorum. Yorgun kadının görüntüsü odanın karanlığında kaybolduğu anda rahatlıyorum. Büyüleyici kolyeyi çözüyorum ve dikkatlice tezgâhın üzerine koyuyorum.

Yılanlardan gelen tıslama sesleri artıyor ama o kadar da kötü değil. Suya giriyorum ve suyun sıcak akışı
Olmasını istediğim tek şey vücudum.

Yılanlar neredeyse sırtımdan aşağı gevşiyor. Başımı yukarı eğiyorum ve yaratıklar hala yumuşak ve rahat.

Duygularınıza yanıt verirler.

Sanırım hepimiz sıcak duş hayranıyız.

ARI

"GEL. Sana içinde uyuyabileceğin bir şey söz vermiştim," diyorum odama girerken. Hızla dolaba doğru ilerliyorum çünkü bu gece baştan çıkarmak için değil. Jasper yorgun ve kendine izin verdiği şeylerden çok uzakta.

Bazı kıyafetler seçtim, daha çağdaş seçimler ve dolaptan çıktığımda Jasper tam da olmasını beklediğim yerdeydi. Kapı aralığında duruyor, vücudu kaçmaya hazır gibi gergin.

"Sakin ol, bu gece entrikalarımdan korunabilirsin,"

diyorum. "Ari, ne planlıyorsun?" Çok fazla duygu var sesinde. Jasper uzun zaman önce iyi şeyler ummayı bıraktı, kendisi için bir şeyler istemeyi bıraktı. Sanırım bizim İlişki onun kendini kaptırdığı tek şeydi ve ben onu bu konuda çok zorladım.

"İkimizin de istediği bir şey," diyorum.

"Ari." Sesinde hayal kırıklığı ve yorgunluk var. "Jasper,"

diyorum, ismini okşama şeklimin ortaya çıkmasına izin vererek duygularım hakkında her zaman yaptığımdan daha fazla. "Bu durum bir hediye. Endişelendiğin pek çok şeyi çözebilecek bir şey. Ama bana güvenmek zorundasın."

İstiyor. Yüzünden okunuyor. Her zaman benim yönlendirmelerimi takip etmek istiyor. Onunla ilgili planlarıma inanmak istiyor.

Emilia çalışabilir.

Ama Jasper'ın başına iyi şeyler gelmiyor, o da yokluk çekiyor. Yokluğa alışkın.

Bu zihinsel sürece aşinayım ve bir daha asla mutlu olamayacağımı düşündükten sonra kendi umutsuzluk çukurumdan çıktım. Farklı bir zamanda farklı bir durum.

Sadece bana güvenmesi gerekiyor. Ona her şeyi bu gece açıklarsam bu tehlikeli denge oyunu işe yaramayacaktır. Sahip olabileceğimizi bildiğim ideal geleceğin gerçeğe dönüşmesi için üçümüzün de zamana ihtiyacı var.

Jasper başını sallıyor ve ağzını açıyor ama ben onun sözünü kesiyorum.

"Emilia'nın bize ihtiyacı var," diyorum.

Ve işte böyle, Jasper teslim olur. Omuzları gevşer ve yüzündeki ifade değişir.

Oh, benim tatlı engerekim, elini gösteriyorsun. Bu bir Neyse ki Yılan Çemberi'nin siyasetiyle hiç uğraşmak zorunda kalmadın.

Birlikte geçirdiğimiz onca yıl boyunca, ihtiyaç duyulmak için duyduğu bu arzuyu hiç fark etmedim. Ne kadar baştan çıkarıcı
Emilia tarafından, çünkü ona ihtiyacı var.

Benim de ona ihtiyacım olduğunu bilmiyor mu?

JASPER

"Tamam," diyorum. Bu kelimenin nereden geldiğini bilmiyorum. I
Ari'ye güvenmemeliydim; o gizli niyetlerin ustasıdır. Ama aynı içgüdü geçen sefer beni onun niyetleri konusunda uyarmıştı.
Gece tekrar geri döndü ve ima ettiği şeyi istiyor.

"Bu kadar üzgün görünme," diye takılıyor Ari. "Seni ne zaman yanlış yönlendirdim ki?"

Homurdanıyorum. "Bir ya da iki kez düşünebilirim."

Ya da beş. Eğer Ari'nin beni tereddüte düşüreceğini düşündüğü bir şeyse, stratejik olarak bilgi verir. Geriye dönüp baktığımda,
Bunca yıldır bir çiftleşme istediğini ve bunun mantıklı olduğunu sakladı.

"Nasıl başladığımızı umursamıyor gibiydin ilişki." Ari'nin sözleri sinsice ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

Geri adım atmalıyım, ama ilk seferimizin anısına ve o zaman onun entrikalarından nasıl zevk aldığıma takıldım.

Yüzüm yanıyor. Başından beri biliyordum ki Ari Benden sadece arkadaşlıktan ya da kendimi savunmayı öğretmekten daha fazlasını istiyordu ve ben yine de onun planlarına uydum.

Şu anda Ari'nin tüm açılarını değerlendiremeyecek kadar yorgunum. Emilia ile olan stratejisini tam olarak bilmiyorum ama merak ediyorum.
Emilia içimde bir açlık hissi uyandırıyor, bir sızı. Yapmalıyım

arasında patlak veren bu durumdan olabildiğince hızlı ve uzağa kaçmak

ama bunun benim için çok kötü sonuçlanacağından emin olsam bile bundan vazgeçemeyecek kadar güçsüzüm.

Burada olmak için yaptığım bir fedakarlık bu. Elimden geldiğince ona yardım etmek için.

"Koridorun sonundaki misafir odasını alabilirsin," diyor Ari, baştan çıkarıcı sesini bir ev sahibininkine çevirerek.

Beni yönlendirdiği odaya giderken giysileri alıp başımı sallayarak cevap veriyorum.

Baştan çıkarıcı biri. Ari'nin Emilia ve beni odasının iki yanına yerleştirmiş olması dikkatimden kaçmıyor. I daha fazla okumalıyım, ama anılar ve stres beni çekiyor.

Bu oda da Ari gibi güzel ve abartılı, ancak bu oda daha erkeksi ve mavi tonlarında Emilia'nınkine kıyasla. Mobilyaların daha sade desenleri ve çizgileri bana uyuyor ama ilişkimizin nasıl başladığını hatırlayınca içimde uyanan ateşi dağıtacak hiçbir şey yok. I Yeni dökülmüş sıkı tenime değen serin havanın verdiği rahatlama dışında hiçbir şey düşünmeden giysilerimi çıkardım.

Uykuya dalmama yardımcı olacak tek şey, uyarılmanın bu kadar parlak bir şekilde yanması. Sanki Ari'nin etrafında olmanın verdiği heyecan beni çatırdayarak kurutmuş, en ufak bir kıvılcımda alev almaya hazır hale getirmiş gibi.

Bugün kullandığım sihri geri kazanmak için uykuya ihtiyacım var ve bu uyarılma geçene kadar uyku olmayacak. I Duşa giriyorum ve su alevleri söndürmeye yetmiyor. Daha da kötüsü bunu istemiyorum.

Zihnim Ari'ye olan zayıflığımı ve şimdi de dünyamıza vahşice fırlatılmış bir insana karşı duyduğum bu çekimi kınıyor ama bedenim hâlâ açlık çekiyor.

Elimi sertliğimin etrafına sarıyorum, tıslayarak hassas cilt üzerinde sert bir his yaratır ve her şeyin nasıl başladığını hatırlar.

"Güzel, şimdi tekrar," diyor Ari.

Ciğerlerim ve kaslarım efordan yanıyor ve bu da gösteriyor ki Her hareketimle. Ari'nin düştüğü yerde vücudum ağrıyor.

Vurdu. Gücünü çektiğini biliyorum ve birkaç hafta önce olsa bu beni şimdiki kadar rahatsız etmezdi.
Ari iki haftadır bana el ele talimatı verdi ve hiçbir ilerleme kaydetmemişim gibi geliyor. Köşeye sıkıştırılmadım.
Ari beni kanlar içinde bulup iyileşmeme yardım ettiğinden beri, ama bu sadece bir zaman meselesi.

"Vites değiştirirlerse bunun bir önemi kalmayacak," diyorum. Hayal kırıklığı
İçimde akıp giden bu his kendimi işe yaramaz hissettiriyor.
Ve Ari'nin vücudu benimkine her baskı yaptığında fiziksel olarak tepki vermemek daha da zorlaşıyor.

"Oh, Jasper, ben şekil değiştirmiş halimdeyken güreşirsek, senin dövüşmeyi öğrenmene odaklanamayız. uzun." Ari'nin gözlerindeki sıcaklık midemi bulandırıyor.
Bu işe başladığımızdan beri bir sürü ima oldu.
Ari'nin konuşma tarzından kaynaklandığını düşünmüştüm. Flört ediyor. Bu bir şey ifade etmiyor.

Ama birkaç hafta onun yanında kaldıktan, yemeklerini paylaştıktan ve birbirimizi tanıdıktan sonra bana daha doğrudan sataşmaya başladı. Bir Zeyad'ın bir Adder ile ilişki kurmasını düşünmek bile imkansız. Ari soyadının sonuncusu ama makamı yüksek.

Bizden kalıcı bir şey çıkmaz ama bedenim bunu bilmiyor.

Ya aramızdaki sıcaklığa teslim olursam? Kalbim Ari'den hoşlansam da hoşlanmasam da hayatta kalamazdım.

Yutkunuyorum, bol atletik şortumun vücudumun onun alayına olan ilgisine ihanet etmemesi için dua ediyorum. Tişörtümü çıkardığıma neredeyse pişman oluyorum çünkü bu beni daha da
ama bunu yaptığımızda Ari her zaman gömleksiz oluyor. Aynı şeyi yapmamak aptalca görünüyordu.

"Ne demek istediğimi biliyorsun, Ari. Onlara karşı çaresizim," diye mırıldanıyorum.

Ari'nin yüzü ciddileşir. "Sen sadece çaresizsin Vazgeç. Herkesin sizin farkında olmadığınız zayıflıkları vardır. Eğer bu doğru olmasaydı, peşinizden gelen korkaklar

bir grup olarak çalışmak. Ve bu sadece onlarla ilgili değil. Bu sizin yeteneklerinize güvenmenizle ilgili."

Yutkunuyorum, hayal kırıklığım onun sözleriyle kısa kesiliyor. I

Bana yardım etmek zorunda olmadığını kendime hatırlatıyorum. Diğer tüm yılan akrabaları gibi olabilir ve beni görmezden gelebilir ya da taşıdıkları hayal kırıklıklarını benden çıkarabilir.

Ari ellerini tekrar kaldırıyor ve bana ilerlememi işaret ediyor. Yönü takip ediyorum ve yumruk atıyorum, endişelenmeden

o kadar zaman geçtikten sonra onu incitmek. O bana izin vermeden onu incitemezdim. Ari sadece benden daha güçlü değil, o bir savaşçı olarak yetiştirildi ve dünyamız savaşçı görünümünü benimsemeden çok önce savaşlarda mücadele etti.

nezaket.

Vuruşlarımı kolaylıkla engelliyor ama eskisinden çok daha sert vurduğumu fark ediyorum.

"Güzel. Şimdi savunmaya geç," diyor Ari, hafifçe bulanıklaşan bir darbe savuruyor ama ben yine de kaçıyorum. Bir sonrakini engelliyorum, ama canım yanıyor.

Ari bana sırıttığında gurur çiçekleri açıyor. "İlerleme kaydediyorsun."

Ari'nin ağzını baştan çıkarıcı bir şekilde eğmesi vücudumun zonklamasına neden oluyor ama tekrar saldırırken dikkatimin dağılmasına izin vermiyorum. Yumrukları daha hafif ve o kadar hızlı değil ama yine de beni yıpratıyor, daha da geriye itiyor. Ari bir darbe indiriyor ve ben nefes nefese duvara geri düşüyorum. Ari ben tepki veremeden orada bitiyor ve çalıştığımız tutuşlardan biriyle bedenimi duvara sabitliyor.

Egzersizi durdurmak için "Sen kazandın," diyorum.

Vücutlarımıza baskı yapan ereksiyonumu kaçırması mümkün değil. Aramızdaki hava gerginlikle ağırlaşıyor. Ari kollarımı yavaşça bırakıyor ama vücudunu daha sert bastırıyor

benimkine karşı ve ben alaycı öğütme ile nefes alıyorum.

Ari'nin sırıtışı memnuniyet dolu. "Kendimi tutmayı bırakmamı ister misin?"

Evet. Daha önce hiç bilmediğim bir arzu alevlendi ve dudağımı kan çekecek kadar sert ısırdım.

yalvarıyor. Ari'nin gözleri ağzıma takılıyor ve soğukkanlılığı bozuluyor. Saçlarımı tutuyor, çekiştirme tüm bedenimi sıkan bir acı veriyor.

"Jasper."

Sesiyle ismimi okşarken boğazımdan bir ses kaçıyor. Bu benim kontrolümü bozuyor.

"Lütfen." Kahretsin, bunu söylememeliydim.

Ari'den muzaffer bir tıslama çıkar ve ağzı parçalanır. benimkine karşı. Dudağımdaki kanı yalayarak uzaklaştırırken inliyorum, küçük yarayı öyle bir emiyor ki zonkluyor.

Bu çok fazla. Buna katlanamam. Onu itiyorum ve hırlayarak vücudumu çeviriyor, böylece sırtım onun önüne yapışıyor. Eli boğazıma dolanıyor, sıkmıyor ama beni rehin tutuyor.

"Ari," diye boğuluyorum. Arkamdaki adam bedenimi sıkmayı bıraktı ve kontrolünü yeniden kazanmaya çalışıyormuş gibi bir nefes verdi. Benim yüzümden bozulan kontrolünü.

Çünkü beni istiyor. İfşaat çok çarpıcı.

İlgisi sürpriz olmayabilir, ama derinliği, arzusunun yakıcılığı sürpriz.

Ari burnunun ucunu boynuma doğru sürüklüyor ve bir sonraki sözleri kulağımı ısıtıyor. "Bana durmamı söyle, Jasper. Söyle ve yapayım."

Zor nefes alıyorum, zihinsel olarak yetişmek için

mücadele ediyorum. Biz

Bunu yapmamalıyım ama beni istiyor. Nasıl hayır diyebilirim ki? Daha önce kimse beni böyle istememişti. Diğer paranormallerle çok az çıktım, varlığım hiçbir şey bırakmıyor.

ve hiç kimse Ari kadar ilgimi çekmedi.

Bunu çok istiyorum, sonuçları ne olursa olsun.

"Bunu istiyorum," diyorum. Gerçek beni çok çıplak bırakıyor. Ari Zeyad'ı arzuluyorum ve hiçbir engelleme yeterince güçlü değil

boğazımdaki elinin varlığı.

Terden nemlenmiş tenime değen havanın iç çekişi rahatlama olabilirdi, ama diğer elinin

vücudumdan aşağı kayıyor ve sertliğimi avuçluyor.

"Görünüşe bakılırsa bizim

"Ari, kulağımın memesini ısırmadan önce kulağımla dalga geçiyor. "Siktir."

"Şşş, bu tepkiyi seviyorum." Ari pantolonumun üzerinden beni okşuyor ve kırık bir tıslama beni terk ediyor.

"Hoşuna giden mücadele mi?" diye soruyor beni ince kumaştan kavramadan önce.

Homurdanıyorum. "Ben-"

Kavrayışındaki sıkışma acıya dönüşüyor ve ben zevkle nefes alıyorum, sikim onun kavrayışında zonkluyor.

"Oh, acı yüzünden."

Başım yenilgiyle, aşağılanmayla ve keşfedilmeyle düşüyor. Bana bu kadar zevk veren şey nasıl bu olabilir? Ama onunla birlikteyken acının keskinleşerek ihtiyaç duyulan bir şeye dönüşmesi inkar edilemez.

"Bilmiyordum." Söyleyebildiğim tek şey bu.

Kumaşın yırtılması odada yankılanıyor ve yakut renginde pullu bir kuyruk bacağımı sarıyor, gövdemin etrafında kıvrılıyor ve bedenimi Ari'nin arkamdaki baskısına karşı hapsediyor.

"Oh, lanet olsun," diye inliyorum.

Kulağıma mırıldanıyor. "Acıyla birlikte mücadele etmeye ihtiyacın var mı, engerek yılanım?"

Evet. Benim neyim var böyle? Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, Ari şortumu indiriyor ve sikim serbest kalıyor, sert ve akıyor.

Bir an için utanç duydum. İnsan özelliklerim baskın, yılan akrabalarımın seks yaptığı yarı yılan formuna geçip o şekilde kalamam. Bu çok fazla zaman alır.
Enerji ve odaklanma, beynim Ari'nin varlığından olduğu gibi kızarmışken.

Ari inliyor, sikimi kavrıyor. Dönüşümünden dolayı elindeki pullar parıldıyor. "Burası çok güzel."

Başımı sallıyorum. "Ben pratikte insanım."

Ari öfkeyle tıslıyor, ereksiyonumu çok sert kavrıyor ve ben baş döndürücü bir zevkle haykırıyorum.

"Sen benim istediğim şeysin. Bundan asla şüphe etme." Sözlerindeki açıklık içimi parçalıyor.

Ari'nin vücudunun pulları kıçıma baskı yapıyor, pürüzsüz Hareket ve kayganlık oradaki tene bulaşmadan önce serin. Sinirden yutkunuyorum. Anatomik bir seviyede, Türümüzün erkeklerinin aletlerini çıkardıklarının farkındayım ama hiç alıcı tarafta bulunmadım.

Ari inliyor ve sivrilen kalınlığın ıslak kayışı kıç yanaklarımın arasından kayıyor. Kalçalarımız aynı hizadayken bile penis aramızda hareket ederken onun büyüklüğü karşısında donup kalıyorum.

Korku boğazımı tıkıyor. "Ben hiç..."

Utanç konuşmamı zorlaştırıyor ama Ari kıpırdamayı kesiyor, elini yumuşatıyor ve aletimi tembelce okşuyor. Dokunuşun yumuşaklığı gerginliğimi eritiyor.

"Sen hiç..." Ari sözünü kesiyor, sesinde alay yok. Aksine, bir sıcaklık var. İfademi bitirmemi kolaylaştırıyor.

"Bunu bir erkekle yaptım." Ya da bir yılan akrabasıyla, gerçi bu pek de sürpriz değil.

Ari boynumu öpüyor. "Daha iyi bir adam olsaydım, bu şekilde devam edebileceğimizi söylerdim..."

Uzaklaşırken sikimi kavrıyor. Bana bir çıkış yolu veriyor. Bunu kabul etmeliyim. Onun bana dokunmasına, sikinin bana sürtünmesine razı olmalıyım,
Çünkü ona her şeyimi verirsem asla eskisi gibi olamayacağımı biliyorum. Ama bu karşılaşmayı mantık yönetmiyor. Her tereddüdü yıkan şey mantık değil.

"Hayır. Seni istiyorum. Seni içimde hissetmek istiyorum," diye nefes nefese kaldım.

Eğer kırılırsam, onun için kırılırım, ama o bunu asla bilemez. Vücudumun ona nasıl tepki verdiğini saklayamayabilirim ama
onun ne kadar uzandığını, ruhuma ne kadar işlediğini asla bilemeyecek.

Ari memnun bir şekilde mırıldanıyor. "Yavaş gideceğiz."

Kuyruğunun ucu kıçımın yanağına tokat gibi çarpıyor ve her ne ise kayganlaşarak aralarına girerken homurdanıyorum.
Ari'nin vücudundan kayganlaştırıcı geliyor ve yakında içimde olacak.
Aleti aynı anda göt deliğime doğru kayıyor.
daha ince bir şey içime giriyor. Bu tuhaf his karşısında bir nefes çekiyorum.
"Sakin ol, tatlım, başlamak için sadece kuyruk," diyor Ari. Kuyruğu ikna edici bir dairesel hareket yapıyor ve ben kızarıyorum.
Ari sikimi okşadığında boğazımdan çıkan ses onursuzca. Kulağıma kıkırdıyor. "Hissediyor musun
iyi mi?"
"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Çok iyi."
Ari'nin dudakları boynuma değiyor ve ereksiyonumu acımasızca sıkıyor. "Henüz gelmek yok, engerek yılanım."
İrkildim, ama kuyruğunun bir şeye sürtünmesi
İçimde kalçalarım çaresizce öne doğru itiliyor. "Ah!"
Ari kulağıma doğru inliyor ve kuyruğunun sarmalları etrafımda daha da sıkılaşıyor. Zorlukla yaptığım hareketleri ve sesleri tekrarlıyoruz
dudaklarımdan döküldüğünü fark ettim.
"Ari!" Arzu gururumu gölgede bırakıyor.
Ari fısıltılı bir küfürle kuyruğunu serbest bıraktı ve sikinin ucu benimkine doğru kıvrılana kadar nefes nefese kaldım.
Göt herif. O kısmının maharetini sorguluyorum ama büzüşmüş göt deliğinin etrafında dönerken bu düşünce zincirini kaybediyorum.
tekrar giriş. Daha fazla kayganlık yayıyor ve vücudum her alaycı yalamada rahatlarken çaresizce inliyorum.
"İşte böyle engerek yılanım, benim için rahatla." Ari elini büker
sikimin etrafında, ve ben lanetliyorum. Sonunda siki girişime masaj yapmaktan içimde hareket etmeye başladı.
Ucu içime kolayca giriyor. Etrafında zonkluyorum İşgal ve homurdanma, Ari'nin ulaşabildiğim her yerini

kavrama, parmaklarım pulların üzerinde kayıyor.

"Biraz acıdan hoşlandığını biliyorum ama dikkatli olacağım." Hınzır sesi, içimde daha fazla kayarken, uzunluğu arttıkça genişleyen omurgamda ateşi hızlandırıyor.

Germek yakıyor, ama yavaşça ilerliyor, daha önce başka birinden hiç duymadığım kelimeleri fısıldıyor. Eğer ben olmasaydım
İçim onun tarafından yeniden düzenlenirken, beynim yumuşak tatlı kelimeleri algılamış olabilir, ancak tüm uyarımlar nefes almayı zorlaştırıyor.

Her hareket, içimde bir yere baskı yapan ve beni ağlatan yumuşak bir nabız.

"Daha fazla," diye yalvarıyorum.

"Sabır." Ari'nin sesinde bir gülümseme var ama gergin. "Sana kaldırabileceğinden fazlasını vermem için beni kışkırtma."

Teslimiyet içinde inliyorum.

O kadar kalın ki, kalçalarını itmeden bedenime yavaşça girip çıkıyor.

"Çok mükemmel," diye homurdanıyor. "Artık benimsin."

Etrafımda dolanan kuyruk sıkılaşıyor ve çaresizce inliyorum.

"Ari, lütfen," diye yalvarıyorum, bir şeye ihtiyacım var.

İnliyor ve sikinin daha da kalın bir kısmı içeri kayarken nefes nefese kalıyorum.

"Yavaş gitmemiz gerekiyordu," diyor.

"İhtiyacım var..." Yolumu kaybediyorum çünkü neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum. Sadece bedenim için çok büyük olduğumu ve şimdiye kadar bildiğimden daha vahşi ve daha büyük bir şeyin kenarına doğru itildiğimi biliyorum.

Ari hırlıyor ve siki geri çarpmadan önce neredeyse benden kayıyor. Haykırdım.

"Kahretsin, tam da düşündüğüm gibi hissediyorsun. Beni çok iyi karşılıyorsun."

Ari beni mahvetmeye devam ediyor, sikimi kavraması boşalmamı engelliyor. Yalvarıyorum ve çırpınıyorum ama olmayı tercih edeceğim başka bir yer olmadığını biliyorum.

"İşte bu kadar. Benim için gel. Gel çünkü kendini durduramıyorsun. Vücudunun etrafımda sıkılaştığını hissetmeme izin ver."

Son anda anı, elimi Emilia'nın boğazına doladığım ve

yumuşak kahverengi gözlerinin uyarılmışlıkla büyüdüğü şekline dönüşüyor.

Doruk noktam Ari'nin muhtemelen duyabileceği bir çığlık atmama neden oluyor ve salıverilmem duş duvarına sıçrıyor.

Boku yedim.

EMILIA

Bu yeni maceranın birinci günü ve kendimi en sevdiğim kırmızı ayakkabılarım ve uyumlu ayakkabılarımla buna göre hazırlıyorum
Ruj. Makyajımı cazibeli bir şekilde yapıyorum. Yılanları hissetmek ve onları görmek çok farklı iki şey ve ben her seferinde bir adımla idare etmek istiyorum.

İlk kanatlı eyeliner denemem kaşıma doğru bir çizgiyle sonuçlandıktan sonra her slaytta zıplamamak için artık onların hissine alışıyorum. O lanet şeylere kıpırdamamalarını tembihlemiştim ve belki de hepsi benim kafamda, ama sanırım beni dinlediler.

Telefonum çaldı ve ekranda Grace'in numarası belirdi. Dün gece uykuya dalmadan önce ona bir güncelleme mesajı atmıştım.

"Günaydın," diyorum, gün için maceracı ruh halimi ortaya koymaya çalışarak.

"Günaydın, nasılsın?" Grace soruyor.

"Ben iyiyim..." Aslında yalan değil. "Kaldığım yer oldukça harika."

Ari'nin misafir odası gün ışığında daha az görkemli görünmüyor ve ben de bunu kabul edecek kadar kendimin farkındayım.
güzel oda ve parlak banyo ruh halime yardımcı oluyor. Yılanların saçlarıyla başa çıkmanız mı gerekiyor? Çatı katını deneyin.

Gerçi bu doğru değil. Süslü bir yer olduğundan değil. Odanın sıcaklığında ve bakımında sinirlerimi yatıştıran bir şey var. Ari gibi hissettiren bir şey,
Ama adamın libidomu yükseltmesi ya da beni korkutması olmadan.

Grace rahatlayarak iç geçirir. "İyi olmana sevindim. Gelip bizimle kalmanı istedim-"

"Hayır!" Sözünü kestim. "Kazara kimseyi incitmek istemem."

"Alasdair'in bana söylediği de buydu."

Grace'in hayal kırıklığını duyabildiğime yemin edebilirim. Benden bir kahkaha. "Alasdair'i dinle. Sana göz kulak olmaya çalışıyor."

"Evet, evet, iyi bir yerde olmana ve bu yılan akrabanla çalışmana sevindim."

"Ben de öyle. Görünüşe göre..." Ari'yi nasıl tarif etsem? Cezbedici... baştan çıkarıcı... ve ekstra, çok ekstra.
"Güzel." İfadeyi bitiriyorum ve yanaklarım yanıyor.

Grace bir homurtu çıkarır. "Güzel bir şey için epey durakladın."

Gülümseyerek biraz alaycı bir tavır takınıyorum. "Çok seksi ama biz buna odaklanmıyoruz."

Grace güler. "Anlıyorum. Dikkatinin dağılmasını falan istemeyiz."

Gülümsemem düşüyor. "Doğru."

"Şaka yapıyorum." Grace'in sesi ciddidir. "Harika bir dikkat dağıtıcıyı hak ediyorsun. Eğer ateşliyse, en azından gözleri
şeker. Ve eğer göz şekerinden daha fazlasıysa, sevgili olarak yılan akrabaları hakkında en çılgın şeyleri duyduğumu bilmenizi isterim."

"Gerçekten mi?" Merakımdan soruyorum, sakin davranmayı düşünemeden soruyu içimden çekip çıkarıyorum.

"Memnuniyet konusunda bir üne sahipler diyelim."

"Grace, bunu bana tam da
bütün gününü bu adamla geçir!" Gülmemeye çalışıyorum ama Grace kendini kontrol edemiyor. Kahkahası telefondan duyuluyor.

Bu çok hoş. Onunla bu şekilde konuşmak, büyü ve gargoyleler hakkındaki tüm ifşaatlardan önceki halimize benziyor. Bunu özlüyorum.

Ve hala orada, kendi kendime düşünüyorum. Sadece bu dünyaya uyum sağlamam gerekiyor. Kendimi bulmam gerekiyor çünkü etrafımda güvende hissetmeyi ve kendime güvenmeyi hak ediyorum.

"Söz açılmışken," diyorum. "Her ne gerektiriyorsa, eğitim gününe başlamam gerekiyor."

"Eminim birçok kuyruk vardır."

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

Grace boğazını temizler. "Bunu söylediğimi unut. Bugün iyi şanslar! Sana inanıyorum."

"Teşekkürler," dedim ve ciddiydim. Yanımda insanlar var. Bunu başarabilirim. Vedalaşıyoruz ve sakinleştirici derin bir nefes alarak, sadece birkaçı uygun olmak üzere çeşitli duygulara ilham veren iki adamla buluşmaya gidiyorum.

İki adam bulmadım. Bir tane buldum.

Ari'nin ruh hali bu sabah hiç de cazip görünmüyor. Açık konsept alanın yarısı olan oturma odasında minderli bir sandalyede oturuyor. Uzak ve yasaklayıcı görünüyor, dirseğini koltuğun koluna dayayarak parmak eklemlerini dudaklarına bastırdı.

Gri gözlerinin üzerindeki kara kaşlarıyla hâlâ büyüleyici. Bugün parmaklarında üst üste dizilmiş yüzükler var.
Farklı desen ve kalınlıklarda damgalar. Dünküne benzer bir kıyafet giyiyor.

Eski alışkanlıklardan vazgeçmek zordur ve Ari gibi yeni birinin yanındayken reddedilme korkusu içime sızmaya çalışır ama ben onu bastırırım. Bu Ari ve her nedense Ari ve Jasper aynı paniği yaratmıyor. Kendi kendime konuşma oyunum şu
sabah muhteşemdir.

"Günaydın," diyorum.

"Ne?" Ari irkilir. "Oh, günaydın."

Ses tonundaki cansızlığa göz kırpıyorum. Dün benimle konuşurkenki coşkulu üslubundan o kadar farklı ki kalbime

bir şüphe saplanıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Hey, eğer burada kalmamı istemiyorsan
-"

"Hayır!" Ari telaşla cevap verir. "Bağışlayın beni. Ben pek sabah insanı değilimdir."

Soğuk bir şeyler yayacak kadar uyanık görünüyor. Meyve ve yoğurttan söğüş ete kadar kahvaltı seçenekleri.

Kahvaltı

Yiyecekler üç tabağa sanatsal bir şekilde yerleştirilir. Üç tabak ve iki kişi mevcut.

Ari gözlerimin boş yer sofrasına kaydığını fark etmiş olmalı çünkü ağzı geriliyor.

"Jasper bu sabah erkenden ayrılmış gibi görünüyor," diyor. Ve ev sahibine ya da bana söylememiş. Ari'yi üzen de bu.

Dün gece misafirlerle birlikte yemek yemenin kendisi için ne kadar önemli olduğunu söylemişti.

"Ona kahvaltı hazırlamak istediğini söyledin mi?" diye sordum. "Muhtemelen işe erken gitmesi gerekiyordu ve dün günün çoğunu bununla uğraşarak geçirdik." Saçımı işaret ediyorum. Jasper bana işe erken gidip geç çıkan biri gibi geliyor.

Ari'nin ifadesi çatlamadan önce durgunlaşır ve başını kendi kendine sallar. "İtiraf ediyorum, iletişim kuramamış olabilirim.
Bu."

"Siz ikiniz çıkıyor musunuz?" diye sordum. Normal bir durumda, ben
Muhtemelen sormazdım ama bu normal bir durum değil ve Ari'nin dün gece bahsettiği bağlantı bana bunun benim de işim olduğunu hissettiriyor.

Ari'nin yüzündeki hüzün parıltısı o kadar hızlı kayboldu ki, sözleri olmasa orada olduğundan şüphe ederdim. "Resmi olarak değil ya da
alenen. Birkaç yıldır ara sıra bir araya geliyoruz."

Yıllar mı?

"Ah," diyorum, bundan nereye varacağımı bilemeden. Neyse ki Ari açıkladı.

"Jasper'ı benimle bir ilişki yaşamaktan alıkoyan bazı

zorluklar var ve itiraf etmeliyim ki yakın zamana kadar aramızdaki ilişkiyi kesmeye karar vermesine neden olmamak için bizim için gerçek isteklerimi kendime sakladım..."

"Ne oldu?"

Ari yüzünü buruşturuyor. "Ben ittim."

"Ve Jasper ayrıldı," diyorum. Birdenbire iki adam arasında dolaşan pek çok alt akım anlam kazanıyor. Jasper'ı Ari'yle bir ilişki yaşamaktan alıkoyan şeyin ne olduğunu sormak istiyorum ama onları çok az tanıyorum ve bu şimdiden çok kişisel geliyor.

Ari sanki bu içsel düşünceye katılıyormuş gibi ayağa fırlıyor ve tezgâha oturmam için eliyle işaret ediyor. "Lütfen, oturun! İçecek bir şey ister misiniz? Kahve? Çay?"

"Kahve lütfen," diyorum ve tezgâhtaki yiyeceklerin önüne oturuyorum.

"Nasıl uyudun?" Ari kahve makinesini doldururken soruyor.

"Ölüler gibi. O odanın dekoruna bayıldım. Aslında tüm bu yer büyüleyici." Koltuğumda dönüyorum.

"Oh, beğendin mi?" Ari bana baş döndürücü bir gülümseme atıyor ve buradaki her detayın neden ona uyduğunu anlıyorum.

"Evet, süsledin mi?" Ben sordum.

Ari utanıyormuş gibi bakışlarımı kaçırıyor ama gülümsemesi geniş, yaptığı güzel iş için takdir edilmekten zevk alıyor.

"İtiraf etmeliyim ki alanımın tam olarak ayarlanmış olmasını seviyorum," diyor.

Gözlerim bu bilgi kırıntısıyla mutfak ve oturma odasında geziniyor. Çatı katı

Gördüğüm her titiz detayla önem kazanıyor. Kanepenin üzerine örtülmüş özel bir battaniye, mükemmel bir açıyla döndürülmüş bir heykel. Daha önce sadece belirli köşeleri dolduran kitapları fark etmiştim, ama şimdi tüm etkiyi görüyorum.

"Beni evinize davet ettiğiniz için teşekkür ederim," diyorum.

Omuz silkiyor. "Burada sadece ben varken burası bir ev sayılmaz." "Burası senin evin ve önemli olan da bu."

Ari bana sıcak bir şekilde gülümsüyor ama aynı fikirde olduğunu sanmıyorum. Kahvaltımı yapmaya başlıyorum ve ona yemekle ilgili yaptığım her iltifattan sonra

neşelenmesinden tuhaf bir keyif alıyorum. İnsanlarla ilgilenmeyi seviyor ve

Bunu ifade edemediğini hissettiği bir adamla yıllarca görüşmüş.

Gördüğüm kadarıyla Jasper zalim değil ama ilkeli ve aşırı odaklı. Sanıyorum ki Annem ya da Grace gibi dinleyeceği, ona yavaşlamasını söyleyen birileri vardı. İçimden bir ses erken ayrılmanın Ari'nin duygularını inciteceğini bilseydi bunu yapmazdı diyor.

"Hey, Ari," diyorum lokmalar arasında. "Belki de Jasper'a birlikte yemek yemek istediğini söylemelisin. Her zaman hayır diyebilir, ama o zaman en azından bunun istediğin bir şey."

Özellikle de Jasper'dan istediği başka şeyler varsa.

"Onunla açık bir şekilde iletişim kurmamı mı istiyorsun? Nasıl yapabilirim ki?" Ari alay ediyor ve ikimiz de konuyu kapatıyoruz. Kahvaltı boyunca Ari'yi kahvaltı için hazırladığı yiyeceklerle ilgili sohbet arasında kaşlarını çatarak düşünürken yakalıyorum.

Temizlendikten sonra Ari ellerini öyle bir çırpıyor ki zıplıyorum. "Antrenmana başlama zamanı!"

Ari'nin yanındayken, burada olmamın asıl nedenini neredeyse unutuyordum.

20

JASPER

Nihayet göndermem gereken son e-postaları da bitirdim ve Seçilmişlerin tarihi hakkında kitapları olan yılan akrabası ilmi üzerine çalışan akademisyenlerin isimlerini buldum. Dişlerimi sıkıyorum ve başlamak için yılan akrabası olmayan bir akademisyene ilerliyorum. Bunun Chosen ritüellerine odaklanmasına yardımcı oluyor
ve elimdeki en umut verici ipucu.

Eninde sonunda diğer yılan akrabalarımla da uğraşmam gerekecek ama onların pek yardımcı olacağını sanmıyorum. Tabii konuşurken Ari'nin adını kullanmazsam.

Ari'ye izin isteyen bir mesaj attım.
Anında cevap veriyor.

Elbette. Bu sabah erken ayrıldın.

İçimde kabaran suçluluk duygusunu bastırmaya çalışıyorum. Hiç bütün geceyi Ari'nin evinde geçirmemiştim. Bir şey mi bekliyordu?

sabah erken kalkıştan farklı mı?

Ben: Genelde kütüphaneye erken giderim.

Buna yanıt vermiyor ve ben de Ari'nin etrafında bana yapışan garip duyguları dağıtmaya çalışarak ofis telefonumdan akademisyenin numarasını çevirmeye devam ediyorum.
meşguliyetle. Eğer konu acil olmasaydı, sadece e-posta gönderirdim.
ancak bu tür bilgileri istemenin getirdiği bir şarkı ve dans

vardır.

Telefonu açıyor. "Dr. Casey Kay konuşuyor."

"Dr. Kay, ben Müdür Adder-" diye başlıyorum.

"Müdür Adder, bana Casey deyin! Bir süredir kurumunuzdan haber alamadım. Hâlâ çalışıp çalışmadığınızı bilmiyordum.
iletişim bilgilerim vardı."

Bu tür iğnelemeler için gereken girişkenlik için derinlere iniyorum. "Yılan akrabalığı kitaplarının ne kadar nadir olduğunu biliyorsun. Ben
Birlikte çalıştığınız koleksiyonun yardımcı olabileceğini düşündüğüm başka bir konuda çağrıda bulunuyorum."

"Bilgi arayışına yardımcı olmayı seviyorum!"

Hepsi öyle diyor ama bu umut verici bir başlangıç.

Konuyu muğlak tutmaya çalışarak, "Özellikle Seçilmişler hakkında herhangi bir kitap veya pasaj arıyorum," diyorum. Bu bilgin yılan soyundan gelmiyor ama araştırması için bağlantıları var. Kimseyi meraklandırmak istemem. En azından Ari'nin
isim, haberin yayılması halinde bazı partilerin dağılmasına yardımcı olacaktır.

"Burada ve orada birkaç bölüm düşünebilirim. Arşivde olmayanları tarayıp size gönderirim," diyor Casey.

"Çok memnun oldum."

"Elbette! Kütüphaneniz ve Arşiviniz araştırmalarım için çok önemli bir kaynak. Başka kimler olduğuna dair herhangi bir ipucu
Yılan akrabası ilmini araştıran? Endişelenmem gereken gelecek vaat eden akademisyenler var mı?" diye şakayla karışık soruyor ve fon için herhangi bir rekabet olup olmadığını öğrenmeye çalışıyor.
Yılan Çemberi ya da Konseyi.

Gözlerimi deviriyorum, eğleniyorum. Akademisyenler. "Hayır, sen hâlâ birkaç kişiden birisin. Bu sadece belirli bir soru hakkında
bir tanıdığımın var."

"Çok iyi!" Koleksiyonuna eklenen yeni bir kitap hakkında kulağımı çınlatmaya devam ediyor ve
başka bir referans için gözcülük. Uygun aralıklarla sesler çıkarıyorum. Sonunda konuşma kesiliyor ve ben minnetle vedalaşıyor, belgeleri bana bir an önce

ulaştırmasını umuyorum.

Birkaç tanınmış akademisyeni daha aradım.
ve Ari'nin adını bir satır gibi kullanmadan önce beklenen sayıda dudak bükme alıyorum. Etkisi anlık oluyor ve yardım etmeye ne kadar hevesli olduklarını gördükçe çenemdeki gerginlikten dolayı başım ağrıyor. Bu adil değil ama hayat nadiren adildir.

Yılan akrabaları topluluğunda Ari'nin adını benimkiyle ilişkilendirirken bir an şüpheye düştüm ama sonra vazgeçtim. Kimse birbirimizle olan ilişkimizden şüphelenmez. Etkileşimlerimiz konusunda her zaman dikkatli olduk.

Gerçi Ari düşündüğüm şeyi istiyorsa, bunun bir önemi yok. Ari'nin ne planladığını düşünmemeye çalışıyorum. Benden ona güvenmemi istedi ve ben de güveniyorum. Şüphesiz bir planı var.
ama ona kendim konusunda güveniyorum ve daha da önemlisi Emilia konusunda güveniyorum.

Ona zarar verecek hiçbir şey yapmayacak.

Görevlerimi yerine getirdikçe içimde bir sızı oluşuyor ve listedeki son bilgini de bitirene kadar
tanımla.

Burada olmak
istemiyorum. Onlarla
birlikte olmak
istiyorum.

Başımı ellerimin arasına alıyorum. Uzun zamandır ilk kez, bu ofiste oturup dünyada sahip olduğum tek statüyü korumak için gerekli olan işi yapmak bir mücadele. Ari ve Emilia'yla birlikte olmayı, Emilia'nın yeteneklerini keşfetmesini ve ona öğretmesini tercih ederim.

Duygularımı kısa kesmek için bu sabah erkenden yola çıkmıştım.

Özlemi başlamadan kesmek için.

Ari'yle görüşmeye başladığımda zaman zaman böyle şeyler oluyordu ama bu hissi görmezden gelip bastırmakta daha iyiydim. Artık Ari'nin beni sevmediğini bildiğim için daha zor.
biz birlikteyken başkalarıyla görüşüyordu. Emilia da işin içine girince, bu cazibeyi bastırmak çok zor oluyor.

Benim yerim burası, işimi yapıyorum. Bu iş bana Emilia'ya istediği konuda yardımcı olmak için daha fazla bilgi. Yapabilirim.

burada faydalı olabilir.

Ama belki Emilia'ya bağlantılarımdan başka bir şeyle, bunu onun için kolaylaştıracak bir şeyle yardım edebilirim.

EMILIA

"HIÇBIR ŞEY OLMUYOR!" Burnumu sıkıyorum.

"Sabır, kıvılcımım. Bu gibi yetenekler bir günde kazanılmaz.

Ve sen en zor kısımdan başlamak istedin."

Yanaklarım yanıyor ve bana "kıvılcım" dediği için saf bir hayal kırıklığıyla öfkelenmemek için ağzımı büküyorum. Eğer "ateşli" gibi bir şey hissetseydim

Latina." Ona çoktan durmasını söylemiştim ama durmuyor. Sesi bu lakabı değerli bir şeymiş gibi okşuyor.

Yılanları ortadan kaldırmakla başlamak istedim. Ari'ye göre, çoğu yılan soyu alternatif, daha insani formlarına geçebilir ve tanıdığı tüm Seçilmişler bu yeteneğe sahiptir. Kalıcı olmasa bile yılanların gitmesini istiyorum. Sokakta yürüyebilmek ve

Tıslamaları ya da yanlarından geçen birini ısırmaları konusunda endişelenmeyin.

Boynumu döndürüyorum ve bacaklarımı önüme doğru uzatarak başarısızlığın verdiği hayal kırıklığından kurtulmaya çalışıyorum.

Topuklu ayakkabılarım Ari'nin evinde bir köşeye atılmış. Israrlar ve bir yastık üzerinde bağdaş kurarak oturmam ilk on dakikadan sonra rahat olmaktan çıktı.

yalnız saatler sonra. Şimdiye kadarki antrenmanlar görselleştirme ve meditasyonla doluydu. Sabırsız bir insan olduğumu düşünmezdim,

Ama düzenli meditasyon yapan biri de değilim.

Kendimi sakinleştirmek için yoga nefesi mi? Evet. Sözde içsel gücüm hakkında derin düşünceler düşünmek mi? Hayır.

Oda minderlerle dolu ve pencerelerden içeri giren ışık parlak kumaş parçalarıyla dağıtılıyor, bu da odaya çok dağınık olmadan rahat ve konforlu bir hava veriyor. Duvarda çapraz kılıçlar ve odanın ortasında geniş bir açık alan var, bu yüzden Ari'nin bu odayı aşağıdakiler için kullandığını tahmin ediyorum
Dövüş pratiği.

Yılanların dışarıda sergilenmesi de yardımcı olmuyor. Yumuşak tıslamalar duymak ve tenimde hareket ettiklerini hissetmek başka bir şey, göz ucuyla hareket ve renk yakalamak başka bir şey.

Ari gerindiğimi görüyor ve ayağa kalkarak elini bana uzatıyor. "Gel, bacaklarını esnetelim. Sen
rahatsız edici."

Bir kahkaha attım. Belli ki Ari rahatsız değil. Jasper bana geri çekilmem gerektiğini söylemişti çünkü Ari sınırlamalarım olacak kadar insanım. Elini tutuyorum ve ayağa kalkarken inliyorum.

"Eğer uzun süre oturacaksak, buraya bir sandalye alabilir miyiz?" diye sordum.

"Kanepe gibi mi?" Ari sorar, dikkati dağılmıştır.

"Elbette." Omuz silkiyorum. "Arkalığı olan her şey olur."

"Oldu bil. Oturmana biraz ara verelim.
Şimdi. Hareket etmeye odaklanmak daha kolay
olabilir." Rahatlayarak başımı salladım.

"Yapmaya çalıştığınız şeyi başarabileceğinize kendinizi inandırmanız da yardımcı olacaktır," diye ekliyor Ari, sözleri nazik, neredeyse düşünceli.

Donup kaldım. "Yine de bunların herhangi birini yapabileceğime inanıyor muyum bilmiyorum."

Vücudumun nasıl hissettiğini fark etmem, gücümü tanımlamaya çalışmam ve bunu
Yılanları saçın içine doğru kaydırırken hayal ediyorum...
Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyor ve
İçsel bir güce dokunmak bir yana, herhangi bir şeyi tanımlamak.

Ari şaşırmış görünmüyor. "Bu daha önce hiç yapmadığın bir şey. Elbette yeteneklerin hakkında şüphelerin var. Tekrar söylüyorum, en zor şeylerden birini seçtin.
başla."

Dudağımı ısırdım. Muhtemelen başarısız olacağım konusunda beni uyarmıştı. Yılanlardan kurtulmaya o kadar odaklanmıştım ki bununla başlamamız konusunda ısrar ettim. Ari izin verdi.

"Ne ile başlamanızı tavsiye edersiniz?" Ben soruyorum.

Ari'nin sırıtışı hızlıdır. "Bakışların. Yüzünde serbest bırakılmış bir silahla dolaşıyorsun. Heykel olmamamın tek nedeni olduğum şey. Ve şanslıyım ki
vardiya kadar disiplin gerektirmez. Aksi takdirde,
genç fesleğenler sağa sola bakarak insanları öldürüyorlardı."

"Öldürmek mi? Basiliskler insanları taşa çevirmiyor mu?"

"Hayır, pek çok yılan soyunun bakışlarıyla ilgili çeşitli sonuçları olan yetenekleri vardır. İnsanları taşa çevirmek senin eşsiz yeteneğin gibi görünüyor. Odaklanırsan senin de öldürücü bir bakışa sahip olman mümkün, ama belki de değil."

"Umarım öyle değildir. İnsanları taşa çevirmek benim için yeterince ölümcül, çok teşekkür ederim," diyorum.

Ari mizah dolu bir ifadeyle omuz silkiyor. "Asla bilemezsin. Bazen kalıcı çözümler en iyi sonucu verir."

Ona ters ters baktıktan sonra gözlerimi büyüttüm. "Bu şekilde mi öldürdün?"

Ari'nin neşeli doğası düşüyor ve ölümcül, güçlü bir yaratık bana bakıyor. Gülümsemesinin kenarında eğlence var.

"Ben çok yaşlıyım Emilia ve birçok savaşta yaşadım. Evet, bakışlarımı kullanarak öldürdüm. Her öldürüşüm haklıydı ama yine de öldürdüm. Ari olmadan önce Askari'ydim."

Yutkunuyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Ari kendi ölümcüllüğünü yok etmek istercesine başını sallıyor.
Gözlerimin önünde, kişiliği

neşeli bir adam olarak tanıdım. "Eh, bu başka bir zaman için bir hikaye. Dikkatimiz dağılıyor."

"Doğru," diyorum, onun karanlık tarafını gördüğümde verdiğim tepki üzerinde durmak istemiyorum. Korkunun parıltısı daha büyük bir şeye dönüşmedi. Bunun yerine beni kışkırttı. "Yüzümde etkisiz hale getirmemiz gereken silahlar var."

"Muhteşem silahlar," diye takılıyor Ari, ben de yüzüm kızararak başka tarafa bakıyorum.

Bir anda önümde belirdi. Zıplamak yerine donup kaldım. Bana dokunuyor. Yumuşak, eli yüzümde, çenemi kaldırmadan önce yanağımı okşuyor, böylece gözlerimiz buluşuyor.

Bu manzara tüylerimi diken diken ediyor, ama içimi bir sıcaklık kaplıyor.

aynı yol boyunca. Bakışlarını tutmanın verdiği bir kırılganlık var ve şu anda duygularımı başarılı bir şekilde sakladığımı hayal bile edemiyorum.

"Ve arkalarındaki güç cızırtısı, eğer isterseniz bir oda dolusu insanı ortadan kaldıracak kadar ciddi" diyor.

"Bunu istemiyorum."

Sırıtıyor. "O zaman bunun üzerinde çalışacağız. Gözlerini kapatacak kadar rahat hissediyor musun?"

Eğitim seansımızın çoğunda gözlerimi kapattım ama bu şekilde değil. O bana dokunurken değil. Bu bir macera. Başımı salladım ve gözlerimi kapattım.

Görüşüm olmadan, teninin benimkine değdiği hissi dokunaklı.

"Benim için nefes al, közüm. Kalbini sakinleştir."

Şimdi de rahatlamamı mı istiyor? O bana dokunurken nasıl rahatlayabilirim ki? Sanki vücudum

Beynimle çelişiyor, rahatlıyor. Yavaşça ve parmaklarının yüzümdeki her küçük fırçasıyla birlikte geliyor. Bir parmak ucu

Kaşlarımın üzerinden burnumun köprüsüne doğru izler bırakıyor. Üst dudağımın hassas kıvrımını izlediğinde nefesim titriyor.

Gizli gerginlik omuzlarımdan düşüyor ve yerini uykulu bir sıcaklık alıyor.

Ari'nin başparmakları göz kapaklarımın üzerine geliyor ve deriyi hafifçe ileri geri ovuşturuyor. Aynı anda bir nefes üflüyorum
Onun fırçasını hissettiğim zaman. Böyle çok yakınız.

"Yanmayı hissediyor musun?" diye soruyor usulca.

Kaşlarımı çatacak oluyorum ama yüzümü buruşturup huzuru bozmak istemediğim için hareketi durduruyorum. "Ne yanığı?"

"Şimdi bedeniniz rahatladığına göre
farklı bir şey var mı? Yanık diyorum çünkü gücün bana öyle hissettiriyor."

Bu talimatla aramaya başladım. Nefesimi derinleştiriyorum ve önce göğsümdeki gerginliği hissediyorum. Oradaki çalkantı endişemi anımsatıyor, ama şimdi ona odaklanıyorum,
bir ısı, bir yanma var. "Bu
sihir mi?" diye sordum.

Ari neredeyse tıslamaya benzeyen havadar, tatmin olmuş bir ses çıkarıyor. "Bu güç ve onu kullanmak, onu ortaya çıkarmak, bu
sihir."

Lütfen bana endişenin güç kaynağıma dönüştüğünü söylemeyin. Bu düşünce çok saçma ve geriye dönüp baktığımda yanlış. Vücudumun buna tepki verme biçiminde benzerlikler var ama aynı şey değil. Zihinsel bir gevezelik yok
Düşüncelerimi duyamayana kadar her hareketi arttırıyorum.

Bu daha çok, sadece nefesim yavaşladığında fark ettiğim girdaplı bir his canlılığı gibi.

"Şimdi onu tanımladığına göre, gözlerine doğru nasıl kanalize olduğunu hissedebiliyor musun?" Ari soruyor, başparmakları hala
göz kapaklarıma dokunuyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve Ari ben yüzümü tekrar gevşetene kadar beni susturuyor. Gücümün hissine odaklanıyorum ve onu takip etmeye çalışıyorum. Gözlerimde, parmaklarının altında bir yanık var. Yanık değil. fiziksel ya da duygusal, ama ona ne kadar çok dikkat edersem, ışık hissini o kadar çok tanıyorum.

"Durdurmaya çalış," diyor Ari, bundan daha fazla yol göstermiyor.

Bunu nasıl durdurabilirim? Düşünüyorum. Göğsümden taşan ve dünyaya yayılan gücün hissiyle dikkatim dağılıyor.

İlk olarak, bunun bir musluğu kapatmak, gücü kaynağından kesmek gibi olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Güç dalgalanıyor ama sonuçta değişmiyor.

"Nasıl?" Hayal kırıklığına rağmen sakinliğimi koruyarak soruyorum.

"Bilinemez bir güce ve karmaşıklığa sahip bir varlıksın," diyor Ari, sanki daha da yaklaşıyormuş gibi sesi yükseliyor. "Herkesin nasıl olduğu farklıdır, bu yüzden senin için buna cevap veremem."

Bunu düşünürken onun rahatlatıcı biber kokusu burnuma doluyor. Herkes farklıdır. Ben nasıl farklıyım? Bazı seçenekler üzerinde düşünüyorum ama hiçbiri bana hitap etmiyor. Olmayan bir güç ve his etrafında düşünme süreci
fiziksel ya da duygusal olarak benim için zor. Restorasyon projelerimde bundan çok daha iyiyim-

Ya öyle olsaydı?

Göğsümdeki gücü tekrar hissediyorum, ama bu sefer Çalkalanan bir şey olmak yerine, bir kitap. Kapatılabilen bir kitap-

Denediğimde başımdaki yılanlar öfkeyle tıslıyor. Hayal kırıklığı içinde ayağımı yere vurmak istiyorum.

"Neredeyse! Aferin kızıma." Ari mırıldanıyor.

Tenim kızarıyor ve Ari'nin bana iyi bir kız demesiyle bir an için afallıyorum ama tepkimi hemen bastırıyorum. Bu çekim gerçekten çok rahatsız edici.

"Henüz pes etmeyin," diyor. "Az önce yaptığınız şeye daha fazla odaklanmaya çalışın."

Tamam, güç bir kitaptır, taşma ise kağıt.
Kağıt kesilebilir. Her şeyi kesmeye çalışmak yerine bakışlarımdaki büyüye odaklanıyorum. Bir kitap tamir bıçağı aldığımı ve geri getirilemeyecek bir şeye yaptığım gibi sihri gücümden ayırdığımı hayal ediyorum.

Yanma durdu. Nefesim kesiliyor ve gözlerimi açıyorum. Ari'nin elleri yüzümden düşüyor ve gurur dolu sırıtışı genişliyor.

"İşte buradasın!" diyor.

"Ben mi yaptım?" Şimdi farklı hissettirse de soruyorum.

"Silahını kılıfına sokmuşsun! En azından bir tanesini." Ari elini yalıyor ve benim gözlerim onun hareketine takılıyor. kanı yaladığını fark edene kadar dilini izliyor.

"Aman Tanrım! Seni ısırdılar mı?" diye sordum.

"Sadece küçük bir ısırıktı," diyor. "Ben şahsen aşk ısırıklarının hayranıyım."

Yanaklarım yanıyor. "Çok özür dilerim-"

"Sorun değil Emilia. Çabuk iyileşirim ama sana zehirli ısırıkları nasıl iyileştireceğini başka zaman öğretirim. Şimdi Şimdilik bakışlarını kontrol et."

"Ama... bakışlarımı kontrol

ettim."

Ari'nin gülümsemesi anlayışlıydı. "Onu kapattın. O bir silah. Keskinleştirilmesi gerekir."

"Ama-" Bunun bir silah olmasını istemiyorum. Kafamın içinde bile mızmızlanıyor.

"Emilia." Ari kaşlarını kaldırıyor ve ses tonunda vücudumun tepki vermesine neden olan bir otorite var. "Tekrar açmayı dene."

Gözlerimi kapatıyorum, tenimin ısınmasının ve nefesimin kesilmesinin dikkatimi dağıtmasına aldırmadan Ari'nin ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyorum.
benden istiyor. Bu kez içimdeki gücü bulduğumda, büyüyü bakışlarıma getirmenin "kesilmeyi" gerektirmeyen daha iyi bir yolunu düşünüyorum. Küçük bir altın varak fırçasıyla yazılara nasıl rötuş yaptığımı düşünüyorum. Büyüyü gözlerime getirmek için narin bir sıvı altın darbesi. Birkaç dakika sürüyor ama
Sonunda gözlerim yanmaya başlıyor ve onları tekrar açıyorum.

Ari sırıtıyor. "Çok iyi, şimdi tekrar dağıtın."

Bir nefes çekiyorum, gözlerimi tekrar kapatmaya

hazırlanıyorum.
Ari parmağıyla çenemi kaldırıp doğrudan gözlerimin içine baktığında.

"Bu sefer gözlerini açık tut, sevgilim." Sesi bir okşayış gibi ve bir an için aklım başımdan gidiyor.

"Tamam," diye ciyaklıyorum. Birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz ve sıcaklık boğazımdan yukarı çıkıyor.

Kalbim çarpmaya başlıyor.

Bunu yapabilirim. Zihnimde altın varakları siliyorum ve yanık kayboluyor.

Bu kez Ari'nin ciddi yüzünde gülümsemenin çiçek açtığı anı görüyorum. Ne kadar tamamen, yıkıcı bir şekilde ve peşime düşerse teslim olmaya ne kadar istekli olduğuma dikkat edin.

Yılan akrabalarının aşık olarak ününü merak etmek için yanlış bir zaman.

22

EMILIA

Öğle yemeği için ara verdikten sonra, Ari bakışlarımı eğitme konusunda beni sınıyor. Birini sersemletmek için az miktarda büyü kullanmak yerine, büyüyü tekrar tekrar çağırmamı ve tekrar durdurmamı sağlıyor.
onları taşa çevirir. Sonunda eylem nefes almak kadar hızlı gerçekleşir.

Ari akşam yemeği için çağırdığında yorgun ama mutluyum. Yemeği hazırlıyor ve ben de tazelenmek için duş almaya gidiyorum, cazip yatağa uzanmaya cesaret edemiyorum. Midemin beslenmeye ihtiyacı var ve Ari'nin uyumama izin vereceğini düşünüyorum.
akşam yemeğine kadar.

Cazibemi geri taktım ve makyajımı temizledim,
Parlak rujun ve tertemiz eyeliner'ın zihinsel desteğinden vazgeçip bir duş almak ve bu gece uyumadan önce bunları çıkarmakla uğraşmak istemeyeceğimi kabul etmek.

Amacına hizmet etti ve Ari'nin yaptığı neredeyse her şeyle vücuduma olan ilgiyi ateşlemesine rağmen, ben daha çok

Onun yanında bu sabah olduğumdan daha rahatım.
Daha önce Ari'yi rahatsız eden aynı kasvetli ruh hali
Mutfağa gittiğimde kahvaltı geri gelmişti. Bu
Nedenini anlamak için roket bilimci olmaya gerek yok. Sadece iki yer ayarı var. Bu neredeyse çok şirin.

Belli ki tehlikeli ve yaşlı yaratık Jasper'ın bir öğünü kaçırmasına çok sinirleniyor.

Ari beni gördüğünde ruh hali oldukça aydınlanıyor ve hazır yemeği getiriyor. Ağzım sulandı
Pişmiş et kokusu, sarımsak ve bilmediğim karmaşık bir fındık aroması. Tabağıma böreği yerleştiriyor ve bunun etli ızgara pide olduğunu anlıyorum.

"Jasper akşam yemeğinde bize katılmayacak," diyerek bariz olanı ifade ediyor.

"Sanırım benim varlığım yeterli olacak," diye takılıyorum, o da gülümsüyor ama gözlerinde kalbimin yumuşak tarafını acıtan bir hüzün var. Bu aptalca. Ari gösterdi ki
Güçlü olduğunu biliyorum ama mücadelesine sempati duyuyorum.

"Onu sen mi davet ettin?" İkimiz de yemek masasına oturduğumuzda kendimi sorarken buluyorum.

"Aradım ama geç saate kadar burada olmayacağını söyledi. Bağışçılarla bir toplantısı varmış."

"Oh."

"Evet, ama iletişim kurmak için daha çok çalışacağım," diyor dudakları kıvrılırken. "Bu kadar zamandan sonra açık sözlü olmak zor... değil. Bu gece eve geldiğinde onunla konuşacağım."

Bu ne tür bir konuşma olacak? Bunu bilmeme imkan yok. Ari'nin çaba sarf ettiği çok açık.

"Bunu kişisel algılama," demekten kendimi alamıyorum. "Kütüphane onu meşgul ediyor ve muhtemelen programı çok dolu."

Ari başını sallıyor ama ben onu nasıl neşelendireceğimi biliyorum. Yemekten bir ısırık alıyorum ve zengin tatlar karşısında duyduğum mutluluk iniltisi rol yapmıyor. Hemen neşeleniyor ve Jasper'ın yemeği kaçırması konusunu geride bırakıyoruz.

Bir süre sonra, hazırladığı lezzetli akşam yemeğini yedikten sonra, merak ettiğim bir soruyu soruyorum. "Bana sürekli kıvılcım ve kor demenin nedeni gücümden hissettiğin yanma mı?"

Ari şaşırmış görünüyor ve cevap vermeden önce suyunu

yudumluyor. "Kısmen, ama bundan daha fazlası da var." Sanki bir şey seçiyormuş gibi durur.

Sözlerini dikkatle söyledi. "Sizi telaşlandırmak istemem ama Varlık pek çok şey için bir teşviktir. Henüz benim bakış açımdan göremiyor olabilirsiniz, ama tüm hayatlarımız senin Seçilmiş olmanla geri dönülmez bir şekilde değişti. Şenlik ateşini başlatan kıvılcım sizsiniz."

Ari şimdi de kulağını kaşıyor. "Sanırım biraz aptalca. İstersen sana böyle hitap etmeyi bırakabilirim."

"Hayır." Sesim boğuk çıkıyor. "Hoşuma gitti."

Tam olarak ne demek istediği konusunda sorularım var ama neden sevdiğimi sorgulamıyorum. Rutin olarak ve çoğu zaman bunu tercih ediyor, varlığımın bu kadar dehşet verici olması fikrinin bana çekici gelmesi garip. Belki de bunun gücüdür.

Hayatımın en kötü dönemlerinde yüzeye çıkan bunaltı, her zaman kendimi en kötü hissettiğim zamanlar olmuştur. en çaresiz. Geçtiğimiz birkaç haftanın bu şekilde geçmesinin nedeni de buydu. Dünyanın gerçekliğini ve onun içinde ne kadar güçsüz olduğumu öğrendim... ama bu artık farklı. Ya da en azından şimdilik, Seçilmemiş olmam için bir yol bulana kadar.

"Yılanlardan kurtulduğumuzda ne olacak?" diye sordum.

"I

Sıradan bir insan olsaydım hayatındaki her şeyi bu kadar değiştireceğimi düşünemiyorum."

Ari düşünceli bir ses çıkarır. "Bunun bir önemi yok. Seninle tanıştık ve artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Dünya dönmeye devam ediyor ve sen, Emilia Adams Rivera, bunun bir parçasısın."

"Oh." Bakışlarımı vurguya bırakıyorum. Her seferinde bir şey... Ari'ye aramızdaki bağı henüz kabul edemeyeceğimi söylemiştim ama onun yanında geçirdiğim her saniye ve dudaklarından dökülen her kelime içimde bir merak ve rahatlık uyandırıyor.

görmezden gelmek zor.

Bir gün öncesinin ezici stresi, bana bakışlarımı kontrol etmemi öğretmesinin ardından azaldı ve stresin yokluğunda beynim merak ediyor... bu mu

güç - Jasper ve Ari ile derimin altında titreşen bu bağlantı - sahip olabileceğim bir şey mi?

Ari onun sözleri üzerinde düşünmem gerektiğini hissetmiş olmalı ki konuyu değiştiriyor.

"Annenle tanıştık, yılmaz Bayan Rivera, ama başka ebeveynlerle de tanışacak mıyız?"

Keder artık eskidi ve üstesinden gelmek daha kolay. "Hayır. Babamı ben gençken kaybettik. Hastalandı."

Ari elini benimkinin üzerine koyuyor, sıkıyor ve bana alan açmak istercesine bırakıyor. "Kaybınız için üzgünüm. I ailesini kaybetmenin ne demek

olduğunu anlıyor." "Onu

özlüyorum."

"Hiç duracağımızı sanmıyorum. Yüzlerce yıl geçti ve ben hala ailemi özlüyorum. Bu acıyı bir hediye olarak görmeyi seçtim. Bu onların var olduğunun kanıtı."

Ari'nin etrafında bir gizem bulutu var. Onun Yüzlerce yıl yaşamış olması, gözlerinde o uzaklara baktığı zamanlar dışında neredeyse anlaşılmazdır.

Merak beni sormaya itti, "Askari olduğunuzu söylediğinizde ne demek istediğinizi bana söyleyebilir misiniz? Adının bu olduğunu sanıyordum."

Ari boğazını temizliyor.

"Çok mutlu bir hikaye değil, ama belki de bu gece Acınızı benimle paylaştığınız için teşekkür ederim. Askari ailemin bana verdiği isim. Asker demek ve ben de öyleydim. İtaatkâr ve disiplinliydim.
Ailem benden bunu istedi. Büyük Çatışma günlerinden önce, yönetim konseyimizi, siyasi merkezimizi, Yılan Çemberi'ni korumak benim için bir onurdu. Zor kazanılmış bir mevkiydi. Benim
Aile görev hakkında çok düşündü ve benim rütbemin yükselmesi onlar için önemliydi." Ari duraksıyor.

Sessiz bir ortamda merakım beni ele geçiriyor. "Büyük

Çatışma nedir? Bir savaş mıydı?" diye soruyorum. Bir Büyük Çatışma gibi bir isim, bunun bir çay partisi olduğunu pek sanmıyorum.

Ari arkasına yaslanır. "Ah, bu yılan akrabaları arasında bir çeşit savaştı. Başlangıçta fikir ayrılıkları vardı ve sonra şiddete dönüştü. Toplumumuz kademeli bir toplumdur ve statü
Tanrıça tarafından size verilen büyü miktarına bağlıdır. Nagalar her zaman en fazla sihirle kutsanmışlardır," diyor bilerek. "Diğerleri bu ideolojiden ayrılmamız gerektiğini savundu. Bu sihir
ve bu liyakat bizi en tepede kimin temsil edeceğine karar veren faktör olmalıdır."

İhtiyatlı bir şekilde "Bu pek de tuhaf bir argüman gibi görünmüyor" diyorum. Kulağa demokrasiye karşı oligarşi argümanı gibi geliyor.

Ari omuz silkiyor. "Öyle değil ve aynı fikir bugün ortaya atılsaydı belki de başarılı olurdu. Bu haliyle, bizi böldü ve bir çok kişi tarafından küfür olarak kabul edildi.
çok. İki taraf arasındaki gerginlik tırmandı ve şiddet yaşandı. Toplumumuz acı çekti. Müttefik aileler bağlarını kopardı.
Dostane ilişkiler içinde olan yılan akrabaları diğerine nefretle baktı-"

Ari sözünü keser ve boğazını temizler. "Her şeyin bu şekilde ele alınması benim için üzüntü verici. Muhafız olarak çok fazla aksiyon görmedim ve bunun için memnunum. Ben olsaydım ne yapardım bilmiyorum.
O zamanlar bu düşünceye sahip olmaya gücüm yetmese de sempati duyduğum insanlara karşı savaşarak yaşadım."

"Ne oldu?"

Ari iç çekti. "Bölünme büyü çizgilerini düzgün bir şekilde takip etti ve büyüsü olmayanlar dezavantajlıydı. Ayaklanmaya öncülük eden kişinin hakkından gelindiğinde, hizip düştü ve hatırası sonsuza dek utanç verici oldu."

Yutkunuyorum. Bunların hiçbiri kulağa hoş gelmiyor. "Konuyu saptırdığım için özür dilerim."

Ari başını sallar. "Bilmen ve anlaman gereken şey tarih. Yılan soyunun uzun hafızaları vardır."

Başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama başını sallıyor. Ağzını tekrar açtığında

Sanki asıl konumuza geri dönmüşüz gibi.

"Büyük Çatışma sırasında Çember'i korumak için ailemden çok uzak kaldım. Annem ve babam
Elbette talep ettiler. Yılan Çemberi'nin kutsallığına inanıyorlardı. Ayaklanma sona erene kadar eve dönmedim. Hepsi öldürülmüştü."

Nefesim kesildi. "Çatışmadan mı?"

Ari'nin gülümsemesi acıydı. "Hayır, aslında. Katil öyle iddia etti ama yerel bir tüccarla babam arasında bir arazi anlaşmazlığı vardı. En iyisinin ailemi haritadan silmek için adam tutmak olduğunu düşünmüş. Beni unuttu."

Gözleri sertleşiyor.

"Ne yaptın sen?" Sormadan edemiyorum.

Boğazını temizliyor. "Aile üyelerimin her birini kaybettim. Doğal olarak intikamlarını aldım."

Aramıza ağır bir sessizlik çöküyor. Ari'nin bakışları sanki yargılanmayı bekliyormuş gibi benimkilerle buluşuyor. Yaptığından pişman değil, bunun için af dilemiyor. O
Sadece bana gerçekleri söylüyor ve benim tepkimi bekliyordu.

Her şeyini kaybetti. Ben de intikam almak isterdim. Bizi ayıran tek şey, onun bu işi yapabilecek kapasitede olması.

"Güzel," dedim.

Ari hikayeye geri dönmeden önce kana susamışlığımı takdir ederek gülümsüyor.

"İntikamımı aldıktan sonra kayboldum. Artık bir asker gibi hissetmiyordum. Ailemin mirasını korumanın ne faydası vardı?
Artık bir ailem olmasaydı ne olurdu? Kendimi yeniden keşfettim. Artık Ari adını kullanıyorum. Yeni bir hayat için yeni bir isim." Ari'nin sesi hüzün ve gerçekliğin bir karışımı.

Bana yaptığı gibi onu rahatlatmak için elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Parmaklarını süsleyen metal halkalar dokunuşumla ısınmadan önce tenimi ürpertiyor.

"Kaybettiklerin için çok üzgünüm, Ari," diyorum.

"Ben de öyleyim, kıvılcımım, ben de öyleyim." Ari elini çeviriyor ve parmaklarımız iç içe geçiyor.

Gördüğümde nefesim kesiliyor, gücünü hissediyorum. Bariz bir şey değil, ama dikkatli tutuşu yeteneklerinden bahsediyor. Bütün gün bu adam beni küçük yollarla, dokunuşlarla, fısıltılarla ve kokusuyla baştan çıkardı. çok yakın durduğunda. Bu an farklı. Önemli ama nedenini bilmiyorum.

Kafamı kaldırıyorum ve Ari'nin bakışları düşüncelerimi yarıp geçiyor. Bu bir yan yana geliş. Aynı anda hem yoğun hem de yumuşak. Elimi sıkıyor ve beni öpüp öpmeyeceğini merak ediyorum.
Bu durum için yanlış ama havada ne olduğunu anlayamadığım bir beklenti var.

Beni serbest bırakıyor.

"Yorgunsun, Emilia. Kendini toparlamak için biraz zaman ayır. Jasper döndüğünde araştırmasından bazı haberler getirebilir. O zaman gelip seni alırım."

Utangaç bir şekilde odama kaçmadan önce yüzüm kızarıyor ve başımı sallıyorum. Ari'nin canlandırıcı varlığından çıktığımda ne kadar yorgun olduğum çok açık. Güzel ayakkabılarımı tekmeliyorum ve yatağa yayılıyorum. Üstteki battaniyenin kumaşı tenime karşı serin, ve başımdaki yılanlar yumuşarken zevkle inliyorum.

Sanki gardımı düşürmemi bekliyormuş gibi, uyku beni kapıp götürüyor ve baştan çıkarıcı erkekleri ve dipsiz kederi düşünmüyorum.

23

ARI

ALKOL YAKIYOR, ama yine de hoşuma gidiyor. Bir bakıma bana, Emilia'nın gücünün farkına varmadan önce tenine dokunmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatıyor.
kısıtla. Seçilmişimiz çabuk öğrenen biri. Güzel, akıllı ve konuşmayı seçtiğinde hoş bir şekilde alaycı.

Bütün günü kadınla geçirdikten sonra aklımda en ufak bir şüphe kalmadı.

O bize ait. İkimizi de kendine çekiyor. Eğitim sırasında sürekli onun alanını işgal etmemek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Ona her dokunduğumda
Hoş karşıladığım bir acı.

Şimdi Jasper'ı bunun mümkün olduğuna ikna edelim.

Girişteki asansör yumuşak bir sesle açıldı. Dün gece hem Jasper'a hem de Emilia'ya çatı katına giriş için gerekli anahtar kartlarını vermiştim. Jasper asansöre doğru yürüdü. ve beni en sevdiğim sandalyemde otururken görünce durdu.

"Geri döndün," diyorum, bariz olanı
söyleyerek. "Döneceğimi söylemiştim."

Yaptı ve göğsüne astığı çantaya bakılırsa, Emilia'ya söylediği gibi burada kalmak için toplanmıştı.

"Merak ediyorum da, acaba sen
Uzak durmak için kendini zorlamalısın," diye düşünüyorum. Açık konuşmam gerekiyor ama

Eski alışkanlıkları bırakmak zordur. "Dün gece ağladığını duyduğumda çok umutlanmıştım."

Jasper kızarır. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Beni rahatsız ettiğinizi söyleyemem. Benimle dalga geçtin ve alay ettin, evet. Rahatsız mı ettin? Hayır."

Jasper boğazını temizliyor, söyleyecek söz bulamıyor. Her zamanki gibi gururlu ve meydan okurcasına duruyor ama soğuk bakışlarının yerleştiği yerde bir bıkkınlık var.

"Yorgun görünüyorsun," diyorum boş bardağımı göstererek. "İçecek bir şey ister misin?"

Jasper teklife, erdemini hipnotize ederek uzaklaştırmaya çalışan zehirli bir yılanmışım gibi bakıyor. Dudaklarım seğiriyor ve beni baştan çıkaran kişi olmak istiyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Bir şeylere bakarken

yakalandım.

bağışçılar ayrıldıktan sonra Chosen ile ilgili materyaller için dijital arşiv. Zamanın izini kaybetmek istememiştim."

Çalışanına yardım etmek için çok fazla özveri. O bir çalışandan daha fazlası, ama Jasper muhtemelen onu bunun ötesinde düşünmesine izin vermiyor. Jasper'ın bağlılığı için acı çekiyorum. Bu

Muhtemelen bu yüzden kütüphanesini çok kıskanıyorum.

"Bir şey bulabildiniz mi?" Sözlerime endişenin karışmasına izin vermeden soruyorum.

Başını sallıyor. "Zaten bilmediğimiz bir şey değil."

Başımı sallıyorum. Buradaki bilgi dengesi dikkatli bir şey. Emilia'ya bir çözüm yolu bulması için yardım edeceğime söz verdim.

onun deyimiyle "Seçilmemiş" olmak. Bu konu hakkında şu anda onlara söylememin akıllıca olmayacağı kadar çok şey biliyorum.

Bazı gerçekler vardır ki zaman alır ve bizim

Emilia'nın kabul etmesi için destek. Kur yapmamızın henüz başındayız. Henüz bu ifşaatlarla yüzleşmeye gerek yok.

Ayağa kalkıp Jasper'a yaklaşıyorum. Vücudu sertleşiyor ve ben de gülümsememi müstehcen değil saygın tutuyorum.

"Şimdi, şimdi, senin istemeyeceğin bir şeyi asla yapmam." Boş bardağı tezgâhın üzerine koydum.

"Benim burada kalmam hiçbir şeyi değiştirmez," diyor Jasper. "Ona ne ima edersen et, artık bir ilişkimiz yok."

İşte Jasper burada yanılıyor. Çok yanılıyor.

EMILIA

MURMURLAR uykunun sisi içinden bana ulaşıyor. Onlar yumuşak ve şehvetli, tıpkı çiçek yapraklarının tene vuruşu ya da saten çarşafların kayması gibi.

Tenimdeki soğukluk beni tamamen gerçekliğe getiriyor. Gözlerimi kırpıştırıyorum, oda loş ve yorganın üstüne uzanıyorum. Ben
Yatmak için giyinmeden önce sadece biraz uzanmak istemişti ama uykuyla olan savaşını kaybetmiş olmalıydı.

Jasper ve Ari'nin alt kattaki sesleri ilk dikkatimi çeken mırıltılar oldu. Çok garip. Ben olmamalıyım
onları ikinci kattan duyabiliyorum. Normal ses seviyesinde konuşuyorlar.

Kapımı açarken ayakkabılarımı giyme zahmetine girmiyorum, merak beni ileri doğru çekiyor. Yaklaştıkça kelimeler daha da netleşiyor.

"Benim burada kalmam hiçbir şeyi değiştirmez," diyor Jasper. "Ona ne ima edersen et, artık bir ilişkimiz yok."

"Hiçbir şey için acele etmenize gerek yok. Benim odamda kalman hoşuma giderdi ama boşluğa ihtiyacın olursa anlarım." Ari'nin sesi alaycıydı.

Onları merdivenin tepesinden izliyorum. Ayakta duruyorlar.
mutfakta birbirlerinden birkaç adım uzaktalar. Havadaki gerilim uğulduyor.

Jasper sinirli bir nefes vererek elindeki çantayı yere bırakıyor. "Sanki hiç dinlemiyorsun-"

"Dinliyorum ama tek duyduğum senin korkun."

Jasper Ari'nin yanından geçip alkol dolabına yaklaşır. ve kendine bir içki hazırlamak yerine ellerini düz bir şekilde üzerine koyuyor. Yüzünün profilinde stres ve... acı var.

Beynim bana bunun özel bir an olduğunu, odama dönmem ve adamların ne yapmaları gerekiyorsa yapmalarına izin vermem gerektiğini haykırıyor ama ben kalıyorum. Bunu nasıl çözdüklerini görmek için açıklayamadığım derin bir ihtiyaç var.

Ben yatırım yaptım.

Ari, Jasper'ın arkasından yaklaşıyor, her hareketi zarif ve tereddütsüz. Kollarını beline doluyor ve
Jasper'ın onu silkeleyip atmamasına şaşırdım. Ari'nin konuşurkenki sesi yumuşak.

"Geçen gece seni ittiğim için özür dilerim. Görgüsüz ve sabırsız bir hödük gibi davrandım."

Jasper başını sallar. "Biliyordum. İstediğini biliyordum ilişkimizden daha fazla, ama bu işe yaramaz. Biz arkadaş olamayız. Ve senin planlarının ne olduğunu bilmiyorum-"

"Artık her şey farklı. İnan bana, Jasper."

"Nasıl farklı? Anlat bana." Jasper'ın sesi çatlıyor ve açığa çıkan özlem nefesimi kesiyor.
dokunaklılık.

Ari dudaklarını Jasper'ın ensesinde gezdiriyor ve Jasper'ın vücudu titriyor. Yutkunuyorum, vücudum sanki dudaklarını tenimde gezdirmiş gibi tepki veriyor. Kesinlikle gitmeliyim. Bu düşündüğümden daha samimi. Ama
Beni buraya getiren merak dişlerini geçiriyor, beni hareketsiz tutuyor.

"Şu anda arzuladığın tek kişi ben değilim, değil mi?" Ari sorar.

Tüylerim diken diken oldu. Jasper cevap vermiyor. Hemen. Yavaşça, Ari'nin elinin gövdesine bastırmasıyla, Jasper'ın sözlerini engelleyen her şey çözülür.

"Bir şey fark etmez," diyor sonunda.

"Öyle. Onu istiyor musun?" Ari soruyor.

Kalbim küt küt atıyor. Vay anasını. Benden mi bahsediyor?

Benden bahsediyor olamaz. Lanetten önce, Jasper Benimle neredeyse hiç konuşmuyordu, konuştuğunda da olabildiğince kısa ve ani konuşuyordu.

Jasper başını sallıyor ama Ari'nin ellerinden biri kalkıp Jasper'ın boğazına dayanıyor. Jasper'ın adem elması Ari'nin geniş kavrayışı altında hareket eder.

Jasper'ın başı yalvarırcasına Ari'nin omzuna düşüyor ve ben dudağımı ısırıyorum. Bacaklarımın arasında sıcaklık artıyor ve bir kez daha bedenime kuyruğumu kıstırıp gitmesi için yalvarıyorum. Bu özel bir durum.

Ama sonra ne olacağını bilmem gerek.

"Seçilmişimizi istiyorsun, değil mi? Tatlı kütüphanecimizi." Ari'nin tutuşu sıkılaşıyor ve dişlerini Jasper'ın kulağının üzerinde gezdiriyor ve ben inlemek istiyorum.

Jasper kırılır.

"Evet."

Şok içinde yutkunuyorum. Beni istiyor.

"Güzel," diye mırıldandı Ari. "Şeffaflık adına, ikinizi de istiyorum, ama ikinize de tam olarak ne yapmak istediğimi henüz detaylandırmayacağım-"

Jasper'ın iniltisi kesik kesik ve neredeyse benim boğazımdan da aynı inilti kaçıyor.

"-Seni çok erken rezil etmek istemem, Emilia."

Jasper Ari'den uzaklaşmadan ve Ari de ona izin vermeden önce oda bir an sessizliğe gömülür.

Jasper tıslıyor. "Oyun oynamayı bırak, Ari."

Açık ten rengi pembeleşiyor ve bu kadar katı ve boyun eğmez olduğunu düşündüğüm bir adamın utançtan kızardığını görmek büyüleyici. Gözlerimiz birleşiyor ve bütün gün görmezden geldiğim uyarılma hissi karnıma vuruyor.

Keşfedildiğim için merdivenlerden aşağı inmeye devam ediyorum, ta ki tabana ulaşana kadar. Bu hareket beni gerilim dolu odaya, hiç tanımadığım ama tanımak istediğim bu adamlara daha da yaklaştırıyor. Gah! Grace bunun için

bana çok zor anlar yaşatacak.

"Dinlediğim için özür dilerim." Yanaklarım yanıyor.

Ari'nin sırıtışında zaferin acımasızlığı var. "Oyunlarımı durdurmayacağım. Güzel kütüphanecimiz öyle ya da böyle zaten bildiğin gerçeği öğrenecek. Ben istediğim şeylerin peşinden giderim."

Ve o beni istiyor. Bizi.

Jasper öfkeyle bir ses çıkararak burnunun kenarına masaj yapıyor. "Onu rahatsız etme. O zaten
çok fazla şeyle uğraşıyor."

Verdiği sert yanıt neredeyse çok tatlı, ancak Ari'nin hiçbir ifadesini inkar etmiyor.

"Rahatsız mı oldun, sevgili Emilia? Yaptıklarıma itiraz edersen seni asla zorlamam."

"I-" Yanaklarımı saran sıcaklık, beklenmedik bir şekilde kışkırtıcı olduğu kadar acı verici de. Tekrar başlamadan önce yutkunuyorum. "Ben iyiyim. Sadece bir anda çok şey oldu."

Bunu hemen kapatmalıyım. Çok fazla şeyle uğraşıyorum ve her zaman asla biriyle birlikte olamayacağımı varsaydım.
Çok eşlilik, ama bu ikisiyle ilgili bir şey beni meraklandırıyor ve meraklı olmak beni cesur yapıyor.

Başımı belaya sokan şeyin merakım olduğunu hiç düşünmedim, ama kafamdaki yılanlar ve başıma gelenler Ağzımdan çıkacak bir sonraki söz de bunu doğrulayacaktır.

"Grace ve Rose, yılan soyundan zevk almanın laneti nasıl bozabileceğine dair bir şeyler söylediler. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Yani biz... bilirsiniz, bilim için-"

Beynim yetiştiğinde ağzım kapanıyor. Ne.. Ben. Ben.

Az önce. Dedim mi?

Aman Tanrım, işim bitti.

Bilim için mi?

Ari ağzını açar ama ağzından bir şey çıkmaz. Jasper'ın gözleri açılıyor. Üzerinde durduğum bu güzel halının beni bütünüyle yutmasını istiyorum, lütfen.

Ari önce toparlanıyor ve gülüyor, başını sallarken yumuşak bir huff atıyor. "Aklımdaki şey bilimsel bir şey değil.

ne de bunun Seçilmiş olmakla ilgili sorununuzu çözeceğini düşünüyorum."

"Ah?" Boğazım gıcıklanıyor ve beceriksiz teklifimden sonra konuşabilmem bile şaşırtıcı.

Ari'nin gülümsemesi hüzünlü. "Bir çocuk sahibi olmakla ilgileniyorum.

Jasper ve seninle olan ilişkim. Acele etmek istemiyorum.

Fiziksel yakınlık ve mevcut ikileminizi çözebileceğini düşündüğünüz için bizimle bir şey yapmanızı istemiyorum."

Jasper'ın gözleri Ari'ye kayar ve Ari devam eder. "İsteklerim konusunda açık olmaya çalışıyorum. Geçmişte bununla mücadele ettiğimi biliyorum. Eğer şu anda aradığınız bir şey değilse, buna saygı duyarım ama ikinize de kur yapmak için izin istiyorum."

Jasper'ın yüzünde özlem ve reddedilme karışımı bir ifade var. "Ben-" diye başlar.

"Güven bana Jasper," diyor Ari.

Jasper yutkunur ve kaşlarını çatarak başka tarafa bakar.

Bir özür daha dileyerek gerginliği azaltmaya çalışıyorum.

"I

Seks yapmamızın tek nedeni laneti-kutsamayı bozmakmış gibi göstermek istemedim. Özür dilerim."

Ari'nin dudakları seğiriyor ama Jasper cevap veremeyecek kadar dalgın görünüyor.

Ari açık olmaya çalışıyor... ve ben de kendime karşı açık olmalıyım. Bu adamların ikisini de istiyorum, akıllıca bir hareket olsun ya da olmasın. Kesinlikle bilim adına değil.

Bu bir macera ve doğru hissettiren bir macera. Değil Üzerime tam oturan bir kazak gibi rahat bir şekilde, ama kitaplara olan aşkımı ilk keşfettiğim zamanlardaki gibi aceleci ve vahşi bir şekilde. Olasılıkların uçurumunda olmak gibi,

kenardan bakıyor.

Yutkunuyorum. "Bir ilişki yaşamaya açığım." "İkinizle de." diye eklemek için acele ediyorum.

Jasper'ı şaşırttım, bakışları doğrudan ve korkusuz, ama omurgamı dik tutmama yardımcı olan altta yatan bir huşu var.

"Gerçekten mi?" diye sorar.

"Gerçekten mi?" diye nefes alıyorum.

Jasper yutkunur. "Agnes'e evrakları hazırlatabilirim. Ben senin amirin değilim ama bunu yapabiliriz, böylece olan ya da olmayan hiçbir şey için endişelenmene gerek kalmaz.
aramızdaki ilişki işini etkiliyor."

Dudaklarım ayrılıyor. Bunu hiç düşünmemiştim. gerçekten yapmalıydım. Belki de Jasper'ın doğasında çok onurlu bir şey olduğu için bu konuda endişelenmedim. bunun işi etkilemesi fikri aklıma gelmedi. Ya da yorgundum.

Her iki durumda da Jasper'ın çözümü duraksamadan sunması beni etkiledi.

"Gerçekten minnettar olurum-" Bir esnemeyle sözüm kesildi ve Ari kıkırdadı.

"Pekala, bu iş kısmen hallolduğuna göre artık yatma vakti geldi. İkiniz de ölü gibi görünüyorsunuz. Bunu sabah kahvaltıda tartışmaya ne dersiniz?" dedi.

O haklı. Heyecandan kanım kaynıyor olsa da çok yorgunum.

Jasper düşünceli görünüyor ve ben de Ari'nin
Tüm bunlardan ne istediğini düşünme zamanı. Umarım o da bunu yapmaya karar verir.

"Sabah görüşürüz," diyorum doğrudan patronuma, kâğıt işleri dururken. Jasper gözlerini kapatıp başını sallamadan önce bir anlığına gözbebeklerini kırpıştırıyor.

İşler daha da garipleşmeden durumdan kaçıyorum.

25

JASPER

"CESARETİN BENİ ŞAŞIRTIYOR," diye mırıldanıyorum, olmam gerektiği kadar şaşkın olamayacak kadar yorgunum. Ne de olsa Ari bu. İşler onun için her zaman yolunda gider.

Burnunu çekiyor. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Emilia bizimle olmak istiyor. Kütüphaneye geldiğinden beri kendimi ona odaklamaktan kaçınıyordum. Yıllarca kendimi kontrol altında tuttum, güzel restorasyon uzmanını rahatsız etmek istemedim, onu daha da
benim yanımda olduğundan daha rahatsız. Ari'yle geçirdiği tek bir günden sonra bize kur yapmayı kabul ediyor.

"Ee, sevgilim? Onu arzuluyorsun. Kur yaparken bana katılacak mısın?
Evrakların her halükarda onu koruyacağından nasıl emin olduğunuzu fark ettim." Ari duraklar, bir
Yüzünden kırılgan bir ifade geçti. "Sana kur yapmama izin verecek misin? Seni bu işe zorlamak istemiyorum."

Çiftleşmek istiyor. Bunun mümkün olduğunu söylüyor ama nasıl olacağını bilmiyorum.

Bundan gerçekten vazgeçebilir miyim? Onun sözleriyle alay ediyorum.

"Göz korkutmak bir spor olsaydı madalya alırdın," diyorum kendime cevap vermek için zaman tanımak için. "Sinsi ve stratejik olmak istediğini elde etmenin yoludur."

Ari acı çekerek iç geçirir. "İlişkimizin sadece seni manipüle ettiğim için olmasını istemiyorum. Ben... özür dilerim."

Gözlerimi kapatıyorum ve itiraf etmem gerekenden fazlasını itiraf ediyorum. "Bu
benim için çalıştı. Bizi bir araya getiren entrikaların, istediğim şeye sahip olmamı kolaylaştırdı...
bunun için hata."

Ari'nin nefesi yüzümü okşuyor ve gözlerimi açıyorum. Gri gözleri ciddiydi. "Şimdi bir karar vermen gerekiyor, neyi seçiyorsun?"

"Bu işe yarayabilir mi?" Ben soruyorum.

"Evet." Cevabında hiç şüphe yok. "O zaman bunu denemeye açığım."

Ari yanağımı okşuyor ve ikimiz de iç çekiyoruz, o rahatlıyor, ben zevk alıyorum. Bana nadiren dokunulur ve Ari'nin dokunuşu
Her zaman asla sahip olamayacağımı düşündüğüm bir şeyin tezahürü. Bir eş.

Hâlâ sır saklıyor. Onu bunu bilecek kadar uzun süredir tanıyorum, ama bunun işe yarayabileceği doğruysa... belki de sakladığı sırlar en iyisi içindir.

Onu ilişkimizde ilk kez, paylaştığımız şeyin gündelik olduğunu gizlemeden öpüyorum. Ari şaşkınlık içinde donup kalıyor ve o kontrolü ele aldığında memnun bir ses çıkarıyorum. O her konuda baskın ve ben bunu değiştirmezdim.
Tırmanma yok, sekse dönüşen bir boğuşma yok, sadece nefesimi paylaştığım bir an ve kendimden mahrum bıraktığım bir yakınlık var.

Hazır olduğumdan daha fazla bir şeyin cazibesine kapılmadan önce öpücüğü kesiyorum. Başladığımız bu ilişki artık sadece ikimizden ibaret değil.

"Eğer kur yapmaya kararlıysan, onun için bir şeyler ayarlamama yardım edebilirsin," diyorum.

Ari, yüzünde bir gülümseme belirmeden önce şaşkınlığını belli eder.
Keyifli bir sırıtış. "Sanki benim müdahalem olsa da olmasa da ona kur yapmaya çoktan hazırmışsın gibi görünüyor."

Başımı sallıyorum. "Woo değil, gerçekten değil. Sadece bunu onun için kolaylaştırmak istedim."

"Şimdi merakım arttı."

Bana yabancı gelen bir hareketle kaşlarımı sallıyorum. "O zaman eşyaları arabamdan yukarı taşımama yardım ederken sen de eğlenebilirsin."

Ari'nin sırıtışı geniş ama baş döndürücü bir baştan çıkarıcılığa sahip. İki eliyle yüzümü kendine yakın tutuyor, istesem bile kaçınamayacağım kadar hızlı bir hareket, ki istemiyorum.

"Sadece unutma, sevgilim. Kur yaptığım tek kişi o değil," diyor ve beni öpüyor.

EMILIA

Arabama giderken beni kaçıran adamlar ağlamamla alay ederken altımdaki tahtalar çürüme ve bozulmayla çalkalanıyor. Biri ateşle sihirli numaralar yapmaya devam ediyor ve dehşet nefes almayı zorlaştırıyor. Bu bir tuzak. Ben yemim. Onlar
Grace'i istiyorlar. Ona zarar verecekler.

Ne zaman koşmaya çalışsam, sanki ağır çekimde hareket ediyormuşum gibi oluyor.

"Emilia."

Birden annem önümde beliriyor, yüzünün rengi soluyor ve taşa dönüşüyor. Çığlık atıyorum.

"Emilia! Rüya görüyorsun." Jasper beni sarsarak uyandırdı. "Ne?"

"Kötü bir rüya görüyordun." Jasper'ın yüzü endişeyle buruşuyor ve kollarımdaki tutuşunu gevşetmiyor.

Yutkunuyorum. "Seni uyandırdım mı?"

Kaşları çatılır ve elini gevşetir. "Hayır, ben kötü uyurum. Sen iyi misin?"

"Evet," diyorum, kalbim hızla çarparken ve içimde korku birikirken bile. "Kabuslar artık her zamanki gibi. Ben de dün şanslıydım çünkü her şeyin yarattığı adrenalin beni bayılttı."

Jasper'ın altın rengi gözleri başucu lambasının ışığında parlıyor ve bu gözlerdeki bir şey boğazımı sıkan dehşeti yatıştırıyor.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyorum. Gariplik sonunda bilincime sızıyor. Patronum-patronum-olmayan-yatağımda oturmuş beni kontrol ediyor.

"Beni rahatsız etmedin. Muhtemelen rahatsız etmemeliydim.

ama çıkardığın sesler-" Jasper sözünü kesti, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Endişelendim."

"Kahramanım," diye fısıldıyorum, yarı alaycı yarı ciddi. Yanaklarına yayılan allık hoşuma gidiyor.

"Uyumana izin vermeliyim," diyor ve düşünemeyecek kadar hızlı tepki veriyorum, gitmesini engellemek için tişörtünü yakalıyorum.

"Kalabilir misin?" Bunu neden sordum ki? Belki de vücudum onun yanında rahatlıyor gibi göründüğü için. Belki de burada benim iyiliğim için bu kadar endişelenmesi.

Belki de ondan hoşlandığım içindir. Kalbimdeki kötü duyguları kovuyor.

Jasper soruyu duyunca duraksıyor ve şimdi yanaklarım yanıyor.

"Sadece ben uyuyana kadar mı?" Sanki birini taşa çevirebilecek yetişkin bir kadın değilmişim gibi soruyorum.

"Ben kalacağım."

Rahatlama anlıktır.

Yana kaydım ve örtüleri kaldırdım. Jasper sanki bir tuzak sezmiş gibi duraksıyor ve ben her şeyi yeniden düşünüyorum. Birbirimize ilgi duyuyoruz, değil mi? Daha yeni çıkmaya karar verdik. Çıkabiliriz.

bir yatakta tamamen yan yana yatmak garip değil mi?

Bu benim aptallığımdı. Flört, aynı yatakta uyumaktan daha uzak bir şeyle, sohbet gibi bir şeyle başlar.

İsterse gidebileceğini söylemek için ağzımı açıyorum - rahatsız olmasını istemiyorum- ama Jasper kararını vermiş gibi hareket ediyor ve benimle birlikte yorganın altına giriyor.

İkimizin de yan yana sırtüstü yatması ilk başta garip geliyor ama nefesim yavaşlıyor ve her göz kırpışım uzuyor.

"İyi geceler, Emilia."

"İyi geceler," diye mırıldanıyorum.

GÖZ KIRPARAK UYANDIM. Oda sabah ışığı ile aydınlık ve Sırtımdaki sıcaklıkla yan yatmış durumdayım. Uykulu bir ses çıkarıyorum ama belime dolanan ağır bir yükün, bir adamın kolunun hissiyle donup kalıyorum.

Her şey çabucak geri geliyor. Kabuslar, Jasper'ın beni uyandırması, ben uyuyana kadar kalmayı kabul etmesi ve Ari ile üçlü olarak çıkmayı denemeleri hakkında konuşmaları.

Aman Tanrım, yönetmenle kucaklaşıyorum.

Bir ses duyuyorum ve gözlerim açılıyor. Ari yüzünde bilmiş bir gülümseme ve elinde bir kupa ile kapı pervazına yaslanıyor.

Hareket etmeye gidiyorum ve Jasper uykusunda öyle bir dehşet sesi çıkarıyor ki ona sarılıp kalmak istiyorum. Ari'nin gözleri yumuşadı.

"Vay, vay, vay, burada neyimiz varmış?" Ari mırıldanıyor. Jasper sarsılarak uyanıyor ama beni bırakmak için yaptığı hareket yavaş.

Aslında o kadar yavaş ki, Ari'nin gözleri Jasper'ın elinin göbeğimde gezinişini izliyor. Neredeyse bir okşayış.

"Göründüğü gibi değil," diyorum boynum ısınarak.

"Göründüğü şey en iyi kucaklaşma türü ve ben davet edilmedim," diyor Ari küçümseyerek.

Jasper esnemeden önce, "İşte bu," diyor. Uyandığında, tüm o itici keskin kenarlarından yoksundu. "O kadar yaklaşmak istememiştim, özür dilerim."

Ari sanki ondan özür dilemiş gibi omuz silkiyor. "Bizler hâlâ bir tür yılanız. Bir ısı kaynağından uzak durmak zordur, özellikle de senin gibi sevimli birinden."

Jasper gözlerini devirir. "Evet, o. Hala üzgünüm senin alanını ihlal ediyorum, Emilia. Dün gece istediğin bu değildi."

"Hoşuma gitti," diye itiraf ediyorum. "Artık kabus görmek yok."

Sadece bu ayrıntı bile Jasper'ı her gece yatağıma sürüklemek istememe neden oluyor.

Şaşkınlıkla bana göz kırpıyor. "Güzel."

"Siz muhabbet kuşları yataktan ayrılabilirseniz aşağıda kahvaltınız hazır." Ari bir şeyler düşünüyormuş gibi yapar. "Ya da beni içeri davet edebilirsin ve sabaha farklı bir başlangıç yapabiliriz."

Jasper da ben de bunun üzerine kaskatı kesiliyoruz. "Kahretsin," diye iç geçirdi Ari.

Sabah nefesimin tadını alabiliyorum. Eğer üçlü yapacaksam, bu nefesimin tadını alabileceğim bir zamanda olmayacak.

"Başka zaman," diyorum, sesim kısık ama alaycı bir ton var.

Ari sanki ona bir köpek yavrusu vermişim gibi gülümsüyor.

Jasper yataktan kalktı. "Gidip giyineyim ve seninle aşağıda buluşalım."

"Ve sonra Emilia'ya sürprizini gösterebiliriz," diye sesleniyor Ari koridordan.

"Ne sürprizi?" Ben soruyorum.

Jasper kendine gelmeye başlıyor ve omuz silkiyor. "O kadar da büyük bir mesele değil."

~

BU BÜYÜK BIR MESELE.

"Bunu ayarlamak için ne zaman vaktiniz oldu ki?" Sesim şokla doluyken soruyorum.

"Dün gece. Jasper daha fazla olabileceğini düşündü Benimle flört etmekten başka bir çıkış yolun olsaydı burada rahat ederdin," diye yanıtlıyor Ari.

Jasper ensesini ovuşturarak, "Biraz normalliğin hoşuna gideceğini düşündüm," diyor. "Getirdiğim projeleri bitirmek konusunda endişelenme. Hepsinin bitmesine aylar var. Eğitim hâlâ en büyük önceliğin ama sadece eğitim yapmak yorucu olabilir."

Beni getirdikleri oda ikinci bir oda gibi görünüyordu. Çalışma. Raflar dolusu kitap var ama ilk kez dikkatimi çeken bunlar değil. Sağlam görünümlü bir
Masa benim aletlerim! Zanaatımın hayati parçalarını, kitap tamir bıçağını, zımpara bloklarını ve çeşitli macun ve yaldız kaplarını tutan düzenleyicim, kutularımın yanında duruyor.
yıkama kağıdı, buhar makinesi ve hatta bir pres. Üzerinde çalışmam gereken projeler olduğunu düşündüğüm bir yığın kutuyla birlikte.

Burada bulunma amacım antrenman yapmak olsa da, bu ikisinin bunu benim için ayarladığını düşündükçe boğazım düğümleniyor. Dün iyiydi, ama bir şeyler üzerinde çalışmam gerektiğine dair dağınık his kesinlikle tüm gücüyle geri döndü.

"Teşekkür ederim!" Kollarımı Jasper'a doladım. İkimiz de donakalıyoruz, ben utancımdan, Jasper da muhtemelen telaştan, ama önce o çözülüyor ve sarılmaya karşılık veriyor.

"Bir şey değil. Ari kurulmasına yardım etti."

Ari'ye bakıyorum, aniden onun da sarılmayı bekleyebileceğini düşünüp sinirleniyorum. Garip bir şekilde, Jasper hâlâ
etrafında daha rahat.

Ari'nin gözlerindeki parıltı muzip, sanki düşüncelerimi duyabiliyor ve onların çok sevimli olduğunu düşünüyor.

"Sarılmanı başka bir zamana saklayacağım, kıvılcımım. Kahvaltıdan önce vücudunun benimkine karşı nasıl hissettiğini keşfetmem için uygun bir zaman değil." Bununla birlikte Ari mutfağa doğru gider.

Jasper'ın göğsü sessiz bir kahkahayla benimkine çarpıyor. "Umarım onun ne kadar acımasız bir flörtçü olduğuna hazırlıklısındır."

Yutkunuyorum. Beynim Ari'nin oraya koyduğu görüntüye takılıp kalmıştı. Jasper'dan bir adım uzaklaşıyorum ve

ellerinin düşmesinin tadını çıkarıyorum.

Vücudumdan uzakta.

"Ondan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum," diyorum.

Jasper gülümsüyor. Neredeyse hiç yok ama tüm tavrını yumuşatıyor ve bana uyandıktan hemen sonraki halini hatırlatıyor. Neredeyse dikkatimi mırıldandığı cevaptan uzaklaştırıyor.

"Bu ikimiz için de geçerli."

JASPER

"MÜDÜR BEY?"

Boğazımı düğümleyen anıyı yok etmek için başımı sallıyorum: Emilia bu sabah ben çıkarken Ari'ye gülümsüyordu.

"Üzgünüm Agnes, aklım başka yerdeydi. Ne dedin sen?" diye sordum.

Öfkelenmek yerine endişeli görünüyor. "Bu giderek daha fazla oluyor gibi görünüyor, iyi misin?"

Sorusu karşısında sinirlenmek yerine geri çekiliyorum. "Ben... bir şeyle uğraşıyorum."

Zihnim normalde olduğundan daha fazla dolaşıyor. Agnes endişelenmekte haklı. Kütüphanedeki pozisyonum Tüm dikkatimi hak eden önemli bir konu.

"Emilia'yla bir ilgisi var mı?" Agnes gözlerini kısar, kurnazdır. Emilia için gereken tüm evrakları hazırlamıştı. Emilia'yla ilişkimizi yargılamadan sürdürebiliriz ama Emilia'nın kalbi kırılırsa Agnes'in intikamıyla uğraşacağımdan hiç şüphem yok.

Yaşlı kadının bakışlarından çekinmiyorum. Göz korkutucu olabilir ama ben hâlâ bir basiliskim. Daha da önemlisi, düşüncelerime musallat olan kadını önemsiyor. "Evet."

Ari ve Emilia ile birlikte yaşamaya başlayalı birkaç gün oldu ve şu ana kadar hepimiz ağırdan aldık. Kahvaltıyı paylaştım ve

onlarla her gün akşam yemeği, içki ya da film eşliğinde sohbet etmek
Gece için odalarımıza dağılmadan önce. Emilia hakkında bilgi edinmek büyük bir zevk ve Ari de bir o kadar büyük bir keşif.

Kalbimin sahibi olabilir ve onu yıllardır tanıyorum, ama kendimi bilmekten alıkoyduğum şeyler var. Samimiyetle sızlayan şeyler. Aletinin emilmesinden nasıl hoşlandığını tam olarak biliyorum, ama onun
özenle hazırlanmış yemekler ya da Büyük Çatışma'da sevdiklerini kaybedenlere duyduğu sempati.

Yılan soyunun tarihindeki dönüm noktasıyla olan ilişkimden Emilia'ya merhameten bahsetmemişti. Soyum, tüm hayatım boyunca beni rahatsız eden bir şeydi. Detaylar onun için türümüzün diğer üyeleri için olduğu gibi bir anlam ifade etmeyecek, ama onu bu detaylar olmadan tanımak özgürleştirici.
o gölge başımın üzerinde asılı.

Kur yapmak ne kadar yavaş gitse de, bu kadar kolay olması acı veriyor.
İkimiz onun için yeni bir normal haline geldikçe, Emilia'nın vücudundaki sertliğin ikimizin varlığında rahatlamasından başka kayda değer bir şey olmadı.

Dün gece bir film izlemiştik ve bir an için cazibesinin altında saklanan yılanları unutup başını omzuma yaslamıştı. Sürünen bedenler
Boynumu okşamaları ürkütücüydü ama film bitene kadar hareket etmeyi reddettim. Gıdıklanıyorlardı ama Ari Emilia'nın kolunu okşamaya başladıktan sonra hareketlerini sakinleştirdiler.

Sonrasında utanmıştı ama bunun bir sorun olmadığına dair onu temin etmiştim. Çünkü sorun değildi. Ondan hoşlandım.
Yılanlara aldırmayacak kadar yakınlık.

Agnes, "Ona iyi baksan iyi olur," diyerek beni bir kez daha yün toplama işimden kopardı.

"Hedefliyorum," diyorum terslemek yerine.

Agnes'in gözleri ofisimde geziniyor, kâğıt yığınlarını ve yapışkan notların bolluğunu inceliyor. Seçilmişler hakkında

daha fazla bilgi edinmekle görevlerim arasında hokkabazlık yapmaya çalışıyordum.

müdürü ile görüştüm. Araştırmalarımdan elde ettiğim tüm bilgilere rağmen, hala somut bir şey bulamadım. Bu konuda başarılı olmuş yazılı bir açıklama yok.
Tanrıça'nın kutsamasını tersine çevirmek. Benim için şaşırtıcı olan birkaç deneme kaydedilmiş, ancak başarıya ulaşılamamış.

"Şu anda olman gereken yer burası mı?" Agnes soruyor. Neredeyse gülecektim.

"Her zaman olmam gereken yer burası Agnes." I
Alaycı sözlerime kim daha çok şaşırdı bilmiyorum, o mu ben mi?

Agnes yumuşar. "Hayatta bu kütüphaneden daha fazlası var." "Bunu bana daha önce hiç söylememiştin."

"Açıkçası daha önce hiç bu kadar çok şey yaşamamıştın." Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. "Touché."

"Demek istediğim, işinizde harikasınız, gerçekten bir makine gibisiniz, ancak her zaman bir makine olmanıza gerek yok ve başka insanlara da yetki verilebilir."

"İşimin peşinden mi gidiyorsun Agnes?"

Agnes iğrenmiş bir ses çıkarır. "Ve bağışçılarla senin yerine konuşmak, çok zor! Ama diğer görevlerinizden bazılarını yerine getirmeleri için bazı asistanların yerini değiştirebiliriz. Sen
Emilia için yapılması gerekenler üzerinde çalışmak için izin alabilir. Her şeyi sizin denetlemenize gerek yok."

"Her şeyi ben denetlemiyorum. Bu kütüphanenin işleyişinde benden çok daha fazla rol oynuyorsunuz."

"Ve her gece eve, ortağımın yanına gidiyorum. makul bir saatte. Sen de aynısını yapmalısın." Kaşlarını çatıyor.

"Bunu düşüneceğim,"

diyorum.

"Düşündüğünden emin

ol."

Emilia'nın Agnes'in neden korkunç olduğunu düşündüğünü anlıyorum, elimdeki işe geri dönmeden önce düşünüyorum. Ya da daha doğrusu
Elimdeki sorun. Yılan akrabası bilginlerinden istediğim onca kitap arasında bir şeyi kaçırıyorum. Kaydırıyorum.

Emin olmak için gelen kutuma tekrar baktım.

Dr. Casey bana geri dönmedi. Telefonu elime alıp numarasını çeviriyorum ve içimi kaplayan korkuyu görmezden gelmeye çalışıyorum
omurgama tırmanıyor. Bu adam en iyi ipucumuz çünkü araştırması Seçilmişler hakkındaki ayrıntılara özel.

Telefonu açtı ama rahatlamam kısa sürdü.

"Müdür Adder." Akademisyenin sesi kısmen soğuk ve çoğunlukla tereddütlü geliyor. Sanki bu çağrıyı kabul etmek çöpleri ayıklamakla eşdeğer.

Kalbim sıkışıyor.

"Dr. Kay," diye cevap veriyorum, ses tonumu yumuşatarak. "Beni göndereceğinizi söylemiştiniz-"

"Bazı hususlar gün ışığına çıktı ve bundan sonra size yardımcı olamayacağım. Özür dilerim."

Çenemi sıkıyor ve hayal kırıklığımı, öfkemi, utancımı dizginlemeye çalışıyorum.

"Bana ya da bu kütüphaneye yardım edemeyecek misiniz?" Açıklığa kavuşturmak için soruyorum, ancak cevap zihnimde net.

"Sen. Sponsorum senin için herhangi bir iş yaparsam, işimin kesileceğine karar verdi."

"Peki sponsorunuz kim?" Aslında herhangi bir yılan akrabası da olabilir.

"Bunu söylemeye yetkim yok."

"Anlıyorum. Sorgularımı Ari Zeyad adına yapmamın bir fark yaratacağını sanmıyorum?" Kurtarabileceğim herhangi bir bilgiyi kurtarma çabam sonuçsuz kalıyor ama denemek zorundayım.

"Bak." Sözlerimi duymazdan geliyor ve soğukluk kırılıyor. Geriye boynunda çizme olan bir bilgin kaldı. "Bu
Size yardım etmek istemediğimi, ama edersem araştırmamın geri kalanını riske atacağımı söyledim. Kişisel bir şey değil."

Kişisel bir şey değil.

Bu adamın sponsorunun bana karşı beslediği kötü duygular her ne ise, bunların onun tarafından paylaşılmadığı konusunda rahatlamalıyım, ancak bu hayatımda çaresiz bir öfkeden başka bir şey hissedemeyeceğim kadar çok kez başıma geldi. Öyle bir

öfke ki
Bu sefer çok daha kötü.

"Anladığım kadarıyla," diyorum, ses tonum buz gibi soğuk. "Bilgi arayışına yardımcı olmak yerine bağlantılarını sağlam tutmak isteyen bir korkak olduğun."

Bu kütüphanenin itibarını zedeleyecek üzücü bir şey yapmadan önce telefonu kapatıyorum. Söyleyebileceğim hiçbir şey yok.

adamın fikrini değiştiremez. Benim gibiler için fonlarını tehdit etmeyecektir.

Ruhumda hayal kırıklığı ve pişmanlık birikirken elimi ağzımdan aşağı sürüklüyorum. Bu yardım edebileceğim tek yoldu.

Emilia, ve ben başarısız oldum. Ne kadar çabaladığımın bir önemi yok. Adım bu çabayı kötü bir şekilde lekeledi.

Bana ihtiyacı olan tek kişi ve ben ona yardım etmekten acizim.

EMILIA

AYNAYA IHTIYATLA BAKIYORUM.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyorum.

Ari kıkırdar. "Bugün ne planladığımı bile bilmiyorsun."

Dudaklarımı büzüyorum. İyi bir şey olamaz. En azından Ari'yle antrenman yaparken iyi olduğum bir şeyi yapabildim. Sabahları çalışma odamda restorasyonun titiz işlerini yaparak, öğleden sonraları da eğitim alarak geçirmemi ayarladık.

Ari, acele etmememizin ve her şeyden kaçınmamızın bizim için iyi olacağını söylüyor.

Süreçten çok sıkılıyorum, ancak kitaplar üzerinde çalışmak için sessiz zamanı takdir ettiğim kadar, acaba

Acele etmemek gerçekten iyi bir plan. Bakışlarımı kontrol ettiğim o ilk günden bu yana birkaç gün geçti ve neredeyse hiç ilerleme kaydedemedik.

Kahvaltı sırasında bundan bahsetmiştim ve Ari sadece başını sallayıp düşünmekle yetinmişti. Şimdi antrenman odasındaki duvara çerçeveli bir ayna iliştirmiş ve ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Plan şu.

"İtiraf etmeliyim ki, bu kararı almak için birçok nedenim vardı.

Yavaş eğitim," diye düşünüyor Ari aynayı düzeltirken. "I çok fazla hayal kırıklığına uğramanı istemedim, ama aynı zamanda

Seni çok zorlamadan önce benimle daha rahat olman için."

"Şimdi de ıkınacak mısın?" Ben soruyorum.

"Sadece birazcık. Bana gerçeği söyle, Emilia. Bu olaydan sonra aynada kendini gördün mü?"

"I-"

"Cazibe olmadan mı?"

Ağzım kapandı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Gel, közüm. Günlerini harcadın

Görünüşünüzü ve değişiminizi değiştirmeye çalıştınız ama kendinizi mevcut durumunuzdan habersiz tuttunuz." Elinde bir

ve tereddüt ediyorum.

Cazibe kolyesi eğitim sırasında her zaman olduğu gibi cebimde ve onu takıp kafamdan yılanlar fışkırmıyormuş gibi davranmak istiyorum.

Bir efsanenin yenilenmesi. Ari, dikkatimi dağıtan bir cazibeye sahip olmamanın eğitimimiz için önemli olduğunu söylüyor.

Yılanlar orada değilmiş gibi davranabilirsem, eğitimden geçmek ve Ari'nin etrafında yılanlar açıktayken bulunmak daha kolay.

"Beni taşa çevirmeyecekler mi?" diye soruyorum ve hemen kendimi aptal gibi hissediyorum.

Ari'nin dudakları seğiriyor. "Bakışlarını kılıfına soktun ama hayır, kendi bakışların seni taşa çevirmeyecek."

Derin bir nefes alıyorum ve elimi onunkine koyuyorum. Avuçlarımızın okşanması bir heyecan kıvılcımına neden oluyor. Belki

ona ve Jasper'a bana kur yapmaları için izin verdim, ama hepimiz işleri ağırdan alıyoruz. Kanepede kucaklaşmalar, eğitim sırasında dokunmalar.

Beynim ve kalbim yavaş tempo için minnettar... ama vücudum isyan etmeye hazır.

Jasper'a kabuslarımla yatağıma girmesi için ilham vermedim ve bu biraz utanç verici.

hayal kırıklığına uğradım. Onun kollarında uyanmak güzeldi.

Ari beni aynaya doğru çekti ve son anda

gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Yanımdaki adamın gülümsediğini hissetmek imkânsız olmalı ama hissediyorum. Bana yaklaşıyor ve

elbiselerinin benimkilere değmesi beni kaçınılmaz olanla yüzleşmekten alıkoyuyor.

"Emilia, korkma. Sen vahşi ve güçlü bir kadınsın, Tanrıça'nın sembolü olsun ya da olmasın sana bahşedilmiş." Ari arkama geçiyor ve bir kolunu belime doluyor, eli karnımın üzerinde geziniyor, Sırtımı onun önüne getirdim. "Güzelliğine bak."

"Ama eğer görürsem, o zaman gerçektir." Sözlerim rahat edemeyeceğim kadar sızlanmaya yakın.

"Ah, tatlı kor, Seçilmiş olduğunda hayatın değişti. Bu her zaman gerçek olacak ama bunu benimseyip benimsememek senin kararın. Burada kontrol sende."

Sözleri sert ama tatlı, altıncı sınıfta takıntılı olduğum ekşi şekerler gibi.

"Benim için cesur ol," diyor sanki derin sesiyle kendi olumlamalarımı benden çekip alabilirmiş gibi.

Gözlerimi açtığımda bana bakan kadını tanımakta güçlük çektim. Günler önce yüzüm yorgun ve gözyaşları içindeydi ve o zamandan beri görünüşümü analiz etmek istemiyordum. Her gün makyajımı hızlıca yapıyordum. O zaman gördüğüm aynı korkmuş ve paniklemiş kadını görmekten korkarak gerçekten bakmama izin verdim.

O artık yok. Onun mücadelesi benim mücadelemdi, ama ben
O zamandan beri hayatımın bu yeni evresine uyum sağladım ve bu da belli oluyor. Bugün koyu kırmızı bir ruj seçtim ve tenime çok yakışıyor. Güzel sohbetlerle geçen geceler ve çoğunlukla kâbuslarla bölünmeyen uykular sayesinde cildim ışıldıyor.

Tüm bunların tek dezavantajı kafamdaki kıvranan yılanlar.

Her yılan farklı, biri mavi, diğeri şık bir siyah. Yeşil, sarı, kırmızı, renkler zihnimde neredeyse birbirine karışıyor. Bazılarının desenleri, bazılarının dokuları var.

"Nedir bunlar?" Hangi bilgiyi aradığımı pek bilmeden soruyorum.

"Çoğu engerek yılanıdır. Hepsi zehirli." Ari'nin eli mavi yılanı çerçeveliyor. "Bu beyaz dudaklı bir ada engereği."

Düz siyah olanı işaret ediyor. "Bu bir asp."

"Kleopatra'nın aspiri gibi mi?"

Şakacı bir şekilde gülümsüyor. "Aynen öyle."

Gösterip anlatmaya devam ederken sivri uçlu kırmızı bir yılan Ari'nin elini dürtüyor. "Bu güzellik bir Afrika çalı engereği."

Ari'nin gözleri bileğini saran kırmızı, sarı ve siyah çizgili pürüzsüz yılana takılıyor. Yavaşça geri çekiyor. "Ve bu da bir mercan yılanı."

Bakışları aynada benimkilerle buluşuyor. "Her biri kendi başına ölümcül ve muhteşem."

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," diye mırıldanıyorum, yılanlardan biri hoşnutsuzlukla tıslıyor.

"Onlar senin bir parçan," diyor, bir şey söylemeye çalışmak yerine.

beni bir şeye ikna edemez. Parmağını aspirin pullarının üzerinde gezdiriyor ve vücudumdan şehvetli bir ürperti geçiyor. Ben

hareketlerinden, sözlerinden etkilenmiştim.

Ari'nin yavaş gülümsemesi saf seks.

"Şimdi aynaya bak ve nasıl yer değiştireceğini bul."

~

SAATLER SONRA, hayal kırıklığının yerini

Aramızda kışkırtıcı bir gerilim var. Denediğim hiçbir şey işe yaramıyor. Meditasyon yaptım ve içimdeki gücü yılanlara doğratmaktan üzerinde bulundukları sayfaları yırtmaya kadar her türlü senaryoyu gözümde canlandırdım ve her girişimim onları öfkeyle tıslamaya ve tükürmeye itiyor.

Fark ettiklerimi göz önünde bulundurduğumda bu uygun bir tepki.

Yansımamla bu kadar uzun süre yüzleşmek, kafamın üzerindeki yaratıklarla ilgili bastırdığım duyguları ortaya çıkarıyor. Eğer onlara bakmak zorunda kalmazsam yılanlar

hakkında düşünmemek daha kolay,

Ama şimdi tam karşımdalar ve bunun beni ne kadar öfkelendirdiğini görünce nefes almakta zorlanıyorum.

Onlardan nefret ediyorum. Onlardan çok nefret ediyorum. Onlar bir

Bu büyülü dünyada olmak için ne kadar donanımsız olduğumun bir göstergesi. Arkadaşım hayatının aşkıyla tanışıyor ve ben kaçırılıyorum. Bir an yalnız çalışıyorum ve lanetleniyorum. Eve gitmeye çalışıyorum ve annemi incitiyorum.

Hepsi onların suçu. Hayal kırıklığı ve gömülü öfke yüzeye çıkıp biriktikçe gözlerim yaşlarla doluyor.

Onlardan nefret ediyorum ve onları nasıl yok edeceğimi bilmiyorum.

Ari de yardımcı olmuyor.

"Onlara karşı çalışıyorsunuz, onlarla birlikte değil. Sadece onları kabul ettiğinizde değişebileceksiniz" diyor.

"Bunu nasıl yapabilirim?" Tersledim. "Onları istemiyorum. Onları nasıl kabul edebilirim?"

"Kendini koruyabilmek istiyor musun? Anneni korumak mı?"

Ona ters ters baktım. "Evet."

"O zaman sana verilen gücü kabul et." "Siktir et bu gücü. Bunu hiç istemedim."

Ari'nin kahkahası vücudumu geren zalim bir kenara sahip ve beni aynadan uzağa döndürüyor. Etrafımı saran koluyla bedenim kadar bakışlarına da hapsoluyorum. Ellerimi tek bir eliyle kavrıyor.

"Söyle bana tatlı kor, eğer bu senin başına gelmeseydi, ne yapıyor olurdun? Yorulana kadar çalışır mıydın? Gecenin karanlığındaki şeylerden mi saklanıyorsun?"

Başımdaki yılanlara duyduğum nefret değişiyor. Bunu söylemeye nasıl cüret eder? Bu sesi nasıl zayıf ve dehşete mi düştün?

Ari'nin gözleri kısılıyor ve yüzü benimkine yaklaşıyor. "Kabuslarını duyuyorum, kıvılcımım. Jasper kadar şövalye ruhlu değilim ki sana sarılabileyim. Dünyayı istediğin gibi şekillendirme gücüne sahipsin ve sen sadece görmezden gelmek ister misin?"

Hiçbir zaman en güzel konuşan insan olmadım ve Ari'nin sözleriyle karşılaştığımda, başlamıyorum. "Sikerim böyle işi."

Ari gülümsüyor ve bunun cinsel doğasıyla ilgili bir şey karnımın alt kısmını sıkılaştırıyor. Beni bunaltıyor, ama ben sadece ona vurmak, göğsümde hapsolmuş öfkeyi onun üzerine boşaltmak istiyorum.

"Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa bana vurabilirsin," diye fısıldıyor ve devam etmeden önce kalbim bir kez daha çarpıyor. "Kargaşanı hissediyorum, közüm, seni içten içe parçalayan hayal kırıklığını. Söylediğim şeyler hiç nazik değil,
Ama bunların sizin de kendiniz hakkında düşündüğünüz şeyler olduğundan şüpheleniyorum."

Ellerimin etrafındaki tutuşu davet edercesine gevşiyor.

"Sana vurmamı mı istiyorsun?" diye soruyorum.

"Senden başka birine saldırmanı istiyorum.
kendin." Bakışları titiz ve sanki göremediği hiçbir şey yokmuş gibi.

Titriyorum, tanımakta güçlük çektiğim alevli duygularla doluyum.
Başarısızlıklarımdan dolayı hayal kırıklığı, dünyaya ve kendime oldukları gibi oldukları için öfke, bu kafa karıştırıcı adama karşı kızgınlık ve bedenlerimiz arasındaki gerilimi pençelemek için yakıcı bir arzu. Çünkü birbirimize bastırarak geçirdiğimiz her an, öfkenin kızgınlığını zar zor fark ettiğim bir ihtiyaca dönüştürüyor.

Ari sanki ona vurmam için yalvarıyormuş gibi bana doğru eğiliyor. Onun

Bakışların yoğun ve beni yanmanın eşiğinde tutuyor.

"Gözlerindeki öfke mi yoksa açlık mı?" Dudakları hayalet gibi
tek bir fırçayla benimkinin, baharatın ve affın üzerine.

Aç değilim. Açlıktan ölüyorum.

Bir gümbürtü ve kırılan camın sesiyle ikimiz de sarsılıyoruz. Kafamdaki karışıklığa bir de suçluluk duygusu ekleniyor çünkü Ari'ye ne kadar kızgın olsam da bana vereceği öpücüğe duyduğum ihtiyaç derimin altında

canlanıyor. Jasper burada olmadan onu öpmenin kuralları var mı? Bilmiyorum.

Ari sanki aramızda gelgitli bir gerilim dalgası yokmuş gibi benden uzaklaşıyor, kaşları çatılıyor. "Jasper erken döndü."

Endişe vücudumda hayal kırıklığının yerini alıyor, beni biraz sersemletiyor ve sersemletiyor, ama ileri atılıyorum, endişe hareketlerimi hızlandırıyor. Jasper ne zaman işten erken çıktı ki? Mutfağa vardığımızda endişem geçmiyor. Jasper kırık camlarla çevrili yerde diz çöküyor; topladığı parçayı bir tıslamayla yere düşürüyor.

"Kahretsin!" Bu kelime duygu ve acı yüklüdür.

Ari öne doğru adım atar, çömelir ve Jasper'ın elini tutar. "Sevgilim, kendini kesmişsin."

Bu, biraz önce bana bir şeyler kanıtlamak için öfkemi körükleyen baştan çıkarıcı şeytandan farklı bir şey.

Jasper elini Ari'den çekerken acı ve öfke karışımı bir sesle, "Bırak şunu," diye tıslıyor. "Dokunduğum her şeyi mahvediyorum."

"Dur." Ari'nin sesinde çınlayan otorite ikimizi de sakinleştiriyor. Ari başını sallıyor ve Jasper'ın elini tekrar tutuyor.

Kan hızla akıyor ve ben de temiz bir havlu alıyorum. Ari başını salladı.

Jasper'ın kesiğiyle ilgilenmeden önce teşekkür etti. "Bugün çok dramatik davranıyorsun."

"Özür dilerim," diye fısıldar Jasper. "Bardak kaydı. Kırılmasını istememiştim."

Ari sözleri elinin tersiyle iter. "Bu bir şikâyet değildi. Dramatik davrandığında ne düşündüğün konusunda daha açık oluyorsun. Hadi, oturalım ve bunu iyileştireyim."

Jasper, Ari'nin ikna çabalarına karşı koymaz ve oturma odasına giden yol. Camı temizlemeyi bitirmek için süpürgeyi arıyorum.

"Sen de Emilia," diye emrediyor Ari. "Yapılması gereken bir konuşma olduğunu hissediyorum."

Jasper bunun üzerine sertleşiyor ama Ari'nin iradesi ikimizin de karşı koyamayacağı kadar güçlü. Oturma odasındaki koltuklara oturduk.

Ari havluyu çıkarır ve kesiğe daha iyi bakar.

"İyi misin?" diye sordum. Jasper'ın omuzlarındaki üzgün çizgi, kırılan camdan daha fazlası gibi görünüyor.

Jasper gözlerini açtığında iç geçiriyor, bakışları benimkileri yakalıyor. "Sana yardım edebilmemin hiçbir

yolu yok."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

"Arşivleri taradım ve elimdeki tüm materyalleri topladım ve elimdeki tek gerçek ipucu kim olduğumdan dolayı benimle konuşmuyor."

"Anlamıyorum." Jasper'ın herhangi bir çözüm bulamamasının beni henüz telaşlandırmasına izin vermiyorum. Açıklama yapması için Ari'ye bakıyorum ama Jasper'ın kesiğini iyileştirmeye çalışırken ağzı sıkı. Ari'nin kullandığı büyünün akışını hissedebiliyorum, tıpkı bir mumun titreyen sıcaklığı gibi. Hipnotize edici ama odaklanmak için göz kırpıyorum.

Jasper sertleşir ama açıklamaya devam eder. "Ben iyi değilim
Büyük büyükbabam Büyük Çatışmayı başlattığı için yılan akrabaları arasında sayılır."

"Oh," diyorum, kaşlarım kalkıyor. Bu büyük bir mesele gibi geliyor. "Pek saygın değil yani..."

"Nefret," diye tükürdü Jasper.

"Bu çok aptalca," diye araya giriyor Ari. "Her şey sen doğmadan yıllar önce oldu ama yüzlerce yıl sonrasını suçlamak isteyen insanlar ayrıntıları umursamıyor."

"Yani, sevilmediğin için..." Sözümü kesiyorum. "Elimdeki ipucu bana yardımcı olmayacak."

"Kiminle konuşmam gerekiyor?" Ari sorar.

Jasper yorgun bir ifadeyle başını sallar. "Başka zaman, Ari. O yılan soyu üzerine çalışan bir cadı bilgini. Sponsoru yardım etmesini yasakladı."

Jasper'ın kaşları birbirine yaklaşıyor. Üzgün ve... utanmış görünüyor.

Utanacak hiçbir şeyi yok. İçinde bulunduğumuz koşulların her aşamasında beni desteklemek için yanımda oldu.

"Büyük büyükbabanın kim olduğu umurumda değil," diyorum ve bunu iliklerimde hissediyorum. "Biliyorum, eğer bir yolu olsaydı
beni Seçilmiş olmaktan kurtarmak için
buldum. Bana yardım etmek için elinizden gelen her şeyi yaptınız ve bunu takdir ediyorum."

"Yeterince iyi değil," diyor, her özelliği yenerek.

Omuz silkiyorum. "Başka yollar da var. Değil mi, Ari?"

Ari başını sallamadan önce bir an beni düşünüyor.

"Doğru.
Herhangi bir kaynakla konuşmak için önce yeterince eğitim aldığınız zamanı bekliyordum."

"Ben kimseyi taşa çevirmeyeceğim.
Kaza," diyorum kendimden emin bir şekilde. Bu kontrol altına aldığım tek yeteneğim.

"Ben de tam bunu düşünüyordum. Dışarıda bir gece geçirmemizin zamanı geldi."

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"İkiniz de çok çalışıyorsunuz. Bence dışarı çıkıp biraz eğlenmeliyiz," diyor Ari.

Jasper sinirli bir ses çıkarır. "Ari-"

"Ve bu bana bazı kişilerden ayrıntı isteme fırsatı veriyor. Bu tür konuşmalar e-posta üzerinden yapılabilecek türden konuşmalar değil." Ari ellerini çırpıyor. "İkiniz de şık giyinin. Hafif bir şeyler hazırlayacağım
sonra da dansa gidiyoruz."

Adım adım uzaklaşıyor ve ben Jasper'a
bakıyorum. "Bu neyle ilgili?" diye
sordum.

Yüzündeki ifade kızgınlık ve eğlence arasında gidip geliyor.

"Bence bu çoklu görev. Aynı anda hem bir kişiyi kontrol edebiliyor hem de beni neşelendirebiliyor." Jasper ayağa kalkar ve
bana yardım etmek için elini uzattı. "Sanırım dansa gidiyoruz."

ARI

Emilia'nın her tepkisini izlemekten kaçınmak için kalabalık kulübü tarıyorum. Belki de Emilia'nın bir şey giymesini beklemek yerine ona bir elbise sipariş etmeliyim diye düşündüm.
Şehirde bir gece geçirmek için bir şeyler hazırlamıştı ama ondan şüphe etmemeliydim. Kısa siyah elbisesi sade ama kıçını saran ve göğüslerini kavrayan darlığı bırakın strateji kurmayı, düşünmeyi bile zorlaştırıyor.

Emilia merdivenlerden indiğinde Jasper'ın yüzündeki şaşkınlık paha biçilemezdi. Şimdi ona bakıyorum ve onun da dikkatli gözlerle kalabalığı süzdüğünü görmekten memnun oluyorum.
Seraph's Delight, paranormallerin gerçekte oldukları gibi görünmelerine izin verebilecekleri bir yerdir. Herkes en iyi davranışını sergiler, ancak insanlık görüntüsü bir kenara bırakıldığında, nezaketin bunu yapmasından önce fazla bir şey yoktur.
aynı yolculuk.

Kalabalık bu gece iyi bir ruh hali içinde. Grup halinde dans eden birkaç fae ve kısmen yer değiştirmiş bir ayı şekil değiştireni işaretliyorum.
Dans ederken bir cadıyı çevreliyor, yanına yaklaşan herkese hırlıyor. Çok sayıda cadı, diğer şekil değiştiren türleri ve birkaç iblis var. Hiç yılan akrabası hissetmiyorum,
ama gece daha yeni başlıyor.

Emilia'yı dışarı çıkarmak bir risk, ama çatı katımda kapalı kalmak zaten yaşadığı hayal kırıklığını daha da artırmaya

başladı.

eğitim ve amaca yönelik kazma söz konusu olduğunda ilgileniyorum.

Ayrıca, onun eğlenmesini

istiyorum. Ama önce iş.

"Siz ikiniz bensiz başlayın. VIP salonunu ziyaret etmem gerekiyor. Uzun sürmez."

"Desteğe ihtiyacın yok mu?" Jasper soruyor ve yumuşak gülümsemem karşısında kızarıyor. Ben ondan çok daha güçlüyken teklif ettiği için utanıyor ama gülümsememin asıl nedeni beni önemsemesine izin vermesi. Daha bir hafta öncesine kadar, bana baksa bile gözlerini kaçırmak için kendini zorlardı.
endişeliydiler.

"Bu sefer olmaz. Emilia'ya göz kulak olmanı ve başını belaya sokmadığından emin olmanı istiyorum." Ya da çok fazla dikkat çekmemesini. Büyü onu serseri yılan akrabalarından gizlemeli.

"Bir kulüpte kendimi idare edebilirim," diye ısrar ediyor Emilia, teni pırıl pırıl parlayan bir fae'ye şaşkınlıkla bakarken.

Emilia'nın elini ağzıma götürüp öpüyorum. "Huzurum için."

Başını sallıyor, aynı anda hem utanıyor hem de

sersemliyor.

"Çok uzun sürmesin," diye takılıyor ve ürkmüş bir Jasper'ı dans pistine çekiyor.

Merdivenlere doğru ilerliyorum, ilerlerken ikiliye gizlice bakıyorum. Emilia, Jasper'ın vücudunu kendi vücuduyla birlikte hareket etmeye ikna etmeyi başardığında neredeyse tökezliyordum. Kalçalarının yuvarlanışı ve yüzündeki mutluluk, hızımı artırmamı sağlıyor. Onları bekletmeyeceğim.

Başımı sallayarak VIP salonuna kabul edildim. Burada güvenliğin beni tanıyacağı kadar çok iş yapmıştım.
doğruca bağlantımın olduğundan şüphelendiğim arka tarafa gidiyor. Tahmin etmem uzun sürmedi. Zaten hava bir çatırtı ile çatırdıyor
güçlü bir aura.

Rahatsızlığımı gidermek için omuzlarımı yuvarlıyorum. Güçlü dostlara sahip olmak iyi bir şey ama pek de rahatlatıcı değil.

Adam tahtta oturan bir kral gibi arkadaki bir kabinde oturuyor ve asistanı geldiğimi görüyor. Ben her zaman Her halükarda onun bir asistan olduğunu varsayıyorum. Bir ejderhanın korumalığını yapmak sıkıcı bir iş olurdu. Bir jest yapar
Kralın beni şimdi göreceğini belirtiyor.

Kalos'un buraya neden geldiğini bilmiyorum. Pahalı takım elbisesi içinde sıkılmış görünüyor. Bardağa vuran pençe uçlu parmakları dışında bu gece insan görünümünde.
Altın rengi gözleri Jasper'ınkilere benziyor ama sıcaklıktan yoksun. "Mesajında bir şeye ihtiyacın olduğunu söylemişsin," diyor Kalos.

Belki de bu yüzden buraya geliyordur. Zamanını ve kaynaklarını talep eden kişilerle görüşmek için.

Oturuyorum ve hareketlerime rahat bir hava katmaya çalışarak parmaklarımı önümdeki masaya geçiriyorum.

"Varoluşun tersine çevrilmesi hakkında bilgi arıyorum Tanrıça Hest tarafından seçildi," diyorum, lakabını söylerken irkiliyorum. Onun adı kutsaldır ve yılan akrabaları tarafından nadiren söylenir.

"Seçilmiş." Kalos kaşlarını çatar. "Bir süredir bunlardan birini duymamıştım."

Chosen hakkında bir şey biliyor olması ne kadar iyi bağlantıları olduğunun ifadesi. Kalos bir yılan akrabası değil.

"Sende var mı?" diye soruyor.

Ona yalan söylemeye cesaret edemiyorum. İş dünyasında ve sosyal çevremizde büyük bir oyuncu, ayrıca bunu dünyaya haykırmak istiyorum ama yapamıyorum. En azından Kalos ağzı sıkı biri.

"Evet," diye itiraf ediyorum.

"Tebrikler sırayla."

Omuz silkiyorum. "Bunun için biraz erken."

"Hmm, öyle görünüyor. Sanırım siz ve sizin türünüzden diğerleri bir Seçilmiş'in size biat etme kararını tersine çevirme seçeneğine sahip olmamasını tercih edersiniz.
Tanrıça."

"Ah, ama bunu o seçmedi," diyorum.
Kalos kaşlarını çatar. "Bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim."

"Bir mucize."

Kaşlarını kaldırıyor. "Onun bakış açısından pek mucizevi görünmüyor. Neden bunu tersine çevirmenin bir yolunu istiyorsun?"

Arkama yaslanıp masaya vuruyorum. "Seçme şansının olması onun için daha iyi."

Bu sözleri söylüyorum çünkü objektif olarak doğrular. Emilia'nın seçme şansının olmaması beni üzüyor ama elimden geleni yapacağım.
Yeni gerçekliğini kabullenmesine yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım.

"Akıllıca, peki ya seni terk etmeyi seçerse?" diye soruyor.

Emilia'nın bizi terk etmeyi seçtiğinden bahsetmek bile vücudumu geriyor. Bunu bir şey olarak düşünmek istemiyorum.
Olasılık. Bu pek olası değil ve kendimi rahatlatıyorum.

"Bu, yapılanları tersine çevirmenin bir yolu olup olmadığına bağlı," diyorum.

Dudakları kıvrılıyor. "Ki sen öyle olduğunu düşünmüyorsun."

"Hiç böyle bir şey duydun mu?" Devam etmek için soruyorum
onun gözlemine cevap vermekten alıkoyuyor. Bu adamı yeterince dost olarak görüyorum ama yapmaya çalıştığım şey hassas. Daha sonra, her şey ortaya çıktığında, detayları açıklayacağım.

Kalos öne doğru eğilir. "Söyle bana, bu sadece sözde bir hizmet mi? Ona yardım etmeye çalıştığını söylemenin bir yolu mu?"

Üst dudağım kızgınlıkla kıvrılıyor. Ejderhaya gitmek bir kumardır. Göğsüme yakın tutmaya çalıştığım herhangi bir stratejiyi görmeyecek kadar uzun ömürlü.

Soruya cevap vermek yerine "Bir söz verdim," diyorum. "Ödemeye hazırım."

Kalos sırıtıyor, sinsice yaklaşan bir yırtıcı gibi. "Ben olmak isterdim
yarısını peşin ödedim. Adamlarımı ücretsiz vahşi doğaya göndermeyeceğim.
sırf durumdan faydalanmıyormuşsunuz gibi görünmek için

kaz kovalıyor."

"Elbette," diyorum. "Sadece zamana ihtiyacım var."

"Umarım sana verir." Omuz silkiyor. "Ve o Bildiğiniz kadarıyla bunun kalıcı olduğunu öğrendiğinde gözlerinizi oymaya çalışmaz."

İç çekiyorum.

"Biliyor musun," diye başladı Kalos düşünceli bir ses tonuyla. "Ben her zaman
şu gizlice takıldığın kütüphane müdürünün arkadaşı olacağını düşünmüştüm."

Gözlerimi ona diktim. Hiç gizlice girmek istememiştim. ama uzun vadeli oynamak için bana teklif ettiği şeyi kabul ettim. Saldırı zamanı şimdi ve
İkisi de niyetimi bildiği için son birkaç gündür bu kadar yavaş hareket etmek işkence oldu.

"Bunun hâlâ plan olmadığını kim söylüyor?" Diyorum.

"Ah." Ejderha sonunda şaşırmış görünüyor. "Yüksek bahislerle oynuyorsun."

"En yükseği."

"Size iyi şanslar." Bir içki alır ve bardağına doğru konuşur. "Buna ihtiyacın olacak."

30

JASPER

EMILIA dans ederken günah işliyor. Günah ve duman, müzikle birlikte kıvrılıyor ve eğiliyor, eğer duman kalbimi sarabilir ve aletimin acıyla sertleşmesine neden olabilirse. Mazoşist gibi, onunla birlikte hareket ediyorum.

Odak noktam sadece dans etmek değil. Aynı zamanda çok yaklaşan herkese ters ters bakıyorum ki Emilia'nın eğlencesi büyülü yılanlarla ilgili endişelerle bölünmesin. Bu kulüp paranormal müşterilere hitap ediyor olabilir, ancak yine de Emilia hakkındaki haberleri diğer yılan akrabalarından uzak tutmaya çalışıyoruz.

"Gerçekten iyi bir dansçısın," diyor.

Kızardım, dikkatim dağıldı. Hiç dans eden biri olmamıştım ama

Ari beni birkaç insan kulübüne sürükledi ve antrenmanlara katılmamı istedi. Bu bizim doğamızda olan bir şey.

Yılan akrabası olmanın bana hiçbir faydası olmadığından ihmal edildim.

Omuz silkiyorum. "Bu yetenekten ziyade bir basilisk olmakla ilgili."

"Kütüphanedeki sert müdürün böyle hareket edebileceğini hayal bile edemezdim." Emilia'nın yüzü, içimi yakan aynı arzuyla yumuşuyor.

Gözlerimi kısıyorum ve kalçalarını kendime doğru çekiyorum, vücudunun ereksiyonuma sürtünmesinden ve nefesinin kesilmesinden zevk alıyorum.

Dudaklarımla nefesini yakalamak istiyorum ama kendimi kontrol ediyorum. Emilia'yı günlerdir tanıyorum ama bu kadına dokunmanın ve tadına bakmanın cazibesine kapılmadım. Bu gece de farklı olmamalıydı ama hareket edişi, vücudunun benimkinin etrafındaki rahatlığı içimdeki aç canavarı harekete geçiriyor.

"Ve ben asla bir kadının çok fazla
Gözlerimin içine bakmaktan korkan biri burada benimle dans ediyor olurdu," diyorum.

Emilia'nın hareketleri bir ritmi kaçırıyor ve birlikte akmak yerine, vücutlarımız boğazıma bir inilti hapsedecek şekilde çarpışıyor.

"Senden korkmuyordum."

Ona şüpheyle bakıyorum. Etkileşimlerimizi aceleye getirdiğim tüm o anlar, önündeki canavara bakmaktan her kaçındığında, bunun korkudan başka bir nedeni olabilir miydi?

"Yani, göz korkutucusun ama korkmadım." Sanki
Ona inanmadığımı hissedince bizi dans pistinden uzaklaştırmaya başladı. "Biraz nefes alalım."

Kulüpteki müzik, bir insan kuruluşundaki gibi patlamıyor. Bu da benim ve diğerlerinin içini rahatlatıyor.
paranormal varlıkların hassas işitme duyusu ve sohbet etmeyi kolaylaştırır. Etrafıma bakıyorum ve yanımızdaki duvarın yanındaki insanlar bakışlarımdan ürkerek uzaklaşıyorlar.

"Senden korkmuyordum," diyerek Emilia dikkatimi tekrar ona çekiyor ve benim alanıma giriyor. Vücut ısısı yayılıyor Giysilerimi delip geçiyor ve içimdeki yılan parçasının onun etrafında kıvrılmasını istiyor.

"Öyle demiştiniz," diye cevap verdim.

Hayal kırıklığı içinde kaşlarını çatıyor. "Tanımadığım insanların yanında pek iyi olamıyorum. Bu bazen konuşmayı zorlaştırıyor."

"Şimdi rahatsız mı oldun?" Kalabalık kulübün etrafına bakıyorum.

"Hayır." Etrafımızdaki insanları daha da uzağa itmemi engellemek istercesine kollarımı tutuyor. "Bu daha çok

insanlarla etkileşim kurmamın beklendiği durumlar. Bu güzel... özgürleştirici."

Yutkunuyor ve yüzündeki kırılganlık
beni tamamen içine çekiyor. Mücadele ettiği şeyi toparlaması biraz zaman alıyor ama ben onu bekliyorum.

"Büyüyü öğrendiğimden beri çok fazla insanın olduğu yerlerden kaçındım," diyor. "Hepsi korkutucuydu. Herkes büyü yaparken kimin tehdit oluşturduğunu nasıl anlayabilirim ki?"

Kaçırılmasından bahsetmiyor. Belki de endişelerinin en büyük parçası bu değildir, ama bundan şüpheliyim.

"Ama burada iyi misin? İstersen gidebiliriz."

Emilia bana kaşlarını kaldırdı ve ben de onun bakışını tercih ettim.
Gözlerindeki korkudan ziyade yüzündeki kızgınlık.

"Güzel olduğunu söyledim zaten." Dudağını ısırıyor. "Ve ben seninleyim. Sen ve Ari'nin beni koruyacağınızı biliyorum."

Emilia'nın bana duyduğu güven göğsümü kabartıyor ama aynı hızla sönüyor. Karşı koyabileceğim pek çok yaratık var ama orta seviye bir yılan akrabası bile beni kolayca alt edebilir. Ama etrafımızdaki dünyadan duyduğu korku.... kaçırıldığından beri gördüğü kâbuslar... I
Bu çaresizlik hissini anlayabiliyorum ve bırakın bu canlı kadını, hiç kimseye yaşatmam.

"Seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yaparım," diyorum, sesim düşünceli. "Ama sen tek başına da zorlu bir düşmansın. Bir daha asla güçsüz hissetmek zorunda değilsin."

Koyu şekerleme renginde geniş gözlerle bana bakıyor ve ben çekime karşı çaresizim. Dudakları kıvrılıyor.

"Bana o kadar sert davrandığın zamanlar, korktuğumu düşündüğün için miydi?"

Yanaklarım yanmaya başladı. "Elimden geldiğinden daha fazla kendimi sana ezdirmek istemedim."

Yanlış yorumladığım bir şey, ama Emilia sadece başını eğdi.

"Beklediğim gibi biri değilsiniz, Müdür Adder," diyor.

Sesinin boğukluğu ve onurlandırması karşısında sikim kalınlaşıyor. Onu büyülemek, ne kadar hızlı olsa da kendimle ilgili bilinmeyen gerçeklerle dalga geçtim. Emilia üzerinde hâkimiyet kurmanın verdiği haz, beslemeyi asla düşünmediğim bir bağımlılıktı.

"Umduğumdan çok daha fazlasısın." Gözbebekleri büyümeseydi ve uyarılmışlığının tadı kulübün puslu kokularının karışımını kesmeseydi, boğazımdaki özlemin ne kadar net olduğundan utanırdım.

Ben sadece Emilia'yı ve onun üzerimde bir ihtiyaç büyüsü dokuyan tüm çelişkilerini görüyorum. Bakışlarıma karşı utangaç, Ari'nin alaylarına karşı sert, aradaki anlarda komik ve

İşine tutkuyla bağlı. O bize ait. O benim ve Ari'nin. Etrafımızda paranormaller ya da damarlarımızda dolaşan müzik yok.

Ben bir adım öne çıkıyorum, o bir adım geri gidiyor. Bu hareket

Nadiren beslediğim derin bir dürtü. Avlanma ve baştan çıkarma dürtüsü. Dansı tekrarlıyoruz ve sırtı duvarla temas ediyor. Dudaklarını yalıyor ve aniden başka tarafa bakmaya dayanamıyorum,

Bu da beni kimin kimi avladığından şüpheye düşürüyor.

"En az olanlar arasında," diye fısıldıyorum. "Senin etrafında hissettiğim cazibe beni bütünüyle yutmakla tehdit ediyor."

Emilia'nın yüzünde hınzır bir gülümseme beliriyor. "Ve bütün olarak yutulmak çok korkunç bir şey olurdu."

Bu ima içimi tırmalıyor.

"Baştan çıkarıcı," diye tıslıyorum, zihnim Emilia'nın sertliğimin etrafında uzanan güzel kırmızı dudaklarının düşünceleriyle doluyken. Ya da Ari'nin.

Sikeyim. Emilia'nın dilinin Ari'nin çıkık sikinin damarlarında gezinmesi fikri kontrolümü yok ediyor.

Yüzümü onunkine bir nefes kadar yaklaştırıyorum ve dudakları aralanıyor.

Vücudum kilitlendi. Kararsızlık içindeyim. Neredeyse vanilya kokusunu dilimde hissediyorum, onu yiyip bitirmek istiyorum, ama ya istediği bu değilse?

"Şimdi kim dalga geçiyor?" diye fısıldıyor.
Homurdanıyorum ve onu öpüyorum.

Tadı çok tatlı ve duyularımı alevler içinde kalmış gibi etkiliyor.

Ari'den beri her dokunuşu aynı anda hem ateş hem de ev gibi hissettiren biriyle tanışmamıştım. O bir Tanrı'nın lütfu. Tanrıça'yı hiç bulamadığım kadar kibar davranıyor.

Ve benden korkmuyor. Şimdi tadına bakıyorum. Sinirleri ve heyecanı. Kalbi göğsümde atıyor ve elimin avuç içi belini kavrıyor. Nasırlarım elbisesinin kumaşına sürtünüyor ve ağzıma karşı inliyor.

Duyularım beni tamamen terk etmedi. Bir basilisk'in yaklaştığını hissediyorum.

Bu ısı ve sıcaklık anını

Baştan çıkarma mükemmel Ari. Sersemlemiş bir halde ve onun büyüleyici yüzünü görmeyi bekleyerek yanından kalkıyorum. Onun yerine kanım dondu.

Tanrıça nasıl da aynı anda hem kutsama hem de lanet bahşediyor.

Benim işkencecim, hastalıkların sebebi, zihinsel ve fiziksel

Birbirine benzeyen ve birkaç kâbusumun kaynağı olan bu adam, gözlerini kısmış bir şekilde bize doğru ilerliyor, yanında da iki fedaisi var.

Sikeyim.

EMILIA

"NEDEN DURDUN?" Duyularım Jasper'ın vücudundaki gerginliği algılamadan önce mırıldanıyorum.

Tehlike! İçgüdülerim bağırıyor ama artık çok geç. Öpücük bağımlısı beynim zor yetişiyor.

"Burada neyimiz var?" diye gırtlaktan bir soru geliyor. Konuşmacının sözleri Alman aksanı taşıyor, ama bunu duymak

Bu tür bir aksan hiç tüylerimi diken diken etmemişti. Bize kimin hitap ettiğini görmek için dönüyorum ve Jasper'ın belimdeki tutuşu sıkılaşıyor.

"Biz de tam gidiyorduk," diyor Jasper, onu hiç görmediğim kadar soğuk bir ifadeyle. Tanıdığım yönetmen bu, ama bu maskeyle bile onda kaçırdığım pırıltıları görüyorum. Gözlerinin etrafındaki endişe kırışıklığı. Çelik gibi bakışlarının sadece tehlikeli değil, aynı zamanda korumacı da olduğunu.

"Şimdi, şimdi, o kadar hızlı değil. Bizi arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?" Adamın beyaz-sarı saçları var ve alaycı bakışları olmasa oldukça çekici sayılabilir. Dudağını kaldırarak.

Jasper sahiplenme dürtüsünü belli etmemeye çalışıyormuş gibi elini belime koyuyor.

"Emilia, bu Sigmund Dietrich. Kendisi bir yılan akrabası," diyor Jasper.

Hay aksi. Tam da karşılaşmak istemediğimiz tipte bir insan.

Sigmund'un yüzündeki alaycı ifade bu tanışma karşısında daha da artıyor ama hemen siliyor ve bana odaklanıyor. "Bana Sig de."

Evet, Sigmund'la devam edeceğim.

"Oldukça güzelsin," diyor kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Adder'ın neden kendini unuttuğunu anlayabiliyorum. sen."

"Kendini mi unuttu?" Soruyu ağzımdan kaçırdım ve Onunla konuşmaya sürüklendiğim için zihinsel olarak kendime lanet ediyorum.

Sigmund gülümser ve bu hiç de hoş bir gülümseme değildir. "Neye sahip olabileceğini unutmuş."

Bunun iyi olmadığını anlamak için kristal küreye ihtiyacım yok. Jasper'ın çenesi gergin ve belli ki güvenli bir şekilde ayrılabileceğimizi düşünmüyor. Sayıca azız. Sigmund'un iki yardımcısı var gibi görünüyor. Herkesten bir kafa daha uzun ve iki kat daha geniş olan siyah saçlı bir adam ve bana sümüksü hisler veren ince kızıl saçlı bir adam.

"Seçilmiş inisiyasyonlar hakkında sorular sorduğunu duyduğumda merak etmiştim, ama kız arkadaşının Seçilmişler tarafından onaylanacağına inanabileceğini hiç düşünmemiştim.
Seçilmiş olmak için çember." Sigmund şimdi Jasper'a hitap ediyor. Biraz yorumlamak gerekiyor ama ifadeyi anlamlandırdığımda, benim zaten Seçilmiş olduğumu fark etmediği için rahatlıyorum ve Jasper adına güceniyorum.

Jasper, "Büyük Çatışma çok uzun zaman önceydi," diyor, birlikte oynamak. "Artık geçmişe takılıp kalmayan pek çok yılan akrabası var."

Sigmund alay eder. "Evinizin işlediği suçların lekesini temizlemek için bin yıl bile yetmez."

Jasper, "Ve neredeyse aynı kaderi yaşamaktan kendinizi uzak tutmak için yeterli olmayacak," diye homurdanıyor.

Sigmund'un yüzü şaşkınlıkla değişir, sonra da öfkeyle bozulur. Jasper'ın ona karşılık vermesine alışkın olmamalı.

"Belki de bu güzel kıza gerçek bir
Yılan soyunun yapabilecekleri," diyor bir adım öne çıkarak.

Uygunsuz bir an için, sosyal kaygım öfkem karşısında kayboluyor. Bu adam Jasper'a bir atasının yaptıklarına dayanarak neyi hak ettiğini söylemeye nasıl cüret eder?

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum, sesim tiksintiyle ağırlaşıyor. Gözlerim bir anlığına yanıyor, bir anlık öfkem kontrolümden çıkıyor. Tepkimi bastırıyorum ama artık çok geç.

Sigmund'un dikkati yine benim üzerimde, gözleri büyüyor ve Jasper usulca küfrediyor.

"Nasıl-" Sigmund başlıyor.

"Burada neler oluyor?" Ari'nin sesi gerginliği bozdu ve herkes doğruldu.

Rahatladım.

"Savaşçı Zeyad." Sigmund Ari'ye doğru başını sallar. "Yaklaştığını görmedim."

Ari kaşlarını çatar. "Tahmin etmiştim."

Sigmund, Jasper'ı ispiyonlar gibi göstererek, "Bağlanmamış bir Seçilmiş'i var," diyor.

Ari'nin varlığıyla gelen rahatlama, korkuyla karışık bir
duyguya dönüşür.
ve kızgınlık. Bu anlamadığım bir dünya. Tanımadığım gelenek ve onurlandırmalardan biri. Ari adım atıyor
Bir kolunu Jasper'a, diğerini de bana doladı.

"Farkındayım, ufaklık." Ari "saçlarımı" okşuyor. Bu hareketi samimi ve sahiplenici ve başımdaki gizli engereklerin zevkle tıslamasına neden oluyor.

Sigmund'un gözleri tatmin edici bir şekilde parlıyor ve arkasındaki uşaklar bile kelimelerle ifade edilemeyecek kadar şaşırmış görünüyor.

"Ari," diye tıslıyor Jasper, kısmen öfkeyle, kısmen de telaşla.

Ari belli ki saklanmayı bırakmış.

"Eğer benim olanı tehdit edersen, onu tamamen alırım. kişisel olarak." Ari'nin ses tonu neşeli, altta yatan bir akım var

ölümcüllük.

Sigmund ilk iyileşen oldu. Yüzü öfkeyle kızarır. "Bir hainle ittifak kurdun."

Ari'nin gülümsemesi baştan çıkarıcı. "Müttefik kullanılabilecek bir kelime."

Jasper'ın yüzü kızarıyor ama duygusuz maskesini çıkarmıyor.

"Konuşmak istediğiniz başka bir şey var mı? delikanlı?" Ari soruyor. "Belki de bana meydan okumak istiyorsun?" Sigmund'un yüzündeki kan çekilir ve Tweedledum ve Tweedledee yoldaşları ayaklarını salladı.

Bana baktı ama Ari'ye hitap etti. "Bunun hesabını vereceksin."

"Tabii ki yapacağım." Ari'nin gülümsemesi tamamen dişlerden oluşuyor. "Ama bu senin gibiler için olmayacak."

Sigmund kaşlarını çatarak oradan ayrılır ve hırlayarak gerçek bir çıkış yapmadan önce kendisinden daha iri olan uşağına çarpar.

"Bunu yapmamalıydın," diye fısıldıyor Jasper.

Ari beni daha yakına çekiyor. "Bunu çok daha önce yapmalıydım. Keşke bana meydan okusaydı. Ben de onu devirmek istiyordum.
"O çocuğun dişleri yıllarca döküldü."

Bu hüzünlü ses tonu Jasper'a bir şeyler yapmış olmalı çünkü sert maskesi çatlıyor ve bir kahkaha atıyor. "Sen iflah olmaz." Tekrar ciddileşiyor. "Emilia'yı artık biliyorlar. Herkesin öğrenmesi uzun sürmez."

"Evet," diyor Ari.

"Ve herkes bizden haberdar olacak."

Ari yine "Evet," diye yanıtlıyor. Bu seferki kelime memnuniyet dolu ve Jasper gözlerini deviriyor.

"Kontrolü kaybetmemeliydim," diyorum, sesim kısık.

Ari omuz silkiyor. "Duygusal olarak kontrollü bir ortamda eğitim yapıyoruz. Biraz daha gerçekçi durumlar üzerinde çalışmamız gerekecek."

Gözlerimi ona dikiyorum. Duygusal olarak kontrollüydüm, bu öğleden sonra hariç.

"Kimdi o pislik?" Ben soruyorum.

Jasper cevap vermeden önce dudaklarını büzüyor. "O benim varlığımdan rahatsız olan bir yılan akrabası. Tek değil ama duygularını en ateşli şekilde ifade eden o. biliniyor."

"Olmayacağını söylerken ne demek istedin? onu aynı kaderden uzak tutmaya yetecek mi?" Etrafımızı saran sosyal politikaları anlamaya çalışarak soruyorum zar zor başlayan bir ilişki.

Ari homurdanıyor. "Dietrich'in babası Büyük Çatışma'nın bir parçasıydı ama son anda taraf değiştirdi ve Simon Adder'ı alaşağı edecek istihbaratı sağladı."

"Oh, ve Jasper'ın aldığı nefretin aynısını almıyor mu?"

Ari omuz silkiyor. "Muhtemelen küçümseniyordur. Jasper'a eziyet etmeyi kişisel bir kan davası haline getirmesinin nedeni bu olabilir."

"Hiçbir şeyi küçümsemek istemiyorum ama Tanrı aşkına, bu kulağa çok dağınık ve saçma geliyor," diyorum.

Jasper bir kahkaha atarak beni şaşırtıyor. "Bu konuda hemfikiriz. Gençken, yılan akrabası toplumunda ilerlemeye çalıştım ama köşeye sıkışmak eskidi, bu yüzden şimdi mümkün olduğunca kaçınıyorum."

Birinin önümdeki adamı köşeye sıkıştırması fikriyle öfke yeniden kıvılcımlanıyor.

"Ama artık değil,"

diyorum. O da başını

sallıyor. "Artık değil."

Jasper, onu tarihsel olarak istismar eden bir dünyaya geri itiliyor ve hepsi benim yüzümden.

"Özür dilerim," diyorum.

Jasper'ın altın rengi bakışları benimkilerle buluşuyor.

"Ben değilim."

"Ben de üzgün değilim," diye araya giriyor Ari. "İkiniz bu evde her ne yapıyorsanız yakından izleme fırsatını kaçırdığım için üzgünüm.
karanlık bir köşede. Kokuların beni şiddetle kızdırıyor."

Yanaklarım yanıyor.

Jasper'ın gülümsemesi küçük. "Belki kibarca sorarsanız size bir gösteri yapabiliriz."

"Oh, çok nazik olabilirim." Ari sesini alçaltıyor ve sözünün kesilmesiyle biriken sıcaklık yeniden canlanıyor.

"İkinizle ne yapacağımı bile bilmiyorum," diye mırıldanıyorum.

"Bazı fikirlerim var," diyor Ari ve ben ürperiyorum.

Yerleşmem için bana verdikleri mesafe buharlaştı. Jasper ve benim aramda bir öpüşmeyle. Onlarla daha önce geçirdiğim zamandan farklı bir şekilde, arzulu ve acılı bir şekilde onlara maruz kalıyorum.

"Belki de burada değil," diyor Jasper, kulüpteki diğer müşterilere göz gezdirerek ve bize bakarak.

"O zaman geri dönelim. Belki biraz, gençlerin dediği gibi, Netflix ve chill yaparız?" Ari sorar.

Jasper inliyor ve gözlerini deviriyor ve ben gülüyorum, aramızdaki gerilim bir anlığına kırılıyor.

"Belki de diğer yılan akrabaları beni öğrendikten sonra ne olacağını konuşmalıyız?" Ben soruyorum.

Ari iç geçirir. "Bu akıllıca olur."

EMILIA

ARI bizi kendi evine geri götürüyor ve
Külotum, gökyüzü dünyayı yağmurla ıslatıyor. Öndeki adamları gözetleyebilmek için arka koltuğa oturmuştum. ve dikkatimi uyarılmamdan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Baştan çıkarmanın kararlaştırılan plan olmaması önemli değil, şimdi cinsel dokunuşun fiziksel engeli yıkıldığına göre, gerilim sadece artıyor. Çekirdeğim ısınıyor ve ben çaresizce kalçalarımı sıkıyorum. Daha önceki dans anıları ve Ari'nin daha önce beni kızdırmaya çalışması zihnime üşüşüyor.

Libidoma neler oluyor böyle?

Ari, "Kahretsin, mis gibi kokuyorsun, kıvılcımım," diyor.

Ciyaklıyorum ve kalçalarımı birbirine daha çok bastırıyorum. "Beni koklayamazsın."

Jasper bana bakıyor, ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor ve geçen sokak lambaları tuhaf renkli gözlerini aydınlatıyor. "Gelişmiş duyularımız var, baştan çıkarıcı."

Yanaklarım yanıyor. Lanet olsun. Neden vücudum şimdi isyan etmek zorundaydı?

Ari arabayı caddenin kenarına çeker.

"Ari!" Ben bağırıyorum. Çok azmış olabilirim ama arabanın arka koltuğunda üçlü yapmayı reddediyorum.

Ari, Jasper'ı saçlarından yakalıyor ve onu şiddete varan bir öpücüğün içine çekiyor. Jasper inlediğinde yanaklarım ısınıyor.
Çaresizce. Ari öpüşmeyi keser. "Oraya geri dön ve ben sürerken ona ihtiyacı olanı ver."

Sözlerinde bir güç zonklaması var ve ben nefes nefese dudağımı ısırıyorum.

"Arka koltukta seks yapmak istemiyorum." Vücudum inancımla uyuşmuyor. Tenim çok sıkı ve elbisemi çıkarmam için yalvarıyor.

Ari gülüyor. "Seks dışında bize açık olan pek çok şey var. Ön sevişmeye hayır der misin?"

Beynim biraz karışıyor. Arka koltukta ön sevişme... Bununla yaşayabilirim.

Jasper hızla hareket ediyor ve arka kapı açıldığında beklentiyle inliyorum. Saçları ve gömleği yağmurdan ıslanmış halde içeri girdi.

"Jasper," diye fısıldıyorum, ellerim sırılsıklam saçlarına dolanıyor. Su damlacıkları ısınmış tenime çarpıyor.

"Sikmek yok," diyor Ari ve benim aynı şeyi söylediğim zamanki ses tonumun aksine, onunki otoriteyle vuruyor. Arabayı tekrar trafiğe soktu. "O adamla asla yaşayamam. kıskançlık."

"Ne istiyorsun, Emilia?" Jasper yüzüme dokunuyor.

"Seni," diyorum.

Çok azdım. Günlerdir onların varlığıyla dalga geçiyorum.

Bunun üzerine Jasper'ın gözleri parlıyor ama onları analiz edecek zamanım olmuyor çünkü beni öpüyor.
Bir sonraki nefes.

"Bana ne kadar ıslak olduğunu söyle engerek yılanım," diye sesleniyor Ari ön taraftan.

"Sana emir vermesine izin mi vereceksin?" Jasper öpüşmemizi kestiğinde ne cevap istediğimi bilmeden soruyorum.

Jasper'ın sırıtışı keskin. "Benim de çaresizce istediğim bir şey olduğunda mı? Evet. Bana ne yapacağımı söylemesi hoşuma gidiyor.

Sen yapmaz mıydın?"

Eli elbisemin altından kalçalarıma doğru kayarken inliyorum.

"Çok yumuşak," diyor, boynumu ısırıyor ve göğüslerimin elbisemin üzerinde yükseldiği yere kadar yalıyor.

Tenimin tadına bakan dilinin sıcak kayışıyla inliyorum.

"Diğer zamanlarda, onun beni yapmasını sağlarım. Bu daha eğlenceli

Bazen karşılık vermek için," diye düşünüyor Jasper ve göz kırpıyor.

Elbisemi sabırsızlıkla aşağı çekiyorum ve meme uçlarım dar giysiden fırlayınca Jasper homurdanıyor. Birini ağzına alıyor ve ben inliyorum.

"Bana ne kadar ıslak olduğunu söylemedin," diyor Ari, Jasper'ın yutan ağzını keserek.

Kalçalarımı kaldırıyorum ve Jasper'ın elleri külotumu benden koparmadan önce yumrukluyor.

Yüce Tanrım. Bu arka koltukta öleceğim.

Jasper parçalanmış iç çamaşırımı Ari'ye fırlatıyor ve diğer adam küfrediyor.

"Siktiğimin kızları," diyor, inleyerek onları kucağından alıyor. "Sırılsıklam olmuşlar."

"Seni tatmama izin verir misin?" Jasper ön koltuktan gelen öfkeyi görmezden gelip elbisemi kalçalarıma doğru iterek soruyor.

"Lütfen, lütfen, lütfen," diye yalvarıyorum. Biriyle birlikte olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, şimdiden orgazmın eşiğine gelmiştim.

Dikiz aynasından Ari'nin bakışlarını yakalıyorum ve nefesim ciğerlerimde donuyor. Bakışlarındaki sıcaklık vücuduma akıyor ve her sinirimi yakıyor. Jasper'ın sıcak ağzı amımı yutana ve ben haykırana kadar donup kalıyorum.

Jasper'ın iniltisi arabada yüksek sesle duyuluyor ama Ari'ninkiyle yarışıyor.

Bu adamlarla ilgili her şey beni daha önce hiç olmadığım kadar muhtaç ve maceraperest hissettiriyor. Sahip olabileceğim tüm şüpheler Jasper'ın dilinin darbesiyle beynimden uçup gidiyor. Beni açlıktan ölmek

üzere olan bir adam gibi yiyor. Dilinin arkasında bir yetenek olup olmadığını bile anlayamıyorum.
Henüz hevesli değilim ama yine de hoşuma gidiyor.

Ari'nin kahkahası serttir. "Yavaşla, engerek yılanım. Bu bir yarış değil."

"Hayır," diye mızmızlanıyorum, Jasper tam da söylediği gibi yapıp zevki artırınca. Yetenekli olduğu ortaya çıktı. Dilini üzerimde gezdirirken gözlerim geri kayıyor.

Boğazımdan çıkan utanç verici seslerin çoğunu yakalamaya çalışıyorum ama birçoğu kaçıyor.

"Seni ne kadar memnun ettiğini duymak hoşuma gidiyor," diyor Ari. Jasper iki parmağını içime soktuğunda "Siktir," diye küfrediyorum. "Seçilmişimiz doldurulmaktan hoşlanıyor mu?" Ari soruyor. Ben sevmiyorum.

Jasper hemen cevap veriyor ve sanki bu konuda aynı fikirdeymişler gibi parmaklarını benden çekiyor.

"Evet!" Diyorum. "Lütfen durma."

Jasper'ın bana gülümsediğini hissediyorum ve o da iç baldırımı öpüyor. "Ari, tadı başka bir dünyaya ait."

Ari hoşnutsuz bir ses çıkarıyor, gözleri yolda. Jasper'ın beni dillemeyi bıraktığından yakınmak için ağzımı açıyorum ama beni çıldırtmaya devam edince dudağımı ısırıyorum.

Parmakları geri dönüyor ve bunu daha fazla uzatmak yerine hızını artırıyor. Yönetmenimin parmaklarının bükülmesiyle uçurum beni karşılamaya geliyor.

Koltuklara doğru yaylanıyorum ve orgazm vururken bir çığlık benden kaçıyor. Dalga dalga gelen zevk, kurumuş bedenimi uçuruyor.

suyun dışında büyü. Jasper parmaklarını hareket ettirerek her dalgayı uzatıyor.

Nefes nefese kaldım ve parmaklarımı saçlarından ayırdım, şüphesiz çok sert çektiğim için özür dilemem gerekiyordu ama yapamadım

nefesimi tutuyorum. Jasper bana sırıttı ve yüzünde Yüzündeki açlık zaferi kalbimin boğazımda güm güm atmasına neden oluyor.

İhtiyacım tekrar artarken inliyorum. Ne oluyor be?

Ben de diğer kadınlar kadar cinsel dürtülere sahibim ama hiç böyle olmamıştı.

"Bekle, bu sihir mi?" Ben soruyorum. "İhtiyaç mı?"

Araba sessizliğe gömülür. Jasper kaşlarını çatar ve sürücü koltuğuna bakar.

"Emin değilim," diyor Ari sonunda. Sesindeki sıcaklık kaybolmamış ama hafiflemiş. "Böyle bir şeyi hiç duymadım ama bağlanmamış bir Seçilmiş'le de hiç temasım olmadı."

"Seçilmiş, amacı üremek olan... ohhh lanet olsun," diyorum ve korkunun sıçraması sıcaklığın bir kısmını bastırıyor.

Ari'nin kahkahası mizahsız. "Bu beklenmedik bir şey."

Araba sarsılarak durdu ve binanın kapalı otoparkında olduğumuzu fark ettim. Ari arabadan çıktı.

Jasper doğrulurken ve elbisemi aşağı çekerken yüzü asılıyor. "Gerçekten istediğin bu değilse özür dilerim. -"

"Hayır. Ben istedim ve eğer etki altında kalmasaydım yine de isterdim." Çünkü kim arabanın arka koltuğunda muhteşem bir adamın kendisini yemesini istemez ki? Otoparkta kimseye görünmemek için göğüslerimi bir kenara koyuyorum. "Bunu başlatan öpücük olmalı."

Ari benim tarafımdaki kapıyı açıyor ve beni arabadan dışarı çekiyor. Hareketlerinde yeterince güç ve özen var, öyle ki vücudunun benimkine karşı hissiyle nefes alıyorum. Bunun kökeninin sihir olduğunun ortaya çıkması vücudumun verdiği tepkiyi azaltmıyor.

"Bir fikrim var," diyor Ari. "Hiç üreme yapmayacağız. Söz veriyorum. Sadece talebi biraz besleyeceğiz ve şimdilik azalıp azalmadığına bakacağız. Kulağa nasıl geliyor?"

Talebi besle. "Daha da kötüleştireceğini düşünmüyor musun?" "Daha da kötüleştireceğini sanmıyorum. Bence bu bir
bağlanma içgüdüsü. Arzuyu uyandırdınız, ancak bunu gerçekten bağ kurmadan da tatmin etmenin yolları var."

"Çok gizemli davranıyorsun," diye çıkışıyorum.

"Biliyorum." Ari özür dileyerek gülümsüyor. Avuçlarını yanaklarıma bastırıyor. "Ne istediğini anlaman için sana zaman vermek istiyorum Emilia, ama bu seni bize bağlayabilir. Bunun yerine Jasper'ın ve benim kokumu teninden uzaklaştırmayı deneyebilir ve bunun yardımcı olup olmayacağını görebilirsin."

"Sence duş almak gerçekten işe yarar mı?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "İşe yarayacağından oldukça eminim. İçgüdü
sizi bir duruma hapsetmek için değil, sadece hızlandırmak içindir. Bağ kurmak için samimiyetten fazlası gerekir. Bir tören ve her şey var. Bir Seçilmiş'in eşini seçebilmesi kültürümüzün büyük bir parçasıdır."

Yani bu, ikisiyle de tanıştığımda nasıl etkilendiğime benziyor... sadece on bire mi dönüştü? Bunda bir anlam var. Şimdi vücudumun hislerine odaklandığım için, uyarılmayı ezici değil, sadece tutarlı olarak kategorize edebilirim.

Yüzüklerinin serinliği tenimi gıdıklıyor ve biberli İçim ağır ve boş hissederken bile kokusu ağzımı sulandırıyor. Bu hissi içimden atmak istemiyorum. Bu iki adama da tutunmak ve asla bırakmamak istiyorum ve bunun için içgüdülerimi suçlamak istiyorum çünkü bu çılgınca bir kavram, ama yapabileceğimi sanmıyorum.

"Ne kadar bağlı?" Tüm detayları önceden öğrenmek istediğim için soruyorum. "Bağlı değil, ama insan terimleriyle eşitlemek gerekirse
resmi olarak 'çıkmak'. Buna hâlâ "birlikte olmak" mı diyorlar?" Bir kahkaha attım. "Benim için sorun değil."

Ari şaşkınlıkla göz kırpıyor, ben de daha açık konuşarak tekrarlıyorum. "Hızlı olduğunu biliyorum ama ikinize de bağlanmak istiyorum, mff-"

Beni bir öpücükle kesti.

Eğitim sırasında benimle alay ettiği gibi bir alay değil. Her şeyi kapsıyor ve Jasper'a verdiği kadar vahşi ve ateşli. Tadını ve dişlerinin kıstırmasını duyunca inliyorum.

"Dediğimi yapacak mısın?" diye soruyor ağzımın içine. Sesi gürültülü ve vücudumun zonklamasına neden olan bir güç taşıyor. "Hoşuna gidecek."

Bunu Ari'nin yönetmesine izin verecek miyim? Tabii ki vereceğim. Yaydığı enerji açıkça baskın ve
Günlerce benimle alay etti. Şimdiye kadar seks benim için daha çok al-ver şeklindeydi, kimse gerçekten sorumlu değildi.

bedenlerin bir araya gelme arzusunu kovalamaktan daha iyi. Ama Ari'nin egemenliği fikri beni kışkırtıyor.

"Evet," diye inliyorum. Arkasına yaslanıyor ve beni kollarının arasına alıp Jasper'ın çağırdığı asansöre doğru adım attığında çığlık atıyorum. Asansörün yansıtıcı duvarı Jasper'la bindiğim ilk günden çok farklı bir görüntü sergiliyor.

Jasper ikimize bakmamaya çalışıyor, topuklarının üzerinde sallanırken elleri ceplerinde. Kıskandığı için mi yoksa çok cazip geldiği için mi? Ari'nin büyük elleri Vücudumu ona yasladım, teni elbisemin siyah kumaşına sürtünüyordu.

"Talebi nasıl karşılamayı düşünüyorsunuz?" Meraklı ve aynı zamanda tedirgin bir şekilde soruyorum.

Asansörün sesi duyulur ve Ari kıkırdayarak çatı katına çıkar.

"Göreceksin. Benim odam," diyor.

Kollarında kaskatı kesiliyorum ve adımları yavaşlıyor. "Eğer bu çok hızlıysa kanepe de olur."

"Biraz hızlı," diyorum, sanki kalbim göğsümde gümbürdemiyormuş gibi. "Ama senin odan muhtemelen daha
rahat."

Ari bana neredeyse bakılamayacak kadar parlak bir gülümseme veriyor. Jasper hemen arkamızda, ağzı benden ıslak ve altın rengi gözleri hâlâ açlıktan yanıyor.

Ari'nin odası beni hem şaşırttı hem de şaşırtmadı. Koyu renkler ve benimki kadar çok desenle lüks bir oda ama yatak yerine yastıklarla dolu geniş bir alan var.

Ari sanki sorumu tahmin ediyormuş gibi, "Değişen formum için daha iyi," diyor.

Beni yastıkların üzerine yatırdı ve önümde diz çöktü. O kadar beklenmedik bir pozisyon ki ağzım kuruyor.

Nasıl göründüğünü biliyormuş gibi sırıtıyor, önümde diz çöküyor,
Topuklu ayakkabımı tutup nazikçe göğsüne koymadan önce. Hünerli parmaklarının tokayı çözmesini izledim ve Ayakkabıyı çıkardığında iç çeker. Başparmağı ayakkabının

Ayağımın kemeri ve Jasper'ın daha önce diliyle verdiği zevkin yankısı içimde dalgalanıyor.

Ari, "Talebi nasıl karşılayacağımızı sordunuz," diyor ve süreci diğer ayakkabıyla tekrarlıyor.

"Yaptım," diye fısıldadım.

"Biraz koku değiş tokuşu yapacağız." "Kulağa o kadar da kötü gelmiyor."

Ari'nin gülümsemesinde baştan çıkarıcı bir yan var. "Acele etmeyeceğiz ve senin için ne kadar uygunsa o kadar ileri gideceğiz. Bizi teker teker mi deneyimlemeyi tercih edersin... yoksa birlikte mi?"

Yutkunuyorum, sinirlerim boğazımı sıkıyor, ama bu kadar yolu utanmak için gelmedim. Daha önce söylediklerimde ciddiydim, ikisine de bağlanmak istiyorum.

"Birlikte," diye nefes alıyorum. "Ben sadece hiç..."

"Ben de," diyor Jasper ve ben bakakalıyorum. Kulübe giderken giydiği gömleği çıkarmıştı ve dudaklarım belirgin göğsünün görüntüsü. Bazı yara izleri var ama bunlar güzelliğini azaltmıyor.

Ari, "Ve ben de saklamak istediğim insanlarla hiç böyle bir şey yapmadım," diyor ve Jasper'ın yüzüne yansıtmadığı kıskançlıkla gerilen kaslarını izliyorum.

Gülümsemem sinirlerimi kırıyor. "En azından birimizin biraz tecrübesi var. Kötü tasarlanmış bir simit yüzünden kendimizi acil serviste bulmamızı istemem."

Bu ifade iki adam arasındaki gerginliğe yardımcı olmuş gibi görünüyor. Jasper homurdanıyor ve Ari inanamayarak başını sallıyor, ardından bakışları açlıkla parlıyor.

Ari, "Senin için ne kadar uygunsa o kadar ileri gider ve o kadarını yaparız," diyor. "Güzel amcığınla sıramı alacağım ve Jasper da ağzını alacak."

Jasper pantolonunu indiriyor ve bu hareket Ari ile benim dikkatimizi zaten sert ve büyük olan sikinin sallanmasıyla dağıtıyor.

"Elbisesini çıkarmasını istiyorum," diyor Jasper. Sesi içindeki ihtiyacı gizlemiyor.

Elbiseyi çıkardım ve ellerim bana yardım etti. Sırada sütyen var. İkisi de tatmin edici bir şekilde donuyor.

göğüsler mekanizmadan kurtuldu.

Ari beni ağzının içine çekmeden önce anlayamadığım bir şey söylüyor.

"Jasper'ın seni ilk tatmasını şimdiden kıskandım." Sıcak nefesi ıslaklığımı gıdıklıyor.

"Eminim senin için başka bir ilk düşünebiliriz," diyorum nefes nefese.

Jasper yanıma oturuyor ve yüzümü kendi öpücüğüne doğru yönlendiriyor. Yavaş ve durgun bir öpücük ve neredeyse Ari'nin ağzının amımın üzerinde olduğunu unutturuyor.

Ari iç bacağımı öptüğünde Jasper'ın ağzına doğru inliyorum, gülerek. "Ağzını alırdı derken bunu kastetmemiştim, kıvılcımım."

Jasper öpüşmemizi kesip ona ters ters bakıyor.

"Boğazını sikmesini istemiyor musun?" Ari bana soruyor.

Allığım hızla atan kalbimle aynı anda çarpıyor. Dudaklarımı yalıyorum.

"Gerek yok," diyor Jasper, aynı şeyi benim için yapmış olmasına rağmen. Beynim Jasper'la yaşadığım tüm etkileşimleri gözden geçiriyor ve bana karşı soğuk davrandığı zamanlarda bile hiçbir zaman bir alıcı olmadığını fark ediyor. Belli ki Ari'yi çok önemsiyor ama hiçbir zaman göz önünde bir ilişki yaşamasına izin vermemiş.

onunla birlikte.

Jasper'ın sahip olmasına izin verdiği bir şey var mı?

"İstiyorum. Lütfen?" Soruyorum, ses tonuma samimiyet karışıyor.

Jasper'a almayacağı bir şey vermek istiyorum.

Jasper homurdanıyor ve içindeki savaş ne olursa olsun, onu ağzıma almamı izlemek isteyen taraf kazanıyor.

Jasper başımı yükseltmek için sırtımın altına yastıklar yerleştiriyor ve diz çöküyor. Sinirlerimin beni durdurmasına izin vermeden önce sikini kavrıyor ve ısınmış başını yalıyorum. İniltisi kemiklerimi sızlatabilir.

"Sikeyim. Sana yedirmeme izin ver," diyor.

Beni horozunun derinliklerine doğru beslerken, tahrik edici bir gelgit dalgası. Boğazımın arkasına çarpıyor ve boğuluyorum.

Jasper küfrediyor ve geri çekiliyor. "Özür dilerim."

"Yine," diyorum, tüm bedenimin gerilmesinden zevk alarak.

Ari kalçalarımı kavrıyor ve sivri uçları beni ürkütüyor ama amımın üzerindeki ağzının sıcaklığıyla dikkatim dağılıyor. Beni yalıyor ve hassas etime karşı inlemesi beni

Jasper için çenemi genişletirken titriyorum. Jasper alırken Ari'nin verdiği zevk beni uçurumdan atmakla tehdit ediyor ama henüz düşmeme izin vermiyorlar. Ari yalamalarını hafifletiyor ve Jasper beni tekrar boğulmaya zorluyor ve gözlerim başımın içinde geri dönüyor.

Jasper'ın bana verdiği bir sonraki nefes nefese molaya kadar keskin uçlar hakkında bir cevap alamıyorum, Ari'nin elleri

kırmızı pullarla kaplı. Tırnakları pençeye dönüşmüş. Bu adamların insan olmadığını neredeyse unutuyordum.

Jasper homurdanıyor. "Onları seviyor musun? Ari heyecanlandığında, basilisk formunu kısıtlı tutmak zor oluyor. Yılan akrabalar genellikle gerçek formlarında sevişirler."

Ari, Jasper'ın açıklaması üzerine sanki yanıtımı bekliyormuş gibi bacaklarımın arasından başını kaldırıp bana bakıyor.

Dilimi Jasper'ın boyunda gezdiriyorum ve o da titriyor. "Onları seviyorum."

Ari'nin dili içimdeyken onlara güzel demenin uygun olacağını sanmıyorum ama öyleler. Işık onlara vuruyor ve parçaları mücevherli yüzler gibi yansıyor. Daha önce gördüğüm hiçbir teraziye benzemiyorlar ve bu beni meraklandırıyor.

bu adamların basilisk formları gibi.

Jasper itişleriyle açgözlü olmaya başlar ve

Her inilti ve hareketin kaynağının ben olmam özgürleştirici. Benimki yükselirken onun aldığı zevkin izini kaybetmeye başlıyorum. Ari iç uyluğumu ısırıyor ve

klitorisimi emmeden önce beni kızdırıyor.

Bu ve hafif tıkacın birleşimi beni doruğa ulaştırıyor. Jasper'ın sikinin etrafında haykırıyorum ve o da

inlemeden önce küfrediyor. Zonkluyor ve ağzımı tuzlu salınımıyla dolduruyor.

Ari'nin pençeli eli boğazımı sarıyor. "Yutma."

Emir içimde bağırılmış gibi yankılanıyor bir fısıltıdan ziyade bir emirdi ve ben onu takip etmekte çaresizdim. Jasper ağzımdan kayıyor ve yanaklarım şişiyor. Acı tadından salyalarım akıyor ama yutmuyorum.

Ari beni öpüyor, sonra Jasper'ın serbest kalışını içine alıyor. dilini ağzına götürüyor ve yutuyor. O an gerçeküstü, hâlâ orgazmın doruklarındayken Jasper'ın özünü paylaşmak. Ve tam bir karmaşa, ama her ustaca öpücük beni az önce bana verdiği doruktan aşağı indiriyor.

Bir solukta geri çekiliyorum ve Jasper'ın yüz ifadesini yakalıyorum. Kenarlarında bir parça huşu ile sersemlemişti. Birbirimizin ağzından onun döllerini yutarken nasıl görünüyor olmalıydık. Utanç duygularım hareketlerimi yakalıyor, ama onları silkeleyip atıyorum. Tüm bunlar kötü ama doğru hissettiriyor.

Uyarılma hissi beni tamamen terk etmedi ama arabadaki gibi tekrar şişmiyor, yani Ari ne yaptığını biliyor. Koku değiş tokuşu, kıçımın kenarı.

"Ben biraz su getireyim," diyor Jasper ve sesi çatlıyor.

Gülüyorum, vücudum çoklu orgazmdan dolayı rahatlamıştı. "Sence bizim yüzümüzden mi su alıyor, yoksa bizi öperken kendi tadına bakmak istemediği için mi?"

Ari yanımda kıkırdıyor ve beni kucağına çekiyor.

Bozulmamış kıyafetlerine kaşlarımı çatıyorum ve Ari'nin tişörtünü çekiştirmeye başlıyorum. "Neden hâlâ kıyafet giyiyorsun?"

Ellerimi tutuyor. "Henüz değil, tatlı Emilia. Biraz nefes alalım. İlk gece seni yormak istemiyorum."

Kulağa yalan gibi geliyor. Nasıl söyleyebilirim bilmiyorum ama arabada gizemli davrandığı zamanki gibi. İçinde bir gerçek var, ama tüm gerçek değil.

"Ne saklıyorsun?" Ben soruyorum.

"Neredeyse hiçbir şey saklamıyorum..." diye devam ediyor ve iç çekiyor.

"Ama ben insan değilim ve sana daha fazlasını vermek istemiyorum.

Bu geceyi idare edebilirsin."

"Seninle başa çıkabilirim," diyorum ama bu sözde sahte bir kabadayılık var. Kalçalarıma bulaşan ıslaklık onunla başa çıkabileceğimi kanıtlıyor, ama bu onun neyi sakladığına bağlı.

Yer değiştirmiş ellerine bakıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "İnsan olmadığının gayet farkındayım."

Jasper su şişeleriyle döndü ve ben de kabul ettim. Minnetle, hâlâ Ari'nin suçlu bir şekilde giydirilmiş kucağında.

Jasper parmaklarını büyüleyici saçlarımın üzerinde gezdiriyor, oradaki yılanlara temas ettiğinde biraz zıplıyor.

Ari su şişesini kapatıyor. "Büyü kolyesini çıkaracak mısın?"

Donup kaldım.

"Kıyafetlerinizi çıkarır mısınız?" Zaman kazanmak için söyledim. "İkinizi de çıplak görmek istiyorum," diye araya giriyor Jasper, Kaygısız bir ses.

"Yılanlar seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordum.

"Terazilerim seni rahatsız ediyor mu?" Ari kaşlarını kaldırıyor. "Hayır," diyorum.

"Yılanlarını seviyorum," diyor Ari ve ben onun yılanları sevmekten çok daha fazlasını yaptığını hissediyorum.

Jasper, "Her iki şekilde de konuşmak için onları çok fazla görmedim," diye itiraf ediyor, dürüst olmayan biri değil.

"Tamam," diyorum ve kolyeyi çözmeye başlıyorum. "Yani, bu iş daha da ileri gitmeden önce beni tamamen görmelisin."

Jasper homurdanarak bir elini çıplak sırtımda gezdiriyor. "Gördüğüm şey hoşuma gitti."

Kolye düşüyor ve sessizlik oluyor. Yüz ifadelerini izlemeye dayanamıyorum.

"Çok güzeller," diyor Jasper kulağımın dibinde ve ben sıçrıyorum. "Her parçan çok güzel."

Sözlerinin uyandırdığı duygular karşısında yutkunuyorum. Bunu birçok kişi söyledi ve acaba bir daha

onlara inanmak. Ari'ye bakıyorum ve yüzünde duygu karmaşası var. Neşe ve gerginliğin yanı sıra açlık da var.

Açlığın farkına vararak sarsılıyorum. Pantolonunun içinden ereksiyonunu hissetmiyorum ama ilgilenilmeyen tek kişi o.

Onunla ilgilenmek istiyorum. "Ben sana benimkini gösterdim. Senin de bana kendininkini gösterme zamanın geldi."

Beline sarılıyorum ve ellerim gömleğine gidiyor; gömleği üzerinden çekmemi engelliyor.

Jasper yastıkların üzerine uzanmış, uykulu bir şekilde etkileşimimizi izliyor. Ari'nin vücudu onun için bir keşif değil.

"Güven bana," diyorum Ari'ye. "Sana güveniyorum."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, onların gerçekliğini anlıyorum. Ari, bir insan olarak kabul edilemeyecek kadar kötü biri.

Güvenilir bir insan ama onda çok istikrarlı bir şey var. Beni önemsediği için kalbimde bir rahatlık var.

Sözlerim karşısında yutkunuyor ve gömleğini çıkarıyor.

Onun

Göğsü yeterince insani görünüyor, kasları iyi şekillenmiş ve büyük kısmı omuzlarında, üzerindeki kırmızı pullar Elleri dirseklerine kadar uzanıyor, her santimi odadaki ışığın onlara vuruşuyla gözümü kamaştırıyor.

Ellerimi göğsünden aşağı kaydırıyorum ve en büyük farka ulaşıyorum: karın kasları da ölçeklenmiş. Ellerim, bel kemerine ulaşana kadar pürüzsüz, mücevher tonundaki pullarının üzerinden aşağı iniyor.

"Beni keşfetmek ister misin, kıvılcımım?"

"Evet," diyorum nefes nefese.

Arkasına yaslanır, dudakları kıvrılır.

Pantolonunu aşağı çekiyorum, pürüzsüz pulları ortaya çıkıyor... ama başka bir şey yok. Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. Jasper hareket ediyor ve dudakları bana doğru seğirmeden önce Ari'nin boynunu öpüyor.

"Sana zor anlar yaşatıyor. Daha önce bu şekilde kaldığını hiç görmemiştim, bu yüzden onu birlikte keşfedeceğiz."

Jasper'ın

eli Ari'nin göğsünden aşağı iniyor ve leğen kemiğindeki pullara ulaşıp aşağı bastırıyor.

Ari'nin sırıtışı bir iniltiyle kaybolur.

Jasper, "Onun aleti, türümüzün çoğu gibi, dışarı çıkıyor," diyor.

"Çıkıntılar mı?" Jasper'ın Ari'yi nasıl tahrik ettiğini meraktan nefesim kesilerek soruyorum.

"O serbest bırakana kadar siki içeride." Jasper parmaklarını Ari'nin karnının alt kısmına bastırıyor. "Anladığım kadarıyla, inanılmaz bir kontrolü var."

"Benim için çığlık atmanı sağlayacak kadar kontrolüm var," diye homurdanıyor Ari.

Sırıtıyorum ve pantolonu çekiştirmeye devam ederek pulların kesintisiz bir şekilde kalçalarından aşağı indiğini görüyorum. Jasper parmaklarını daireler çizerek bastırıyor ve bana pullardaki bir çatallanmayı gösteriyor. Ari'nin göbeğinin altından başlayan ve Jasper'ın her alayıyla daha da belirginleşen uzun bir yarık.

Jasper'ın eli Ari'nin üzerinde daha kolay kaymaya başlar, açıklığından fışkıran yağla ıslanmıştır.

Onu görünce inliyorum. Ari'nin kokusu havayı öyle bir misk kokusuyla dolduruyor ki kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

"Basiliskler istersek tam insan şekline girebilir ama ben bunu tercih ederim. Daha az sallanıyorlar," diyor Ari, kelimeler sıradan ama tonu gergin. "Uyarılmanızın kokusuna bakılırsa, bundan iğrenmediğinizi söyleyebilirim."

"Ama sallanmayı umursamıyorsun, değil mi?" Jasper'a soruyorum, vücudumun verdiği tepkinin gerçekliğinden kaçınmak için onunla alay ediyorum.

Jasper'ın gülümsemesi duraksar. "Ah, hayır. Ben tam tersiyim. Benim için çok daha fazla enerji ve konsantrasyon gerektiriyor.
ve o formu korumak. Bu benim asla yapabileceğim bir şey değil."

Yüzü kızarıyor ve parmaklarım Jasper'ın Ari'yle alay ettiği eliyle iç içe geçiyor. Jasper'ın elinin altında Ari'nin çıkmamış sikinin zonklamasını ve kaymasını hissediyorum ama dikkatimin dağılmasına izin vermiyorum.

"İnsan görünümlü bir horozda yanlış bir şey yok," diyorum. "Çok güzel görünen bir alet."

Jasper uzaklara bakar, ama Ari onu tutmak için saçlarını tutar.

bakışlarından kaçmaktan. "Bunu kaç kez ve kaç ömür boyu söylersem söyleyeyim, sen benim için
istiyorum, Jasper. Şimdi Emilia'ya beni nasıl memnun edeceğini göster."

Sözlerinin tonuyla bedenim titriyor ve Jasper'ın bedeni omuzlarını kamburlaştıran utancı kaybediyor. Jasper diğer basilisk'in buyurgan ses tonuyla başını sallarken daha iyi görebilmek için Ari'nin bacaklarının arasına kayıyorum Yüzünü alay ettiği açıklığa indirmeden önce dilini yalıyor.

Jasper'ın çıplak dil hareketinin fazla bir etkisi olmayacağını düşünerek hayranlıkla izliyorum ama Ari tıslıyor ve onu yerinde tutmak için Jasper'ın saçlarını kavrıyor.

Ari Jasper'ın ağzına boşalırken nefesim kesiliyor. Ari'nin sikini pek göremiyorum, sadece sivri bir kafa ve pembe bir et.
Jasper'ın boğazına sokulmadan önce.

Ari'nin karın kasları geriliyor ve Jasper inliyor. Jasper'ın tam olarak ne demek istediğini anladığımda gözlerimi açıyorum.
inanılmaz bir kontrol. Ari'nin kalçaları sikini Jasper'ın dudakları arasına sokmak için çalışmak yerine, üyesi Jasper'ın ağzına girip çıkıyor.

Lanet olsun, hiç bu kadar ateşli bir şey görmemiştim. I İstemeden bacaklarımı birbirine doğru kaydırdım, iç uyluklarım kendi uyarılmamdan ve önümdeki adamların çok cömert iki ağzından ıslandı. Benimki çoktan olmuştu.
ve sonra biraz ama bunu izlemek beni açgözlü yapıyor.

Ari'nin gözleri benimkilerle buluşuyor ve gülümsemesi sadece bir rahibeyi değil, tüm rahibe manastırını baştan çıkarabilir. Ben sadece bir kadınım.
Kitap sevgisi ve agnostik eğilimlerle, Tanrıça olsun ya da olmasın. Nasıl karşı koyabilirim?

Parmaklarımı kalçalarına gömüyorum ve Jasper'ın çok yetenekli gösterisini bölmemeye çalışıyorum. Yönetmenin derin gırtlak yapabildiğini kim bilebilirdi?

Ama vücudum yeniden harekete geçiyor ve daha önceki azgın içgüdümü suçlayamıyorum bile.

Çok ıslağım ve Ari çok güzel kokuyor. Ari'nin sikinin vücudundan çıkıp Jasper'ın ağzına girmesini izlerken tenim yanmak istiyor.

"Lütfen," diyorum, ne istediğimi bile bilmeden. Ama Ari biliyor. "Lütfen, ne, közüm mü?"

Sorusuna cevap vermek yerine "Kendimi çok boş hissediyorum," diyorum.

Ari kaşlarını kaldırıyor ve bu sessiz talep karşısında boğazım ve yanaklarım ısınıyor.

"Seni içimde hissetmek istiyorum," diyorum.

Ari'nin boğazındaki kaslar rahatlıyor ve inliyor. Jasper hain bir sırıtışla ağzını şişmiş kalınlıktan kaydırıyor.

Jasper, "Kontrolünü kaybediyor gibi görünüyorsun, ihtiyar," diyor.

Ari ters ters bakar. "Böyle kalmak çok zor. Bu kadar ileri gidebileceğimizi düşünmemiştim."

Jasper'ın kahkahası sessizdir. "O zaman yer değiştir."

Ari bana bakıyor ve yüzünde alışılmadık bir rahatsızlık ifadesi beliriyor. "Henüz değil."

Gerçek formu hakkında utanıyor mu? "Gerçek formunun bundan farkı ne?"

"Daha çok yılan gibi. Koşmadan önce sürünelim, tatlım."

"Ya da sürünerek," diye ekliyor Jasper. Onda daha önce hiç görmediğim bir rahatlık var. Yatağımda uyandığı zamanki haline benziyor.

Jasper Ari'den uzaklaşıyor, dışarı çıkmış horoz Ari'nin vücudunun yarısına kadar kayıyor ve ben de öne doğru sürünerek
bıraktığı açılış. Ari'nin kalçalarına sarıldım ve onun gerçek halini görme isteğimi tamamen unuttum.

"Seni istiyorum," diyorum. "Bu konuşan içgüdü değil. Bu farklı hissettiriyor."

Önceki azgınlık bir ihtiyaç yaygarasıydı. Bu beni içine çeken sabit bir arzu nabzı.

Bir an için Ari'nin yüzü sanki beni gönderecekmiş gibi düşünceli duruyor ama pençeli elleri kalkıp kalçalarımı kavrıyor. Avuçlarının oradaki törpüsü kalçalarımın sallanmasına neden oluyor ve ıslaklığım onun ıslaklığına karşı kayıyor.

İkimiz de inliyoruz ama Ari'nin tutuşu beni daha da geriyor.

"Üst çekmecede bir tılsım var. Jasper, getir onu," diye emretti.

"Muska mı?" Ona sürtünmeye devam etmek isteyerek soruyorum ama beni tutuşu buna izin vermiyor.

"Doğum kontrol hapı," diye homurdanıyor Ari, çıkık sikinin başına sürtünmeyi başardığımda. "Bir Seçilmiş olarak bizimle uyumlusun ve prezervatifler gerçekten benim aletim düşünülerek yapılmış."

Donup kalıyorum. "Sanırım değil. Bu büyü ne kadar sağlam? Yakın zamanda yumurtlamak istemiyorum."

Bu Ari'yi hazırlıksız yakaladı. Jasper önce toparlanır, mücevheri geri alırken omuzları kahkahalarla titrer.

Sonunda Ari gülümser ve başını sallar. "Büyü sağlam. Yumurta yok, söz veriyorum."

Soğuk metal boynumun üzerinden geçiyor ve Jasper kolyeyi tutarken oradaki narin teni öpüyor. Orada kalıyor, Ari'nin ellerinin üzerinde belimi kavrıyor. Nefesim kesiliyor, bedenim beni paylaşmak istediğini söyleyen iki adamın arasında.

Ari'nin tutuşu gevşiyor ve Jasper vücudumu onunkiyle birlikte hareket ettirerek beni uzun zamandır birlikte olduğu sevgilisinin üzerinde gezdiriyor.

"Ez onu, Emilia, kontrol etmesini zorlaştır.
ve sana sikini verecek." Jasper'ın sözlerinin melodisi tıpkı beni panik ataktan geri getirdiği andaki gibi. Hipnotize edici, sıcak ve güvenli.

Ari'nin sikinin ucu artık zar zor görünüyor ve ben de Jasper'ın dediğini yaparak kendimi onun üzerinde sürtüyorum. Sıcaktan nefesim kesildi
Ari'nin gözleri kısılıyor, yüzünde zevk ve konsantrasyon karışımı bir ifade beliriyor.

Ari'nin sikinin alaycılığına karşı dişlerimi sıkıyorum ve Jasper'ın avuç içleri vücudumda gezinerek meme uçlarımı koparıyor.

"Çok güzel," diyor Jasper, dili kulağımın lobunu yakalıyor ve Ari tıslayana kadar gıcırdatma hızımı artırıyorum.

"Siktir, Emilia, ıslak amını hissetmeye bayılıyorum. Doldurmak ister misin?" Ari sorar.

Utanç verici bir hızla başımı sallıyorum ve Ari gülüyor. "Benim tarafımdan doldurulmayı kaldırabileceğini düşünüyor musun?"

"Yapabilirim," diyorum, vücudumdaki boş sancı beni muhtaç hale getiriyor. Açıklığımı onun sikinin başına sürtüyorum,
kelimeler olmadan.

Ari homurdanıyor. "Sanırım onu almak için biraz yardıma ihtiyacın olacak." Jasper'a bakıyor ve sanki bir emir vermiş gibi Jasper bir kolunu belime doluyor, boynumu öperken beni yerinde tutuyor.

Birden sanki dev, sıcak bir dil içime giriyor. "Siktir," diye

soluk soluğa bağırıyorum ama bu saldırıyı durdurmuyor. Jasper'ın tutuşu sıkıdır ve Ari'nin sikinin etinin beslenmesi yavaşladığında, kolay alanın tükenmesine yardımcı olur ve Beni geriyor. Bu hızlı bir itiş değil. Ari'nin çenesi yavaşça vücuduma daha fazla girerken gıcırdıyor.

İnliyorum, aşağıya baktığımda ve henüz onun tabanını almadığımı fark ettiğimde panik alevleniyor. "Bu çok fazla," diyorum.

Aleti biraz geri çekiliyor. "Durmak istiyor

musun?" Nefes nefese kalıyorum ve Jasper

boynuma öpücükler konduruyor.

Ari ellerini kalçalarımdan yukarı kaydırıyor.

"Durabiliriz." Başımı sallıyorum. "İstemiyorum."

Sözlerim üzerine Ari'nin göz kapakları düştü. Yüzü sert ve keskin. "Gerinerek nefes al. Alışman için sana biraz zaman vereceğim. Tanrıça adına, çok sıkısın."

Sızlanıyorum ve kalçalarımı sallıyorum. "Çok sıkı."

Elleri vücudumda gezinirken Jasper kulağımın dibinde susuyor. "Sende bu var." Eli klitorisimin üzerinde küçük daireler çizmeye başlıyor ve ben inliyorum. "Sadece biraz daha."

Ari'nin siki benden kayıyor, yavaşça tekrar ilerlemeden önce gevşiyor. Beni tekrar gerdiğinde haykırıyorum.

"Bak, şimdi daha fazla alıyorsun. Her şey sabırla ilgili." Sesi gergin ve derindi.

Göz kırpıyorum ve aşağı bakıyorum. Ari'nin etrafında müstehcen bir şekilde gerildim, ama o haklı, şimdi içimde

daha derin. Alet esniyor ve içimde hareket edip vücudumun derinliklerindeki parçaların üzerinden geçerken şaşkınlıkla sarsılıyorum.

Göğüslerimin derisi heyecanla kızarırken bile "Sığdıramıyorum," diyorum.

"Emilia, bana bak." Ari'nin gözleri çağlayan sıcaklığına rağmen ciddi. "Bunu bir şeyi belirtmek için mi söylüyorsun? Yoksa bunu seni almaya zorlamamızı istediğin için mi söylüyorsun?"

Yutkunuyorum ve cevabı hemen biliyorum. "Beni ikiye bölmeyeceksin değil mi?"

"Uyacak, tatlı kıvılcım. Hayatım üzerine yemin ederim. Sen bizim için yaratılmışsın."

Başımı salladım. "O zaman bunu söylüyorum çünkü beni almaya zorlamanı istiyorum." Vücudumun geri kalanıyla birlikte yanaklarım da yanıyor.

Jasper inliyor ve bir göğsümü sıkıyor, siki kıçımın yanaklarına ve sırtımın alt kısmına doğru kayıyor, tekrar sertleşiyor ve tenimi yapışkan prekumla boyuyor.

Ari bana dişlerini göstererek sırıtıyor. "Güzel."

Aleti artık küçük hareketlerle içime girip çıkıyor. İçime girdikçe inliyorum ve aynı anda hem kıvranmak hem de bastırmak istiyorum. Sikinin bir kayışı içimde daha da derinleşiyor ve eklenen kalınlık karşısında homurdanıyorum. Jasper arka tarafıma sürtünerek kulağıma tatlı sözler fısıldıyor.

"Ona çok güzel biniyorsun. O haklı. Sen bizim için yaratılmış olmalısın. Seçilmişimiz. Güzel Emilia'mız."

Jasper meme ucumu çimdiklerken aynı anda ben de Ari'nin sikini tamamen alıyorum. "Oh lanet olsun!"

Kuku dudaklarım onun açıklığının sıcak pullarıyla buluşuyor ve bu, Jasper'ın klitorisime masaj yapmasıyla birlikte vücudumu geriyor, doruğa hazır hale getiriyor.

Ari inliyor. "Bak, her şeyimi alıyorsun."

Nefes nefese kaldım. "Boşalacağım."

"O zaman gel, dar amcığınla sikimi boğ."

Ari beni sikmeye başladı. Vücutların çarpışması değil, içimin yeniden düzenlenmesi. İçimdeki her noktaya vurarak içeri ve dışarı itme şekliyle haykırıyorum

mümkün. O kadar ıslak ve pürüzsüz ki, beni gittikçe daha yükseğe iten gerginlik, her his büyük, tüm vücudumda gümbürdeyen bir bas davul gibi. Her şey sanki tellerle kendi senfonimi çalacakmışım gibi geriliyor.

Ari inliyor. "Seni o kadar çok dolduracağım ki günlerce tohumumu sızdıracaksın."

Jasper parmaklarını amımın dudakları boyunca gezdirirken aynı anda klitorisimi çimdikleyene kadar sikini içime her sokuşunda nefes nefese bir çığlık atıyorum.

Çığlık atıyorum.

Zevk, yüksekliği belirsiz bir şelaledir. Dibe vurma konusunda hiçbir uyarı olmadan serbest düşüş yaşıyorum. Jasper'ın parmaklarının kaymasıyla sanki uçuyorum. Bir iniltiyle omzumu ısırıyor, serbest kalışının sıçraması belimi kaplıyor.

Ari hırlıyor, parmakları kalçalarıma saplanıyor ve sıcak bir tohum fışkırması içime doluyor, vücudumu kaldırabileceğim noktadan öteye şişiriyor. Onun salgısı içimden sızıyor, bedenimden dışarı akıyor.
kedi dudakları ve onun horoz aşağı.

Nefes nefese Jasper'ın göğsüne yaslanıyorum, beynim uzay boşluğuna yaptığı yolculuktan geri dönmekte gecikiyor.

Kalp atışlarım gümbür gümbür atıyor ama sonunda yavaşlamaya başlıyor. "Lanet olsun," diye nefes nefese kaldım.

33

ARI

Kahvaltıyı hazırlarken HUM'ladım. Biraz önce yemeğe başlamak için sıvışmıştım, uyuyan Jasper ve Emilia'yı bırakıp Yatağım olarak kullandığım dolguda birbirimize sarılmıştık. Adımlarımda bir güç ve kalbimde acı veren bir umut var.

Dün gece böyle bir şey olacağını tahmin etmemiştim. Sadece dışarı çıkacağımızı, Jasper ve Emilia'ya gevşeme fırsatı vereceğimizi düşünmüştüm ama görünen o ki en iyi gevşeme
geri döndüğümüzde oldu.

Dün gece olduğu gibi başka bir yataktan çalmak zorunda kalmamak için odama battaniye stoklamaya başlamam gerekecek.
Emilia akıllara durgunluk veren seksin etkisinden kurtulduktan sonra
paylaştığımızda, gerginleşmeye başladı. Bedenlerimizin doygunluğu içinde kendini garip hissetmesi mantıklı.

Jasper beni şaşırtmıştı. Sikiştikten hemen sonra yatağımdan çıktığı onca zamana rağmen dün gece çıkmamıştı. Bunun yerine, Emilia'yı kaşıklamak için dolguya çekmiş, sinirlerinin ona yaptıracağı her türlü eylemi bozmuştu.
onu alıp yerleştirmek.

Onun hareketleri bir şey ifade ediyor. Planladığım şeyi istediği anlamına geliyor.

Ve ilişkimizde ilk kez, Jasper'a sarılarak uykuya dalma hediyesini aldım. Okşadığım

Emilia'nın nefesi uykuyla uzayıncaya kadar yumuşak teni mümkün olduğunu düşündüğümden daha fazlaydı.

Planım işe yarıyor.

"Sana güveniyorum." Emilia'nın sözlerini hatırlayınca bir an duraksıyorum. Suçluluk duygusu hemen bastırıyor ama bastırıyorum. Bana güvenmesi iyi bir şey, harika bir şey. Bu kadar çabuk olabileceğini düşündüğümden çok daha fazlası.

Bana güveniyor... ve ben ondan bir şeyler saklıyorum. Jasper'dan da.

Dudaklarımı büzüyorum ve yemek hazırlamaya devam ediyorum. Onlara söylemeliyim... ama söylersem kalırlar mı?

Bu olasılığın yarattığı korku dalgası çok fazla ve benden uzaklaşmadan önce onu kilitliyorum. Sadece sakinlik kalana kadar göğsümdeki gerginlikten nefes alıyorum.

Onlara söyleyemem. Henüz söyleyemem.

İlişkimiz daha yeni başladı. Emilia'nın her şey yeniden kabarmadan önce bir an sakinleşmesi gerekiyor. Üzülmeden önce üçlümüze dahil olduğunu hissetmeli.

Ama zaman tükeniyor. Dietrich, Emilia'nın ne olduğunu ve bağlarının koptuğunu fark ettiği anda zaman başladı.

Acele etme dürtüsüne karşı yutkunuyorum. Kum ellerimin arasından kayıp gidiyor ama yüzyıllar sonra ilk kez ailemle birlikte bir evim var ve bunun aceleye getirilmesine izin vermeyeceğim.

Ve bu Emilia'nın ölümüyle ilgili gerçeği saklamak anlamına geliyorsa

En çok değer verdiğim iki kişiden gelen bir şartla, öyle olsun.

34

JASPER

Bir hışırtı gözlerimi açtırıyor. Sıcak ve uyku uzuvlarımı ağırlaştırıyor ve halsizleştiriyor, ama yeterince uyanığım. Emilia'nın kollarımdan kaymaya çalıştığını fark ettim. Beni uyandırmamak için yavaş yavaş benden uzaklaşıyor.

"Günaydın," diyorum, dudaklarımı geren gülümseme her zamankinden daha kolay geliyor, sanki onun vücut ısısı ya da Birine sarılmanın rahatlığı, kişiliğimdeki tüm nişastayı aldı. Uzun sürmez ama bu rahatlığın tadını çıkaracağım. oradayken.

Başını kaldırdı, gözleri irileşmişti. "Uh... günaydın."

Gülümsemem kayboluyor ve bana attığı geyik bakışları yüzünden kalbim göğsümde sıkışmaya başlıyor.

"Sen iyi misin?" Hafızamda yutkunarak soruyorum ve "Dün gece çok mu fazlaydı?" diye sormadan önce düşündü.

Emilia utanmış gibi başka tarafa bakıyor.

"Tabii ki hayır." Sesi bir oktav yükseliyor ve acı düşen kalbime saplanıyor.

Yasaklar ve duvarlar dün gece yıkılmıştı.
Gün ışığında, Emilia bakışlarımdan kaçmaya devam ediyor. Şimdi daha çok acıyor.

Dün gece gözlerimden kaçmasına neden olan şeyin korku olmadığını söylemişti ama gün ışığında bunun doğru olduğundan emin değilim.

Her şeyden pişmanlık mı duyuyor? İçgüdüyü tetikleyen öpücüğümüzden mi? Onu tatmamdan mı? Ari tarafından alınmak için vücudunu tutuşum mu? Kendimi daha çarpıcı anılardan uzaklaştırıyorum ve ağzımı açıyorum. Ne söylemek için, bilmiyorum.

"Duşa ihtiyacım var," diye ciyaklar ve çıplak bir halde odadan fırlar.

Göğsümdeki atışı kırık ve yalnız bırakarak.

Neden bu sefer farklı olacağını düşünmüştüm? Buna sahip olabileceğimi?

Ben olmasaydım Emilia ve Ari için daha kolay olurdu. bu üçlü girişimde yer aldı. Onurlu bir şey yapıp çekip gitmem gerekmez mi?

Ama şimdiden boğazımdaki tıkanıklık bana çok geç olduğunu söylüyor. Bu ikisi çok derinde. Kendimi bu denklemden çıkarmanın tek yolu, kalbimi ve ruhumu onlarla birlikte bırakmak olacaktır.

EMILIA

NEFES AL.

Kitap tamir bıçağını kitabın kapağını metin bloğuna bağlayan bant üzerinde gezdiriyorum.

Nefes ver.

Beynim penisle ilgili düşüncelerle dolu olmasaydı, parmaklarımın altındaki malzemenin hissi meditatif olurdu.

Vay anasını, üçlü yaptım. Üçlü yaptım ve harikaydı. O kadar muhteşemdi ki, her düşündüğümde yüzüm kızarıyor.

Seks hayatımın oldukça iyi olduğunu düşünmek isterdim ama dün gece Ari ve Jasper'la birlikte olmak bir keşif gibiydi. Bunu beklemiyordum.

Kahvaltı sessiz bir olaydı, aklım yepyeni bir sürü endişeyle meşguldüm. Yediğim kadar Kabalık etmeden olabildiğince hızlı bir şekilde çalışma odama yöneldim. Bu, üzerinde düşünmem gereken bir konu. Meditasyon falan.

Onların sikleri yüzünden sonsuz bağlılığıma yemin etmemem gerekiyor... ama Tanrı aşkına onların sikleri beni ele geçirdi tüm engellerimin üstesinden Yeşil Yumurta ve Jambon tarzı.

Bir arabanın arkasında üçlü yapar mıydım, yapabilir miydim? Neden olmasın, evet. Bir arabada üçlü yapabilirim.

ya da sabah nefesiyle. Bu noktadan sonra her şey kafiyeli olmaktan çıkar.

Tüm çekincelerimin bu kadar kolay düşmesi, bu işe daha çok yatırım yapan kişinin ben olup olmadığımı merak etmek ürkütücü.

Şimdi çalışıyorum.

Sadece sik yüzünden değil... sikler. Tamam, sadece sikler yüzünden değil.

Jasper'la dans etmek, eğitimde kayda değer bir şey başarmaya çalışmanın tüm stresinden sonra eğlenceli ve özgürleştiriciydi. Bunun ona da yardımcı olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Dün çok üzgündü. Nedenini anlayabiliyorum. Bu lanet konusunda bana yardım etmek için kendi üzerinde çok fazla baskı kurdu, ama

Sahip olduğu ana yöntem ailesinin kim olduğundan etkilenmektir.

Ama sonra diğer yılan akrabamızla karşılaştık ve bunun sonuçlarını henüz bilmiyorum bile. Kahvaltıda sormalıydım, ama dün gece yaptıklarımızdan o kadar bunalmıştım ki, fare rutinimi yapıp

Başa çıkmanın bir yolu olarak işimde toplanıyorum.

Eski kitapları restore ederken ve bu ilişkinin dışında korktuğum ayrıntılara odaklanırken

çuvallarken, üstesinden gelmeye başlıyorum. Nefeslerim o kadar sıkı değil, kalbim maraton koşuyormuşum gibi davranmıyor,

ve beynim her şeyi işleyebiliyor.

Rahatlayarak iç çektim. Bu küçük bir çıldırma. Panik atak olmayacak. Hepimiz harika seks yaptık ve daha fazlasını da yapacağız.

çıkmaya devam ederken harika seks... ki biz de öyle yapıyoruz. İlişkimiz, Ari'nin deyimiyle, bunu denemekten sabit bir ilişkiye geçmeye terfi etmişti.

azgınlığımı beslemek için. Bundan pişman değilim ama bu daha iyi iletişim kurmam gerektiği anlamına geliyor. Dietrich'in bu sözleriyle ne demek istediğini bilmem gerekiyor.

tehdit gibi geldi.

Ama önce, daha fazla kitap.

Öğle yemeği vakti çabucak geldi ve Ari'yle birlikte lezzetli yemekleri yemek için çalışma odasından çıktım.

"Diğer yılan akrabalarının benim hakkımda bilgi sahibi olmasının sonuçları ne olur?" Ben soruyorum.

Ari'nin kaşları kalkıyor. "Sizinle tanışmak isteyeceklerdir. A
Seçilmiş olmak nadir bir şeydir. Aslında, Çemberin başı size takdim edilmek üzere bir davetiye gönderdi bile."

Donup kaldım. Bu benim için yeni bir şey. "Bağlam için, bu bir kongre başkanı gibi mi, yoksa daha çok bir başkan ya da kral gibi mi?
pozisyonu?"

Ari'nin sırıtışı keskin, sanki cevabı beğenmeyeceğimi biliyor. "Daha çok bir kraliçeye benzediğini söyleyebilirim. Çember'in başı benim zamanımdan öncesinden beri iktidarda ve muhtemelen
sonra da öyle kalacak."

"Oh," diyorum. Yılan soyunun kraliçesine eşdeğer bir figür benimle görüşmek istiyor.

Ari omuz silkiyor. "Gelecek hafta orada bir etkinliğe gideceğimizi söyledim."

"Öyle mi?" Gıcırdıyorum.

"Elbette. Gitmek zorunda değilsin ama davete yanıt vermen gerekiyordu, ben de elimden geldiğince zaman tanıdım. Eğer bunun yapabileceğin bir şey olmadığına karar verirsen, iptal ederim."

"İptal edersen başın belaya girmez değil mi?"

Ben yakalamadan önce yüzünde bir şeylerin titreşimi beliriyor. "Eğer Seçilmemiş olmayı başarırsan, bunun bir şans olduğunu söyleyeceğiz. Tanrıça bir hediye verdi ve sonra da götürdü."

Seçilmemiş olmak. Amaç hâlâ bu, değil mi? Ari, ilişkimize ne olacağını sorduğumda geri dönüş olmadığını söylemişti, ama kesinlikle Seçilmiş olarak kalmamı tercih ederdi.

Her şeyin normale dönmesini istiyorsam bu üçlüden vazgeçmek zorunda kalacak mıyım? Normal olan ne? Beynimdeki sinsi bir ses soruyor. Güçsüzlüğe geri dönmek mi istiyorsun? Bu rahatsız edici düşünceyi silkeleyip atıyorum.

"Gün yaklaştığında göreceğiz," diye mırıldanıyorum, öğle

yemeğinden başka bir şey düşünmek istemiyorum.

tabağım ve dün gecenin anıları.

"Nasılsın, közüm?" Ari sanki aklımı okuyormuş gibi soruyor. "Bu sabah oldukça sessizdin."

Göz kırpıyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Sadece düşünmek için zamana ihtiyacım vardı." Ari başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Siz ikiniz de sessizdiniz," diye belirttim.

"Sanırım Jasper'ı biraz korkuttun," diye itiraf ediyor Ari. "Ne?"

"Aklından geçenlere bakılırsa, sanırım birlikte geçirdiğimiz geceyle ilgili pişmanlıkların olduğundan korkuyor. İkinizin de biraz zamana ihtiyacı vardı, ama endişeleniyorum ki

Bunun kötü bir fikir olmadığına ikna oldum," diyor Ari ve üçgeni andıran bir el hareketi yapıyor. İlişkimiz için bu sembol mantıklı.

Yanaklarım yanıyor. "O zaman sanırım ona öyle olmadığını kanıtlamam gerekiyor. Onu şüpheye düşürmek istememiştim."

"Sadece bir ana ihtiyacınız vardı ve Jasper'ın içinde bulunduğu durum şüpheci. Her şeye şüpheyle yaklaşır, özellikle de

onu mutlu edecek bir şey. Hiçbirimiz daha önce bu durumda olmadık, ama açık olmak gerekirse, son yaptığınızdan pişman değilsiniz.

Gece mi?"

Endişelenen tek kişi Jasper değil.

küçük çılgınlığımla işleri şimdiden bozduğum için kendime kızıyorum.

"Dün geceden pişman değilim," diyorum. "Aslında, kafamdaki tüm anılarla antrenman yapacak kadar nasıl odaklanacağım konusunda hiçbir fikrim yok."

"Sevindim." Ari'nin gülümsemesi uzaklaşmak istememe neden oluyor.

"Odaklanma konusunda da endişelenmeyin. Bu konuda bazı fikirlerim var."

Şakacılığım endişeyle kuruyor. "Ne gibi?"

"TÜM SAHIP OLDUĞUN BU MU?" Ari benimle alay ediyor. "Bırak bir yılan soyunu, bir sineği bile durdurabileceğini mi sanıyorsun? Daha iyisini yapabilirsin."

Sözleri zihnimi işgal ediyor ve gururum kırılıyor. "Sen bir pisliksin."

"Ah, bakışlarınla değil de sözlerinle beni incitmeye çalışıyorsun." Ari'nin gözleri neşeyle parlasa da sözleri düz. "Belagat yeteneğinle, bakışlarını kullanarak daha iyi bir şansın var."

Ona vurmak istiyorum. Bir saattir bunu yapıyoruz, Ari bana hakaret ediyor ve ben de ona gözlerimle karşılık vermeye çalışıyorum. Sabrım tükendi. Onun yerine Aptalca sırıtan ağzına bir yumruk atıyorum, ters ters bakıyorum ve gözlerimdeki ateş dağılmadan önce keskin bir kreşendoya dönüşüyor.

"Daha iyi," diyor Ari neşeyle. "O zaman hissetmiştim. Bence daha zayıf bir yılan soyunu sersemletebilirsin."

"Bakışlarımı neden silah olarak kullanmak zorunda olduğumu hâlâ anlamıyorum."

Ari kaşlarını kaldırıyor. "Zaten bir silahsa, bu silahlaştırma sayılmaz. Kendi türüm arasında bile çaresiz kalmana izin vermeyeceğim."

İşte yine Çember'in bu toplantısının Ari'nin söylediğinden daha haince olduğuna dair bir ipucu. Ya da belki de Jasper'ın işkencecisi Sigmund gibi kötü karakterler yüzünden.

"Vites değiştirmeye odaklandığımızı sanıyordum," diyorum onun yerine, zihinsel olarak nefesimi toplamaya çalışarak. Garip bir Göğsümde aşırı bir his var ve bunun vermem gerekenden daha fazla güç kullanmaktan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyorum.

"Vites değiştirmek şu anda en önemli önceliğiniz değil, ancak vites değiştirmeyi başarabileceğinizi düşünüyorsanız, devam edin" diye karşılık veriyor.

Eğer başarabileceğimi düşünürsem. Tanrım, ona gerçekten vurmak istiyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve Ari'nin

Bir karınca büyüklüğünde ve onu kolayca ezebilirim.
Gözlerim yanıyor ve ona tekrar bakıyorum.

Bu sefer nefesi kesildi ve kalbim durdu. Ona gerçekten zarar vermedim, değil mi?

Sırıtıyor. "İyi işti."

Hayal kırıklığı sağlıklı bir rahatlamayla birlikte geri dönüyor. "Hâlâ konuşuyorsan yeterince nazik değilsin," diye yakınıyorum.

"Çok sinirlisin. Bakışlarını kullanmaya çalıştığında bana ters ters bakmak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Ona normal bir şekilde bakmaya başlamadan önce gözlerimi büyütüyorum. "Bana daha önce söylemediysen bunu nasıl bilebilirdim? Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Yani... Çok şirin." Bu kadar. Bu.

Kırılma noktama geldim. Ne yaptığımı anlayamadan elim uçtu. Aslında ona yumruk atmaya çalışmadığımdan eminim, ama onun verdiği öfkeyle kesin bir şey söylemek mümkün değil.

Göğsüne vurmak yerine yumruğumu havada yakalıyor ve bizi vücut vücuda getiriyor. Kolunu bana doladı ve güç beni hareket edemez hale getiriyor, göğüs göğüse, kalçaya vuruyor.

Ari kulağıma mırıldanarak, "Eğer beden eğitimine geçmek istiyorsan, hazine, sadece söylemen yeterli," diyor.

"Siktir git," diye tıslıyorum, öfkeyle ve şaşırarak fiziksel olarak saldırdı. Şiddet yanlısı biri değilim ama Ari beni nasıl sinirlendireceğini çok iyi biliyor.

Ari burnunu boynuma doğru sürüklüyor ve ben mutluluktan titriyorum.

Öfkeli bir mutluluk, ama yine de mutluluk.

"İstediğin gün ve saatte, ama önce benim için nefes al, Emilia."

Öyle yapıyorum. Öfke pul pul dökülmeye başlıyor ve yerini pişmanlık alıyor. Ari sadece bana yardım etmeye çalışıyor.

"Özür dilerim," diyorum.

"Şşş, bütün bunları bilerek yapıyorum. Olman gerek Öfkelendiğimde işlevimi yerine getirebiliyorum. Bunun için kum torbası rolü oynamam gerekiyorsa, seve seve oynarım." Homurdanıyor. "Yapabileceğinden değil ben izin vermedikçe vuramazsın."

Gözlerimi ona dikiyorum ama kalplerimizin aynı anda atmasıyla hayal kırıklığımın geçip gitmesine izin veriyorum.

"İtiraf etmeliyim ki sizi kışkırtmak hoşuma gidiyor," diyor Ari. "Seni kışkırtmak
Seni yere yatırıp güreşme fikri benimle dalga geçiyor ve bu fikre teslim olmamak için kendimi zor tutuyorum."

Bazı ayrıntılar yerine oturmaya başlar.

"Bunu Jasper'a da yapıyorsun, değil mi?" Fısıldıyorum.

"Mm, evet. Bu ikimizin de hoşuna giden bir şey. Savaşlarımızdan birini kazanıyorum ve sonra ödülümü alıyorum." Kol sarıldı
Etrafımda sıkılaşıyor ve içindeki sikinin sıcaklığını hissedebildiğimi hayal ediyorum. "Seninle aynı şeyi yapmaya cesaret edemiyorum, vücudun kırılgan, ama bu, seni böyle tutmak, beni
seni yutmak istiyorum."

Dudaklarımdan bir ses kaçıyor.

"Sanırım sen de bu fikri sevdin," diye takılıyor.

Yutkunuyorum, kıpırdanmaya çalışıyorum ama izin vermiyor ve lanet olsun, haklı. Tutuşundaki kısıtlama içimdeki bir şeyi ateşliyor.

"Bırak gideyim," diye fısıldıyorum ve Ari hemen bana uyuyor.

Boşluk bedenimin ona tam olarak tepki vermesini sağlıyor ama beni harekete geçiren bu değil. Jasper ve Ari arasındaki dinamiği düşünmek beni aynı anda hem kıskandırıyor hem de tahrik ediyor. Onu görmek istiyorum ama daha çok bir parçasını hissetmek istiyorum. Küçük bir parça çalmak için.

Ari bana Jasper'a yaptığı kadar sert davranamıyor ama ben yine de bunu arzuluyorum. O kadar ki neredeyse tadını alabiliyorum.

Parmaklarımı Ari'nin saçlarının arasından geçirip onu bir öpücüğün içine çekiyorum. Bu kibar bir öpücük ya da yumuşak bir dudak teması değil. Sıcak duygularla ve istekle dolu bir öpücük.

Ari'den vahşi bir ses çıkıyor ve beni kaldırıp arkamdaki masaya yerleştiriyor. Bacaklarım onun kalçalarına

dolanıyor ve ihtiyaç duyduğum yere sürtündüğünde inliyorum.

Zalim kahkahası bedenimi daha da sıkıyor. "Bahse girerim

"Benim için fışkırana kadar muhtaç küçük amına sürtünebilirim."

Saçını çekiyorum ve tıslıyor, gerçekten korkunç ve
Aynı zamanda dayanılmaz derecede seksi. Gözleri değişti.
Artık yarıklar ve bu manzara içimi sıvıya dönüştürüyor.

Bakışları bana ne yapabilirdi? Beni öldürür mü?

Ben bu konuda daha fazla düşünemeden Ari ağzımı tekrar yakalıyor, dişleri dudaklarıma sürtünüyor ve ben haykırıyorum.

Bir şey gümbürdüyor ve ikimiz de donup kalıyoruz.

Jasper kapı aralığında durur, ses çarptığı bir heykelden gelmektedir.

"Böldüğüm için özür dilerim," diyor telaşla. "Ben gideyim."

Yüzündeki paramparça ifade kalbimi sıkıştırıyor. "Bekle!"

Jasper hareketsiz. Göğsümde çalkalanan duyguların karışımını çözmek için çalışma odamda tam bir sabah seansı gerekirdi; şaşkınlık, suçluluk, suçluluğun gerekli olup olmadığını düşünme, burada olduğu için mutluluk ve altta yatan ihtiyaç tınısı. Hepsinin ötesinde Jasper'a olan ihtiyacım ve
Bir şeyi kırdığım endişesi. "Kalacak

mısın?" diye sordum.

"Yapmamı istediğine emin misin?" Jasper soruyor. "Ari değil, benim yapmamı istediğinden emin misin?"

Ari ağzını kapattı. Jasper ona olan hislerimden şüphe ediyor.
Bu gerçek acı veriyor, ama belki de sadece gerçekle birlikte gidiyor
Jasper insanların ona karşı bir şeyler hissettiğinden şüphe ediyor. Gördüğüm kadarıyla, Ari ve ben onun sahip olduğu tek şeyiz. Onun gibi değil
Kütüphanedeki kişilik aşırı bulanık.

İş yerinde patron o. Korkutucu ve göz korkutucu olmasaydı bile, patronla arkadaşlık etmek sosyal bir norm değildir. Jasper bir şeyse, profesyoneldir. Benimle ilgilendiği gibi kütüphaneyle de ilgileniyor, her şeyin ötesine geçiyor, eli boş dönse bile kendini zorluyor. İş ahlakı ve dürüstlüğü onun en sevdiğim özelliklerinden bazıları.

Ben de ona biraz dürüstlükle karşılık verdim. "Kalmanı istiyorum. Bu sabah aklım başımda olmadığı için özür dilerim. Her şeyi düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı."

"Dün gece için pişman değil misin?" diye soruyor.

Bacaklarımı Ari'den çözdüm ve yere bıraktım.
masanın yüzeyi. Hâlâ bacaklarımın arasında duruyor ve
Bu iki adam için de hâlâ ateşliyim ama bu konuşma fiziksel olmaktan çok daha derin.

"Hayır. Bir kerede çok şey oldu." Yanaklarım yanıyor. "Ama bu beni diğer her şey hakkında daha da meraklandırıyor. İkinize karşı da bir şeyler hissediyorum ve şimdi çıkarken birbirimizi baştan çıkarmaktan daha fazlasını yaptığımızdan emin olmam gerekiyor. Bu
Sekse dayalı bir ilişkiye girmek çok kolay olurdu ama ben sizden daha fazlasını istiyorum."

Jasper, Ari'nin ve benim uzlaştığımız pozisyonumuza kaşlarını kaldırıyor.

"Öyle mi?" Ama ses tonu yargılayıcı olmaktan ziyade şakacı.

"Yani..." Dudağımı ısırarak devam ediyorum. "İkiniz de beni fena halde azdırıyorsunuz, bu yüzden özdenetimim belli ki test edilecek. Ama seksten daha fazlası için birlikte olmak istiyorum."

Ari kıkırdar. "İkinizle de kalıcı bir şeyler yapmak istiyorum. Çiftleşmiş bir birim olmamızı istiyorum."

Jasper'ın yüzünde tanımlayamadığım kadar hızlı duygular uçuşuyor.

Boğazını temizliyor ama konuşurken sesi hâlâ boğuk çıkıyor. "Bunu ben de istiyorum. Sadece korkuyorum."

"Neden korkuyorsun?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum.

Ari'nin
Vücudu hareketsiz, dikkati tamamen karşımızdaki adamda ve onun hüzünlü gülümsemesinde.

"Neyden korkmuyorum ki? İlişkimizdeki varlığım her şeyi karmaşıklaştırıyor. Çember bu durumu hoş karşılamayacaktır.
Bir Seçilmiş'le çiftleşiyor olmam. Geçmişte Ari ile müttefik olan diğerleri onu terk edecek. Acaba

sonunda buna değecek mi? Seni kaybetmemizden ya da Ari'ye zarar vermemizden sorumlu olamam.

ondan uzakta. İkinizi de nasıl mutlu edebilirim ve çekeceklerimizi nasıl telafi edebilirim?"

Yutkunuyorum. "Bu çok fazla."

Jasper'ın gülüşünde hiç mizah yok. "Bu sadece buzdağının görünen kısmı. Zehirlenmiş, huysuz bir işkoliğim.
Miras ve ikinize de sunacak bir şeyim yok. Size yük olmak istemiyorum."

"Sen bir yük değilsin," diyorum.

Jasper başladı, sertliğime şaşırdı.

"Endişelerinizi yadsımak istemiyorum," diye başlıyorum. "Sen de huysuz bir işkoliksin ama bizim huysuz işkoliğimizsin. Dünya etrafımda yıkılırken, sağlam zemini oluşturan sendin. Şimdi bile, ben işimi hallederken
Her şey daha iyi, seninle bacaklarımın arasındaki bu dünya dışı yaratıktan daha rahatım. Üzgünüm, Ari." Utangaç bir gülümsemeyle ekliyorum.

Ari omuz silkiyor. "Göz korkutucu ve güçlüyüm. Elbette benimle tek başına rahat edemezsin."

Kibirli sözleriyle alay etmemeye çalışarak devam ediyorum. "Varlığınız bana yardımcı oluyor. Bana gösterdiğin özen kendimi güvende hissetmemi sağlıyor. Sendelediğimde ihtiyacım olan güç ve düştüğümde beni tutmasını istediğim kişisin. Senin zehirli mirasın umurumda değil. Tek umursadığım seninleyken
sonunda tam bir nefes alabilir."

Jasper'ın yüzü yumuşak ve kırılganlık dolu. Sözlerimden sonra, Ari'nin bozduğu bir sessizlik ve düşünme anı oluyor.

"Ateşli bir konuşma yapacak mıyım?" Ari soruyor.

Onu karnından dürttüm, sinirlerim sonunda
Beni eziyorsun. "Sanırım günde sadece bir konuşmam var, bu yüzden yarın tekrar kontrol edin, ama aklımı ve bedenimi mümkün olduğunu düşündüğümden daha fazla baştan çıkardınız ve yine de
Hâlâ göz korkutucusun ama bizim için çizdiğin vizyona inanıyorum."

Ari'nin yüzünde suçlu bir ifade beliriyor, neredeyse yakalayamayacağım kadar hızlı. Yanlış okuduğuma yarı yarıya ikna oldum.

dikkatimi dağıtıyor.

"Bu inanç benim için çok değerli." Çekilip Jasper'a yaklaşmadan önce beni usulca öpüyor.

"Jasper, beni yıllardır tanıyorsun ve Emilia bu sözleri söylemeye hazır olmayabilir ama bana vermeye razı olduğun şeylerle yetinmeye çalışırken gerçek duygularımı çok uzun süre sakladım. Seni seviyorum, engerek yılanım."

Jasper'ın yüzü acı ve mutluluğun savaşında paramparça olur ama Ari devam eder, "Seni en başından beri seviyordum, eğer buna inanabiliyorsan. Ruhum seninkini gördü ve bu çok uzun zamandır ilk kez eve dönmek gibiydi. zaman."

Ari, Jasper'ın yüzünü ellerinin arasına alır.

"Şüpheleriniz olmasını bekliyorum," diyor. "Bunun korkutucu olmasını bekliyorum ama lütfen yeni ailemizi bir arada tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma inanın."

Jasper kollarını Ari'nin etrafına dolayarak, erkekleri iki büklüm eden şiddetli bir kucaklaşmaya girişir.

Rehin tuttuğum nefesimi serbest bırakıyorum. Duygular içimde tahmin ettiğimden daha hızlı dönüyor. Ari'nin yüzünü Jasper'ın saçlarına bastırması bana dayanamayacağım kadar samimi geliyor ama Ari, Jasper'ın omzunun üzerinden bakışlarımı yakalıyor. Bana attığı bakış niyetini belli ediyor.

Kelimeleri duymaya hazır olsaydım, onları bana verirdi. Bana ihtiyacım olan zamanı ve alanı veriyor.
Hazır. Ari beni ilk gördüğünde benden ne istediğini biliyordu. Toplandığımda beni dairemdeki çekicilik konusunda uyarmıştı.

Dünyanın geri kalanı kontrolden çıktığında onun tutarlılığı bir ilaç gibi geliyor. Evet, o korkutucu ve evet, beni zorluyor ve hayal kırıklığına uğratıyor, ama o bizim için burada ve
her şey onun hedeflerinin önünde durur. Korkumuz gibi bir şey bile.

Ona meydan okurcasına çenemi yukarı kaldırıyorum ve Ari'nin sırıtışı çok hızlı oluyor.

Jasper, Ari'nin göğsüne tam olarak yakalayamadığım bir şey söylüyor ama Ari'nin ifadesi bir kez daha duygusallaşıyor. I
Jasper'ın ona aşkını itiraf ettiğini varsayalım. Jasper'ın Ari'ye onu sevdiğini söylediğini duymak, Ari'nin sözleri karşısında hissettiğim kıskançlık duygusunu bana da yaşatır mıydı?

Bilmemem daha iyi. Kıskançlık yersiz.
Bu benim için yedi yılın doruk noktası değil. Ve eğer Ari'yi doğru okuyorsam, o da benim için Jasper'a karşı hissettiklerinin aynısını hissediyor, ama insan beynim şu anda aynı açıklamayı kaldıramaz. Ben kaderli eşler hakkında bir şeyler duyarak büyümedim.

Hayır, Ari yıllardır Jasper'dan istediği dürüstlüğü ve bağlantıyı elde ettiği için mutlu olacağım.

Şimdi öpüşüyorlar, rafine edilmemiş ve istek ve ihtiyaçla dolup taşıyorlar.

Şimdi kıskandığımı hissediyorum. Kalçalarımı birbirine bastırıyorum ve sabırlı olmaya çalışıyorum. Gitmeli miyim? Gitmek istemiyorum. Duygusal itiraflar bitmiş gibi görünüyor ve ben bunu kaçırmak istemiyorum.
bir sonraki adımda. Benim yerim bu ikisinin yanı.

Ari öpüşmeyi kesiyor ve Jasper'ın kulağına fısıldıyor, bakışları muzipçe benimkini tutuyor. Jasper inliyor ve benim takip edebileceğimden daha hızlı bir şekilde üzerime atlıyor.

Bacaklarım kalçalarına dolanıyor ve o da ereksiyonunu bana sürtüyor.

"Emilia-" Sesi kesildi ve yüzünü boynuma gömdü. "Yıllardır seni izliyorum."

Gözlerimi açtım. "Ne?"

"İşe alındığınızdan beri sizi izlemekten kendimi alamıyorum. Eskiden bu dürtümü açıklardım. Elbette seni izlediğimi, çok güzel olduğunu ve işine tutkuyla bağlı olduğunu ama tek nedenin bu olmadığını söylerdim."

"Değil mi?" Sesim titriyor. Bunu beklemiyordum. I etkileşimlerimizin lanetle başladığını ve Ari'nin beni tarif ettiği gibi, ilişkiyi başlatan kıvılcım olduğunu düşündüm.

Dünya yanıyor. Ben bu adamları bana çeken kışkırtıcıyım.

"En başından beri sana çekildim," diye itiraf ediyor, elleri kalçalarımdan yukarı kayıyor ve oradaki eti yoğuruyor.

Sözleri benim boğazıma takılıyor ama sonra vazgeçiyorum. "Sana hep tepki gösterdim. Göz korkutucusun, ama
Etkileşime girebildiğim en korkutucu kişi bile olsan, sen her zaman bir istisnaydın. Senin varlığınla geçen her an muazzamdı ve ben nedenini bilmiyordum."

Gözlerinde bir ışık var.
birbirimizi aynı şekilde hissediyoruz. Her şey gizemli ve anlamsız ama dünyada bir sihir var ve bizi bir araya getirmekte onun da parmağı var gibi görünüyor.

Ve ben o kitabı açmadan hiçbir şey olmazdı.

"Şüphelerim için özür dilerim," diye fısıldıyor Jasper. "Eğer sen bizim için cesur olabiliyorsan, ben de cesur olabilir ve bu işin yürüyebileceğine inanabilirim."

Onu öpüyorum çünkü tüm bunlar aynı anda hem çok fazla hem de yeterli değil.

İkimiz de Ari'nin Jasper'ın boynundaki deriyi ısırmaya başlayana kadar Jasper'ın arkasından gelmesini özlüyoruz. Jasper inliyor
ve yüzünü öpücüğümüzün içine daha sert çekiyorum.

Jasper nefes nefese kaldı ve gömleğimi çıkardı. tereddüt etmeden. Gözleri daha önce hiç Noel hediyesi almamış gibi dantelle kaplı göğüslerimi yalayıp yutuyor.

"Tanrım, göğüslerine bayılıyorum."

Ari'nin etkili çekiştirmeleriyle Jasper da gömleksiz kalıyor.
Yumuşak bir inlemeyle teninin genişliğini takdir ediyorum, ellerim göğsünün üzerinde ve pantolonuna doğru kayıyor, Ari'nin elleriyle orada buluşuyor. Elleri zaten pullarla kaplı, ama bu Jasper'ın pantolonunun düğmelerini ne kadar çabuk açtığını ve bir elini içeri kaydırdığını etkilemiyor.

Ari sikini kavradığında Jasper inliyor.

"Kıskandın mı, sevgilim? Dün gece Emilia sikimi almak için yalvardığında, senin olmasını mı istedin?"

"Evet," diye nefesi kesildi Jasper'ın. "Ama aynı zamanda vücudunun içine batışını izlemekten ve onun zevk seslerinden de zevk aldım. Önce ben onun tadına baktım. Senin de affetmeyen sikinle onu doyma noktasına kadar doldurman adil olurdu."

Sert müdürümden gelen kirli, duraksamalı sözler karnımda sönmeyecek bir ateşin çırası oldu. Öyle bir ateş ki, hiçbirimiz bir daha eskisi gibi olamayacağız.

"Gerçek halini görmek istiyorum, Ari," diyorum. "Artık geri durmak yok."

Ari'nin gülümsemesi yavaş ve şehvetli. "Tüm varlıklarımla seks yapmayı tercih ederim."

Varlıklar mı? Sorgulayacak zamanım yok çünkü Jasper kıyafetlerimi çıkarıyor. "Sana ihtiyacım var Emilia, amını hissetmeye ihtiyacım var."

O sütyenimi çıkarırken ben de pantolonumu ve iç çamaşırımı çıkarmasına yardım ediyorum. Elleri neredeyse fazla nazik.
Göğüslerimin derisini okşuyorlar. "Daha
sert," diyorum. "Dün gece yaptığın gibi."

Jasper başını sallıyor ve bir meme ucumu sertçe büküyor, ben de haykırıyorum. Kavrayışını yumuşatıyor ve diğer meme ucumu ağzına alıyor.
Dilinin sıcaklığı beni Ari'nin kıyafetlerini çıkarmasından uzaklaştırıyor, ta ki Jasper'ın çıplak teni iç uyluklarıma baskı yapana, sıcak aleti ıslak göbeğimde zonklayana kadar.

Jasper başını çekiyor ve ben ağzını kaybettiğim için inliyorum. Burun delikleri açılıyor.

"Hâlâ Ari'nin tohumuyla dolusun," diyor.

Utanç alevleniyor. Yanaklarım yanıyor ve Ari memnuniyetle homurdanıyor.

"Duş aldım!" Bağırıyorum.

Jasper bana gülümsüyor. "Yanlış anladın. Hoşuma gidiyor. Seni o kadar derin ve dolu bir şekilde işaretlemesini seviyorum ki
koku."

Aletinin ağlayan başını içime sokuyor ve ıslaklığımın

içinden direnç göstermeden kayıyor. "Bu yapar

Ben de seni aynı şekilde doldurmak ve işaretlemek istiyorum."

Ari ayak bileklerimi Jasper'a sarıldığım yerden çözdü. "Bacaklarını iyice aç, tatlı kor." İnliyorum utanıyorum ve ne emrederse yapıyorum. Zaten o kadar ıslağım ki, kendimi masanın üzerinde ne kadar geniş açtığıma dair bir ses var.

Ari'nin vücudu artık bizim kadar çıplak olan Jasper'ınkine bastırıyor ve ben onun şekline, Jasper'ın soluk tenine bastırılmış pullarının parlaklığına hayran oluyorum. "Onu işaretle engerek yılanım, amının ne kadar sıkı ve ateşli olduğunu hisset. Akıl sağlığımı kaybedeceğimi sandım," diye fısıldıyor Jasper'a.

Jasper'ın sikini kavrayıp başını kıvrımlarımda aşağı yukarı kaydırırken bile Ari'ye "Gerçek formun," diyorum. Klitorisimin üzerinden her geçişinde gözlerim dalgalanıyor. Jasper eğiliyor öne çıkıp boynumu öpüyor.

"Sana gerçek formumu göstereceğim, ama önce şovu görmek istiyorum," diyor Ari ve başım açıklığımın üzerinde ve klitorisime karşı başka bir kayma ile geri düşüyor.

Bir şey bekliyorlar ama ben yapana kadar ne olduğunu bilmiyorum.

"Lütfen beni doldur, Jasper," diye yalvarıyorum, tıpkı dün gece Ari'ye yalvardığım gibi.

Jasper inliyor ve sikinin baskısı gözlerimin başımın arkasına kaymasına neden oluyor. İçimde kolayca kayıyor ne kadar ıslak olduğumu. İkimizin de inlemesine neden olan bir gerginlik var.

"Muhteşem," diyor Ari. Gözlerimi açıyorum ve Ari'nin Jasper'ın vücudunun benimkinin içinde kayboluşunun görüntüsüyle büyülenmiştim. "Mükemmellik."

Tırnaklarımı Jasper'ın omuzlarına geçiriyorum. "Çok iyi hissettiriyor." "Cennet gibi hissediyorsun," diye boğazımı gıcırdatıyor.

Bir şey bileğimi gıdıklıyor ve irkilerek nefes alıyorum.

Vücudum bu sürprize onun etrafında sıkılaşarak tepki verirken Jasper inliyor.

Ari'nin kahkahası müstehcen ama gözlerim ince ve kırmızı pullu bir sargının ucunun görüntüsüne takılıyor

ayak bileğime dolanarak beni Jasper için daha da geniş bir alana çekti. Uzantıyı takip ediyorum ve etrafımızda kıvrılan dev bir yılan benzeri form tarafından tamamen çevrelendiğimizi fark ediyorum.

Gözlerim sonunda kuyruğun kaynağına ulaşıyor ve afallıyorum. Ari'nin vücudu hatırladığımdan biraz daha büyük ve karnının altında hala pullar var, ama onun yerine Bacakları yok, vücudu tek parça. Belden aşağısı, saldırmaya hazır bir yılan gibi üzerinde dengede durduğu devasa kalın bir kuyruktur. Kuyruğunun omurgası boyunca sivri pullar ve yumuşak görünümlü mavi-mor tüyler vardır.

"Seni şok ettim mi, közüm?" diye soruyor.

Göz kırpıyorum. "Yılan gibisin."

Jasper gülüyor ama içime tekrar girerken inliyor. Nefesim kesiliyor ve bedeninin içime girmesi yaşadığım şoku atlatmamı sağlıyor.

"Evet, yılan gibiyiz," diyor Ari.

"Özür dilerim, sadece şaşırdım"

diyorum.

"Aynı anda hem şaşırdım hem de memnun oldum," diye mırıldandı Ari.

"Bu çok dikkat dağıtıcı," diye

soluyorum. Ari, Jasper'ın

boynunu yalıyor.

"Dikkatinin dağılmasına izin veremeyiz," diyor. Jasper'ın bedenini kavrayışı geriliyor ve arkasından yaklaşıyor.

Erotizmle yankılanan kaygan bir ses var. Jasper inliyor ve sert bir itiş beni yıldızlara götürüyor.

"Siktir!" Nefesim kesildi.

"Gerçekten de hepimiz sikişeceğiz," diyor Ari ama ne dediğini pek anlamıyorum.

Jasper, ayak parmaklarımı kıvrandıracak şekilde sikini benden çekene kadar hareketini yavaşlatıyor. Başını geriye yatırıyor, yüzü konsantrasyonla geriliyor.

Jasper'ın omzunun üzerinden Ari'nin bakışlarıyla

karşılaşıyorum. Güç

Yaşlı basiliskten yayılan ses aynı anda hem baskın, hem oyuncu, hem de açgözlüdür.

Dikkatimi çektiğini anladığında tekrar konuşuyor. Pençe uçları Jasper'ın karnının alt kısmında gezinerek Her kelimeyi. "Jasper seni alır, ben de Jasper'ı alırım. Bu konuda ne hissediyorsun, Emilia?"

Gözlerimi açıp Jasper'ın vücuduna bakıyorum. Dün gece aldığım alet Ari'nin pulları arasındaki yarıktan dışarı çıkmış ve Jasper'ın kıç yanakları arasında yavaş bir hassasiyetle inip kalkıyor. Ağzımdan bir ses çıkıyor, saf ateş.

"Evet, bunu istiyorum. Birbirimize bağlanmamızı istiyorum. Seni hissetmek istiyorum."

Ari bana hınzır bir gülümseme veriyor. "Bu sefer beni hissetmeyeceksin tatlım, ama bir gün seni birlikte alacağız ve ruhundaki izimizi unutamayacaksın. Ama bugün, bugün yönetmenimiz için." Jasper'ın boynunun yan tarafını öpüyor ve Ari içine girmeye başladığında Jasper'ın nefesi kesiliyor, vücudu hareket ediyor.

"Bu ona bizim için, bu dinamik için ne kadar önemli olduğunu göstermekle ilgili. Biz onsuz bir bütün değiliz. Bu yüzden ona bunu göstereceğiz. Değil mi, tatlı kıvılcım?"

Kalçalarımı daha geniş açıyorum ve parmaklarımı Jasper'ın saçlarının arasından geçiriyorum. "Evet. Sana ihtiyacımız var, Jasper. Benim sana ihtiyacım var."

"Merhamet," diyor, yüzündeki ifade acının ve mutluluğun ve aradaki her adımın ifadesi.

Ari tuts. "Senin için çok fazlaysa bunu durdurmanın yolunun bu olmadığını biliyorsun."

Jasper'ın vücudunda bir sarsıntı oluyor ve bir iniltiyle Ari'nin sikini ona daha da sokmasını izliyorum.

"Durmasını istemiyorum," diyor Jasper, kalçalarını oynatarak
Bir kez daha ve kalbimin atışına uyacak şekilde bedenimi ateşleyerek.

"Bu çok fazla." Jasper'ın sesi duygularla boğuluyor ve inliyor.

Ari'nin gülümsemesi keskin, Jasper'ın sözlerinin vücudunun yağmalanmasıyla ilgili olduğunu düşünüyor. "Eğer sana karşı çok yumuşak davranırsam,
hayal kırıklığına uğrayacaksınız."

Jasper kızgınlıkla hırlıyor ve ben bir kahkaha atıyorum.

"Sert seviyor mu?" Sesim soluğum kesilerek ve bedenim kıvranarak soruyorum. Jasper karnımdaki ateşi doruk noktasına ulaştırmak için çok yavaş hareket ediyor ve sonu olmayan bu kenar kanımı yakıyor
umutsuzluğa kapılıyorum.

Jasper'ın altın rengi gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Evet, seviyorum. Sen istiyor musun?" Dudağımı ısırıyorum ve inliyorum. "Evet, daha fazlasına ihtiyacım var."

Jasper'ın ağzı kıvrılır ve hareketlerini daha da yavaşlatır, bu Ari'nin hareketlerinin çarpışmasına neden olduğunda homurdanır
ona karşı, kesinlikle onu dolduruyor.

"Seni incitmemeye çalışıyorum."

"Jasper!" Nefes nefese kaldım. Onun alayları karşısında içimdeki çaresiz ihtiyaç alevleniyor ve sesim kendi sesim gibi çıkmıyor. Daha önce hiç sahip olmadığım bir yanma var.

Herkes bir an duraksıyor ama Jasper'ın bakışları kararlı bir hal alıyor. "Evet?"

"Ciddiymişsin gibi becer beni," diyorum. Aynı yanma hâlâ orada ve uzaktan, sözlerimin normalde sahip olmadıkları melodik bir tınısı olduğunu fark ediyorum.

Ari, "Ah baştan çıkarıcı, kesinlikle böyle eğitilmeliydik," diyor ama Jasper'ın vücuduma vurduğu sert darbelerle bunu kaçırıyorum.

"Oh, evet!" Diyorum. Aleti tam ihtiyacım olan yere çarpıyor ve vücudunun her hamlesi o noktaya tekrar tekrar çarpıyor.

Ari inliyor. Aramızdaki adam ele geçirilmiş gibi hareket ederken vücudu Jasper'ınkinin etrafında kıvrılıyor. İçime giriyor ve kendini aynı güçle Ari'ye doğru itiyor. Ari başparmağını klitorisimin üzerinde niyetle gezdiriyor ve beni stratosfere göndermek için gereken tek şey bu.

Zevkle çığlık atıyorum ama çığlığım Jasper'ın vücudunun benimkine çarpmasıyla kesiliyor. Jasper dişlerini omzuma geçiriyor ve sıcaklığı içimi doldururken etime doğru inliyor ve derimin üzerinde bir karıncalanma yayılıyor. Ari tıslıyor

ve Jasper

Sevgilisinin ona verdiklerini kabul ederken beni vücuduna daha sıkı bastırıyor.

Aynı anda, bir ve aynıyız. Hayatta ve zevkte birbirimize bağlıyız, asla ayrılmayacağız.

36

EMILIA

AĞIR NEFESLERİMİZ odayı dolduruyor, ama sonunda yavaşlıyorlar. Bir hışırtı ve öpücük duyuyorum ve gözlerimin kapalı olduğunu fark ediyorum. Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda Ari'nin Jasper'dan uzaklaştığını, vücudunun pullarla kaplı ama kuyruksuz haline geri döndüğünü görüyorum. Dev bir yılanın yarısı olmadan etrafta dolaşmanın daha kolay olduğunu anlıyor.

"Ne-" Ben başlıyorum. "Az önce ne oldu?"

Ari gülmeye başlar. "O, sevgili tatlı Emilia, kıvılcımım, korum, alevim, Jasper'ı zorlayan sendin. Daha bahsetmediğimiz bir yetenek."

"Oh kahretsin. Seni zorladım mı? İyi misin?" diye sordum. Jasper'ın yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en büyük sırıtış vardı. "İyi misin?"

Sesi boğuk çıkıyor. "Onu becermem için beni zorluyor ve iyi olup olmadığımı mı soruyor?"

"Böyle düşünceli biri," diyor Ari, eğlenerek.

"Hayır," diyorum, yüzüm sıcaktan kızarıyor. "Sana istemediğin bir şey yaptırmadığımdan emin olmak istiyorum.

Buna rıza denir, dikkate alma değil."

Jasper'ın gülümsemesi yumuşuyor ve yanağıma dokunuyor, sanki az önce çılgınca becerdiği biri değil de cam kırığıymışım gibi. "İnan bana Emilia, bunu bana sen yaptırmadın.

En başta yapmak istemediğim bir şey." "Oh, güzel."

Yumuşayan sikini bedenimden çıkarmadan önce beni öpüyor. Ari oradaydı, elinde bezler vardı.

"Sanırım o bezlerden biri benim için?" Jasper soruyor.

Ari alaycı bir gülümsemeyle Jasper'a bir bez veriyor. "Daha önce seni temizlemeye çalıştığımda hiç takdir etmemiştin."

"Kendi kıçımı kendim silebilirim, çok teşekkür ederim," diye tersliyor Jasper. Ses tonu beni gülümsetiyor.

Ari bana bir bezle yaklaşıyor ve ben hala uçuyorum. Beni temizlediğinde tartışmayacak kadar. Bu eylem diğer her şeyden farklı bir şekilde samimi ve ıslak kumaşın baskısı acıyı yatıştırmaya yardımcı oluyor.

İçimi çektim ve Ari mırıldandı. "Sana biraz iyileştirici merhem almalıyız. Jasper ve ben ihtiyacımız olmayacak kadar çabuk iyileşiyoruz ama ilgimizden dolayı çok fazla ağrımaman senin için daha iyi olur."

Grace sihirli şifa merhemleri hakkında bir şeyler söylemişti ama orada kullanıldıklarından bahsetmemişti. Gerçi şimdi düşündüm de Grace'in üç arkadaşı var... Kesin bunu zaten biliyordur.

"Bence bu harika bir fikir," diyorum çünkü bu ikisi değilken benim ağrılarım tarafından engellenme fikri rahatsız edici. Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda.

"Özellikle de seninle ilgili bir gelişme yaşadığımızdan beri.

Eğitim," diyor Ari, kaşları dans ederken. "Baştan çıkarmanın yeteneklerinizi kontrol etmenin daha kolay bir yolu olacağını hiç düşünmemiştim,

ama mantıklı. Bizler başkalarına dokunarak ve bağlantı kurarak gelişen fiziksel varlıklarız."

"Yani bana hakaret etmek yerine, yapmam gerekeni yapmam için beni becermek mi istiyorsun?" diye sordum. "Çünkü ben

itiraz ediyorum."

Ari sırıtıyor. "Bu keşfetmemiz gereken bir şey." "Peki zorlama nasıl işliyor?" Bir yandan soruyorum Kıyafetlerimin nereye gittiğini bulmak için. Az önce olanların detaylarını istiyorum.

"Bu tıpkı hipnotizma ya da hipnotizma gibi. Birini öneri ve gücünüzün kuvvetine bağlı olarak birilerini etkiler," diyor Ari.

Sütyenim duvarda asılı mızraklardan birinin yanında sallanıyor ve şimdilik onu atlayarak önce iç çamaşırımı ve pantolonumu çekiyorum.

Jasper, "Agnes'i bir heykele dönüştürdüğünde ben de sana aynı şeyi yapmıştım," diyor.

"Oh!" diye haykırıyorum, sözlerinin sakinleştirici etkisini hatırlayarak. "Beni panik atağımdan böyle kurtarmıştın."

Jasper yüzünü buruşturarak bana gömleğimi uzatıyor, çoktan giyinmiş. "Bu çok hafif bir öneriydi. Benim bir şey yapma yeteneğim yok.
gerçekten başkalarına bir şeyler
yaptırmak." "Ama ben
yapıyorum?" Ben soruyorum.

Ari bunu düşünür. "Gücün hafif bir telkinden daha fazlasıydı ama Jasper'dan sadece yapmak istediği bir şeyi yapmasını istiyordun. Daha fazla test edilmeli."

"Tamam... Test yapabilirim. Biriniz sütyenimi alabilir mi?" Duvarı işaret ederek sordum.

"Bundan daha çok çabalaman gerekecek." Ari'nin sırıtışı eğlenceli.

Ona göz kırpıyorum. "Şimdi demek istemedim, tamam!" Jasper'ı zorlamanın verdiği hissi hatırlamaya çalışarak derin bir nefes alıyorum."

"Jasper," dedim. "Sütyenimi getir."

Jasper'ın ağzı seğiriyor. "Tam olarak değil."

Ari arkamdan geliyor ve bir kolunu belime dolayarak biraz temas sağlıyor. "Bu görevi özlemini duyduğun bir şey olarak düşünmeye çalış."

Onun bana karşı olan hissi her şeyi biraz daha parlak hale getiriyor. Jasper'ın yakınlığı bile dilimin üzerindeki tatların girdabına ve havadaki gücün yanmasına katkıda bulunuyor. Onu daha önce zorladığımda, istediğim şeyi neredeyse söyleyebileceğimden daha fazla istemiştim.

Elbette sütyenim aynı şekilde istediğim bir şey değil, ama ya öyle olsaydı? Ya ben de

sütyenimi aldıktan sonra bir şey mi? Bir şeyler hayal ediyorum.

önemli; bu fikir kalbimin tellerini çekiyor ve aniden sesim bana ait olmaktan çıkıyor.

"Sütyenimi getir," diyorum, sözlerime melodik bir sükûnet geri geliyor.

Ari yanımda kaskatı kesiliyor ve Jasper kıpırdanıyor, benim uzanabileceğim kadar yükseğe uzanarak giysiyi yerinden çıkarıp bana uzatıyor.

Havayı yumrukluyorum. "Evet."

Jasper bana gülümsüyor. "İyi iş çıkardın."

"Bu harikaydı," diyor Ari. "Neredeyse beni de zorluyordun. Bunun için her ne kullanıyorsan çok zorlayıcı. Neydi o?"

"Uhhh..." Utançtan sözümü kesiyorum. "Hiçbir şey." Ari bir kahkaha atıyor ve Jasper bile kıkırdıyor.

"Şimdi merakım acı veriyor. Bu arada, burada test etmemiz gereken başka bir şey var." Ari çenemi ona doğru eğiyor. "Direnmeye çalış, tatlım."

Sonra konuştuğunda, sesi daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu. Jasper beni sakinleştirdiğinde, sesi ipek gibi akmış ve beni sıkıca bağlamıştı. Güzeldi ama faydalıydı. Ari'nin sesi çikolata gibi, sıcacık ve lezzet ve derinlik patlamasıyla ikna edici.

"Bu dürtünün nedenini söyle bana."

"Seni ve Jasper'ı birlikte izlemek istiyorum," diyorum, kelimeler ağzımdan dökülüyor ve her hecede bana ihanet ediyor. İki elimle ağzımı kapatıyorum, gözlerim kocaman. Bunu itiraf etmek istemiyordum.

Ari kıkırdarken beni kollarının arasında sallıyor. "Bu hiç adil değil!" diye haykırıyorum.

Ari omuz silkiyor. "Direniyor olman gerekiyordu."

Ona ters ters bakıyorum ve sadece başını eğen Jasper'a dönüyorum.

"Bunu neden görmek istiyorsun?" diye soruyor.

Yerin beni yutmasını istiyorum. "Çünkü siz birbirinize karşı benim dahil olduğumdan daha farklısınız... ve ben görmek istiyorum. İkiniz de beni birinizle izleyeceksiniz. Ben izlersem ne fark eder anlamıyorum."

Ari omuz silkiyor. "Ben utangaç değilim ama Jasper daha çok savunmasız olan. Onu bu şekilde görmeni istemeyebilir."

Jasper başını eğiyor ve kulakları kızarıyor.

"Benim için fark etmez," diye mırıldanıyor.

Yutkunuyorum, gözlerim kocaman.

"Tamam." "Tamam," diyor Jasper.

"Fantezilerini gerçeğe dönüştürmekten zevk alacağım, Emilia. O yüzden paylaşmayı unutma." Ari göz kırpıyor.

"Eğitime devam edelim mi, yoksa haberlerin var mı?" diye soruyor Jasper.

"Neden eve erken geldin?" diye sordum. "Seni burada istemediğimden değil."

Jasper'ın kızarması elmacık kemiklerine yayılıyor. "İkinizi de özledim."

Ari ve ben donakalıyoruz, ama uzun süre öyle kalmıyoruz. Ari uzanıyor ve Jasper'ı kemerinden tutup bize doğru çekiyor.

"İzin mi aldın?" Hala şok olmuş bir şekilde soruyorum.

Jasper bir kenara çekilip, "Bir sürü birikmiş iznim var," diyor. "Ama telefonumu açık tuttuğum ve günde en az bir kez içeri girdiğim sürece, bana ihtiyacınız olursa müsait olmayı ayarladım - aslında Agnes yardımcı oldu."

"Eğitimime yardım etmek ister misin?" Soruyorum, ama şimdi
Jasper'ın davranışları karşısında kalbim şok yerine sıcacık duygularla doldu.

Jasper uzanıp bir parmağını düşünceli düşünceli yanağımdan aşağı kaydırıyor. "Senin için elimden geleni yaptım.
kütüphane. Sana sunabileceğim tek şey bir ortak olmak. Burada seninle olmak, eğitimine yardım etmek istedim. Eğer sorun olmazsa."

"Evet," diyor Ari. Sesi kalın çıkıyor, sanki o da bu gelişmeden etkilenmiş gibi. "Bence bu daha da iyi olacak."

Boğazını temizliyor. "Teşekkür ederim, Jasper."

"Biz artık bir üçlüyüz," diyor Jasper. "Eğer sorunlarımız varsa… onları çözmek için burada olmalıyım."

JASPER

Hava serin olsa da gün aydınlık. Daha hızlı yürümemi sağlıyor ama bu havayı da seviyorum. Bu sabah ve son birkaç sabah kütüphaneye yürüyerek gitmeyi tercih ettim.
Çünkü farklı hissediyorum. Enerjik.

Belki de insanlar bu yüzden tatile çıkıyorlar. Gerçi Emilia bana günde bir saat işe gitmenin ve nöbetçi olmanın tatille aynı şey olmadığını hatırlatıp duruyor, ancak bu kadarını bile azaltmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, son birkaç gün neredeyse rahatlatıcı geçti.

Ama bana enerji veren şey tatil değil. Ari ve Emilia ile birlikte olmak. Birlikte geçirdiğimiz zaman, eğitim ya da ateşin etrafında kitap okumak beni değiştirecek güce sahip olmamalı, ama değiştiriyor. Uzun zamandır yılan akrabası toplumunun sınırlarında geziniyordum, diğer yılanlarla karışamayacak kadar yılan akrabasıydım.
paranormal kalabalıklara bakışlarım rahatsızlık vermeden ve kabul edilecek kadar yılan akrabası olmadığımı, artık etrafımda beni önemseyen, bana değer veren insanlar olduğunu, benim
ruh daha huzurlu hissediyor.

Emilia'nın yanında uyumak yardımcı oluyor. Hepimiz bir yere yerleştik.
Vücut ısısı bizimkinden daha yüksek olduğu için Ari ve ben onun iki yanında yer alıyoruz. Daha az kabus görüyor ve tekrar uykuya dalmak için becerilmeyi tercih ediyor gibi görünüyor

ne zaman yapsa. Eğer kaydettiği ilerlemeden duyduğu mutluluk bir gösterge ise eğitimi çok daha iyi gidiyor. Artık Ari'yi sersemletebiliyor ve en azından orta seviyedeki bir yılan akrabası. Bakışının etkilerini tersine çevirmek daha yavaş bir çabaydı ama dün gece başardı.

Eğer isteseydi, evinde yaşamaya geri dönebilirdi, ancak böyle bir isteğini dile getirmedi.

Emilia hâlâ Ari'yi etkileyemiyor ama zamanla bunu başarabileceğini düşünüyor. Bugün döndüğümde, zehirli ısırıkları iyileştirme ve Ari'nin bana baktığı zamanki bakış şekli üzerinde çalışacağız.

O anonsu yaptığında tüylerim diken diken olmuştu.

Son birkaç günün tek kusuru

Çember'in başkanından davet. Havada bir gerginlik, bir endişe var. Kaynağı Ari ya da ben olsam da

önemli değil. Yakında, Emilia

ve bu gerçekleştiğinde, Seçilmemiş olma olasılığı azalacak... ya da daha doğrusu, bunu yaparsa Ari ve benim için sonuçları olacak.

Kavram olarak, bir Seçilmiş asla bir

Bu yüzden süreci tersine çevirmek bir risk taşımamalıdır. Gerçekte, bir bedeli olacak. Özellikle de Ari ve ben

aktif olarak Tanrıça'nın kutsamasını tersine çevirmeye

çalışıyorlar.

Ne olacağını ve Ari'nin ne planladığını bilmiyorum ama her şeyin yoluna gireceğine inanmak istiyorum.

Arkamdan bir çizme sesi geliyor ve bu ses Emilia'nın bir Seçilmiş olarak geleceği hakkındaki endişelerimi sona erdiriyor.

Biri beni takip ediyor. Dün de beni takip etmişlerdi ve bunun sadece bir tesadüf olduğunu düşünmüştüm ama şimdi onları daha iyi hissedebiliyorum. Onları ne kadar uzakta hissedebildiğime şaşırdım. Onlar yılan akrabası.

Bir ara sokağa giriyorum çünkü sabrım yok ve avlanmayacağım. İnce kanlı olabilirim ama sadece Ari'ye boyun eğerim. Elbette, adam görüş alanıma girdiğinde onu tanıyorum ve inlemek istiyorum. Sigmund'un dalkavuklarından biri, gerçi ne zamandan beri

İşkencecimle zaman geçirdim. Sigmund'un çevresi yıllar içinde değişti ve eminim bunun nedeni onun sevimsiz bir insan olması.

Bu adamı kulüpte görmek benim için sürpriz oldu çünkü onunla daha önce iyi ilişkilerim olmuştu.

Armand soyadının eksikliğini kaba kuvvet ve kas gücüyle fazlasıyla telafi ediyor. Son öğrendiğim dedikodulara göre Çember'e muhafız olma yolunda hızla ilerliyordu. Başarılı bir dövüşçü olduğu için bu sürpriz olmadı.

Yılan soyu sadece bir noktaya kadar önemser. Ben Eskiden şimdikinden daha fazla hiyerarşi olduğunu duydum, ama şimdi sadece Simon Adder'i takip eden hainlerden biri olmamanızı önemsiyorlar.

Normalde Armand gibi bir dövüşçüyü bırakın, onunla bile çatışmaya girmezdim ama kanımda bir çılgınlık uğulduyor. Seçilmişlerimizi istiyor. Emilia ve ailemiz için bir risk. Onu fark ettiğim an, hiç düşünmeden harekete geçtim.

Onu sokak duvarına doğru fırlatıyorum ve homurdanarak duvara çarpıyor.

"Adder," diye mırıldanıyor ama saldırmak için harekete geçmiyor ve ben de ilk saldırıyı yapmayacak kadar durumun farkındayım.

"Neden beni takip ediyorsun?"

Başını sallıyor. "Takip etmiyorum, izliyorum."

"İkisi arasında bir fark var mı?" Ben soruyorum, sesimden sızan bıkkınlık.

"Hedef alınmadığınızdan emin olmak için izliyorum," diyor, ifadesi değişmeden.

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. "Sigmund'la birlikteydin."

Armand gözlerini devirir. "Ben Sigmund'la birlikteyim... işverenime uygun olduğunda."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Açıkla kendini."

Kaşlarını tekrar kaldırıyor. "Çember muhafızı oldum."

"Tebrikler. Bunu uzun zamandır istiyordun." "Teşekkür ederim... Yaptığım iş beklediğim gibi değil."

Bir anda farkına vardım. "Seçilmişlerimizin sunumuna katılmamı sağlamak için buradasın."

Armand gözlerini kısar. "O seçene kadar senin Seçilmiş'in olmadığını biliyorsun. Tabii çoktan seçmediyse..."

"Henüz değil. Yanlış söyledim."

Armand bana ikna olmadığını belirten bir bakış atıyor ama görmezden geliyorum.

"Sigmund senin onun tarafında olduğunu düşünüyor. Öyle misin?"

Armand homurdanıyor. "Benim işim Sigmund'un sorun çıkarmasını engellemek."

"Ve benimle sorun çıkaracağını mı düşünüyorsun?"

"Bu bir soru bile değil. Bu bir zaman" diyor sanki bir doğa kanunuymuş gibi ve sanırım öyle.

Sigmund'un öfkesi ve istismarının yılan akrabaları arasında bu kadar iyi bilinmesinin yarattığı küçük bir acı var, ancak bu konuda bir şey yapan tek kişi Ari oldu.

"Ve eğer peşimden gelirse, ne yapacaksın? Onu durduracak mısın? Ona katılacak mısın?"

"Ona Çember'in başının bundan hoşnut olmayacağını hatırlatın."

Yani, hayır. Sigmund'la benim arama giremez. Bunu yapabilecek tek kişi Ari.

"Sunumda olacağız," diyorum.

"Tabii ki yapacaksın." Ya da ben seni yaparım. Alt metin açık ve net, ama bu beni yoruyor. Türümüzün tüm duruşu ve politikaları beni yoruyor.

Armand kütüphaneye doğru yürümeye devam etmemi bekleyerek bir adım geri çekiliyor.

Birdenbire ve içgüdüsel olarak, Emilia ve Ari'ye gitmek yerine kütüphaneye doğru yola çıktığıma pişman oluyorum. Armand'la karşılaşmamız, birlikte geçireceğimiz zamanın ne kadar kısıtlı olabileceğini gözler önüne seriyor. Ya da belki sadece Emilia'nın yumuşak vücudunun ve Ari'nin keskin komutlarının baskısını arzuluyorum. Her iki durumda da, bir ev özlemi dalgası beni vuruyor.

Kütüphaneye doğru atacağım adımın ortasında donup kalıyorum. Neden onlara geri dönemiyorum? Neden onlara duyduğum özlemden vazgeçmem gerekiyor?

Personelim her şeyi son derece iyi idare ediyor, hatta o kadar iyi idare ediyor ki benim çılgın çalışma tempoma gerçekten ihtiyaç var mıydı diye merak ediyorum. Bunca yıldır hayatımdaki eksiklikleri telafi etmek için mi bu kadar çok çalıştım? Ne zaman kendimi Ari'den uzaklaştırsam, bunun acısını unutmak için kendimi işe veriyordum. Kütüphanenin bana hayatta verdiği konumun, hayatımdaki tek konum olduğunu pekiştirmek için.
benden alınamayacak bir şey.

Ama işler değişti.

Kütüphane artık hayatımdaki en önemli şey değil. Bir evim var ve bir gün, eğer Çember felaket bir şey yapmazsa, eşlerim olacak. Sürekli işte olmak istemiyorum.

Nefes alıyorum ve özgürleştirici bir his göğsümü kaldırıyor. Her zaman bir işkolik olma içgüdüsüne sahip olabilirim, ama birlikte yaşayacağımız hayat benim her zaman geç saatlere kadar çalışmamı gerektirmeyecek. Reddediyorum
Oluşturduğumuz üçlüyü her şey için feda edin, uğruna çok çalıştığım kariyerim için bile.

Dönüp eve gidiyorum. Agnes'e kısa bir mesaj gönderdim ve bana, benim yapmam gereken bir şey olmadığını söyledi.
ve gerçek bir tatil yapmalıyım. Ona planladığımı söyledim.

Armand'ın gözleri beni takip ediyor. Dikkat, duyularıma karşı alevleniyor. Muhtemelen onları takip edildiğim ve bunun nedeni konusunda uyarmak için geri döndüğümü düşünüyor. Bırak öyle düşünsün.

Ari ve Emilia'yı uyaracağım ama yönlendirmemin nedeni bu değil.

Arkadaşlarımı istiyorum.

~

"HAYIR, bu teslim tarihi tatmin edici değil. Alıcı ayın on beşine kadar teslim edilmesini istiyor, yoksa satış olmayacak." Ari'nin sesi

Mutfaktan gelen sert bir ses ve bir sıcaklık kıvılcımı bana çarpıyor.

Sesini takip ettiğimde onu dizüstü bilgisayarı açık bir şekilde tezgâhta otururken buluyorum.

Kapı aralığında beni görüyor ve ağzı sıcak bir gülümsemeyle kıvrılıyor, ardından telefondaki konuşmacı hoşuna gitmeyen bir şey söylüyor ve hırlıyor. Ari'nin nezaketi kadar öfkesinden de hoşlanan mazoşist yanım bedenimi geriyor.

"Ben ya da alıcı önemsiyor olsaydık bu çok bilgilendirici olurdu.

O tarihe yetişmek için ne yapman gerekiyorsa yap ya da bu işlemi geçersiz say." Ari bir veda etmeden telefonu kapatıyor ve bakışları tekrar bana dönüyor, karnımın alt kısmı beklentiyle geriliyor.

"Erken dönmüşsün," diyor.

Boğazım düğümleniyor ama nedenlerimi kendime saklıyorum. Ari bu üçlüye tamamen bağlı ama kalbimdeki his yumuşak ve savunmasız. Başka şeylere odaklanmak daha kolay

Arkadaşlarımla eğlenirken bile. "Armand beni takip ediyordu."

Ari'nin kaşları şaşkınlıkla kırışıyor ve ben gözlerimi devirmek istiyorum.

"Armand, Sigmund'la takılan iri adam."

Şimdi Ari'nin vücudu gergin, ölümcül ve saldırmak için bekliyor. "Dietrich'in adamı seni takip mi ediyordu?"

"Beni Çember için izlediğini iddia ediyor. Ona inanıyorum. Sigmund'un peşimden geleceğini düşünüyor."

Ari dudaklarını bükerek, "Ve Çember'le olan randevumuza yetiştiğimizden emin olmak istiyor," diye tahmin yürütüyor. "I

Keşke elimde fırsat varken Dietrich'i çıkarsaydım.

Fırsat. Seni işe götürmemi ister misin? Binanın güvenliği Emilia'yı güvende tutacaktır" -Ari kaşlarını çattı, belli ki bu fikirden hoşlanmamıştı- "ya da o da gelebilir."

"Hayır, bugün burada olmayı tercih ederim," diyorum, sinirlerim

Onu çok iyi tanımama rağmen yumuşak taraflarımı bu adamdan saklamam için beni tehdit ediyor.

Ari'den saklanıyor. Gözlerini kırpıştırıyor ve yüzü

yumuşuyor.

"Oh," diyor.

Bu tek ifadenin ardında bir dünya anlam var ve kaçma isteğimi yutuyorum. Önümdeki yılan beni görüyor. İfşaatlarımı benden daha hızlı görüyor. Kalbimin derinliklerinde ve birçok kilidin altında sakladığım dileklerimi görüyor.

Ari tarafından tanınıyorum ve saklanacak bir

şey yok. "Evet," dedim.

"Jasper, dönmüşsün!" Emilia diyor ve ben sabah ışığında onun güzelliğine vuruluyorum. Kahvaltıda ona iyi dileklerde bulunmamın üzerinden yarım saatten az bir zaman geçti ama o asla alışamayacağım bir varlık. Ari de öyle, ama beni etkileme şekli keskin ve affetmez. Emilia Bunun yerine sıkı bir sarılma, asla bırakmayan daraltıcı bir rahatlıktır.

"Öyleyim. Kütüphanenin bugün bensiz de idare edebileceğini düşündüm," diyerek pek de iyi saklanmayan duygularımı açığa vuruyorum.

"Güzel," diye alkışlıyor Ari, Emilia ve benim donup kalmamıza neden olacak bir şekilde. "O zaman antrenmana erken başlayabiliriz."

38

EMILIA

"HAYIR!" Gözlerim kocaman ve ses tonumda öfke ile bıkkınlık savaşıyor. "Yılanlarımın Jasper'ı ısırmasına izin vermeyeceğim.
amaç!"

Ari vuruyor ve eli belimde geziniyor. "Güzel, ısırıkları iyileştirmek için başka nasıl pratik yapmayı düşünüyorsun?"

"Bilemiyorum. Belki bir daha kimseyi ısırmazlar ya da sadece önemsemediğimiz insanları ısırırlar."
Saçmalıyorum. Öyle olduğumu biliyorum ama Jasper'ı bilerek incitmek? I
Yapabileceğimi sanmıyorum.

"Sorun değil-" diye söze başlıyor Jasper ama ben araya giriyorum.

"Bu iyi değil! Ya seni yeterince hızlı iyileştiremezsem-"
Jasper'ın omuzlarının sessiz bir kahkahayla titrediğini fark edince sözümü kesiyorum.

"Neyi kaçırıyorum?" Soruyorum.

Ari sanki gülümsememeye çalışıyormuş gibi boğazını temizliyor. "Isırıklarımız başkalarını öldürebilir ama yılan akrabalarımızı nadiren. Çoğu yılan akrabası savaş dışında ısırmaktan hoşlanır."

Oh. Yanaklarım ısındı. "Seks sırasında birbirinizi ısırıyor musunuz?"

Şimdi Jasper kızarmaya başladı. "Evet."

"Ve sen beğendin mi?" Jasper'ın kızarmasının derinleştiğini görmek için soruyorum.

Boğazını temizliyor. "Biliyorum. Hatırlarsan geçen gün seni kazara ısırmıştım, oysa sormam gerekirdi."

Doruktaki karıncalanma hissini hatırlıyorum. "Acımadı."

"Acımazdı," diyor Jasper. "Biz daha bağışıkız diğer paranormal türlerine göre daha zehirli ve ben neredeyse hiç zehir kullanmadım."

"Ari seni böyle ısırıyor mu?" Soruyorum ve Ari'nin kıkırdaması kulağımda derin bir yankı uyandırıyor. Jasper şimdi kıpırdanmaya başladı.

"Müdürümüze eziyet etmekten hoşlanıyor musun?" Ari soruyor. Dudaklarım seğiriyor.

"Evet."

"Ben de öyle. Jasper zevk alırken biraz acı çekmeyi sever, bu yüzden yılanlarınızdan ya da ona vermek isterseniz sizden ısırık almaktan hoşlanacaktır. Ben senin için göstereyim mi?"

Benim derim onun sataşmaları karşısında yanıyor ve Jasper'ın yanakları hâlâ kırmızı, ama yüzünde bir beklenti ifadesi var.

"Lütfen," diye nefes alıyorum.

Ari sırıtıyor ve bize doğru yürüyen Jasper'a eliyle işaret ediyor. Ari diğer kolunu Jasper'ın beline doluyor ve bizi vücuduna doğru yaklaştırıyor.

Jasper'ın kalçası benimkine bastırıyor ve odadaki gerginlik karşısında dudağımı ısırıyorum.

"Isırığın derinliğine göre enjekte ettiğiniz zehir miktarını kontrol edebilirsiniz," diye açıklamaya başlıyor Ari. "Bu, yılanlarınızla değiştirebileceğiniz bir şey olmayabilir. Ağzınızı kontrol edin. Artık gizli dişleriniz ya da zehir keseleriniz olabilir."

Bir kahkaha atıyorum ama dediğini yapıyorum. "Bunu fark edeceğimi düşünürdüm."

Ari ve Jasper'ın dişlerinin uzandığını gördüğüm diş etlerime bastırıyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum. "Ben hiçbir şey hissetmiyorum."

Biraz hayal kırıklığına uğradım.

Isırmaktan hiç hoşlanmadım. Elbette, erkek arkadaşlarımı şakacı bir şekilde ısırmıştım ama şu ana kadar dişlerimi Jasper'ın tenine geçirme fikri beni

azdırmamıştı. Benim

Nefesler sığlaşıyor ve Ari'nin gözlerindeki karanlık bakış bana tüm bunlardan ne kadar etkilendiğimi bir şekilde bildiğini söylüyor.

Kendine gel, Emilia. Tekrar normal olmaya çalışıyoruz, Jasper'ı istediği şekilde ısıramadığın için hayal kırıklığına uğramaya değil.

Başımı sallıyorum ve konuya geri dönüyorum. Ari düşünceli bir ses çıkarıyor.

"Yazık, bir çift dişle muhteşem görünürdün. Dişlerin olsun olmasın, Jasper ısırığına hayır demeyecektir. Yılanların seni koruyacak kadar tehlikeli, bu yüzden onlara odaklanacağız."

"Oh, çok teşekkürler," diyorum, alaycılığım ağır basıyor. "Gösteri yapmayacak mıydın?"

"Sabır, tatlı kor, sabır." Ari dişlerini göstererek gülümsüyor. Jasper yutkunuyor ve boğazını ona dayıyor.

Jasper'ın boynunu öperken Ari'nin kolu belime dolanırken nefesimi tutuyorum. Saldırdığında nefesim kesildi. Dişlerini, üst dişlerini ve daha önce gizlediği alt dişlerini Jasper'ın boğazına batırıyor. Jasper'ın vücudu geriliyor ve sonra derin, zevk dolu bir inlemeyle rahatlıyor.

Ben de kendime engel olamayarak inliyorum. Ari, Jasper'ın ağzını tutmayı bıraktığında, önce bilerek gülümsüyor

Beni öpüyor. Bu bir öpücük.

ama o derinleştirdiğinde dudaklarım karıncalanıyor. Dilimdeki tat cesur, baş döndürücü baharatın ve pürüzsüz ihtiyacın karmaşık tatlarıyla dolu.

Ari öpücüğü keser. "Gördün mü? Ona zarar vermiyor."

Jasper ağır göz kapaklarını kırpıştırıyor ve yüzünde şaşkın bir ifade var. Dudakları hafifçe ayrılmış ve ırzına geçilmeye hazır. Boynundaki ısırık dağınık bir ısırık değil. Deride dört düzgün delik ve kan damlaları var.

zehir ısırıktan iyice uzaklaşır.

"Şimdi bir ısırığı iyileştirmenin yolu," diyor Ari. "Büyünün ısısını ısırığın olduğu yere doğru itmektir." Ari belimdeki tutuşunu bırakıyor ve elimi ısırığa götürüyor. Jasper'ın teni her zamankinden daha sıcak. Teni Ari'nin ağzından dolayı hala nemli ama Ari elimi oraya bastırıyor

Mikropları ya da açık yaraları dikkate almadan, ki iyileştirmem gerektiği için bu mantıklı.

Jasper'ın boğazı bir nefesle hareket ediyor ve oda durmuş beni bekliyor. Ari'nin büyük eli, elimi
Isırık ve onun yanımdaki varlığı bu kadar dikkat dağıtıcı olmamalı ama göğsümde çalkalanan gücü çağırmaya odaklanıyorum ve Ari'nin söylediği gibi yapmaya çalışıyorum. Isıyı derideki kırılmalara doğru itiyorum ve gücümün aktarımıyla kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

Jasper nefesini içine çekiyor ve ses çıkarmamaya çalışarak dudağını ısırıyor. Elimi çekmeye çalışıyorum ama Ari
gitmesine izin vermez.

"Seni incittim mi?" diye sordum.

"Hayır." Jasper'ın cevabı boğuk. Sonraki sözcükleri biraz bulanık. "Çok iyi hissettiriyor."

Şimdi Ari elimi bırakıyor. Az miktarda kan bulaşıyor ama Jasper'ın beyaz boğaz derisi kızarmış ve kırılmamış. Isırık gitmiş.

"Güzel! Gerçi ihtiyacından fazlasını kullandın ama eminim Jasper'ın umurunda değildir."

Jasper bu deneyimden dolayı biraz uyuşmuş görünüyor. Bakışları bulanık ve Ari'nin kolları onu sarmış gibi görünüyor.
onu dik tutuyor.

"Çok fazla su dökmek ona ne yapar?" Ben soruyorum.

"Bulanık hissettiriyor," diyor Jasper. "Bana dokunmandan hoşlanıyorum."

Jasper'ın dalgalı ses tonu karşısında yüzünü asmamak zor ve Ari sırıtmaktan kendini alamıyor.

"Çok fazla şey yapmak kötü mü?" Daha bilinçli olan Ari'ye soruyorum. "Hayır," diyor, gülümsemesi sıcak. "Çok fazla şey yapmanın
Zehir ve gücünüz onu biraz sarhoş edecek."

Jasper onun etrafında konuşmamızdan rahatsız olmuş gibi gözlerini kısıyor ama sessiz kalıyor.

"Şimdi de yılanlar, Emilia," diye dürtüyor Ari.

Tereddüt ediyorum. Jasper bu şekilde çok savunmasız

görünüyor. Sanki
Tereddüt ettiğimi hisseden Ari beni tekrar vücuduna doğru çekiyor.

"Önce bana yapabilirsin," diyor. "Isırıklar bana zarar vermez ve gücüne Jasper kadar güçlü tepki vermem."

Ari yakasını sonuna kadar açarak ağız sulandıran göğsünü sergilemek için beni serbest bırakıyor. Jasper sanki gösteriyi izlemek için ayılıyormuş gibi gözlerini daha fazla kırpmaya başlıyor.

"Onları nasıl ısıracağımı bilmiyorum," diyorum.

Ari omuz silkiyor. "Bu senin çözmen gereken bir şey. Yılan saçı konusunda tecrübem yok. Duygularınıza tepki verirler, ama zihinsel olarak düzenlemeye çalışın.
önce onlar yapsın."

Başımı sallıyorum ve dediğini yapmaya çalışıyorum. Isır onu, sanırım.

Hiçbir şey olmuyor. Dudağımı ısırıyorum ve tekrar deniyorum, zihinsel kelimelere daha fazla komut veriyorum, ama
Başımdaki engereklerin davranışı değişmiyor. Eylemi görselleştirmeye geçiyorum ve bu da aynı şekilde sonuçlanıyor.

Hayal kırıklığıyla ofluyorum ve yılanlar da tıslayarak bana eşlik ediyor. Yanağıma inen bir okşayış beni ürkütüyor. Jasper'ın yüzü yumuşak. Tahmin ettiğim kadar ayık değil.

"Bu iş sende," diyor. Kelimeler basit ama içlerinde zerre kadar şüphe yok.

Girişimime geri dönüyorum, canla başla yeniden toparlanıyorum. Sırada gücümün sıcak altın akışını kullanmaya çalışıyorum. Beynim Ari'nin göğsüne hayali bir hedef çiziyor ve dişlerimi sıkıyorum. Odaklanma ve hayal kırıklığıyla ilgili bir şey doğru hissettiriyor. Bir yılan neredeyse takip edebildiğimden daha hızlı saldırıyor ve Ari nefes nefese kalıyor.

Zıplıyorum ve tam hedefi koyduğum yerde ısırığı görüyorum. Ari bir kahkaha attı. "Beni yakaladın! Çok iyi, şimdi iyileştir onu."

Elimi ısırığın üzerine koyuyorum ve Jasper'a yaptığımı tekrarlıyorum, eylemi çok fazla zorlamamaya çalışıyorum. Gücün yanması hızlı oluyor ve sonra bitiyor. Elimin altındaki kalp atışlarının samimiyetini hâlâ hissediyorum.

"İyileştirmişsin," diyor Ari, elimi kendi eliyle kapatırken,

sözleri mırıltıya dönüşüyor. "Hem de çok daha etkili bir şekilde."

Zaferle sırıtıyorum. Eğitimde başarılı olmanın, daha önce hiç bilmediğim bir büyüyü kullanmanın sevincimi artıran bir yanı var. Kendimi güçlü hissettiriyor.

İlk kez değil, durumumu tersine çevirmeye çalışmaya devam etmeli miyiz diye merak ediyorum. Yılanlar gerçekten o kadar da kötü değil,
ve güç... Neredeyse Ari'nin emirlerine uymak kadar bağımlılık yapıyor. Ama bunlar aptalca düşünceler. Ben sihir için yaratılmadım. Ben kitapları onarmayı seven sessiz bir kadınım. Önündeki iki fesleğene bakan kadın gerçekte ben değilim. Öyle mi?

Olabilir mi?

Düşünceden sıyrılıp Jasper'a doğru döndüm. Onu ısırmak için yılanları kullanmayı reddettiğimde nasıl sertleştiğini özlememiştim.

"Seninle deneyebilir miyim?" Ben soruyorum.

Jasper yutkunur. "Onur duyarım."

Artık hızlı bir süreç, hedefi gözümde canlandırıyorum ve engerek Jasper'a saldırıyor, Ari'nin vurduğu yerin altındaki deriye bir ısırık atıyor. Jasper tıslıyor.
zevkten ya da acıdan. Elimi ısırığa bastırıyorum ve bu sefer daha az güçle iyileştiriyorum, ama Jasper'ın gözleri hala kafasının içinde dönüyor.

"Siktir." Fısıltısı yavaştı.

"Bu iyi mi yoksa kötü bir sikiş mi?" Gülerek soruyorum.

Parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor, diğer elim hâlâ boynundayken bedenlerimizi birleştiriyor.

"Çok iyi bir sikiş." Gözlerindeki uyuşuk sıcaklık herhangi bir gösterge ise, zehir ve gücün etkileri hala sisteminde yüksek seyrediyor.

"Jasper, ellerin," diyor Ari. Sesi garip bir şekilde tınısız, ama aşağı bakıyoruz. Jasper'ın elleri değişmiş. Parıldayan pürüzsüz mavi-yeşil pullarla kaplanmışlar. Doku avuç içimde zarif duruyor.

"Huh, bunu daha önce hiç kazara yapmamıştım." Jasper başını öne eğer.

"Emilia'nın sana ittiği güç olmalı," diyor Ari ama ikna olmuş gibi görünmüyor.

"Güzeller," diyorum temkinli bir şekilde, boynundaki elimi bırakıyorum.

"Hayatım boyunca sadece iki kez vites değiştirdim ve her seferinde
günlerce yatağımdan çıkamadım." Jasper elimi bırakıp kendi elini yüzüne götürüyor ve ışığın pullardan süzülüşünü izliyor. Tırnakları hafifçe sivrilmiş ama henüz pençe değil. "Sana kendi renklerimi söyleyemezdim."

Bunda üzücü bir şey var. Jasper'ın bambaşka bir forma sahip olması ama onu hiç kullanamaması, hatta hatırlayamaması... Bu kalbimi acıtıyor.

"Onları seviyor musun?" Jasper Ari'ye sorar.

"Elbette," diye alay ediyor Ari. "Seni pulların olsa da olmasa da seviyorum ama pullar muhteşem."

Ari elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirirken kaşları çatılıyor. "Bir başkasına böyle bir güç verebilmek çok garip. Genellikle zaten bağlanmış olanlar için ayrılmıştır, bu yüzden bu... merak uyandırıcı."

Jasper elini Ari'nin çıplak göğsüne bastırıyor ve Ari... titriyor. Sanki Jasper'ın yer değiştirmesini ne kadar takdir ettiğini göstermemeye çalışıyor. Mantıklı. Yılan
Ari Jasper'a her zaman Jasper'ın insan gibi görünmesini umursamadığını söylediyse ve şimdi ona tepki veriyorsa, neden tereddüt ettiğini anlayabiliyorum.

Ama Jasper tereddüt etmiyor. Alay ediyor ve ben de yardım etmek istiyorum. Elimi Ari'nin açık gömleğinde gezdiriyorum ve pullarla kaplı göbeğinin kaslarındaki gerilimi hissediyorum.

Ari gözlerini bize dikti. "Eğitim yapıyor olmamız gerekiyordu."

"Ve şimdi mola zamanı," diyorum. Otorite taslamama kaşlarını kaldırıyor ve vücudum tepki olarak geriliyor. Bize bunu ödetecek, ikimize de. Ari kararları veren kişi ve bu ayrıcalıktan vazgeçmeyecek.

Ari'nin elleri de artık pullarla kaplı ve Jasper'ın saçlarını kavrayarak dikkatini ona dokunmaktan uzaklaştırıyor.

"İstediğin bu mu, engerek yılanım? Bir mola
mı?" "Bunu seninle yapmak istiyorum."

Dili çok açık. Ari'nin ne demek istediğini sormakta tereddüt ettiği açık ama merakı çok fazla. "Benimle ne?"

"Vücudum olması gerektiği gibi olduğunda arkadaşlarımla birlikte olmak istiyorum. En azından bir kez."

"Jasper," Ari'nin sesi yumuşak ve Jasper'ın saçını tutuşunu hafifletiyor. "Vites değiştirsen de değiştirmesen de ya da yapmak zorundasın. Seni olduğun gibi kabul ediyorum, her iki şekilde de. Yılan akrabası olmanın tek bir yolu yoktur."

İkimiz de Jasper'ın eşler dediği gerçeğini görmezden geliyoruz. Bu altta yatan bir gerçeğe doğru gidiyoruz ama günler önce olduğu kadar ani ve korkutucu görünmüyordu.

Jasper gözlerini kırpıştırır ve iç çeker. "Ne şekilde olursam olayım beni sevdiğini anlıyorum ama bu sadece zevk için olamaz mı?
Terazimi seninkine karşı görmek istiyorum. Hissetmek istiyorum
seninle güçlü. Emilia ile aramızda bir eşitlik olduğunu hissetmek istiyorum.
insan."

Bunun üzerine yutkunuyorum ve Ari ne yapacağını bilemiyor gibi görünüyor. Jasper bunu istiyor ama Ari, Jasper dilini daha fazla kontrol etmeye başladığında aramızdaki dengeyi bozmak istemiyor.

Ari'ye düşünmesi için zaman tanımak amacıyla bedenimi Jasper'a doğru, ikisinin arasına bastırıyorum.

"Bunun için kafanın yeterince açık olduğunu düşünüyor musun?" Ben soruyorum.

Jasper boynuma yakın bir yerden nefes alıyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Çakırkeyif olmak gibi. Benden faydalanmıyorsun. Uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum. Bunu istediğini biliyorum."

Ari sırtıma bastırıyor, kararını vermiş. "Çok güzel kokuyor," diyor. "Ve tüm bunları ben de istiyorum, Jasper. Emilia birdenbire kararları kendisinin verebileceğini düşünse bile."

Eli boğazıma geliyor, imalı bir şekilde. Vücudum onun sözleriyle zonkluyor.

"Sanırım yanıldığımı bana göstermen gerekecek," diye takılıyorum.

Jasper'ın gülümsemesi yavaş, bakışları Ari'nin boğazıma dolanan elinin üzerinde. "İkinizi aynı odada ilk gördüğümde, ne kadar güzel bir görüntü oluşturduğunuzu, ne kadar mükemmel bir çift olduğunuzu kıskandım."

Ellerimin Ari'nin göğsünde nasıl göründüğünü hatırlıyorum.

ve Jasper'ın haklı olduğunu kabul etmeliyim. Tenimdeki altın tonları Ari'ninkiyle güzel bir tezat oluşturuyor. Sıcak ve soğuk.

Güneş ışığı ve alacakaranlık. Jasper'ın solgun teninin Ari'ninkiyle iç içe geçtiği ve benim ikisine birden bastırdığım fikri dudaklarımı ısırmama neden oluyor. Gece ve gündüz ay için savaşıyor.

Ya da belki de bunu düşünmek için yanlış bir yoldu. Belki de iki mücevher tonlu fesleğen arasında olurdum.

Ari, "Bunu yapmak için gerçekten iyi misin yoksa çok mu kaçıksın karar veremiyorum," diyor.

Jasper kızgınlıkla homurdanıyor ama beni öpmek için sesini kesiyor. Dudakları çakırkeyif hissettirmiyor. Sert ve benimkine karşı talepkar. Tadı Ari'ninkinden farklı ama aynı türden bir özlem yaratıyor. Kollarını bana doluyor ve bizi Ari'den ayırıyor, beni taşıyor

Eğitim odasının köşesindeki yastıklara doğru. Eğitim molalarını burada vermek bir alışkanlık haline geldi.

"Çok kaçık değilim, ama reddetmekte özgürsün. Sen olmadan da başlayabiliriz" diyor.

Ari'nin gözleri kısıldı.

"Şimdi yaptın işte," diye fısıldıyorum ama Ari yayıldığımız yere doğru yürüyor, Jasper'ın uzun vücudu benimkinin üstünde. Hareketlerindeki zarafet Jasper'ın afrodizyak etkisi yaratıyor.

ihtiyacı yok. Jasper boynumu öpüyor, dişlerini tenime sürtüyor ve bana nasıl bir ders aldığımızı hatırlatıyor.

titreyerek çalışıyor. "Isır

onu," diyor Ari.

Jasper itiraz etmemi bekliyormuş gibi kıpırdamadan duruyor, ama ben bu duyguya ihtiyaç duyarak inliyorum. "Lütfen-"

Jasper beni ısırdığında sesim soluğuma dönüşüyor. Omuzumla boynum arasındaki deriye batan dişler bu kez net. Acı yok ama zehrinin yakıcılığı karıncalanıyor. Yılanlar tıslıyor ve boynum
gerginlik kafa derimi çekiyor.

Jasper tenime karşı inliyor ve ben onun
Başımdaki yılanları kavrarken, onları nasıl
ve kolunun etrafına dolanıp dişlerini derine geçirdiler.

Jasper boynumu bırakıyor. "Fuuuck. Bu ısırıklar harika hissettiriyor."

Nefes nefese vücudunun altında kıvranıyorum, öğütme ihtiyacı duyuyorum
ona karşı. Ari'nin sesi hararetli oyunumuzu bölmüyor ama ona katkıda bulunuyor. Sözlerinin sükûnetiyle ipek ve baştan çıkarıcı katmanlar.

"Onu aramızda mı istiyorsun, engerek yılanım?" Ari soruyor, sesi yüce gönüllü. Jasper'a ricasını iletiyor - tıpkı bir kralın tebaasına bahşettiği gibi.

"Evet," diyor Jasper.

"O zaman onu ikimizi birden almaya hazırla."

Sözlerinin anlamı ihtiyacın bulanıklığını delip geçiyor ve donup kalıyorum. Jasper ben üzerine çıkana kadar bizi yuvarlıyor. Gözlerinde alaycı bir ışık var.

"Durmak mı istiyorsun? Cesurca konuştun ama aynı anda ikimizin birden üstesinden gelemeyeceğimizi anlıyorum." Sesi alçalıyor ve telkinle karışık bir hal alıyor. "Ari zaten başa çıkılamayacak kadar çok."

"Hayır," diye ciyaklıyorum. Çift kişilik ev fikriyle dalga geçtiler.

daha önce penetrasyon. Ari hünerli aletini
Jasper'ın iddiası için beni tutarken kıçımın yanakları arasında. Yıllar önce birkaç kez anal yapmıştım ama göt deliğime doğru ıslak bir şekilde kayması bir keşif olmuştu.

Ari ve Jasper'la yaşadığınız her deneyim, bir duyum epifanisidir.

Şimdi Jasper giysilerimi tek tek çıkarırken, acaba sinirlerime yenik mi düşsem diye düşünüyorum.

"Ne kadar cesur bir Seçilmiş," diye mırıldanıyor Ari arkamdan ve övgüden tenim yanıyor. "Sırf sana istediğini verebilmek için bedenini ele geçirmemize izin veriyor Jasper. O bir
Hazine mi?"

"Nasıl kazandığımı bilmediğim bir ödül," diye mırıldanıyor Jasper.
Bir dakika öncesine göre çok daha ayık.

"Bir lütuf," diye fısıldıyor Ari kulağıma. Beni kaldırırken çıplak göğsü sırtımın derisine baskı yapıyor.
Jasper'ın giysilerini çıkarmasına yetecek kadar. Soyunmayı başardığında Jasper'ın havada asılı duran kalçalarımın arasında sallanan kalın ereksiyonunu görünce inliyorum.

Jasper'ın gövdesi pullarla kaplıdır ama aleti hâlâ eskisi gibidir.

"Bunu ona sen yaptın," diye fısıldıyor Ari kulağıma, kelimeler sıcak ve kıvrımlı. "Ona ikinci derisini verdin. Bunun nasıl ya da ne anlama geldiğini bilmiyorum ama mümkün olduğunu hiç hayal etmediğim bir şey."

Ari beni tekrar Jasper'a ve onun terazisine bindiriyor- Kapalı el Jasper'ın göğsünde geziniyor. Yakut kırmızısı rengi Jasper'ınkiyle tezat oluşturuyor. Göğsümde tuhaf bir parıltı var. Gurur.

Ari'nin çıkık sikinin kıçımın çatlağına doğru kayması beni bu duygudan uzaklaştırıyor ve o saf duyguyla iç çekiyorum. bunun hissi.

Jasper'ın parmakları - Ari'nin kayganlaştırıcı masajından ıslanmış
kıçımın sıkı kas halkasına karşı. Kıçımın uyarılmasıyla amımın boşaldığını hissederek inliyorum. Jasper'ın parmağının ucu içime giriyor ve donup kalıyorum, küçük parmağının ne kadar yoğun hissettirdiğini görünce gözlerim açılıyor.

"Kayganlaştırıcı var mı?" Soruyorum, hisler içinde rahatlamak istiyorum ama önümdeki görevin büyüklüğü

karşısında bocalıyorum.

Her iki adam da soru karşısında donakalır. Jasper önce bir kahkaha atıyor. "Genelde hiç kullanmayız çünkü Ari kendini

Yağlama."

Ve Ari genellikle insanların kıçını siken kişidir.

"Bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak. Böyle bir şey yapmayalı uzun zaman oldu," diyorum.

"Mutfaktaki zeytinyağı olabilir mi?" Ari garip bir şekilde emin değilmiş gibi soruyor.

"Salata mı yapacaksın?" Duruma gülmek ve ağlamak arasında kalarak kesin bir dille soruyorum. Uyarılmışlığım bu işi bırakmam için yalvarıyor ama daha sonra oturabilmek istiyorum.

"Merhem!" Jasper ağzından kaçırdı. "Bu kayganlaştırma için işe yarar."

Ari bu odada sakladığımız merhem kavanozunu almakta gecikmedi... bunun gibi sebeplerden dolayı. Bunun gibi nedenler.

"Aman Tanrım, evet, işe yarıyor," diye haykırıyorum,

rahatlamış bir şekilde.

Ari geri dönüyor ve Jasper'ın merhemle kaplı parmakları bir sonraki anda göt deliğimin etrafında dönmeye başlıyor. Rahatlama ve sevinç içinde inliyorum, iyileştirici merhem acıyı alıyor.

tamamen esneyecek.

Ari'nin elleri kalçalarımda duruyor, Jasper'ın iki parmağını kaydırmasını izleyebilmesi için kıç yanaklarımı iyice bastırıyor.

İçime. Vücudumun verdiği güçle inliyorum ve onun ereksiyonuna karşı sürtünüyorum.

"İşte bu, kıvılcımım. O kadar iyi bir iş yapıyor ki

Beni alman için seni hazırlıyorum," diye hırlıyor Ari. Ses tonu beni zevkten titretiyor.

Jasper, Ari kadar kontrollü değil. Islak amımı sikine her sürtüşünde inliyor. Kalçalarını sallarken bile bir şekilde benimle olan alayını tutarlı tutuyor.

"Siktir," diye fısıldıyor Jasper. "Sana ihtiyacım var."

Bu açıklama parmaklarımı onun omuzlarına geçirmeme neden oldu. "Evet-"

"Henüz değil, engerek yılanım. Önce beni alması gerek."

Jasper'ın parmakları onun şehvetli iniltisiyle beni terk ediyor ve ben de onu kışkırtmamak için ona sürtünmemeye

çalışıyorum

ama başarısız oluyor. Meme ucumu ağzına alıp diğer göğsümü sıkarak benimle zevk takası yapıyor.

Boğazımda bir ses düğümleniyor ve Ari'nin göğsü sırtıma bastırıyor.

"Uslu dur, közüm." Ari'nin emri içimi ürpertiyor.

Ari'nin sikinin sivriltilmiş başı büzüğümün üzerinde kayıyor ve geri çekilmeden önce yumuşakça bastırdığında nefesim kesiliyor. İnliyorum, Jasper dikkatimi başka bir yere çekmek için elinden geleni yaparken bile vücudum gerilerek tepki veriyor. Onun Dişlerim göğüs ucumu sıyırarak keskin ama sıcak kıvılcımların düşmesine neden oldu.

"Yavaş gideceğiz," diyor Ari.

"İkinizi de aynı anda istiyorum," diyorum, ihtiyaç kelimelerimi belki de akıllıca olandan daha hızlı yönlendiriyor, ama burada akıllıca olması gereken ben değilim. Bu ikisi arasında bedenimi teslim edebilirim. Bizi bu ikiliye teslim edeceklerinden eminim.
En iyi sonuç.

Onlara
güveniyorum
.

Bu yola temkinli başlamış olabilirim, Ari bana imkansız olduğunu düşündüğüm şeyler teklif ettiğinde geri çekilmiş olabilirim, ama şimdi, bu adamlarla birlikte, cesaret onların olmak. Onların olmak istiyorum.

Gelecekte ne olacağından emin değilim. Normale dönüp dönemeyeceğimden, bunu yapmanın sahip olabileceğimiz şeyleri feda edip etmeyeceğinden, ama ikisi de şu anda burada, benimle birlikte. Hazine, kutsama ve eş gibi sözcükleri araya sıkıştırıyorlar.

"İkinize de ihtiyacım var." Duygu yoğunluğundan neredeyse hıçkıracaktım ama Ari beni yakalamak için oradaydı. Sırtımı önüne bastırıyor ve boynumu öpüyor.

"Biz buradayız. Her zaman burada olacağız. Nereye saklanmaya çalışırsanız çalışın bizimsiniz" diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Saklanacağımı mı sanıyor? Jasper kalçalarımı kavrayıp ağlayan merkezimi sert sikine sürtmek için çekerken bu düşünceden uzaklaşıyorum.

Nefesim kesildi,

Bedenlerimizin dokunuşu sinirlerime bir zevk dalgası gönderiyor ve o da zevkle inliyor.

Jasper'ın inleme sesi başlı başına bir afrodizyak ve Ari de aynı fikirde olmalı. Aletinin ucu sanki nabzı orada atmaktan başka bir şey yapamıyormuş gibi tekrar girişime doğru bastırıyor.

Ari'nin kendi kayganlığıyla kayganlaşan ve aynı zamanda Jasper'a doğru sürüklenen hissine geri itiyorum.

"Siktir," diye fısıldıyorum. Aralarında olmak her hareketi şehvetli bir kayma haline getiriyor. Her nefes alış veriş ve inleme
Senfoni. İçgüdülerim beni hareket ettiriyor, kalçalarım yuvarlanıyor. Kalbim bana ait olduğum yerin burası olduğunu haykırırken bile bedenim zevk ve tamamlanma arayışında.

"Çok mükemmel," diye fısıldıyor Ari.

"Boş," diye karşılık veriyorum. Tek kelime keskin, ama kahkahasının sükûneti onu yumuşatıyor.

"Sabırsız olmak olmaz, ama istediğini al, tatlı Seçilmiş."

Jasper'ın ucu açıklığıma gelene kadar kalçalarımı sallıyorum.
Kör tacı kıvrımlarımı geçip ipeksi bir itişle bedenime giriyor. Bir nefes emiyorum ve vücudum onun için gerilirken kalçalarımın yuvarlanması kekeliyor.

Ari sikinin sivri ucuyla alay etmeye devam ediyor, dev bir dil gibi kıçımın sıkı kas halkasına girip çıkıyor.

Jasper'ın parmakları kalçalarıma saplanıyor ve tıslıyor. "Kahretsin, beni öldüreceksin," diye nefes alıyor. "Sen ve
senin dar amcığın bana unutmamam gereken şeyleri unutturuyor, ama burada seve seve ölürüm. Toza dönüşürüm. Eğer bu seninle olmak anlamına geliyorsa."

Ari'nin göğsü gülüşüyle birlikte bana doğru titriyor. "O kadar ürkütücü bir şey değil. Öpüşün, aşklarım."

Benim aşklarım. Jasper beni aşağı çekiyor ve kalçalarım pozisyonumdan dolayı yanıyor, ama o dikkatimi dağıtıyor ve beni
ağzıma.

Ari kalçalarımı kaldırırken inliyorum, Jasper'ın siki

neredeyse
Ari'nin vücudu benimkine girmeden önce beni tamamen terk ediyor. Konik uç onu almayı kolaylaştırıyor, ama esneme

Merhem onu yatıştırmadan önce bir anlığına yanıyor ve içimde daha derine kayıyor.

"Siktir," diye inliyorum Jasper'ın ağzına ve o da bu sesi yutuyor. Ari'nin siki esnek ve Jasper'ınkinin yapmadığı bir şekilde kıvranıyor. Etrafını sıkıyorum ve Ari'den gelen bir homurtuyla ödüllendiriliyorum.

"İkimize de çok iyi bakacaksın. Derin nefes al tatlım," diyor Ari. Sesi karanlık, bir uyarı ya da tehdit gibi.

Jasper öpüşmeyi kesiyor ve başparmaklarıyla yüzünü okşuyor, mavi pullar yanaklarımın üzerinde yumuşakça hareket ediyor. "Bizim için rahatla, Emilia."

Ari kalçalarımı aşağı bastırıyor ve tekrar Jasper'la doluyorum, ama bu sefer Ari'nin siki de daha derine iniyor.

Gerilme derin, kıvrılan ayak parmaklarımdan başımdaki tıslayan yılanlara kadar tüm bedenimi sarıyor. Az önceki boşluk artık doldurulamayacak kadar büyük ve tüm güvenim bir panik anında pencereden uçup gidiyor.

"Bu çok fazla," diye inliyorum. Ari'nin elleri belimin derisi üzerinde geziniyor, ta ki göğüslerimi okşayıp çimdikleyene kadar

Elinin düz kısmını kalbimin üzerine bastırmadan önce meme uçlarım.

"Durmak ister misin-" diye başlar

Ari. "Hayır!" "Hayır!

"O zaman nefes al, kor. Sen bizim için yaratıldın."

Bedenim donuyor, ama avucunu göğsüme bastırması, sıcaklığı ve nabzının gümbürtüsü beni geri getiriyor. I Daha önce bu adımı atladığım için derin nefes

alıyorum. "İşte bu kadar," diyor Jasper. Bakışları

benimkilerin üzerinde. "Tekrar."

Jasper'ın sesinde bir emir dokunuşu var ve tenimin üzerinde mırıldanıyor.

"Oh, bundan hoşlanıyor," diyor Ari. "Ona ne yapması gerektiğini söylemen hoşuna gidiyor."

"Evet," diyorum zar zor fısıldayarak. Ari'nin durumu baskın, ama Jasper'ın da bu rolü üstlenmesini takdir ediyorum.

Çok fazla.

Jasper'ın başparmakları yine yanaklarımı okşuyor. "Nefes al ve geril."

Jasper'ın direktiflerini takip ediyorum ve gerginlik azalıyor. Ari kıçıma girip çıkarken inliyor, dudaklarım seğiriyor, mizah bu ateşli ana kayıyor. "Onu nasıl alacağını bildiğin anlaşılıyor."

Ari bunun üzerine bir kahkaha atıyor ve Jasper'ın gülümsemesi küçük oluyor. Elleri aşağı kayıyor ve kıç yanaklarımın etrafında dolaşıyor, parmak uçları gerildiğim yeri okşamadan önce sıkıyor.

"Şimdiye kadar o canavarı alt etme konusunda uzman olmuş olabilirim.

İyi gidiyorsun, şu anda yolun yarısındasın."

"Yarı yolda mı?!" Ben çığlık atıyorum ve Jasper'ın yüzü gülmekten kırılıyor.

Jasper, yüz ifadesi hâlâ neşeyle dolu bir şekilde, "Şşşt, daha kolay olacak," diye ikna ediyor.

"Bunu aynı anda başka bir aletle doluyken yapmak zorunda kalmadın hiç," diyorum ona ters ters bakarak. O da bana bir

Bana gülümsüyor ve intikam almak için etrafını sıktığımda gözleri başının arkasına yuvarlanıyor.

Hepimiz inliyoruz.

"Dikkatli ol tatlım," diyor Ari. "Buna alışman için sana zaman tanımaya çalışıyoruz."

Biri klitorisimin etrafında dönmeye başlıyor, önce yumuşakça, sonra daha sert bastırıyor. Kıvranıyorum ve nefes alıyorum.

"Hmm, ama görünüşe göre daha fazlasına ihtiyacın var," diyor Ari, sikinin daha fazlası içime giriyor ve ben şu duyguların karışımıyla inliyorum

rahatlama ve ihtiyaç. Jasper dişlerini gıcırdatıyor, siki amımda zonkluyor ama içime girip çıkmak için herhangi bir hamle yapmıyor.

Kıvranıyorum ve kıçımdaki sik biraz daha derine batıyor. Ari'nin genel kalınlığına alıştığım için artık daha kolay. Jasper'ın sikini içime sokup çıkarmak için Ari'den hafifçe uzaklaştığımda Jasper inliyor. Sürüklenmesi dudağımı

ısırmama neden oluyor.

"Benim güzel uyumlu takımım. Birlikte çok güzeller. Günlerimizin geri kalanı boyunca hepsi benim." Duygu selinden Ari'nin sözlerini zar zor seçebiliyorum. "Neredeyse oldu."

Ari zonkluyor ve onun pullarının kıçıma sertçe bastırdığını fark ediyorum. Tamamen içimde.

"İşte bu," diye inliyor. "Her şeyimi çok güzel alıyorsun."

"Seni bana karşı hissedebiliyorum," diye pantolonunu indiriyor Jasper.

Çok fazla hareket etmemeye çalışıyorum ama vücudum talepkâr. Yavaş esneme ile
İkisini de almayı başardığımda, klitorisimin okşanması dolambaçlı bir hal aldı ve aşırı dolu bedenimi sıkı ve muhtaç hale getirdi.

"Görünüşe göre sikilmeye ihtiyacın var, hazinem. İkimizin de tohumuyla öyle bir dolmak ister gibi kıvranıyorsun ki her zaman kokularımızla işaretleneceksin."

"Siktir, evet," diyorum.

Hareket ediyorlar ve hisler sağır edici. Beyaz gürültü ve geri çekilme ve çarpma ritmi.

Ne zaman heveslenmeye başlayacağımı bilmiyorum. Vücudum bana ait ama tamamen bu adamlarla paylaşıyorum.
Zirveye ulaşana kadar her bir zevk daha da yükseliyor. Çığlığımdan başka hava, ışık ya da ses yok.

Ari omzumun derisine hırlarken, Jasper'ın hırıltısı ve bedenimin içinde zonklamasıyla dünyaya geri dönüyorum. Başımdaki yılanlar da benim gibi gevşek ve cansız yatıyor.

Ari bedenimden kayıyor ve ben Jasper'ın göğsüne yığılıyorum.

Teni ve pulları yanan ön tarafıma karşı serin. Ari'nin omurgamdan aşağı öpüşünün gıdıklamasıyla ürperiyorum.

"Mükemmel Seçilmiş. Bizim Seçilmişimiz."

Benim Seçilmiş olmamam için bir yol bulmaya çalıştığımızı ona hatırlatacak enerjim yok. Onların Seçilmişi olmanın ne kadar sakıncalı olduğunu da bilmiyorum. En azından ben onlarınım.

Jasper'ın göğsü soluk soluğa hareket ediyor ama kolları bana dolanıyor.

Ari odadan çıkar, tamamen basilisk formundadır. Onun uzun
Kuyruğu üst yarısından ayrı olarak ileri geri hareket eder ve tüyleri onu takip eder.

Jasper ve ben onun gidişini izliyoruz. "Yakında geri dönecek. Bu
yarı yılan olmak uygun değil, ama seks çok yoğun olduğunda onun için geri kaymak zor olabilir."

Kendimi, Jasper'ın elimden kurtulmasına yetecek kadar yukarı itiyorum.
bacaklarımın arasında. Kalçalarımdan aşağı damlayan ıslaklık yanaklarımı yakıyor ama Jasper beni kaldırıp yastıklara sarılmam için kendine çekiyor. Yönetmenin sarılmayı seven biri olduğunu asla tahmin edemezdim.

"Şşş, rahatla, biraz sakinleş," diyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Hâlâ nefesim kesik ama homurdanmaya çalışıyorum. "Gerildim."

Jasper'ın gülümsemesi küçük ama içten. Elleri tenimin üzerinde kayıyor, kıçımın ve kalçalarımın kaslarına masaj yapıyor. "Ağrın var mı?"

Elleri kaslarımın sertleştiği bir noktayı bulduğunda ve düğümü çözdüğünde zevkle inliyorum. "Hiç sanmıyorum. Her şey biraz... dağınık."

Ari geri döner, güçlü kuyruğunun yerini pullu bacakları almıştır.
ve gözleri kahkahalarla parlıyordu. "Söylemeliyim ki, ikiniz çok çekici bir karmaşa yaratıyorsunuz."

Ari halıları kurtarmak için beni temizlerken Jasper kollarını başının üzerine uzatıyor.

"Uyumlu bir set," diye mırıldanıyor Jasper.

Ari kaşlarını kaldırıp ona baktı. "Geri almayacağım."

Ari, Jasper'ın göğsünde parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek Jasper'ın diğer tarafına uzanıyor. "Hepimiz benim bile beklediğimden daha mükemmel uyuyoruz."

Ari eğilip Jasper'ı öpüyor ve öpücüğü kestiğinde dudakları benimkileri yakalıyor. Bizimkinden sonra tatlı bir öpücüktü.

sefahat. Hava almak için yukarı çıkıyorum ve Ari uzaklaşmama izin veriyor. "Siz ikiniz benim evimsiniz," diyor. "Siz ikiniz benim evimsiniz.

Ciğerlerimdeki oksijenin boşalmasına neden olan ifade.

Geçen hafta bu sözler aklıma Ari'nin nasıl bu kadar emin ve bu kadar erken olabileceğine dair sorular getirerek paniğe kapılmama neden olurdu, ancak onu tanıdıktan sonra sözleri
neredeyse bekleniyordu. Ari, dünyanın uğruna hareket ettiği biri. Zaman kaybetmez ve sözünü sakınmaz.

Sesinde boğazımı düğümleyen kırılganlık olmasa, bunun aşırı özgüven olduğunu düşünebilirdim.
yakalıyor. Jasper'ın yüzü pek bir şey ifade etmiyor ama boğazını temizliyor, yüzünü Ari'nin boynuna bastırıyor ve sevgi sözcükleri olduğundan emin olduğum bir şeyler fısıldıyor.

Ama çoğunlukla paniklemiyorum çünkü bu ikisi hızla benim de evim haline geldi.

Sadece onları elimde tutmak için ne yapmak istediğime karar vermem gerekiyor.

EMILIA

NEFES ALIYORUM. Önümdeki ayna duştan dolayı buğulu ama temizlenmeye başlıyor. Ari'yle yer değiştirmeyi başaramadığımdan beri kafamdaki yılanlara bakarak fazla zaman geçirmemiştim. Şimdi onları gerçekten özümsememe izin veriyorum. Yalnızım
Banyoda. Adamlar tek başıma duş almama izin veriyorlar.

Bana karşı çok dikkatli davrandılar. Beni bunaltmamaya çok dikkat ettiler.

Onlar için cesur olmak istiyorum. Cesur olmanın bir parçası da kendi görünüşümle yüzleşmektir.

Yılanlar her zaman kaymıyor ya da saldıracakmış gibi geriye kıvrılmıyor. Şu anda, farklı renklerdeki yılanlar sakin ve birbirine sarılmış durumda. Ari'nin eğitim sırasında işaret ettiği siyah yılan başını köprücük kemiğime dayamış, sanki uyuyor. Toplantım sırasında ortaya çıkan mavi olan
Rose ile farklı. Ben onu izlerken o da aynada beni izliyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. Nedenini gerçekten bilmiyorum ama aynı zamanda biliyorum. Duygularıma tepki veriyorlar. Eğer onlar
onlara karşı beslediğim nefreti hissediyorum...
Yine de özür dilerim. Saçlarımın yılan olması onların suçu değil. Benim suçum. Bir şekilde Ari'nin ve Jasper'ın Tanrıçası

Bunu istediğimi düşündü. Bir ihtiyaç hissetti. Seçilmişler kazara seçilmez.

Her iki şekilde de, kitabı açtım ve işte buradayız. Burada olmaları onların suçu değil.

Ve çok güzeller.

Kendimi böyle görmeye alışık değilim ama aynanın karşısında dururken, kaslarım iyi kullanılmaktan ağrıyor ve orgazm sonrası sisin kenarları hala beni rahatsız ediyordu.

Kendime dair katı imajım dalgalanıyor. Renkli yılanlar, sevdiğim ve annemle paylaştığım parlak siyah saçlar değil. Beni insandan başka bir şeye benzetiyorlar.

Hayatım boyunca öyleydim. Onlar farklı ve bu benim farklı olduğumun dışa vuran bir sembolü.

Büyüyü öğrenmeden önceki ben değilim.

Ben sessizce kitapları restore eden kadın değilim.

En iyi arkadaşıma tezahürat yaptım ve annemle akşam yemeği yemek için eve geldim. Yem olarak kaçırılmadan ve bu dünyanın sırlarına maruz kalmadan önce olduğum kişi değilim.

Aynı anda hem korkutucu hem de hayranlık uyandırıcı.

Hâlâ kâbuslar gören ama iki erkeğin kollarında uyanan bir kadınım. Birini bakışlarımla taşa çevirebilir, sesimle zorlayabilir ya da karşımdaki aynada gözleri parlayan yılanları kullanarak öldürebilirim.

Farklı olmak çok mu kötü? Bu yılanlar gerçekten de düşündüğüm gibi lanetli mi?

Mavi engerek yanağıma kafa atıyor ve ben bu küçük sevgi belirtisi karşısında hızla gözlerimi kırpıştırıyorum.

Onlar senin bir parçan, demişti Ari. Duygularıma bağlılar ve yaptığım her şeye tepki veriyorlar. Onlar benim bir uzantım, ayrı varlıklar değiller.

Yutkunuyorum. "Seni reddettiğim için özür dilerim," diyorum ve kelimeler gerçek anlamlarını yansıtıyor.

Kendimi reddettiğim için özür dilerim. Yılanlar benim. Onlar bu yeni ben. Bir değil iki eşi olan bu Seçilmiş.

Seçilmemiş olmayı, insan olmayı başarsam bile farklı olacağım. Eskiden olduğum kişiye geri dönmem mümkün değil ve bu kaybın acısına dayanmak çok zor. I
O Emilia olmanın basitliğini özlüyorum ama tekrar o olmak için Ari ve Jasper'ı feda eder miyim?

Onları feda etmek saflığımı geri getirmeyecek. Beni sadece bu olaydan önceki korkak kadın halime döndürür. Seçilmiş olmakla ilgili tüm macera başladı.

Geri dönmek istediğimi sanmıyorum. Kadına bakıyorum Önümde güçlü ve etrafımdaki dünyadan korkmayan bir versiyonumu hayal ediyorum. Evet, mücadele ettiğim anksiyete hala var, ancak bu, etrafımdaki her insanın korkunç kötü niyetli bir varlık olmasını beklemek gibi her şeyi tüketen bir korku değil.

Gözlerimi kapatıyorum. Güçlerimin ve görünüşümün kontrolü bende.

Yılanlar tıslıyor ve ses kesilip dalgalı saçların pürüzsüz sabitliği sürünen bedenlerinin yerini almadan önce bir onaylama gibi geliyor.

Gözlerimi açtığımda şaşkınlıktan nefesim kesiliyor. Yılanlar gitmiş. Yerlerinde hayatım boyunca sahip olduğum ve evcilleştirmek için çalıştığım saçlar var.

Ama gerçekten gitmediler. Hâlâ benimle birlikteler. Onlar duygularımın parlaklığı, hızlı tepkilerim.
Daha önce küçük ve sessiz tuttuğum her şey büyüdü.

Yılanlar duygularımın dışa vurumu ve onların gizlenmesiyle, daha önce saklanması çok kolay olan tüm duyguların basitçe bastırılmayacağı daha açık.

Elimi çıplak göğsüme bastırıyorum ve hala içimde atan büyüyü hissediyorum. Beynim döngüye girmek istiyor
ve neden bir insana geçebileceğimi analiz etmek
ama buna verecek cevabım yok. Tek bildiğim, Cennet Bahçesi'ndeki Havva gibi, bilgi ağacından yemeden önceki halime geri dönemeyeceğimi kabul ettiğim.

Hayatım artık farklı, ama bu farklılık nedeniyle daha değerli olan kısımları da var. Dudaklarımı, fırçaya ihtiyacı olan ama tam da hatırladığım gibi olan parlak saç dalgalarına doğru büküyorum.

Ama aynada gördüğüm en büyük fark, bana geri bakan gücüm.

40

ARI

Emilia üst katta duş alırken ben öğle yemeğini hazırlıyorum.
Jasper oturma odasında uzanmış, kitap okuyor ve
Onu otururken hiç görmediğim kadar rahat görünüyordu.
Bu anın evcilliği beni boğmakla tehdit ediyor.

Her şey hiç olmadığı kadar iyi gidiyor.
Tüm planlarımda bunu hayal ettim. Mutluluk parlak ve
yapışkan, ama merhemde hala bazı sinekler var.
Hiç hesaba katmadığım duygular.

Emilia ve Jasper'ın bana bakışları, güvenleri ve
Hepimizin arasındaki rahatlık... Buna bayılıyorum. Jasper
beni sevdiğini fısıldıyor, Emilia'nın gözleri de bu sözleri
söylüyor.
onları dile getirmiyor. Yeniden bir evim var. Arkadaşlarım
için güvenli bir yerim... ve yalan söylüyordum.

Yutkunuyorum ve ellerimi soğuk tezgahın üzerine
koyuyorum. Taş beni topraklamaya yardımcı oluyor.

Onlara gerçeği söylemem gerek.

Erteledim. İlişkimiz, olabileceğini bildiğim güçlü ve güzel
bir şeye dönüştü ve ben
onun ışıltısının tadını çıkarıyorum. Vücudumuzun uykuda
birbirine dolanışının ve benim hafif bir uykuyu kışkırtışımın
tadını çıkarıyorum.
Huysuz Emilia'nın bana aynı anda hem hırlaması hem de
gülmesi. Birçok kez kırılmış kalbim

Jasper beni ayrı tuttuğu onca yıldan sonra benim için yumuşamasına izin veriyor.

Arkadaşıma bir bakış atıyorum. Bağlanmak için gereken töreni yapmış olsak da olmasak da ikisi de benim arkadaşım. Jasper'ın kaşları çatıldı ve başparmağını yalayarak muhtemelen Emilia'nın bunun kitaplar için ne kadar kötü olduğu konusunda soluk soluğa kalacağı bir şekilde.

Onlar benim... ve benimle mutlu olmayacaklar.

Kibirli olabilirim ama ben bile durumumuzla ilgili her şeyi açıklamamanın bir bedeli olacağını biliyorum.

Emilia merdivenlerden koşarak inerken ayakları yere çarpıyor. Jasper ve beni bir telaş sardı ama gülümsemesini görmek. Sadece bir havlu giydiği için ilgimiz hala devam ediyor. İkimiz de bu şekilde basit yaratıklarız.

Yine ışıltılı kıyafetler giyiyor ve ben hayal kırıklığına uğramamak için kendimi zor tutuyorum. Emilia glamour olsun ya da olmasın muhteşem ama keşke evimizin mahremiyetinde buna ihtiyaç duymasaydı.

"Ben yaptım!" diye ağlıyor.

"Ne yaptın?" Jasper soruyor.

Bana doğru adım atıyor, kalçalarını seksi bir şekilde sallıyor.

adımlarındaki zıplamaya eşlik ediyor. Fark etmedim. Kollarını boynuma dolayana ve yumuşak saçları kollarımın tenine değene kadar farklı bir şey yoktu. Sonra

Yılanlarının her zaman var olan sessiz tıslamaları yok. "Yer değiştirmişsin!" Diyorum, gülümsemem o kadar geniş ki acıtıyor.

Jasper göz açıp kapayıncaya kadar koltuktan kalktı.

"Yaptın mı?

Tebrikler."

"Yine saçlarım var!"

Tanrıça'nın hediyesini bir daha görememe fikri boğazımı şişiriyor ama bu bana bağlı değil. Yine de kendime engel olamıyorum. "Muhteşem, ama sen her zaman muhteşemsin."

Ses tonumdan bir şeyler duymuş olmalı. "Bu kalıcı değil. Temelli gitmediler. Bir sistem üzerinde çalıştık."

Sesi sıcacık ve Emilia'nın Seçilmiş olmaktan duyduğu hoşnutsuzluk yüzünden kalbimde oluşan sıkıntı hafifliyor. Bu hayata çok iyi uyum sağladı.

Gerçeği hak ediyor. "Sana söylemem gereken bir şey var-"

"Ari, telefonun çalıyor," diye araya giriyor Jasper ve kaşlarımı çatıyorum. Elbette haklıydı, sesi kaçırmıştım. Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu ama iki arkadaşımın da beni rahatsız etmesine izin vermeyeceğim. Özellikle de şu anda.

İçimi çekiyorum ve lobinin kapıcısı için programladığım melodiyle çalan telefonu çıkarıyorum.

"Evet mi?" Cevap veriyorum. Kapıcı öfkeme cevap vermiyor ve bunun yerine gelen bir ziyaretçinin ayrıntılarını veriyor. Tarif ve verilen isim karşısında kaşlarım havaya kalkıyor ama bakışlarım Jasper'a gidiyor. Bu beklenmedik bir şey.

"Anlıyorum," diye cevap veriyorum. "Onu yukarı gönder. Sen de giyinmelisin, közüm. Bir ziyaretçimiz var."

"Kim?" diye sorar.

Gözlerimi Jasper'dan ayırmıyorum. "Yaşlı Adder, Jasper'ın babası."

JASPER

"NE?" Kendi sorumu duyuyorum ama zihnimde şok çanları çalıyor.

Emilia'nın gözleri kocaman oldu ve merdivenlerden yukarı fırladı. I

onunla babam hakkında konuşmadım, ama sanırım onu çıplak karşılamayı tercih etmez.

"Asansörle yukarı çıkıyor." Ari omuz silkiyor ama beni dikkatle izliyor. Bir keresinde babam hakkında neden fazla konuşmadığımı sormuştu. Sanki babamla ilgili gömdüğüm herhangi bir sorun olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Yok... ve var. Yıllardır neredeyse hiç görmediğiniz bir adamla ilgili sorunlarınız olması zor, ama

Aynı zamanda, nasıl olur da babamın beni terk etmesiyle ilgili sorunlarım olmaz? Annemi gömdük ve o bir sonraki nefeste gitmişti.

Bir zamanlar yakın olabilirdik. Ona saygı bile duymuş olabilirim ama o zamanlar geride kaldı. Yıllar içinde bazı vesilelerle birkaç kez aradı: bayramlarda, hayatımın dönüm noktalarında beni tebrik ederdi... hepsi bu.

dayanılmaz derecede garip.

Onu hiç düşünmüyorum. Emilia buradayken habersizce hayatıma girmesi iyi bir şey olamaz.

Ari sormuş gibi, "Neden burada olduğunu bilmiyorum," diyorum.

Ari omuz silkiyor. "Herhangi bir sebepten olabilir aslında. Burada olmasından memnun musun? Onu kabul etmememi mi istiyorsun?"

"Hayır." Duygularım bir karışıklık yaygarası ve Merak, ama daha çok merak. "Onun bir tehdit olduğuna dair aklıma gelen hiçbir sebep yok ve sen onu alt edebilirsin. Bu durumda kolayca."

Ari'nin ağzı seğiriyor. "Onu alt etmek için bir neden bulmamı ister misin? Belki geçmişteki hataları için biraz çürük bırakırım."

Geçmiş hatalar. Ari'ye ilişkimizi tarif ettiğimde, o da böyle tarif etmişti. Babamın hayatımda olmayarak hata yaptığını. Ama Ari ailesini kaybetmeden önce onlarla inanılmaz derecede yakındı, bu yüzden konuya bakış açısı çarpık. Sonra tekrar... Emilia, babasını kaybetmenin üzüntüsünü yaşamış olsalar da annesiyle yakındı... bu yüzden belki de çarpık olan benim bakış açımdır.

"Hayır. O bana hiçbir şey yapmadı, Ari."

Ari sadece başını sallar. Asansör çalıyor ve adam koridorda ilerlemeye başlıyor. Adamın asansörden çıkıp Ari'nin evinin etrafına baktığını gördüğümde biraz sersemlemiş bir halde peşinden gidiyorum.

Babam onu son gördüğümden pek farklı görünmüyor. Ne kadar oldu? Neredeyse yirmi yıl mı? Babam Basilisk kanı sayesinde fazla yaşlanmadı. Aradan geçen yıllara rağmen onu şimdi görmek endişe verici. Ondan basilisk kanından çok daha fazlasını almıştım. Onun gururlu Duruşu ve sert hatları her gün aynada gördüğümle aynı.

Gelenek olduğu üzere önce Ari'yi selamlıyor.

"Zeyad," diyor çenesini eğerek ama herhangi bir saygı ifadesi kullanmıyor. Bu jest bir hakaret ya da bir yakınlık eylemi olarak algılanabilir.

"William Adder," diyor Ari, dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Ne düşündüğünü bilmiyorum. "Varlığınız beni şaşırtıyor."

Babam bakışlarımı karşılıyor ve oradaki sabit duygu, midemdeki garip sinir ve kafa karışıklığı kombinasyonunu yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor. Bakışlarını tekrar Ari'ye çeviriyor.

"Oğlumun bağlı olmayan bir Seçilmiş ile görüldüğünü duyduğumda ortaya çıkarım. Bir Zeyad'ın evinde hoş karşılanmadığım sürece..." diye devam ediyor.

"Eğer oğlunuz size uyarsa, hoş geldiniz.
Ari cevap veriyor. Başka bir yılan akrabasının önünde bana saygı göstermesi beni şaşırtmamalı ama şaşırtıyor. Bu bir saygı jesti ve resmi bir şey yapmamış olsak da bir eş için yapılabilecek bir şey.

Bu düşünce bana Emilia'nın ölümünden sonra Emilia ve Ari'ye nasıl dostlarım dediğimi hatırlattığı için kızarmamak için kendimi zor tutuyorum.
zehir ve güç beni etkiledi.

"Neden buradasın?" Onlara dost demenin ne kadar doğrulayıcı, ne kadar mükemmel olduğunu düşünmeme izin vermek yerine babama soruyorum.

"Duyduğuma göre bir Seçilmiş'i
Daire." Babamın yüzü duygusuz bir maske, ama sesinde bir şeylerin tınısı var. "İhtiyacınız olan her konuda size yardımcı olmak için buradayım."

Ari'ye bakıyor ve bir dinleyicisi olduğu için dişlerini gıcırdatıyor.
tekrar dikkat. "Daha önce hiç orada bulunmamıştım.
Bana ihtiyacınız vardı ama elimden gelen desteği size sunmak istiyorum.
Bazı şeyleri sıra dışı yaptınız, ama geleneksel olarak Seçilmiş olmak için bir aday sunarken, ailen tarafından destekleniyorsun. Sana babalık yapmakta başarısız olmuş olabilirim ama biz bir aileyiz. Bunu yapmak zorunda kalmanı istemedim.
yalnız."

"Yalnız olmayacak," diyor Ari, ses tonunda kırılmış gibi bir ton var, ama aynı anda duruşunu yumuşatıyor
çabucak. "Yine de bu Jasper'ın kararı."

Herkes bana bakıyor ve ben mücadele ediyorum. Babamın yüzünde idam mangasının önünde duran birinin

ifadesi var. Taşıdığım ve kendimi desteklemek için kullandığım gururun aynısı

onun duruşu. Onu göndermeliyim. Daha önce hayatımın bir parçası olmaya zahmet etmemişti.

"Neden şimdi?" diye sordum. Kendi itirafıyla, yıllar önce babalık rolünde başarısız olmuş.

Yüzündeki mikro ifadeleri okuyabilmemi sağlayan şey onu bir insan olarak tanımıyor olmam. Bu bir
Kendime aşinalığım. İfademin katılığıyla duygularımı dünyaya duyurmamaya çalışıyorum, sadece bakışlarının derinliği ve gözlerinin hafifçe kırışması onu ele veriyor. İçinde bir acı uçurumu var.
Şimdi sadece ortak görünüşümüzden dolayı tanıyorum.

Bunca yıldır umursamadığını varsaymıştım.

"Çember anneni kurtarmayı reddettiğinde
geri çekildim." Sesi çatlıyor ve devam etmeden önce boğazını temizliyor, "Seni hayal kırıklığına uğrattım ve sana babalık yapmayı hak etmediğimi düşündüm. Yaptığım şeyden pişmanım. Ben de
Senin yanında olmak için kendime acımakla meşguldüm ve bunu fark ettiğimde artık çok geçti. Tekrar denemek istiyorum."

Sözleri uzun zaman önce gömdüğüm duygularımı açığa çıkardı.

Acı ve kayıp, kendime kucak açmam için yararlı şeyler değildi, bu yüzden onları bir kenara attım. Ya da ben öyle sanıyordum. Bir gün
Onun yokluğunun dokunaklılığı kalbimde derin bir kuyu açmıştı.
sürgün orada kaldı, geri kalanımı hatırlatmalarla zehirledi, eğer kendi başıma bu kadar kolay unutulabilirsem
beni kim ister ki?

Ari'nin vardı ve benim değersizliğime olan inancını yıkmak onun yıllarca süren direncini almıştı. Bir gün beni aramaktan ve ona verdiğim kırıntıları kabul etmekten vazgeçeceği inancını. Bu inancın bir kısmı hala orada değil mi? Bu üçlüde bir yeri hak etmediğim, Emilia'yı hak etmediğim inancı.

Hâlâ bana bakıyorlar. Ari'nin gözleri ruhumdaki mücadeleyi hissediyormuş gibi yumuşak, babamın dudakları ise daha önce olduğu gibi kendini reddedilmeme

hazırlıyormuş gibi ince

Çember'in annemi bir Seçilmiş adayı olarak görmesini reddetti. Bu onun hayatını kurtaracak bir önlemdi.

"Jasper, beni tanıştırmayacak mısın?" Emilia soruyor. Onun sözleri beni gerginlikten kurtarıyor. Dönüyorum ve elimi tutacak kadar yakınıma geliyor. Parmakları elime değiyor.
parmak uçlarımda. Sahiplenme hareketi, yerimle ilgili uygunsuz ve mantıksız korkularımı yatıştırıyor.

Onun canlı varlığı, bu zehrin bana değer verdiğinin kanıtıdır. İsteniyorum. O ve Ari bunu bana tekrar tekrar gösterdiler, ancak zihnim en kötü zamanlarda beni geri çekmeye çalıştı.

Kuyunun boşaltılması gerekiyor ve babam affedilmeyi hak etmiyor, ben bu şüphelerden kurtulmak için bu fırsatı hak ediyorum.

"Yardımını kabul ediyorum," diyorum.

Babamın omuzları rahatladı. Emilia elimi sıktı. Onun desteği bir sonraki adımda bana yardımcı oluyor.

"Baba, bu Emilia."

~

Garipliklere yabancı değilim, ama bu süreç
Babamla etkileşimde bulunmak pekmezin içinde ilerlemek gibidir.
Onun buradaki varlığını kabul ettiğimi ve bize yardım edeceğini beyan etmemle birlikte, hiç beklemediğim bir şeyi harekete geçirmiş oldum.

Sosyal incelikler.

Ari ve Emilia işleri ilerletmek için çok şey yaptılar. Ari babama ona Ari demesi gerektiğini söyledi.
Babamın bu ayrıntıyı fark etme şeklini. Sadece başını sallıyor.

Daha önce hiç endişelenmediğim bir gerginlik içime çökmeye başladı. Ari ve benim sevgili olduğumuzu bilmeli. Eğer
Emilia'yı duyduysa, Ari'nin bana sahip çıktığını da kesinlikle duymuştur. Bir Zeyad'ın bir ilişkiyi alenen iddia etmesi

skandalı

muhtemelen orman yangını gibi yayılmıştır. Bağlanmamış bir Seçilmiş'in dünyadaki varlığı o kadar da müstehcen bir konu değil.

Öğle yemeği için oturduk ve her şey daha iyi olmaya başladı.

İnsanlarla konuşmakta zorlanan cesur restoratörüm babamın yanına oturup sohbet etmeye başladığında. Emilia babamın ne iş yaptığını soruyor. Sesi sessizdi ve rahatlık alanının dışına çıktığını söyleyebilirim. Çok etkilendim.

Babam arkeolojik çalışmalarından bahsederken gerginlik odadan çıkıyor. Emilia yavaş yavaş sorularını daha hareketli hale getiriyor ve ne demek istediğini gerçek zamanlı olarak anlıyorum

bir insanı tanıyana kadar zor zamanlar geçirdiğinden bahsediyor.

Babamın hikâyelerinin ne kadar ilgi çekici olabileceğini unutmuşum. Aynı sertliği paylaşıyoruz ama o benim soğukluğumdan yoksun. Her zaman etrafımdaki insanların rahatını kaçıran şeyin fesleğen doğam olduğunu düşünmüştüm ama şimdi bunun sadece benim kişiliğim olabileceğini anlıyorum.

Bir keresinde, ilişkimizin başlarında, Ari babamla iş yapmasının bir sakıncası olup olmadığını sormuştu. Gerçek şu ki

Babam ortak bir iş bağlantısından söz edene kadar aklımdan tamamen çıkmıştı.

"Sonra da üç vazoyu nakliye sırasında kaybettiği için zavallı çocuğu azarladı!" Babam haykırıyor.

Ari'nin gülümsemesi keskindir ve Emilia'ya içini döker. "Sanırım o zavallı çocuğun ikinci yüzyılında olduğunu belirtmek gerekir. Hiçbir çocuk sözlü tacize uğramadı."

Babam omuz silkiyor. "Zaman adamın dalgınlığına yardımcı olmadı."

Ari onaylamak için fincanını kaldırıyor. "Doğru."

Ari, benim iznimle de olsa babamla iş yapıyor. Kalbimin eşine düşünceli bir şekilde bakıyorum.

"İkiniz ne zamandır birlikte iş yapıyorsunuz?" diye sordum.

Ari benimle göz temasını kesmiyor. Bir şey var.

Gözlerinde bilmiş bir parıltı vardı ama babam boğazını temizledi.

"Birkaç yıl oldu, değil mi? Altı, belki yedi yıl."

"Anlıyorum," diyorum. Ari bir manipülatör. Hayatımızın her yönünü kontrol etmek istiyor ve bunu daha iyi yapabilmek için babamı bir ağın içine çekti. Neden?

"Bizi biliyor muydun?" Ben soruyorum.

Babamın yüz ifadesi donuklaştı. "Şüphelenmiştim. Yoksa neden benim gibilerle iş yapsın ki?"

"Ne sormak istiyorsan sor, engerek yılanım," diye emrediyor Ari. Bana taktığı isim karşısında kızarmamak için kendimi zor tutuyorum. Ari'nin babamla çalışma nedenlerini tahmin edebiliyorum. Bu bir yoldu hayatımın her yönünü etkileyebiliyordu. Belki de içimde görmezden geldiğim acıyı görebiliyordu ve bunu kendi elleriyle çözmek istiyordu.

"Sana baskı yaptığı için mi buradasın?" Babama sordum.

Gözlerindeki hüzün soruyu geri almak istememe neden oluyor ama yapamam ve yapmayacağım. Onu sahte bahanelerle hayatıma geri almayacağım. Bundan daha iyisini hak ediyorum.

"Hayır. Ari'nin işi her zaman memnuniyetle karşılandı, ancak onsuz da gayet iyi hayatta kalabilirim. Olmanın gerçek değeri
Bana senin hakkında anlattığı şeyler ona bağlıydı."

Ari şimdi endişeli görünmeye başladı. Sanki ben zaten manipülasyonlarını anlamaya çalışıyorum. Gözlerimi devirmek istiyorum.

Ama onun yerine babamın itiraf ederkenki ciddi yüzüne odaklanıyorum.

"Bu konuda sinsiydi. Bir konuşmanın içine girdi Birbirinizi tanıdığınızı öğrendim ve nasıl olduğunu sormak zorunda kaldım. Benden telefon almak istemedin. Benimle hiçbir şey yapmak istemedin, hakkın olduğu gibi, ama ben yapamadım
nasıl olduğunu öğrenmeye direniyor." Babam masanın üzerinde iç içe geçmiş parmaklarına bakıyor. "Bana hiçbir zaman çok kişisel şeyler anlatmazdı. Terfiler, senin nasıl İşinizden, en sevdiğiniz kitaplardan keyif alıyordunuz... Daha cesur davranıp doğrudan size gelmeliydim-"

"Almalıydın," diye araya girdim, kendine yüklediği utancı kaldıramıyordum. "Ama bu kadarını yapmana izin vermezdim. Buna hazır olmazdım."

"Peki şimdi hazır mısın?" diye soruyor.

Emilia'nın gözleri endişeyle kırışıyor ve Ari rahatsız görünüyor, sanki olayların tam olarak böyle olmasını hayal etmemiş gibi. Onun için bu rahatsızlığı hak ediyor. utanmadan burnunu soktu, ama olacağını hiç düşünmediğim şeyler yaptı. Ne yaparsam yapayım beni destekleyecekler.
yapmaya karar verdim. Annem öldüğünden beri ilk defa bir ailem var. Babama güvenemeyebilirim ama
onlara güvenmek.

Ve belki bir gün ben de ona tekrar
güvenebilirim. "Öyle olduğuna inanıyorum,"
diyorum.

42

ARI

İç çekerek ofis koltuğuma geri yaslandım. Telefon görüşmesi distribütörlerimden biriyle yemek yemek endişelerimden uzaklaşmak için harika bir fırsattı ama artık bu fırsat sona erdi. Öğle yemeğimiz umduğumdan daha iyi geçmişti. Sonra dağıldık. Jasper kütüphaneye çağrılmıştı ve benim de işimle ilgili bazı mesajlara cevap vermem gerekiyordu. Sanırım Emilia şu anda William'a restorasyon projelerini gösteriyor.

Jasper için endişeleniyorum. Babasıyla iş yapmaya devam ettiğim bilgisini benden daha iyi karşıladı.
Öyle olacağını düşünmüştüm ve nedenini bilmiyorum. Hızlı ve sert tepki vermesine alışmıştım ve şimdi vermiyor, ne bekleyeceğimi bilemiyorum.

Muhtemelen karışmamalıydım ama sevdiğim adamın hayatının bir parçası olmayan bir ailesi vardı. Jasper omuz silkip bir ilişkileri olmadığını söylediğinde, içimde bir şeylerin alttan alta aktığını hissettim.
o zaman tanımlayamadım. Daha sonra, onun duygusal ipuçlarını öğrendiğimde, acıyı gördüm. Jasper'ın ruhundaki yarayı orada öylece bırakamazdım.

Jasper'ın izniyle, nasıl bir adamın oğlunu terk edebileceğini ve onunla hiçbir ilişki kuramayacağını anlamak için William'la iş hakkında görüşmüştüm. Bulduğum şey beni şaşırtmıştı. Adam bana tam olarak güvenmemişti. Bir

Adder, sanırım yarı yarıya ona kazık atmamı bekliyordu, ama ben atmayınca tanışıklığımız mesafeli bir arkadaşlığa dönüştü.

Jasper'la bir ilişki kurmak istiyordu ama kendi sorunları onu engelliyordu. Onu oğluyla ilgili küçük bilgilerle besledim çünkü açlıktan ölmek üzere olan bir adamı bir parça ekmekten mahrum etmek bana göre değildi. Onu besledim çünkü bir gün
Jasper'a ulaşıp aralarındaki bu çatlağı onaracak kadar cesur.

Bugün bunun olmasını beklemiyordum ve sersemlemiş durumdayım.

Fiziksel ve duygusal olarak aralarındaki benzerlikler şaşırtıcı. Aralarında olanları kendi başlarına onaramayacak kadar benziyorlardı... ama bu bana karışma hakkı vermez.

Yakında tüm aldatmacalarımın bedelini ödemek zorunda kalacağımı umuyorum.

Telefonum bir mesajla bipliyor ve kaşlarımı çatıyorum. İşlerimin çoğunu telefonla yapıyorum. Yaşlı paranormaller genellikle bu konuda e-posta veya mesajdan daha rahattırlar.

Kalos: Ara beni.

Hareketlerim anlık. Metinle ilgili merakım neredeyse Kalos'u bekletmeme eğilimim kadar güçlü. İkinci zil sesinde telefonu açıyor.

"Sorununuz için bir çözüm buldum," diyor Kalos söze girmeden.

Telefonda hiçbir ayrıntı vermediği için neden bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı ama
Bunu yaptığımda kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor. Seçilmiş olmayı tersine çevirmenin bir yolu.

"Bu imkânsız," diye nefes alıyorum. Emilia Seçilmemiş olamaz. Daha önce hiç başarılamadı ve arkadaşlarıma söylediğimin aksine... Denendi.

"Öyle değil. Mace bunun yapılabileceğini iddia eden bir kahin buldu. Bir büyü ve bir ritüel var. Risk çok yüksek ama yapılabilir. Eğer bunu yapmak istiyorsan.

ama bu işe yaramasını beklediğiniz bir şey olmadığı için... bunun hakkında düşünmeniz gerektiğini düşündüm."

Mace Reynolds'ı sadece uzaktan tanıyorum, ama ünü ondan önce geliyor. Bir şekilde imkânsızı bulmuş.

"Sana haber veririm," diyorum.

Kalos aramayı sonlandırmadan önce "İyi şanslar," diyor.

Telefonumun ekranına bakıyorum, kulaklarım çınlamaya başlıyor.

Emilia tam da istediği şeyi elde edebilir ve bu süreçte Jasper'la beni kaybedebilir.

Ona söylemezsen Seçilmiş olarak kalacak. Telefonumu masanın üzerine koyuyorum. Bunu gerçekten onlardan saklayabilir miydim?

Tekrar insan olursa hâlâ birlikte olabilir miyiz? Bunun imkânsız olduğunu düşündüğüm için bu endişeyi bir kenara bırakmıştım. Sadece Emilia'nın değişimini kabullenmesine nasıl yardımcı olabileceğimi düşündüm.

Ama artık bu yol da mümkün.

Yılan soyu her zaman Seçilmiş olmayan eşler alır. Biz de aynısını yapabilir miyiz? Şu anda olduğumuzdan çok daha dikkatli olmalıyız. Daha kırılgan olur ve büyüsü olmaz, istemeden ona zarar verebiliriz. Ondan daha uzun yaşarız.

Emilia'nın Seçilmiş olmasının tüm faydaları ortadan kalkacaktı.

Jasper benimle çiftleşmek için kendini ikna edebilir mi? Benim işimle ilgili tüm endişelerinin gerçekleşebileceğini bilerek mi? Aramızda Tanrıça'nın hediyesi olan bir Seçilmiş varken, kimse çiftleşmemizden duydukları hoşnutsuzluğu açıkça dile getirmeye cesaret edemezdi.

Bu, Emilia'nın sunduğu mükemmel çözümü riske atıyor ama bu seçeneği ondan nasıl saklayabilirim? O bana güveniyor. Jasper bana güveniyor.

Aynı anda hem onun beyaz atlı prensi hem de değer verdiğim her şeyin yok edicisi olacak kadar özverili miyim?

43

EMILIA

"BU ÇOK KORKUNÇ," diyor William. "Bana gösterdiğin için teşekkür ederim."

Yeni restore edilmiş yılan akrabası kitabının sayfalarını çeviriyor. İlk başta üzerinde çalışmaktan çekinmiştim ama Ari kitabın sihir içermediğini doğrulamıştı. Kitap çok güzel oldu.

Övgüsünden etkilenerek gülümsedim. William ve Jasper birbirlerine benziyorlar. Onlara göre fesleğenler olgunluğa erişiyor ama William hâlâ daha yaşlı görünüyor. Tavırları kafamı karıştırmayacak kadar farklı ve bana neredeyse babacan bir şekilde davranıyor.

Çölde su alan bir bitki gibi içime çekiyorum. Kendi babamı özlememe neden oluyor ama yine de bir merhem.

"İşimin sizi etkilemesine sevindim," diyorum. "Yaptığım işi seviyorum."

"Böyle bir hizmet veriyorsunuz. Ben bir şeyleri ancak kırılıp atıldıklarında bulabiliyorum, siz ise onları yeniden kullanıma kazandırabiliyorsunuz. Kitaplar çok değerli şeyler."

"Jasper kitaplara olan saygısını sizden mi aldı?"

"Bilmiyorum. Evde bir kütüphanemiz vardı ve o her zaman orada olmayı severdi. Okumayı öğrenmeden önce bile ansiklopedileri yapı taşları gibi üst üste dizerdi. Düşündüğümde Anna onu rahat bırakmamı söyledi."

William'ın bakışları önündeki kitap projesine kayıyor. "Hiçbir şeye zarar vermediğini ve bundan zevk aldığını söyledi. Sanırım o zamana kadar Jasper'ın bir Adder olarak hayatının kolay olmayacağını bilecek kadar çok şey biliyordu. Bunun yılan soyu için ne anlama geldiğini sana anlattıklarını varsayıyorum."

"Ailenizin geçmişini duydum."

William, altında ezildikleri bir ağırlık değil de normal bir şeymiş gibi başını sallıyor.

"Babam savaşa katılmadı. Davanın kan dökülmesine yol açacak kadar önemli olduğuna inanmıyordu. Bu onu kurtardı ama yılan akrabası toplumundan dışlandı. O inandı

Yeterince zaman geçtikten sonra türümüzün onun bağlantısını affedeceğini düşündü, ama asla affetmediler. İnsan hayatının sonunda anneme katılmayı seçti. İtiraf etmeliyim ki ben de umutluydum. Kendime bir eş alacak kadar umutluydum-" diye sözünü kesiyor.

"Başınız sağ olsun," diyorum, Jasper'ın annesini kaybettiğini hatırlayarak.

"Uzun zaman önceydi."

"Ari, birini kaybetmenin acısının güzel olduğunu çünkü ondan bize kalan şeyin bu olduğunu söyledi."

"Ari akıllıdır." Boğazını temizliyor. "Ve güçlü. Jasper'ın onun gibi bir müttefiki olduğu için mutluyum."

Gözlerim telaşla açıldı. Jasper onları tanıyıp tanımadığını sormuştu... William arkadaşlarını kastettiğini mi düşünmüştü?

"Onlar müttefikten de öte," diyorum.

William'ın yüzü yüz ifadem karşısında bir gülümsemeye dönüşüyor. "Farkındayım. Onları seçersen, eş olacaklarını hayal ediyorum."

"Oh," diyorum ve rahatlamam kelimenin üzerinde bir nefes oluyor. "Bildiğine sevindim."

William'ın neşesi düşünceli bir hal alır. "Senin Seçilmiş olman onlar için ne büyük bir mucize."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Kimse bunu benim için gerçekten açıklayamadı.

"Hem sizin yaşam süreniz onlarınkine denk olacak, ki bu Adder'lerin yüzyıllardır sahip olamadığı bir şey, hem de Jasper ve Ari açıkça birlikte olabilecekler."

Anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum. William şaşkınlığımı görüyor ve açıklamaya çalışıyor.

"Eğer siz olmadan çiftleşirlerse, Ari'nin topluluktaki konumu zarar görür. Bunca yıl sonra bile bir Adder'la müttefik olmak kolay değil. Benimle iş yapmak
Pas geçmek bir Adder'ı eş olarak almakla aynı şey değil."

"Jasper bunun olmasını istemezdi," diyorum. O bir Taker. Ari'nin onun yüzünden acı çekmesini istemezdi.

"Tanrıça tarafından kutsanmak nadir görülen bir şeydir. Eğer onları eş olarak seçecek olursanız, topluluğun Jasper'ın bir Seçilmiş'e sahip olmasının Tanrıça'nın isteği olduğunu kabul etmekten başka seçeneğim yok."

"Seçmek kültürünüzün büyük bir parçası gibi görünüyor," diyorum kendime bunu düşünmek için zaman tanımak için. Ari'nin stratejisi bu olamaz... Bu tamamen benim Seçilmiş olarak kalmama bağlı. Eğer bunu geri döndürmeyi başarırsak
ilişkimiz için önemli değil.

Ama buna hiç inandınız mı?

William'ın gözleri endişeyle kırışıyor. "Seçilmiş olmayı senin seçmediğini unutmuşum. Üzgünüm, bu senin için oldukça travmatik olmalı."

"Geriye dönüp baktığımda korkunç değildi." Düşünceler içinde dudağımı ısırıyorum. "Başlangıçta çok korkmuştum. Beni sakinleştiren tek şey bunu tersine çevirmenin bir yolunu bulma fikriydi."

William'ın kaşları endişeyle çatılır. "Talihsiz bir durum çok kalıcı olduğu için. Uzun tarihimizde birden fazla Seçilmiş kutsandıktan sonra fikrini değiştirmiştir. Bu
Bu yüzden artık çok az kişi seçiliyor."

Kalıcı. Şaşkınlıkla göz kırpıyorum.

"Bunu daha önce tersine çevirmeyi denediler mi?" diye sordum.

"Evet," diye kaşlarını çatıyor. "Eşlerin, eşlerini memnun etmek için Seçilmiş olmaya çalıştıkları, ancak bu eylemden pişmanlık duydukları zamanlar

tamamen farklı bir şeye dönüştüklerini fark ederler. Birdenbire başka bir şey olmanın zorluğunu anladığınızdan eminim. Bunu tersine çevirmeye çalışan son Seçilmiş bu süreçte öldü ve o zamandan beri kimse bunu denemedi."

Öldü.

"Ve bu herkesçe bilinen bir şey mi?" Sesimi yükselterek soruyorum.

William omuz silkiyor. "Yılan akrabası toplumundan biri için evet.

Bu girişim çok uzun zaman önce değildi, belki bir buçuk asır önceydi."

"Jasper ve Ari biliyor olabilir mi?"

Doğrulur ve gözlerini genişletir. Görünüşe göre Bu çatı katında yaşarken noktaları daha hızlı birleştiriyordum. "Emilia, Seçilmiş olmak çok nadirdir-"

"Öyle mi?" Sözünü kesiyorum, ne söyleyeceği umurumda bile değil.

Omuzları yenilgiyle düşer. "Jasper muhtemelen bilmiyordur. Daha çok genç ve toplumumuzda fazla hareket etmedi."

"Ama Ari yapardı?"

"Evet, yapardı."

Nefesim ciğerlerimi terk ediyor. Tüm bu zaman boyunca, Ari bana yalan söylüyormuş. Kutsamayı tersine çevirmenin ilişkimiz için ne anlama geleceği konusunda endişelenmedi çünkü kalıcı olarak böyle olduğumu biliyordu. Önce kulaklarımda şok ve inançsızlık uğulduyor, ama hemen ardından öfke geliyor.

Saçlarım kalkıyor ve kayıyor. Öfkeyle tıslayan yılanlara dönüştüğünü anlamak için bakmama gerek yok.

ARI

Çalışma odamın penceresinden dışarı bakıp, hangi stratejileri kullanabileceğimizi düşünürken, arkamdan belimi saran kollar beni sarsıyor. Jasper'ın sıcak kıkırdamasıyla rahat bir nefes alıyorum ve ona yaslanıyorum.

"Çok gerginsin," diyor. "İçeri girdiğimde fark etmedin bile."

Buna alışabilecek miyim? Jasper yıllarca kendini tuttuktan sonra bana özgürce şefkat gösteriyor. Bu jest, o beni göğsüne yaslaması boğazımı düğüm düğüm ediyor. İşte bu yüzden burnumu soktum. Bu yüzden entrikalar çevirdim. Emilia sahneye çıktığında. Sonra ben de Emilia'ya aşık oldum. Şimdi onu olası bir tedaviden haberdar etmeyecek kadar kandırıp kandıramayacağıma karar vermeliyim.

"Aklımda çok şey var," diyorum. "Erken döndün."

Jasper boynumu öpüyor ve bu yumuşak dokunuş beni eritiyor. "Yanlış alarmdı. Bir çift bağışçı Agnes'e bir şeyler planlamakla ilgili sorunlar çıkarıyor ve benimle konuşmak için gelmekle tehdit ediyorlardı. Görünüşe göre öğleden sonraki golf seansları daha önemliymiş ama Agnes bana haber verdiğinde yolu yarılamıştım bile."

Alay ettim. "İşini kıskanmıyorum."

Jasper bir süre yanıt vermez. "Korkunç değil. Yaptığım işten zevk alıyorum, sadece yaptığım her şeyden değil."

Mırıldanıyorum ama bir sonraki cümlesinde boğazım düğümleniyor. "Babamın işine burnunu soktun."

Bedenim beklenti içinde geriliyor.

"Yaptım." "Çok küstahça davrandın."

Gülüşüm içten ve biraz da hüzünlü. "En kötüsünü bilmiyorsun."

Jasper yüzünü boğazıma bastırıyor ve nefes alıyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Böyle şeyler söylediğinizde sinirleniyorum," diyor.

Yutkunuyorum. "Af dileyecek çok şeyim var diyelim."

Jasper iç geçiriyor ve sanki bana bir ders verecekmiş gibi konuşuyor. "Ari, mahkemede en işbirlikçi kişi olmadığımı biliyorum ama satranç tahtasını manipüle etmeyi bırakmalısın. Ya affedilemez bir şey yaparsan?"

Ya zaten varsa?

"Alışkanlıklardan vazgeçmek zordur... ve ikiniz de artık bana güveniyorsunuz."

"Bu oldukça egoistçe. Bizi kendi başımıza bir şey yapamayacak çocuklar mı sanıyorsunuz?"

Kaşlarımı çattım. "Tabii ki hayır."

Kalbim bu riske dayanamıyor.

"Sana güveniyoruz" diyor ve bu sözler kafamdaki mevcut düşüncelere çekiç darbeleri gibi iniyor ama Jasper devam ediyor, "Güvenmen gerek-"

"Başından beri biliyordun!" Emilia'nın bağırışı ikimizi de ürkütüyor. Jasper beni Emilia'yla yüzleşmem için serbest bıraktı, endişesi
havada hissedilir.

"Emilia-" diyor Jasper.

"Bana yalan söyledin." Onu görmezden geliyor ve bana dik dik bakıyor. Bakışlarında hiçbir güç cızırtısı olmaması onun becerisinin ve eğitiminin bir kanıtı. Başındaki yılanlar kötü niyetle örülüyor ve gözleri yaşlarla doluyor.

O muhteşem.

"Ari, ne yaptın sen?" Jasper'ın sesi yumuşak ve acılı.

"Başından beri bunun tersine çevrilmesinin imkânsız olduğunu biliyordu." Yılanlarına bir el sallıyor.

Oh. Başımı kaldırdığımda William'ın onun arkasında, bilmeden bana bir çıngıraklı yılan fırlatmış gibi baktığını görüyorum. Yüzündeki çizgilerde pişmanlık ve endişe derin bir şekilde hissediliyor. "Sanırım gitmeliyim."

"Muhtemelen en iyisi bu olur," diyorum. Zaten özel bir yerde sözlü olarak azarlanmayı tercih ederim.

Emilia'ya odaklandığım anda William'ı unutuyorum.

"Evet. Sana Seçilmiş hakkında bildiğim her şeyi anlatmadım. I

Sana bunun kalıcı olduğunu söylemeden önce bu konuda daha rahat olmanı beklemek istedik. Bizi tanıman için birlikte zamana ihtiyacımız vardı."

Emilia'nın kaşları kalkıyor ve ben durumu daha da kötüleştirdiğimi düşünüyorum. "Gerçeği benden sakladın çünkü

bu ilişkiyi mahveder mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, pişmanlık duymadan. "Kalıcı olduğunu bilseydin kalıp eğitim alır mıydın? İki yabancıyla birlikte eski benliğini kaybetmenin yasını tutar mıydın? Kendini sadece burada kalacak kadar güvende hissettin.

tersine çevrilebilme şansı var."

"Ve sen bunu manipüle ettin. Var olmayan bir yerde bana umut verdin."

"Size bu yeni gerçeği kabullenmeniz için zaman verdim.

Aynı zamanda

Yani iki arkadaşıma da sahip olabilmem için seni açan bir yerde olduğunu mu kastediyorsun? Evet."

Emilia bana göz kırpıyor, çenesi bir sıkılıp bir açılıyor.

"Sana güvenmiştim." Sesi boğuk çıkıyor.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor. "Biliyorum. Sana her şeyi anlatacaktım-"

"Sana uygun olduğunda."

"Bizim için en iyi olduğu zaman. Yeni yeteneklerinden nefret etmediğin ve seni desteklemek için burada olabileceğimiz zaman."

"Ne düşündün? Eğer benden hoşlanmamı beklersen güç sahibi olsaydım, gerçeği daha iyi kabul eder miydim? Kızgın olmayacağımı."

"Kızacağını hep biliyordum. Sadece düşündüm ki..."

"Beynimi yeterince sikersen seni affedeceğimi mi?"

"Hayır."

"Sonra ne olacak?"

"Kendine geleceğini." İşte orada Emilia'yı hafife almışım. Bunu şimdi anlıyorum. Bir gün beni affedeceğini varsaymıştım. Ne de olsa ömrümüz yettiğince affedecektik.

Söyle ona! Bu zihinsel haykırış dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor. Ona kutsamasını iyileştirmenin bir yolu olduğunu söylersem, onu sonsuza dek kaybedeceğim, ama söylemezsem, bana güvenmesini bir daha nasıl isteyebilirim?

Ben riskleri hesaplamakta zorlanırken Emilia alay ediyor. "Cehaletimi bana karşı kullandın," diyor.

"İkimizin de cehaletini bize karşı kullandın." Jasper'ın kırık fısıltısı göğsüme saplandı.

"Amacımız bu değildi," diye cevap veriyorum.

Jasper, "Onu sana getirdim çünkü sana ve sözüne güvendim," diyor.

Ağzımı açtım ve kırmadığımı kanıtlamak için Ona söz ver ama kapat. Bunu duymak istemeyecektir. "Siz benim dostlarımsınız," diyorum. "Bizi yeterince satın almam gerekiyordu ikinizin de bunu görmesinin zamanı geldi."

"Dostlara yalan söylenmez." Emilia'nın sözleri bıçak gibi. "Değer verdiğin insanları manipüle etmezsin. Ben sorunlarınız için bir çözümden daha fazlasıdır." "Emilia-"

"Kullanılmış hissediyorum!"

Bu beni hemen kesiyor. "Hayır. Seninle tanıştığımda öyle başladı, ama çok hızlı bir şekilde kalbimi kazandın

Tıpkı senden beklediğim gibi. Tekrar yalnız kalma düşüncesine dayanamadım."

"O zaman belki de bize daha fazla güvenmeliydin." Nefesi titreyerek dışarı çıktı. "Ben gidiyorum."

"Bekle!" Aklım karışıyor ve biliyorum ki bu kelimeler Şu anda hata yapıyorum ama yine de söylüyorum. "Bir yolu var."

Odadaki herkes donup kalıyor ve iyi ya da kötü, ben konuşmaya devam ediyorum. "Bunun imkânsız olduğunu sanıyordum ama Seçilmiş olmayı sizden almanın bir yolu var. Eğer istediğin buysa bunu yapabiliriz, sadece lütfen gitme."

Gözyaşları Emilia'nın yanaklarından aşağı akıyor ve sanki Bana bir şey fırlatmak istiyor. Ona yalvarırım. Onu kaybetmemek için her türlü acıyı çekmesi için yalvarırdım.

"Sana ne istersen veririm," diyorum. "Seni seviyorum."

Bu anla ilgili her şey yanlış geliyor. Satranç tahtası ters çevrildi. Burada strateji falan yok,
sadece çaresizliğim.

Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor ve Emilia'nın soluğu odadaki en gürültülü şey olarak ürperiyor.

Gözleri acı dolu. "Sana inandığımı sanmıyorum."

Kalbime balta saplasaydı daha az acırdı. Acı, o gitmeden önce sözlerini anlamamı zorlaştırıyor.

"Zamana ihtiyacım var, Ari.

Boşluğa ihtiyacım var." Şimdi

geriye bir tek Jasper kaldı.

Ona doğru bir adım atıyorum, o da bir adım geri atıyor.

"Jasper." Sesimdeki bozuk tınıyı tanıyamıyorum.
ve sanki acı çekiyormuş gibi göz kırpıyor.

"Şu anda yapamam," diyor. "Onun iyi olacağından emin olmam gerekiyor."

İleride Jasper'ın kendisini Emilia'nın koruyucusu olarak konumlandırmasına sevineceğim ama şu anda bu sadece zaten kanayan kalbimi eziyor.

"Biz dostuz," diyorum. "Biz hep arkadaştık." Lütfen beni bırakma.

"Biliyorum." Gözlerini kapattı ve devam etmeden önce bir nefes aldı, "Kaçmıyorum, ama o acı çekiyor, Ari. Senin yaptıkların yüzünden acı çekiyor. Yapmana izin verdiğim şey yüzünden.
-"

Bunun üzerine ara verdi. Gözlerini tekrar açtığında, hayal kırıklığı beni şişliyor. Hak ettiğimden daha azı değil.

Gitmesine engel olamam.

EMILIA

ZAMAN GERİLİYOR VE KISALIYOR, beni acıyla dalgalanan bir dünyaya çekiyor.

Ben hıçkıra hıçkıra ağlarken annem bana sarılıyor, parmakları yeni değişmiş saçlarımda geziniyor, soru sormuyor, öğüt vermiyor. Beni boğan duygulardan uzaklaştırmak için ben yokken işte gördüğü mide bulandırıcı şeylerden bahsediyor.

Göğsüm bomboş. Her şeyin kaybı kalbimi oyuyor.

Kızgınım ama aynı zamanda kaybolmuş durumdayım. Ari'nin manipülasyonlarıyla ilgili bir şey, kaydettiğim ilerlemeyi çözdü.

Hissettiğim gücü. Çünkü artık sahte geliyor. Ben onun oyununda sadece bir piyondum. Benim güçlenmem onun için yapmacık bir yoldu.

Beni kendi üçlülerine dahil etmek için manipüle ettiler.

Öfkem bana bunları fısıldıyordu ama sonra denediğim bir şey işe yaradığında onun coşkulu sevincini, Jasper'ın kollarında uyandığımdaki sessiz mutluluğunu, yemek hazırladığındaki gururunu ve kırılganlığını, bize ailem dediğindeki kısık ses tonunu hatırlıyordum.

Ya da benden gitmememi istediğinde yüzündeki paramparça ifadeyi.

Jasper tamamen başka bir mesele. Ayrı değil, ama Ari'nin gerçek niyetinin ihanetini paylaşmıyor. Ben tam olarak nereye uyduğunu biliyor. Çantamı hazırladı ve

Babam teslim edecekti. Restorasyon projelerimi paketlemiş ve kütüphanedeki ofisime taşımıştı. Bu detayları içeren kısa mesajlar gönderdi, gecenin içindeki sinyaller gibi, kısa ama anlam dolu.

Grace'e olanları anlatmam ertesi güne kadar sürdü. Her şeyden ve herkesten saklanmak istiyorum.
Ta ki göğsümdeki ağrı kesilene kadar. Düşüncelerimin denizinde kaybolmuş bir halde Grace'e olanları anlatıyorum ve bir de bakıyorum ki kapımın eşiğinde, annem tarafından içeri alınıyor.

"Grace! Seni görmek çok güzel!"

"Ben de sizi gördüğüme sevindim Bayan Rivera." Grace bir market poşeti uzatıyor ve ben de koridordaki yerimden dondurma kutularını ve malzemelerini seçiyorum. "Her şeyle birlikte geldim.
tuzaklar."

"Burada ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Erkeklerle sorun yaşıyormuşsun gibi geldi. Erkeklerle yani. Ve Hollywood'a göre kırık bir kalp için en iyi ilaç dondurmadır."

"Geleceğini söylememiştin," diyorum.

"Belki de bana yapmamamı söylemeni istemediğim içindir." Gözlerimi kırpıştırıyorum ve Grace'in alt dudağı titriyor.

"Dışarı çıkacağım için Emilia ile vakit geçirmeye gelebilmene sevindim," diyor annem.

"Dışarı mı çıkıyorsun? Nereye?" Ben soruyorum.

"Eloise beni bazı arkadaşlarıyla tanıştıracak; başka arkadaşlarımın da olması benim için iyi olur.
Hastaneden yeni geldim. Elliot bize şoförlük yapacak, o yüzden beklemeyin." Ve bununla birlikte kapı bir tıkırtıyla kapandı.

Grace'e, "Senin geleceğini biliyordu," diyorum.
Bana karşı komplo kurdular.

"Evet. Belki de aramızdaki havayı dağıtmalıyız diye düşündüm. Kötü bir zaman olduğunu biliyorum, senin için burada olmak istiyorum, ama bunu istemiyorsan, gelip beni alması için birini arayacağım."

Havayı temizlemek mi?

"Bunu neden istemeyeyim ki?" Ben soruyorum.

Grace omuz silkiyor. "Çünkü sen bu zamana kadar Tüm bunları öğrendiğinden beri benimle vakit geçirmiyorsun. Çünkü belki de sana bu kadar uzun süre yalan söylediğim için beni affetmiyorsun.
Özellikle de yakın olduğunuz birinin size yalan söylediğini öğrendiğinizde. Belki de benden nefret ediyorsun."

Burnumu çektim.

Sorun değil demiyorum. Kaçırılmamdan bu yana geçen süre boyunca hem sorun olmadığını söyledim hem de Grace'i kendimden uzaklaştırdım.

"Senden nefret etmiyorum," diyorum. "Sadece kendimi çok...
Korkmuş ve bunalmıştın ve çok mutluydun ve ben de senin mutlu olmanı istiyorum! Tüm bunların yanı sıra gerçeği benden sakladığın gerçeği, sana ulaşmamı zorlaştırdı. Özür dilerim."

Grace burnunu çeker. "Ben de özür dilerim. Sana bu kadar uzun süre yalan söylemenin yanlış olduğunu biliyordum. Sadece bir daha yapmayacağıma söz verebilirim.
Beni hiç affedebilecek misin?"

"Duruma göre değişir. Taşlı yolunuz var mı?"

Grace kaşlarını çattı. "Özür diliyorum ve kendinizi daha iyi hissetmenize yardımcı olmak istiyorum, tabii ki yolum taşlı."

Cevap verirken sesim kısık çıkıyor. "O zaman bu bir başlangıç."

~

"Bana verdiğin tavsiyenin aynısını tekrar ediyormuşum gibi hissediyorum," diyor Grace, üzerine ekstra çikolata şurubu dökülmüş naneli çikolata kasesine yumulurken.

Grace'in arkadaşlarından biri Grace'le çıkmaya başladığında pek de dürüst davranmamıştı ve Grace'in bunun doğru olup olmadığına karar vermesi gerekiyordu.
Sahtekârlık affedebileceği ya da affetmeyeceği bir şeydi.

Ama
Çikolatalı fındıklı dondurma üzerine çırpılmış krema, batma acısına biraz yardımcı olur.

"Muhtemelen onu affedeceğimi biliyorum," diyorum ilk kez yüksek sesle. "Bu beni zayıf yapar mı bilmiyorum-"

"Siktir et."

Göz kırpıyorum. "Grace Bramblewick, az önce küfür mü ettin?"

Grace kızardı, ya çiftleştiği ismi kullandığım için ya da utandığı için. "Yaptıkça daha kolay oluyor."

"Bu gargoyleler senin üzerinde olumlu ve iğrenç bir etki bırakmış. Onaylıyorum."

"Buralara daha çok gelmeli ve onları tanımalısınız. Onları seversin."

Başımı sallıyorum çünkü sallamalıyım. Grace'den uzaklaştım.

Çünkü dünyanın gerçeklerine uyum sağlayamıyordum. Şimdi, dahil olmadan geçmesine izin verdiğim onca zamanı telafi etmek istiyorum. Grace'in yeni ailesini daha iyi tanımak istiyorum,

Annemin Eloise'e yaptığı gibi.

Grace bakışlarını bana odaklıyor ve düşüncelerim duruyor.

"Onu affetmek seni zayıf yapmaz," dedikten sonra söyleyeceklerine vurgu yapmak için duraklıyor. "Onu affettiğin sürece

Onu gerçekten affedin ve ondan kaçarken sadece sorun olmadığını söylemeyin."

"Ouch." Bunu hak ettim.

"Onu affetmek zayıflık değil," diye yineliyor.

"Çok incindim. Bunu yaptığı için kalbim acıyor. Ve eğer onu tekrar içeri alırsam, beni tekrar manipüle etmesine ne engel olacak?"

Grace düşünceli bir ses çıkarıyor. "Çok stratejik bir gargoyle ile çiftleşmiş biri olarak... muhtemelen bir şeyleri manipüle etmekten vazgeçmeyecektir. Yine sen olmayabilirsin ama muhtemelen bir şeyleri kontrol etmek zorunda olduğunu hissediyordur.

her şey ve böyle bir zorunluluk öylece ortadan kalkmaz."

"Yani buna katlanmak zorunda mıyım?"

diye sordum. "Bunu neden yaptığına

dair bir fikrin var mı?"

Ailesini kaybettiğini söylediğinde yüzünde beliren acıyı düşünerek yutkunuyorum. Özlemini

Jasper'ın sadece şehvetine değil, sevgisine de karşılık

vermesini beklemektedir. Ari arkadaşlarını istiyor ve bizi korumak için gereken her şeyi. Bu kadar şaşırdım mı bir adamın

Kendisini dünyada yalnız gören bir insan, eşlerini kendisine bağlamak için ne gerekiyorsa yapar mı?

"Evet, zamanla daha iyi olabilir." Eğer Jasper ve benim onun için burada olduğumuza inanırsa. Eğer bize güvenirse.

"Peki ya yönetmen?" Grace sanki bu sözleri yüksek sesle söylemişim gibi soruyor.

"Jasper..." Yapıştırıcı. Ari benim azmettirici olduğumu söyledi. Üçümüzün yanmasını başlatan ateş, ama her birimizi yakınlaştıran Jasper'dı. Ari ne istediği konusunda tutarlı ama Jasper düştüğümüzde ikimizi de yakalayacak olan kişi.

O bizi destekliyor.

"Başından beri ona nasıl aşık olmadım bilmiyorum," diyorum.

Grace gülüyor. "Bilmiyorum, sana karşı her zaman çok kaba olduğu için mi? Senden yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi davranırdı."

"Varlığının beni rahatsız ettiğini bildiğini söyledi."

Şimdi Grace göz kırpıyor. "Oh, bu gerçekten çok tatlı."

"Evet. Tüm o huysuzluğunun altında oldukça tatlı biri."

Grace homurdanıyor. "Bugünkü haliyle bunu bilemezdim."

"Bugün işte miydi?" Peki bu beni neden şaşırttı? Benim eğitimim sayesinde
İşinden uzakta geçirdiği zaman. Dondurmanın çikolatalı güzelliğine dalıyorum ve Ari'nin bu kadar yalnız olduğunu hayal etmemeye çalışıyorum.
bugün korktuğu gibi.

"Evet ve herkes bunu biliyordu." Grace yüzünü buruşturur. "Bağırdığından ya da onun gibi bir şeyden değil. Sadece... kesiyordu ve bugün her zamankinden daha keskindi. Sanırım Agnes ona hırlamamak için kendini zor tutuyordu. Agnes'in, sırf kötü bir ruh halinde olduğu için onun mikro yönetim göstermesine ihtiyacı yok."

"Yarın işe gideceğim," diyorum ve aynı anda karar veriyorum.

"Emin misin?"

"Evet, işlere geri dönmek istiyorum. Yeterince eğitim aldım, artık bir işyeri tehlikesi değilim.
ve bunun iyi olacağını düşünüyorum." Ve onu görmek istiyorum. Jasper'ın iyi olduğundan emin olmak istiyorum çünkü öyle görünmüyor.

ARI

Asansör çalıyor ve bir an için kaşlarımı çatıyorum. Bu ses, telefonumun durmadan çalmasından çok daha farklıydı. Telefon her çaldığında arkadaşlarımdan biri olduğunu düşünüp umutlanırdım ama hayal kırıklığına uğrardım.

"Zeyad Bey? Size bir ziyaretçim var. Kendisini görmek isteyeceğinizi söyledi." Kapıcımın sesi asansörden yankılanıyor, sesi emin değil.

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve midemin mayalanmış içeriği mide bulandırıcı bir şekilde sallanırken kendimi kanepede yayıldığım yerden yukarı doğru fırlatıyorum - üçlü olarak birlikte film izlediğimiz kanepe.

"Emilia?"

"Pek sayılmaz. Hepsi bu kadar Thomas.
Bayan Rivera kapıcıma tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla "eskort" diyor.

"Evet, ben gideyim, sorun olmazsa Zeyad Bey?"

Homurdanıyorum. Zavallı adam. Önce havada bir dalga yapıyorum
ikisinin de göremediğini fark ederek. "Evet, sorun yok." Kelimelerim sürçtü mü?

Bayan Rivera benim alanıma doğru ilerlerken ışıkları açıyor.

"Evime hoş geldiniz," diyorum içimden geldiği gibi. Burası artık bir ev değil. Bir süre için öyleydi.

Emilia ve Jasper burada kalıyorlardı, ama şimdi sadece bir daire. Burası bir yer. Bir elimdeki şişe
Bayan Rivera'nın kalkık kaşlarını kısarak bakıyorum.

"Siz paranormal varlıkların sarhoş olabileceğini düşünmezdim," diyor.

"Kolay değil." Geğiriyorum. "Özür dilerim."

Elimdeki şişe, boşalttığım birçok şişeden biri. Onları dağıtan servis beni kestiğinde, başka bir tanesine geçtim. Sıvı uyuşturucunun bitmesi, kederin beni yeniden vuracağı anlamına gelse de korktuğum şey değil.

Her şeyi kırdığımdan korkuyorum. Güneşi ve yıldızları tuttum, sadece hareket ettikleri doğal yolu parçalamak için gökyüzüne yayılır ve yeryüzüne geri düşer.
Elimde uzak bir hayal. Bir ailem vardı. Uzun süre yalnız kaldıktan sonra, dostlarım vardı.

Ve her şeyi mahvettim.

Bayan Rivera zihnimi kurcalamama engel olacak hiçbir şey söylemiyor. Sadece bana bakıyor. Zıplayıp çekici olmalıyım, etrafa saçılmış alkol şişelerini açıklamalıyım. ama enerjim yok. Emilia kapıdan çıktığında benim irademde kapıdan çıktı. Gururum da onu takip etti.
Kısa bir süre sonra Jasper ikisinin de eşyalarını topladı ve onun peşinden gitti.

Onlar artık benim için kayıp.

Lojistik olarak, nerede olduklarını biliyorum. Jasper onun evinde.
kütüphane. Umarım yaptığı iş ona, elimdeki şişenin bana verdiğinden daha fazla rahatlık veriyordur. Emilia da dairesinde. Jasper'ın babası aslında bana
ona göz kulak oluyordum.

Bizim türümüzden birinin bunu deneyeceğinden çok endişelenmiyorum.
bağlanmamış bir Seçilmiş ile bir şey. Bir Seçilmişi gereksiz yere etkilemeye çalışan son kişinin derisi yüzülmüştü. Defalarca. O zamanlar çok daha karanlık bir dönemdi ve halkımız ne kadar az Seçilmiş'in seçildiğinden korkuyordu.

Umarım derim yüzülmez, ama bu ihtimal dışı değil. Çember'in başı tarafından ne kadar kayırılırsam kayırılayım, kimse bir Seçilmiş'i kandıramaz. Onun bu dairede kalmasını sağlayarak çizgiyi aştım. Aklı başında herkes onu anında Çember'e sunardı.

"Bu zevki neye borçluyum?" Diye soruyorum, nazik yeteneğim düz ve kayıtsız.

"Böyle mi telafi edeceksin? Bir yılanı koruyacak kadar alkolle sırt üstü yatarak mı?"

Dudaklarım bükülüyor ama arkadaşımın annesine sırtüstü yatmakla ilgili bir espri yapmayacak kadar ayığım.

"Peki nasıl telafi edeceğim? Her şeyi mahvettim,"

diyorum. Bayan Rivera kaşlarını çatıyor. "Anladığım kadarıyla,

Sen olmasaydın mahvedecek hiçbir şey olmazdı."

Omuz silkiyorum. "İkisine de yalan söyledim. İstediğimi elde etmek için onları acımasızca manipüle ettim."

Kanepenin kolçağına oturuyor ve onu görüş alanımda tutmak için kendimi dirseklerimin üzerine çekiyorum.

"Bir gün," diyor. "Acı bu kadar keskin olmadığında, Emilia'nın sana ihtiyacı olacak ve o zaman geldiğinde aklın başında olmalı."

Bu çok güzel bir fantezi.

"Bana ihtiyacı olması için hiçbir sebep yok. Bana güvenmesinin hiçbir yolu yok," diye cevap veriyorum.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü yine olsa yine yaparım." Ve bu gerçek bir vuruş. Aklımda hiç şüphe yok ki, zamanın kumlarını geriye doğru çalıştırabilseydim ve kartlar tam olarak aynı şekilde dağıtılsaydı... Yine de yaptığım şeyi yapardım. Yalan söylerdim.

Emilia ve Jasper'ı yakın tutarak aramızdaki ilişkiyi beslemeye çalıştım.

Kırıldım. Benim için en değerli olanları kırmam uygun olur.

Bayan Rivera gözlerini devirir. "Tabii ki yaparsınız."

"Bu işi bitirmeli ve kalbimi oymalısın.

Emilia'nın mutsuz olmasının sebebi benim ve belli ki

tehdidinizi uygulamaya gelin."

Alay ediyor. "Vay, vay, çok dramatiksin."

"Sizden birkaç yüzyıl daha yaşlı olduğumu hatırlamanızı isterim, hanımefendi."

"Bu anne olmak istemediğin anlamına mı geliyor?"

Bu soru ciğerlerimdeki nefesi donduruyor ve kendimi oturur pozisyona çekiyorum

"Emilia ve ben bilmediğimiz bir dünyanın içine itildik. anlıyorum." Bayan Rivera'nın dudakları devam etmeden önce inceliyor. "Belli etmedim ama bu beni korkutuyor. Aynı korkuyu kızımın gözlerinde gördüğümde daha da kötü oldu. Ama dün gece, yaptığın şey yüzünden kollarımda ağladığında korkmamıştı. Buraya gelmek için onu terk ettiğimde, o korku sanki bizim dışımızdaki dünyayı bekliyormuş gibi
beni yutmak için. Emilia'ya kalp kırıklığıyla birlikte bir şey verdin. Ona güçlü olduğunu hatırlattın. Ve aynı zamanda bana da hatırlattın."

Bana öyle bir bakıyor ki dayanmakta zorlanıyorum. "Bana annelik yaparsan onur duyarım," diyorum.

Yanaklarımı okşarken elleri yumuşacık. "Henüz işin bitmedi. İki kişiyle birlikte bir yolculuktasın.
size güveniyor. Bir hız tümseği yüzünden havlu
atmaya hakkınız yok. Bu bakış açısı
Sevdiği insanların kendisini kurtarabileceğini düşünmeyen biri. Yalnız biri, sorunu başka kimsenin çözemeyeceğini varsayar ve sorunu çözmesi için başka kimseye güvenmez. Bir aile istiyorsunuz ama bir ailenin parçasıymış gibi davranmalısınız."

Kafamı kurcalayan soru ağzımdan kaçıyor. "Ya artık nasıl yapacağımı bilmiyorsam?"

"O zaman bırak Emilia ve Jasper sana öğretsin. Seni affetmeleri zaman alabilir, ama eğer onlar senin dostlarınsa
olduklarını biliyorsanız, onların da bu sonuca varacaklarına güvenmelisiniz. O an için hazır olmalısınız
seni bağışlasınlar."

Yutkunuyorum ve gözlerimdeki nemi geri kırpıyorum.

"Ve bir duş al. Bar gibi kokuyorsun," diye tersliyor Bayan Rivera.

JASPER

Sanırım Agnes kafamda bir kitap parçalayacak. Zaten bunu düşünüyor. En kötüsü olduğumu biliyorum, ama kalbimin olması gereken yerdeki pençe gibi şey yumuşamama, korkunç ve soğuk olduğum için özür dilememe izin vermiyor.

"Hepsi bu kadar mı, Müdür Bey?" Agnes soruyor, sesi kızgınlıkla kırılganlaşıyor. Evet, tozlu bir kitapla iyi bir vuruş. Agnes'in
Şiddet gözlerinden okunuyor ve ben onu hiç suçlamıyorum.

Ama kontrolün bende olduğunu hissettiğim
tek yer burası. "Evet, hepsi bu."

Emilia için elimden gelen her şeyi yaptım. Ona eski haline dönmek için bir seçeneği olduğunu anlattım. Restorasyon projeleri artık güvenli bir şekilde laboratuvarında. Ve
Gerçekten elimde olmadığında ona gelecekteki projeler hakkında küçük mesajlar atıyorum. Beni unutacağına inanmıyorum ama ona baskı yapıyormuşum gibi hissettirmeyecek bir şekilde aklımda olduğunu bilmesini istiyorum.

Zamana ihtiyacı var ve Ari ile ben ona zaman
vermeliyiz. Ve Ari.

Bavullarını onun önünde hazırladığımda yüzündeki kırgın ifade korkunçtu. Her şeyimi almıştı
Ona geri koşmamak için disiplin. Beni kollarına çekmesi için... ama bu henüz gerçekleşemez.

Ona kızgın değilim, gerçekten. Yaptığı şey onun doğasında var. Emilia'ya böyle hissettirdiğim için kendime kızgınım.
sadece ihanete uğramak için bize güvenebilirdi. Ona geri dönmeyi ve onun varlığının tadını çıkarmayı hak etmiyorum. Zaten ona tek başıma dönemem. Üçlümüz tehlikeli bir yerde. Ben yapmayacağım.
Emilia bu kadar üzgünken ona hoş karşılanmadığını hissettirmek.

Babama göre biraz daha iyi görünüyor. Ona göz kulak oluyor, huzurumuz için şoförlük ve korumalık yapıyor. Ben de
Ona, kızımın güvende olduğundan emin olduğu için ne kadar minnettar olduğumu söyleyeceğim ama kelimeler kifayetsiz kalacak.

"Güzel," diyor Agnes. Durmadan dönmeye başlıyor, yüzü yumuşuyor. "Emilia'nın da geri dönmesi iyi oldu. Onu daha önce gördüm ve başına ne geldiyse çözüldüğüne sevindim."

"İşe geri mi döndü?" diye
sordum. "Bilmiyor muydun?"

"Hayır." Bakışlarımı kaçırıyorum. "Sevindim... Teşekkür ederim."

Agnes o gün için iyi bir şey yapmış gibi başını sallıyor ve ofisimden ayrılıyor.

Emilia geldi. Aklımı arkadaşlarımdan uzak tutmak için kendime verdiğim tüm görevlerin post-it notlarının yığınları bana bakıyor, ancak bir bakış bile atmıyorum. O burada ve ben ofisine gidip nasıl olduğunu, iyi olup olmadığını öğrenmek istiyorum.

Ama yapamam.

Zamana ve boşluğa ihtiyacı var ve tam da işleri yoluna koymaya çalışırken çalıştığı yerin müdürü tarafından rahatsız edilmemeli. Ama kaslarım yanıyor.
ona gitme ihtiyacı duyuyorum. Ruhumda onun tarafından çözüleceğini bildiğim bir özlem var ve her şey acıtıyor.

Zaman ve mekan. Kemiklerimdeki dürtü ya da ruhumun fısıldadığı ihtiyaç ne olursa olsun ona zaman ve yer vereceğim.

En azından onun yumuşak gözlerini ve alaycı gülümsemesini görebiliyordum.

Bu his beni öldürmeyecek. Sanki kalbim ölüyor, sadece Ari ve onunla yeniden bir araya gelme düşüncelerine gümbürdüyordu, ama

Bu hayali düşünce beni öldürmeyecek, öyle hissetsem bile.

Sabırlı olacağım. Ona elimden geldiğince destek olacağım.

Ağzımdaki metalik tını bu fikri reddediyor. Bedenim onu aramama fikrini reddediyor. O bizim seçilmişimiz, eşimiz.

Ama o her şeyden önce Emilia ve istediği şeyi almayı hak ediyor. İstediğini almayacağına güvenmek zorundayım. çiftleşmemizden vazgeç. Bizi affedeceğine güvenmeliyim.

Ve eğer bu, onu aramamı engellemek için acı çekmem anlamına geliyorsa, o zaman bana şehit deyin.

Dişlerimi sıkıyorum ve görevlerime başlamak için masamdan bir Post-it çıkarıyorum. Kendimi çok yorgun hissetmem önemli değil.

Çivi yutmak. Emilia'ya istediği her şeyi vereceğim.

Kapı açılıyor ve yüzüm hırıltıya dönüşüyor. kapıyı çalmadan ofise giriyor, ama bir sonraki anda gevşiyor.

Ofisime gelirken tüm merdivenleri koşarak çıkmış gibi pantolon giyiyor ve bakışları üzerimde parlıyor. Yılanlar Şu anda yok, ama saçları onları anımsatan ürkütücü bir şekilde hareket ediyor.

Onun adı beni sessiz bir fısıltıyla terk ediyor. Ruhum Onun için dua ettim, acı umudun yerini alana kadar çırpındım ama dualarımın karşılık bulacağını hiç düşünmemiştim.

"Emilia."

EMILIA

Burada ne yaptığımı BİLMİYORUM ama aynı zamanda biliyorum.

"Jasper," diye fısıldıyorum aynı onun yaptığı gibi şaşkınlıkla ve ofisinin kapısını kapatıyorum.

Masasının etrafında dolanıyor ve beni kollarının arasına alıyor.

İkimiz de bir nefes daha alamadan. Rahatlayarak hıçkırdım.

Bunun olacağını hesaba katmamıştım. Kendi evime döndüm.

ve her zamanki gibi laboratuvarıma gittim. Projelerimi Ari'nin evinde bıraktığım gibi nasıl özenle yerleştirdiğine baktım ve kalbim çarptı.

O burada ve bununla ilgili bir şey

hiçbir şey değişmemiş gibi çalışmaya karar verdim. Sanki çok ihtiyaç duyduğum bir tatilden dönüyormuşum gibi.

Yine de aynı binada olmanın özlemi beni ağırlaştırdı ve sonunda beni işimden uzaklaştırdı. I

büyü mü yoksa kendi ihtiyaçlarım mı bilmiyorum. Bu noktada ikisi arasında bir fark olup olmadığını da bilmiyorum.

Ona ihtiyacım olduğunu biliyordum. Jasper'a ihtiyacım var. Ari'ye bile ihtiyacım var ama o burada değil.

Jasper.

"İyi misin?" diye soruyor, sanki bizi birbirimize çeken güçleri o da hissediyormuş gibi beni sıkıca kendine çekiyor. Metafiziksel, duygusal, fiziksel bir şey ya da üçü birden

Onu görmek. Şimdi onun kollarındayım, ateş tutuştu, bir kıvılcım şenlik ateşini başlattı.

"Evet." Onu öpüyorum ve bir anlığına donup kalıyor. hırlamadan önce kalp atışı. Bizi döndürdü ve masasının üzerine yayıldım. Kalemler dağılıyor ve yapışkan post-it'ler saçlarıma takılıyor. Üzerimdeki sert vücudu, alev alev yanan bir ihtiyaç dünyasında rahat bir nefes.

"Jasper," diyorum tekrar, ama bu sefer hıçkırarak.

Yüzümü kavrıyor ve sanki durması onun sonu olacakmış gibi beni öpüyor. Dudaklarımızın her fırçası ve fethedici ısırığı
Derimin altındaki orman yangını. Kıyafetlerini yırtıyorum, o bir öpücüğü kesip çekilmeye başlamadan önce bozulmamış elbise gömleğini çıkarıyorum.

"Konuşmalıyız," diye nefes nefese kalıyor.

Yalamadan önce dudağını ısırıyorum. "Konuşmak istemiyorum. Sana ihtiyacım var."

Dudakları ağzıma doğru hırıltılı bir şekilde çekiliyor. "Seni rahat bırakmak istedim. Emin olmanı istedim," diyor.

"Eminim. O kadar eminim ki acıtıyor." Her kelime zonkluyor
Vücudum boyunca. Sihir havada statiktir ve çatırdadığında duygularımın gerçekliği daha parlak hale gelir. Bu, başlangıçta bizi fiziksel eylemlere yönlendiren içgüdüdür. Bu, mücadele eden zihinsel süreçlerime yol gösterici bir ışıktır,
ama bu sadece seks değil.

Artık arkadaşlarımı ve kendimi çok daha iyi tanıyorum. Onları ben alacağım. Benimdir.

"Jasper, seni seviyorum."

Bu sözler üzerine beni daha sıkı kavrıyor ve boynumu öpüyor, bir yandan da tenimi ısırıp emiyor. Nefesim kesiliyor ve vücudumu onunkine sürtüyorum.

"Jasper!"

Beni yutmaktan vazgeçip alnını benimkine bastırıyor. Nefeslerimiz ağır ve hızlı.

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyorum.

Gözlerini sıkıca kapatıyor ama kirpiklerine yayılan nemi gizleyemiyor.

"Lütfen." Sesi acı dolu bir törpüydü. "Lütfen, emin ol. Seni tekrar kaybedemem. Bize geri dönüp dönmeyeceğini merak edemem."

Biz. Çünkü Jasper yalnız değil. Jasper'ı sevmek, hayatımın her zaman bir başkasıyla iç içe geçeceğini bilmektir... ve böylesi daha iyi.

"Eminim. Siz benimsiniz. İkiniz de benimsiniz."

"Ben de seni seviyorum, Emilia. Espri anlayışını, hınzır ihtiyaçlarını ve cesaretini seviyorum. Kalbim senin için atıyor ve bunu hissedecek kadar kontrolümü kaybetmem sadece bir lanete bağlı."

Yutkunuyorum. "Lanet
değil." "Hayır mı?"

"Yeni bir başlangıç."

Dua edecekmiş gibi gözlerini kapatıyor ama ben kelimeleri duymama gerek kalmadan minnettarlığını hissediyorum. Kararımı verdim ve bunun gerçekten benim kararım olması her şeyi daha iyi yapıyor.
Yılanlar, bakışlarım, şu anda içimden akan güç. Bu benim hayatım ve ben onu kucaklıyorum.

İçimdeki ihtiyaç kısır bir şekilde bükülüyor ve öpüyorum. onu tekrar. Bu sefer benim için tamamen çıplak kalana kadar kıyafetlerini çıkarmama yardım ediyor. Sanki kendini bana kurban ediyormuş gibi. Kıyafetlerim bir kalp atışı bile dayanmıyor.

Çıplak bıraktığı tenimin her bir noktasına öpücükler konduruyor. Nefesi göğüslerimi, kaburgalarımı, karnımın yumuşak derisini ve uyluk içlerimi gıdıklıyor, ta ki ben de onun kadar çıplak kalana kadar. Benim
şık bluz, pantolon ve güven artırıcı topuklu ayakkabılar
Bu sabah özenle seçtiğim her şey, daha iyi bir şeye yer açmak için bir kenara bırakıldı. Sadece tenimle kalıyorum, cazibe yok, aramızda hiçbir şey yok. İç çekiyorum ve duyularımı tırmalayan değişimi kabul ediyorum. Saçlarım daha doğal halim olan yılanlara dönüşüyor.

Jasper bacaklarımın arasından bana bakıyor, bakışları yoğunluk ve istek dolu. Dişlerini iç uyluğumda gezdiriyor ve bacaklarım açılıyor.

"Benim güzel seçilmişim, şimdiden benim için çok ıslak." Sanki hissi kovmak istercesine dudaklarını o noktaya bastırıyor ama ben sadece daha fazlasını istiyorum.

"Isır beni," diye fısıldıyorum. Isırdığında soluğum bir iniltiyle kesiliyor. Dili kıvrımlarımın arasından kayıyor ve inilti
ciğerlerimde nefes kalmayana kadar bitmiyor. Jasper içimdeki sıcaklık ve boş acı dayanabileceğimden daha fazla olana kadar yalama üstüne yalama ve yakıcı emme üstüne emme uygularken çıkardığım seslerin izini kaybediyorum.

Saçlarını çekiyorum, yalamalar ve alaylardan daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum, ona bağlanmaya ihtiyaç duyuyorum, nefes alamayana kadar beni doldurmasına ihtiyaç duyuyorum.

"Sana ihtiyacım var." Kelimeler dudaklarımdan zar zor
döküldü
O gelmeden önce. Öpücüğü benim ve zehrinin tadında, ama ağlayan sertliği kaydığı için fark etmiyorum bile.
ıslaklığımın içinden. Sikinin küt başı amımın üzerinden geçiyor, bir kez ihtiyaç içinde tıslıyorum, iki kez dudağımı ısırıyorum, üç kez ve zonklayan klitorisime doğru itildiğinde dehşet içinde kıvranıyorum.

"Benimle alay etmeyi kes!" Ben de diyorum ki.

"Bunun için yalvar," diyor ve karanlık yuvarlanan kelimeler göğsüme doluyor ve tüm vücudum gerginlikle gerilene kadar bükülüyor.

"Lütfen." Onu sertçe öpüyorum ve ayrılıyorum. "Sana ihtiyacım var." Tırnaklarım derisini kazıyor. "Sen benimsin."

İçimdeki ilk hamlesi benimkinden daha ölçülüydü.
ısıtılmış beyin önemsiyor, ama bana ihtiyacım olan gerginliği veriyor,
ve mutluluk içinde iç çekiyorum. Benimki teslim olana kadar vücudunu benimkine bastırıyor. Neredeyse teslim oluyormuşum gibi. Öyle değil mi?
Daha önce olduğum kadını kaybediyorum. Onları tekrar insan olmaya tercih ediyorum ama kazandığım şeyi çok daha fazla istiyorum.

Bu bir teslimiyet değil, bir talep. Bedenim
Onun hareketlerine teslim olduğu kadar ona sahip çıkıyor.

Tırnaklarımı daha derine batırıyorum ve Jasper inliyor. Kalçalarının itişiyle gözlerim başımın arkasına doğru kayıyor.

"Çok sıkı..." Jasper eğiliyor ve başparmağıyla klitorisimi daire içine alıyor. "Boşalmana ihtiyacım var. Amcığın beni kucaklarken uzun süre dayanamayacağım."

Bir sonraki hamlesiyle kalçalarımı yuvarlıyorum. "Sert ve hızlı, lütfen, Jasper."

"Adımı söylemeni seviyorum," diye mırıldanıyor, gözleri Bağlantımızı izlerken. Sikinin amıma girip tekrar çıkışını, uyarılmamla ıslanışını.

"Jasper, Jasper, Jasper," diye fısıldıyorum saçlarına, vücudunun benimkine doğru hareket etmesiyle eş zamanlı olarak. Her hareket beni doğru vuruyor. Beni tatmin ediyor.

Vücudunun her yuvarlanışı daha hızlı, daha sert oluyor, ta ki altımızdaki masa, yüzeyinde uyguladığımız şiddetle sarsılana kadar.

Orgazm hiçbir uyarı vermeden üzerime çöküyor. Haykırıyorum, durmaması için yalvarıyorum. Jasper vücudunu benimkinin içine sokuyor ve sanki kontrolündeki set yıkılıyor. Hırlıyor, aleti her zamankinden daha sert, bedenimin ve ruhumun her parçasına dokunuyor ve ben onun öfkeli hareketlerine biniyorum.

"Benimsin," diye fısıldıyorum. "Sen benimsin."

Benim, benim, benim, benim, benim, benim. Zihinsel Zihnimdeki ilahiler, yuvarlanan zevkle birlikte kreşendoya ulaşıyor. Elim göğsüne bastırıyor, sanki ruhunu oluşturan goblenin titreyen ipliklerini hissedebiliyormuşum gibi.

"Senin," diye karşılık veriyor. Hava elektriklidir. Her Duygu ve hisler parlaktır, yüzeye yakındır, serbest kalmak üzeredir.

Ve sonra yaparlar.

Tırnaklarım göğsüne batıyor. Ruhunu benim ruhum olarak işaretlemek ve zamanın sonuna kadar bizi birbirimize bağlamak için. Jasper'ın nefesi kesildi ve vücudum bir iniltiyle donuyor. Aleti vücudumun içinde sarsılıyor, salıverilmesinin sıcaklığı içimi dolduruyor.

Ama Jasper'ın vücudu gevşemiyor, gergin. A Dişlerini gıcırdatarak bir ses çıkarıyor ve sonra vücudu kayıyor. İçimdeki sert alet uzuyor, büyüyor ve

Hava parıldadıkça ve karnındaki ve bacaklarındaki soluk derinin yerini pullar aldıkça daha hareketli.

Bacaklarının tek bir güçlü kuyruğa dönüştüğünü fark ettiğimde şok içinde nefes alıyorum.

"Jasper, yer değiştirmişsin!"

İlk başta yavaşça hareket eder, vücudunun alt kısmını şokla içine çeker. Aleti şimdi tıpkı Ari'ninki gibi vücudundaki bir yarıktan dışarı çıkmış durumda. Vücudumdan kayarak onunkinin içine girmesini izliyorum.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diyor.

Göğsüne bastırdığı elini kaldırıyor ve altında tanımadığım, derisine dövmeyle işlenmiş altın bir sembol var.

"Emilia." Gözleri şokla irileşti. "Birbirimize bağlandık."

JASPER

"NASIL BAĞ KURABILDIK? Ari bağlanmak için bir ritüel falan gerektiğini söyledi," diyor Emilia gömleğinin düğmelerini iliklerken. Ben de giyinmeyi neredeyse bitirdim, hareketlerim yavaş ve düşünceli.

İnsan formuma geri dönmek şaşırtıcı derecede kolaydı. Mantıksal olarak, bağın gücü paylaştığının farkındayım, ancak bunu gerçek zamanlı olarak deneyimlemek endişe verici.

"Bilmiyorum. Kazara bağlanan birini hiç duymadım. Bunun imkansız olduğunu düşünürdüm," diyorum.

"Görünüşe göre öyle değilmiş." Emilia'nın sesi yükselir.

Emilia'yı kendime çekmek için gömleğimin son birkaç düğmesini bırakıyorum, yüzünü buruşturan endişeyi yatıştırmak istiyorum. Sevgimi kolayca kabul ediyor ve göğsüme sarılıyor. Nefesleri derinleşiyor ve vücudundaki gerginlik temasla hafifliyor.

"Bundan memnun değil misin?" diye sordum. "Bağları koparmanın yolları var. Anladığım kadarıyla pek hoş değiller."

Gömleğime doğru ofluyor. "Mutsuz değilim." Mırıldanıyorum ve sırtını okşuyorum.

"Tam bir onay," diye takılıyorum.

"Sadece bir kerede çok fazla."

"Kutsama hakkında da anlaşılır bir şekilde böyle söylediniz," diyorum.

Dudakları göğsüme doğru kıvrılıyor. "Sanırım hayat böyle.

Her şey aynı anda çok fazla. Ama bu... bu, işleri daha da karmaşık hale getirecekmiş gibi geliyor."

Olacak. Mırıldanıyorum ve henüz kelimeleri seslendirmiyorum, ama daha önce dokunulmamış topraklardan geçiyoruz. Bu

işleri karıştırıyor. Ari'nin onsuz bağ kurmamıza ne tepki vereceğini bilemeyiz.

tanıtılmamış bir Seçilmiş ile bağ kurmama tepki gösterdi.

Her şey çok kötü gidebilirdi ama şu anda eşimi göğsüme bastırıyor ve aramızdaki yankılanan bağı hissediyorum. İçimde zerre kadar pişmanlık yok.

Ofisimin kapısının dışında bir kargaşa oluyor ve ikimiz de donup kalıyoruz. Emilia yılanları tekrar saçına geçirirken bir adam içeri dalıyor, ardından da koklayan bir kadın geliyor.

"Özür dilerim, Müdür Bey. Onlara meşgul olduğunuzu söylemeye çalıştım," diyor Agnes arkalarından.

Ofis seks gibi kokuyor, ama sanırım kadının

tepkisi benim buruşuk görüntüm. Emilia kucağımdan ayrılıyor ama elimi belinin kıvrımında tutmaya devam ediyorum, bağımızı kurduktan bu kadar kısa süre sonra aramıza mesafe koymasına izin veremem.

Adam burnunun ucuyla Agnes'e bakarak, "Konuşmamız gereken, bir asistanın seviyesini aşan bir iş var," dedi.

"Peki bu ne işi?" Ben soruyorum. Sesim buz gibi.

Bu adam Agnes'e hakaret etti. Agnes, binaya fayda sağlamak için yorulmadan çalışıyor.

"İtibarınızla ilgili bir iş." Adamın dudağı alaycı bir şekilde kıvrılıyor. O zaman onu tanıyorum, bu Chad Owens, şüphesiz yanında karısı Samantha Owens da var. Bu da Agnes'in başını ağrıtan cadı çift, kütüphanede düzenlemek istedikleri galaya dönüşen partiyle ilgilidir.

Yüzümü olumsuz duygulardan uzak tutmaya çalışıyorum. Kütüphaneye önemli bağışlarda bulunuyorlar. Sonunda sözleri beni vurdu.

"Ne demek itibarım?" diye sordum.

Bayan Owens cevap vermeden önce dudaklarını büzdü. "Ailenizin şerefsiz bir aile olduğunu öğrendik. Siz burada yöneticilik yaparken bizim adımızı bu kütüphaneye vermeye vicdanımız elvermez."

Hayal kırıklığı göğsümde çalkalanıyor. Onları müşteri olarak kaybetmek talihsizlik olur.

"Biz Konsey'i devreye sokmadan önce istifa etmek için bir haftanız var. Eminim Arşiv'e ev sahipliği yapan kütüphanenin müşterilerini kaybetmekle çok ilgileneceklerdir."

"Bu saçmalık," diyor Emilia. Sertliği ve çatık kaşlarıyla onu kendime doğru çekiyorum.

Göz kırpıyorum. "Atalarımdan birinin yaptığı şey yüzünden istifa etmemi mi istiyorsunuz?"

Bay Owens çenesini yukarı kaldırır. "İş ortağımız sizinle bağlantılı kuruluşlarla ilişkiye girmeyecektir. Onun kararlarına güvenerek biz de aynı şekilde hareket ediyoruz."

"Peki iş ortağınız kim olacak?" Soruyorum ama zaten şüphelerim var.

Bu şüphenin doğruluğu bir sonraki anda kanıtlanır.

"Görüyorum ki ortaklarım eğlenceye bensiz başlamışlar."

Sigmund odaya girdi. Gülümsemesi kendini beğenmiş. "Merhaba, Adder."

"Geçmeyen kötü bir koku gibi," diye mırıldanıyor Emilia, Baykuşlar için fazla sessiz ama yeterince de sessiz değil.

Sigmund'un bakışları ona yöneliyor ve dudak büküyor. Sessiz olması gerektiğini anlatmak için belini sıkıca kavrıyorum. Biz Sigmund Dietrich'in aramızdaki bağı keşfetmesini istemiyorum.

"Eğer Konsey'in bizi gerçekten önemseyeceğini düşünüyorsanız Türler arası bir anlaşmazlık yüzünden patronlarını

kaybediyorsan yanılıyorsun." Bu bir blöf. Konsey muhtemelen umursayacaktır ama hassas konular teker teker ele alınmalıdır. "Biz, tabii ki

Elbette himayenizi özlüyoruz, ancak kişisel etik anlayışınız gereği fonlarınızı çekmeniz gerekiyorsa bunu anlayışla karşılarız."

"Bir haftanız var Müdür Adder," diyor Bay Owens ama sesi titriyor. "Organizasyon için en iyi kararı vereceğinizi umuyoruz, ancak bunu reddederseniz
Konsey gerekli tedbirleri alacaktır."

Sigmund öfkesini iyi gizliyor ama sabırlı bir yaratık değil. Bakışları benden, meydan okurcasına çenesini ona doğru eğen Emilia'ya kayıyor. Bir şey titriyor
Yüz ifadesinden aşina olduğum ve hayra alamet olmayan bir ifade. Hedefi arkasını dönene kadar tepkilerini gizleyen birinin bakışı.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sözlerinizi dikkate alacağım. Şimdi güvenliği devreye sokmadan önce gitmenizi rica etmek zorundayım."

Cadılar kırgın bir hışımla oradan ayrılırlar. En son Sigmund dönüyor ve bakışları henüz işimizin bitmediği konusunda beni uyarıyor. Emilia açık bıraktıkları kapıya doğru ilerliyor ve bu sefer kilitlediğinden emin olarak kapıyı kapatıyor.

"Utangaç olduğunu sanıyordum," diyorum odadaki gerilimi azaltmaya çalışmak için.

"İstifa etmenizi istiyorlar!" Sesi şiddetle yükseliyor ve tekrar alçalıyor. "Bu kesinlikle çok saçma! Konsey'in, sırf kendi fonlarını çekmekle tehdit ediyorlar diye istifa etmene izin vermesi mümkün değil.
himaye."

Omuz silkiyorum. "İmkansız değil."

"Neden çıldırmıyorsun? Uğruna çalıştığın her şeyi mahvetmelerine izin veremeyiz. Bu senin hayatın!"

Neden çıldırmıyorum? Bu harika bir soru. Yılan akrabası toplumunda aynı şeyi yapamamanın bir merhemi olarak sahip olduğum statüyü kazanmak için yıllarca çalıştım. İçinde
Kaybetmekle yüz yüze geldiğimde daha fazla telaşlanmamam şaşırtıcı. Göğsüm yaklaşan bir kayıp ya da öfkeyle sıkışmıyor.

Nedenini anlamak için bir an düşünmek gerekiyor.

"Bu benim hayatım değil," diyorum. "Bu benim işim. Tutkuyla bağlı olduğum bir iş ve kütüphanenin nasıl yönetileceğini dikte etmelerine izin vermeyeceğim, ama eğer işimi kaybedersem
burada olsaydım, güneş yarın da doğardı. Eğer sen ve Ari benim elimde olursanız, güneş yine doğacaktır."

İlk kez onun adını söylüyorum ve Emilia anında tepki veriyor. Gözleri yumuşadı. Ona yaşattığı acı hala orada, ama bunun altında ona duyduğu özlem var. Anlayabiliyorum. İkimizin de iyiliği için yıllarca Ari'ye dönmemek için direndim ama sonunda zayıf düştüm. Soyadım yüzünden hepimiz acı çekeceğiz ama dostlarım beni seçti.

Onları hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Emilia oflayana kadar ileri geri adım atıyor. Gözlerimi ondan alamıyorum. Bu kadın bizi birbirimize bağladı.
yılan akrabası bir tören olmadan. Tek bir mum yakılmadı ya da büyü yapılmadı, dudaklarında sadece benim kelimesi vardı. O bir
şiddetli bir muamma.

Geçen her saniye, yeniden hayrete düşüyorum. Bir eşim var. O beni seviyor. Yaklaştığında elini tutuyorum ve onu kollarıma çekiyorum. Temas vücudumun rahatlamasını sağlıyor. Ona sarılma ihtiyacı zamanla geçecek bir yan etki. Muhtemelen.

"Hadi yemeğe gidelim," diyorum, saçının bir tutamını parmağımın etrafında döndürerek.

"Bu konuda çok sakinsin." Göğsümü dürtüyor.

"Bu arada endişelenmemiz gereken başka şeyler de var." Bir Seçilmiş'e bağlanmadan önce ona bağlandığım gibi şeyler.
Çember'in başına sunulan Emilia'nın Ari'yi nasıl affedeceğini bulması gerekecek. "İsteyerek yapmamış olabilirler ama Owens'ın bana bir hafta vermesi çok nazik bir davranıştı."

Emilia Ari'yi affedecektir. Bunu ifade etmemiş olsa bile onu seviyor. Bu yüzden ihaneti onu derinden yaraladı.

Biri çoktan bağlandığımızı anlarsa bana ne olacak? Bilmiyorum. Bir sürü şatafat ve
serpent kin olan her şeyi çevreleyen tören. Politikanın giriş

ve çıkışları konusunda yeterince deneyimli değilim.

tahmin etmeye bile başlayamam. Sadece ciddi olacağını tahmin edebilirim. Ari'ye mesaj atıp haber vermeliyim.

Ama her şey bir anda olup bitiyor. Emilia düşünmek için zamana sahip olmayı hak ediyor. Daha zamanımız var.

Kollarımda iç geçiriyor. "Öğle yemeği için ne hissediyorsun?"

"Peki ya şu çok sevdiğin takocuya ne dersin?" diye sordum.

Ağzının köşesi bir gülümsemeyle kıvrılmadan önce bana yan gözle bakıyor. "Beni gerçekten izliyormuşsun."

Yanaklarım yanıyor ve yüzümün kızarmasıyla gülümsemesi büyüyor. "Kulağa harika bir fikir gibi geliyor," diyor.

Emilia'nın çok sevdiği taco mekanının yeni bir bağımlılığım haline geleceğini tahmin ediyorum. Geri dönüyoruz öğle yemeğinden sonra, el ele. Serin hava soğuk gecelerin ve sabah ayazının uyarısı. Yılan akrabası olduğum için vücut ısım daha düşük olsa da Kışı hep sevmişimdir. Eve döndüğümde sıcak bir banyo ya da halsiz olmak anlamına gelse bile soğukta yürüyüş yapmaktan hoşlanırım gecenin geri kalanında.

Artık sarılmak için insan şeklinde bir ısıtma yastığım var.

"Neden gülümsüyorsun?" Emilia soruyor.

"Sana. Ve bana. Geleceğimize."

Elimi sıkıyor. "Onlardan bizde de var, değil mi?" diye takılıyor.

Binanın yan girişine doğru köşeyi dönüyoruz. Her şey çok hızlı oldu.

Elim ve bedenim Emilia'nınkinden koptu ve duvara fırlatıldı. Yüzüme gelen yumruk takip ettiğimden daha hızlıydı ve sonra sadece acı ve Emilia'nın çığlıkları vardı.

Çok özensiz, Ari'nin sesi kafamın içinde söylüyor. Ben yanında olmadığım sürece, tetikte ol.

Düşmanlarımızı unutmakta o kadar hızlıydım ki.

"Tut onu," diyor Sigmund. Bu beni acının bulanıklığından kurtarıyor. Dünya hızla odaklanıyor. Emilia, Sigmund'un kızıl saçlı uşağına karşı mücadele ediyor. Armand
hiçbir yerde görünmüyor, yani en azından sadece iki rakip var.

"Jasper!" Emilia sanki birilerinin duyup bizi kurtarmaya geleceğini umuyormuş gibi bağırıyor.

Sigmund önümde duruyor, gözlerinde nefret parıltısı var.

"Kendini çok kibirli sanıyorsun. Senin gibi birinin bir Seçilmiş'i hak ettiğini düşünmeye cüret ediyorsun."

"O beni seçti ve Seçilmişler her zaman haklıdır," diyorum, dudağım şişmeye başlıyor.

Yüzü tiksintiyle buruşuyor ve bana tekrar yumruk atmak için hamle yapıyor. Kaçıyorum ve sokak duvarından dans ederek uzaklaşıyorum. Kolayca antrenmanımın içine düşüyorum. Kulaklarım çınlarken bile Ari'nin sözleri beni asla terk etmiyor.

Rakibinizi gardını düşürmeye zorlayın. Başa çıkabileceğinizden daha fazla hasar almayın.

Sigmund'un öfkesi hareketlerini o kadar hızlı yapıyor ki geldiğini göremiyorum ama aynı zamanda onu dikkatsiz de yapıyor. Bir sonraki saldırısından ve bir sonrakinden kaçıyorum. Kükrüyor
hayal kırıklığı ve tekrar saldırır. Onun duygusal durumunu kullanıyorum.
Gardını aşıp yüzüne sert bir darbe indiriyorum. Geri çekiliyor ama ben geri çekilmesine izin vermiyorum,
Ona darbe üstüne darbe yağdırıyordu.

Yıllar boyunca onun ya da arkadaşlarının bana vurduğu her darbeye, kanayan her dudağa ve çatlayan her kaburgaya karşılık veriyorum. Zaman ilerliyor
ama Sigmund'un yere düşmesine sadece birkaç dakika kaldığını biliyorum.

Bana verdiği acının karşılığını ödemek için ona katılmak

üzereydim ki bir çığlık dikkatimi dağıttı. Kızıl saçlı

Emilia'nın ayaklarının dibinde, zehir damlayan küçük ısırık izleriyle sersemlemiş bir halde yerde yatıyor.

"İyi misin?" Ona doğru çekilerek sordum. Yaralarını kontrol ediyorum. Geri çekiliyor ve tökezleyerek bir adım atmadan önce adamı tekmeliyor. "Evet. Ben iyiyim."

"Güzel."

"Seni iğrenç şey!" Sigmund tükürür ve koşmaya çalışır Bana doğru geliyor, ama önüne iri bir cisim çıkıyor ve onu yakalıyor. "Dur, Dietrich!" Armand Sigmund'u geriye doğru fırlattı.

"Çember'in koruması altındalar."

"Biraz koruma," diye mırıldandı Emilia ve ben de onu kendime çektim.

Armand, Sigmund'a "Buradan git," der. "Seni içeri almadan önce."

Sigmund, Armand'a ve bize ters ters baktı, sonra da tükürdü.

Yerdeki kanı. "İyi ama Çember'in başı bunu duyacak."

"Öyle olacağına inanıyorum," diye cevap verir, ama sözleri Sigmund'unkinden daha fazla bir uyarıyla yankılanır. Dietrich geri çekilir ve arkadaşı onu takip edecek kadar kendine gelir. I

gözden kaybolana kadar onları izle.

Armand'ın bakışları benimkilerle buluşuyor ve o da bunu görüyor. Aramızdaki bağı.

O, nefreti dünyayı algılamasını engelleyen Sigmund gibi değil. Hayır, Armand bir savaşçı, eğitimli ve etrafındaki her değişime karşı duyarlı.

"Birbirinize bağlandınız," diyor. Dudaklarını birbirine bastırıyor ve ben de hiç düşünmeden Emilia'yı kendime doğru çekiyorum.

"Var," diye cevap veriyorum.

Armand iç çeker. "Seni Çember'in önüne getirmeliyim." Kalbim sıkışıyor.

"Neden?" Emilia soruyor. Havadaki gerilimi hissederek sesini yükseltiyor.

Armand, "Çember'in izni olmadan bir Seçilmiş'in ilk bağı olmak yasaktır," diyor.

Bilmediğim bir kural varmış. Bu durumda cehalet

beni kurtaramaz. Ben sadece

Daire'nin izni olmadan tahvil.

"Kimi seçtiğimin benim kararım olduğunu sanıyordum," diyor Emilia. "Öyle..." Armand sözünü kesiyor.

İyice düşününce anlaşılıyor. "İzin öyle bir şey ki bağ kurmadığınızdan emin olabilirler. Yersiz bir etki yaratmadığımızdan."

"Yapmadılar," diyor Emilia Armand'a.

"Buna karar vermek bana düşmez, Seçilmiş." Bana baktı. "Gel, geçide götüreceğimiz bir geçidim var."

Koşmak bana iyi gelmez.

"Hayır! Onu almana izin vermeyeceğim," diyor Emilia. Ona doğru dönüyorum.

"Bir Seçilmiş'i ve ailesini ayırmayı hayal bile edemem. bağlı," diyor Armand. "Sen de gelebilirsin." Kaşlarımı çatıyorum. "Emilia-"

"Geliyorum," diyor.

Çember'in merhametine kalmasını istemiyorum. Bir Seçilmiş'e asla zarar vermezler ama yine de endişeleniyorum. Toplumumuzda hiç arkadaşım yok.

"Biri Ari'ye neler olduğunu anlatmalı-" diye bahaneyle başlıyorum.

"Yapacağım." Hepimiz babama doğru döndük. "Özür dilerim, ben ikinizi yalnız bırakmak istedim. Ben sadece sen Dietrich'i döverken geldim."

Gözlerinde içimi ısıtan bir gurur parıltısı var. Armand boğazını temizliyor. "Artık şu karar verildiğine göre Zeyad'a söylenecek, gitmeliyiz."

Emilia yanıma yaklaşıyor, Armand'a ters ters bakıyor. "Bununla yüzleşmemiz gerekiyorsa, birlikte yüzleşmeliyiz," diye mırıldanıyor.

Yutkunuyorum ve elini tutuyorum.

"Birlikte."

50

EMILIA

"NEREYE GIDIYORUZ?" Özellikle kimseye sormuyorum. Önümüzde dev bir geçit var. Kolayca iki katı büyüklüğünde Buraya gelmek için içinden geçtiklerimizden biri. Taş bir yüzeyden geçip bodrum katı olması gereken bir yerde belirme deneyimi şimdiden sinirlerimi itiraf etmek istediğimden daha fazla yıprattı.

Jasper güven vermek için elimi sıktı. O burada. Birlikteyiz. Bu gerçek nefeslerimin yavaşlamasına yardımcı oluyor. İri adamın kapı dediği geçide bakıyorum.

Taşlar onu çevreliyor ve yüzey ziftten daha koyu görünüyor.
Yıldız tozuna benzeyen renk titreşimleri gelip gidiyor.

"Bilmiyorum," diyor Jasper. "Çember her on yılda bir operasyon merkezini değiştiriyor."

"Bu yıl Meksika'da," diyor bizi yakalayan adam.

"Pasaportum yok," diye geveliyorum.

Jasper gülümsemesini gizlemeye çalışır ama başarılı olamaz. "Biz
binanın dışında hiçbir yere gitmeyecek. Endişelenme, Emilia."

Her şeyin yoluna gireceğine dair söz vermediğini fark ettim. Durumun ciddiyetine dair bana ipucu veren de bu oldu. Bu ve şimdi kapıdan girmemizi işaret eden adamın acımasız doğası.

"Burada kalabilirsin-" diye başlar Jasper.

"Asla olmaz! Şu ürkütücü portal şeyinden geçelim ve bu işi bitirelim."

Daha fazla tartışmadan mürekkepli yüzeye adım atıyoruz. Soğuk suya sıçramak gibi ama
Yönelim bozukluğu hemen çözülüyor. Nefesim kesildi. İçine adım attığımız taş oda başka bir odaya benziyor.
Yeraltı odası, ama hava yapışkan ve duvarlarda oymalar var.

Bizi geçide yönlendiren adam peşimizden geliyor.

İnsanların yaygarası anlıktır. Bir çift asık suratlı adam belirir. Birinde terazi var, diğerinde yok. Sinirlerim kulaklarımda uğulduyor, daha fazla ayrıntı alamayacak kadar yüksek sesle.

Bizi buraya getiren adam, "Bunlar Çember muhafızları," diyor.

"Seçilmiş Rivera, öyle mi?" diyor pullu olan. "Seni duruşmayı beklemen için Tanrıça'nın odasına götüreceğim."

"Peki ya Jasper?" Ben soruyorum.

"Adder'in sorgulanması gerekecek. Detaylar var tartışılması gereken bir konu" diye belirtiyor diğer Çember muhafızı.

Dişlerimi sıkıyorum ve tartışmak istiyorum. Ayrılmak istemiyorum.

Yanımızdaki adam sanki bu beni rahatlatacakmış gibi "Onunla olacağım" diyor.

"Seni tanımıyorum," diyorum ve o sadece başını sallıyor.

"Emilia," diyor Jasper. "Bu Armand. Birbirimizi bir süredir tanıyoruz."

Birbirinizi bir süredir tanıyor olmanız ona güvenebileceğinizin bir göstergesi mi? Bu konuda o kadar bilgisizim ki
Yüzmek şaka gibi.

Jasper bedenimi kendisine doğru çeviriyor ve yanağıma dokunuyor. "Sana sahip olmak için her türlü zorluğa göğüs gererim. Bu sadece onlardan biri. Muhafızlarla git. Tehlikede olmayacaksın."

Kaşlarımı çatıyorum. Bana zarar vermesinden endişelenmiyorum. Jasper için endişeleniyorum.

"Ari yolda," diyor Jasper. "Buna güvenin."

Nefes alıyorum ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Ari gelecek.

Ari yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapacaktır.

Kimse söylemese de kendime her şey yoluna girecek diyorum. Bu sadece bir hıçkırık. Kısa süre içinde üçlü ilişkimizin karmaşasında yolumuzu bulmaya çalışacağız.

"Tamam."

"Cesur kız," diye fısıldıyor kimsenin duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde.

Sadece başımı sallıyorum ve terazili adamın beni kalbimin bir parçasından uzaklaştırmasına izin veriyorum.

Ari geliyor.

~

Kadın heykeli çok güzel bir şey. Birkaç sanat tarihi dersi aldım ama tarzını çıkaramıyorum. Sanki farklı bölgelerin ve ikonografilerin sanatının bir birleşimi gibi.

Zaman akıp gidiyor ve ben her bir hareketle dikkatimi dağıtıyorum. Taştan oyulmuş ve altınla vurgulanmış. mücevherler ve başındaki çok sayıda yılan. Vücudunun üst yarısı tamamen şehvetli kıvrımlı hatlar ve mücevher boncuklarından oluşuyor

Alt yarısı ise bir yılanın gövdesini oluşturuyor. Yılan gövdesi, dev bir nimbus gibi bir daire şeklinde arkasında dikey olarak kıvrılır.

Herkesin bahsettiği tanrıça bu olmalı.

Göğsümde biriken hayal kırıklığını onun üzerine boşaltmak istiyorum ama yapamıyorum. Bakışlarımın onun yüz hatlarında gezinmesine izin verdiğim her an, bedenimdeki gerilim azalıyor. Bana huzur veriyor.

Bana başımın etrafında dolanan yılanları, ayrı olsak da arkadaşlarımı ve

kendimi korumak için. Sigmund'u yenme düşüncesi

uşak, kaçırılmamın korku dolu anılarıyla savaşıyor. Bu sefer ben galip geldim.

"Lütfen her şey yoluna girsin," diye nefes alıyorum, kalp atışlarımdan daha yüksek bir sesle.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı: içecek, yiyecek?"

Nefesim kesildi ve döndüm. Orada bir kadın duruyordu. Tek kelimeyle çok güzeldi. Annemin yaşlarında görünüyor ve odanın ışığı kahverengi tenine altın tonları veriyor. Koyu renk saçları saçma sapan bir topuzla geriye doğru toplanmış. Ari'nin tercih ettiklerine benzer siyah bir kıyafet giyiyor, ancak etek uçlarında altın işlemeler var. Altın bir kolye ve bilezik ışığı yakalıyor.

Görünüm sofistike ve sade ve bana kim olduğu hakkında herhangi bir ipucu vermiyor.

"Dualarınızı böldüğüm için özür dilerim," diyor.

"Dua etmiyordum." Ama ediyor gibiydim. Boğazımı temizledim. "Hayır, hiçbir şeye ihtiyacım yok. Sen kimsin?"

Kadın mırıldanıyor. "Bana Awnti diyebilirsin."

Tam önüme gelene kadar uhrevi bir zarafetle hareket ediyor. Benden uzun olmasına rağmen
rahatlatıcı bir hava. "Tanrıça tarafından seçilen ilk kişiyle tanışmak istedim."

"Şey"-Kuru boğazımı ıslatmak için yutkunuyorum,
çalışmaya çalışıyorum
"İşte buradayım. Benim adım Emilia. Neden seçildiğimi bilmiyorum."

Dudakları bir gülümsemeyle seğiriyor, ama bunun benimle dalga geçmek için olup olmadığını anlayamıyorum.

"Duydum." Karanlık bakışları başımdaki engerekleri inceliyor. Sakinler ve çoğunlukla meraklılar. "Tanrıça'nın kutsamasını görmek kalbimi ısıtıyor."

Gözleri yumuşak ama hüzünlü.

"Bize ne olacağını söyleyebilir misin?" diye sordum. "Bana bir kuralı çiğnediğimiz söylendi ama bu kazara oldu."

Nefes alır ve kaşlarını kaldırır. "Çember bir saat içinde toplanacak ve gerçekler sunulacak.
Suçlamalara göre, birden fazla kural ihlal edilmiştir.

Seçilmiş olabilmek için Çember'in bir adayı onaylaması gerekiyor, ama sen buradasın, bir şekilde Seçilmiş olan bir kadın.
Bizden herhangi bir ritüel olmadan seçilmiş. Bu sadece bir Seçilmiş'in ilk bağı olmanın çok ciddi suçuyla birleşiyor Daire onayı olmadan."

"Bunların hiçbiri bilerek yapılmadı," diyorum. Bağlanmanın nasıl gerçekleştiğini hatırladıkça yanaklarım yanıyor. "Çember kendilerini ilgilendirmeyen ilişkilerle çok ilgili görünüyor."

"Her iki olay da kasıt olmadan mı gerçekleşti? Yani çok garip." Sesi yumuşak ve düşünceli. Bana ayrıntıları sormak istediğini söyleyebilirim ama bana bilgi vermek için kendi sorularını erteliyor gibi görünüyor.

"Çember'in, bu tür bir suçlama ile karşı karşıya kalabileceği doğrudur.
Eminim sizin için çok özel görünen konulara aşırı müdahil oluyorsunuz" diyor. "Sistem uzun zaman önce kötü aktörleri elemek için oluşturuldu. Genç olmak isteyen ve Seçilmiş olmak için bir ortağa para ödeyen aşırı hevesli yılan akrabaları veya bireyler
onlarla bağ kurmak için bağ kurmamış birini kapıp götürecek."

Bunlar bir toplumun kaçınmak isteyeceği şeyler gibi görünüyor.

"Görünüşe ve söylentilere göre," diye devam ediyor. "Adder sizi kasıtlı olarak sakladı ve bağladı çünkü o Gerekli izinlerin kendisine verilmeyeceğini varsayarak-"

"Öyle olmadı!" Panik göğsümde kabarıyor.

Awnti sözünün kesilmesine alışık değilmiş gibi şaşırarak gözlerini kırpıştırıyor ve kendi şaşkınlığına gülümsüyor. yeniden acımasızlaşıyor. "Bu bir rahatlama olsa da, hala bağlanma suçundan yargılanacak. Daire hoşgörülü olamaz ve başkaları için zararlı bir emsal teşkil edemez."

Sinirlenmiş gibi dudaklarını birbirine bastırıyor. "Tabii ki sizi sır olarak saklayarak kendisine iyilik yapmadı. Çember'e sunulmuş olsaydınız, bağlanma öncesi faaliyetler hakkında eğitilmiş olurdunuz. Bu hala bir anormallik

bir ritüel olmadan bir bağı tam olarak tamamlamak mümkün değildir, ancak bu faaliyetler bunu mümkün kılacaktır."

"Bağlanma öncesi faaliyetler?"

"Evet, biriyle bağ kurmanızı sağlayacak bazı samimi eylemler."

Mahrem aktiviteler... oh lanet olsun, "koku takası".

"Bana anlatmışlardı," diyorum.

Bana inanmıyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

"O öyle demedi," diyorum. "Ari birlikte yapacağımız şeyin bizi birbirimize bağlayacağını ve
ilişki."

Awnti gözlerini deviriyor ve bu hareket onun zarafetine hiç yakışmıyor. "Zeyad'ın tüm bunların neresinde olduğunu merak ediyordum."

Tam ortada, ama başının belaya girmesini istemiyorum. O kadar büyük bir parça olduğu için bu kaçınılmaz olabilir. Bir nefes için gözlerimi kapatıyorum. Onun için endişelenemem.
hemen şimdi. Ari bu işe girerken kuralları biliyordu ve muhtemelen bu şekilde olmasını istememiş olsa da Çember'in ele alınması gerektiğini biliyordu.

"Jasper'ın iyi olup olmadığını biliyor musun?" diye sordum. Eğer düşündülerse
Beni bir şey yapmaya zorlasaydı, ona ne yaparlardı? "Adder sorgulanıyor. Ona zarar verilmeyecek.
Çember'e bakıyor."

"İster inanın ister inanmayın, bu pek de rahatlatıcı değil."

Gülüyor ve sesi boğuk çıkıyor. "Özür dilerim, buraya nasıl Seçilmiş olduğunuzu ve bağlandığınızı anlatmanız için geldim. Göründüğü gibi olmadığını söylüyorsunuz. Tüm bunların nasıl olduğunu duymak isterim."

Yani Awnti benim sorgucum, daha doğrusu görüşmecim. Bu yüzden bizi ayırdılar.

"Anladığım kadarıyla bu oldukça inanılmaz bir hikâye," diyorum.

"Hikayeleri severim. Bana sadece deneyimlerinin gerçekliğini anlatabilirsin. İnandırıcı olup olmadığı konusunda endişelenmene gerek yok."

Bunda bir rahatlık var.
"Tamam o zaman. Her şey bir kitapla başladı."

EMILIA

KIPIRDAMAMAYA ÇALIŞIYORUM.

Awnti'ye her şeyi anlattım. Jasper ve Ari'nin kutsamayı geri döndürmem için bana yardım etmeye çalıştıklarını ya da Ari'nin eğitimini saklamadım. Ari'nin bana
Seçilmiş olmayı geri döndürmenin bir yolunu keşfettim.
bu şekilde kalmaya karar verdi. Bu gerçek hikayenin bir parçası değil. Daha sonra bana teşekkür etti ve gitti.
Sanırım bulgularını Çember'e sunabilmek için. Zaman geçti ve sonunda, ölçekli Çember muhafızı geri geldi ve beni bu odaya götürdü.

Bir mahkeme salonu gibi ama dairesel. Odanın diğer tarafında, duvarda asılı, üzerinde tanımadığım ama şu anlama geldiğini düşündüğüm işaretler olan bir dizi bayrak var
konseyin her bir üyesini temsil eder.

Sandalye yok ve muhtemelen etrafımdaki insanların yarısı kuyrukları üzerinde dengede duruyor. Yabancılar dolanıyor
ve dedikodu yapıyorlar. İşlemleri izlemeye gelmiş gibi görünüyorlar. Yanımda Çember muhafızı varken kimse bana yaklaşmıyor ama meraklı bakışlar alıyorum.
Yılanlarımı dışarıda tutmayı seçtim ve kalabalıktaki her şaşkın yüz bu kararımı pekiştiriyor. Seçilmişlere saygı duyuyorlar ve ben de ne olursa olsun
Davam için toplayabileceğim sempati.

Kalabalığın içinde Sigmund Dietrich'i tanıdım ve Kimsenin onunla konuşmak istememesinden memnunum. Bana attığı bakış zehir dolu ama bunun beni korkutmasına izin vermiyorum.

"Emilia!"

Sese doğru döndüm. "Ari!"

Kendimi onun kollarına bırakıyorum ve o da beni göğsüne bastırıyor. "Gelebildiğim kadar çabuk geldim ama ikinizi de görmeme izin vermediler."

"Jasper'ı sorguladılar. Buraya geldiğimizden beri onu görmedim." Ona baktım. "Birbirimize bağlandık."

Ari'nin gözleri genişler. "Anlıyorum. Bu pek çok şeyi açıklıyor."

"Bu bir kazaydı."

İnanılmaz bir şekilde gözleri daha da büyüyor ama ciddileşiyor. "Pişman mısın?"

Başımı sallıyorum ve rahatlamış bir şekilde nefes alıyor.

"Her şey yoluna girecek," diyor.

Sonunda birinin bu sözleri söylediğini duyduğumda gözlerim yaşarıyor, ama Ari'nin çoktan yanıltmış olduğu anı Bana daha önce yalan söylemişti, rahatlamamı sağladı.

Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi, "Jasper'a bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye devam ediyor.

Başımı salladım. "Tamam."

Ari bir şeye karar vermiş gibi omuzlarını dikleştirmeden önce bakışlarını bir an odanın içinde gezdiriyor. Bana geri döndü.

"Emilia," diyor sanki adım bir duaymış gibi. "Özür dilerim.

Yaptığım her şey için çok özür dilerim. Beni affedemezsen anlarım."

Gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi kırpıştırıyorum. Şu anda acıyı hatırlamaya dayanamıyorum.

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" Ben sorarım.

Ari gülümsüyor ama gözleri hüzünlü. "Elbette, közüm."

Bu hüzünlü bakış göğsümdeki korkuyu tetikliyor.

"Ari-"

"Bak, Jasper orada," diyor ve ben odanın önüne doğru dönüyorum. Jasper odanın bize göre diğer tarafında duruyor. Yerleşim maksatlı gibi görünüyor çünkü Çember aramızdaki boşluğu dolduracak.

"Ve işte Çember," diye anlatıyor Ari, bir sıra kadın ve erkek odaya girerken. Dokuz tane saydım ve Çoğunluk Güney Asyalı gibi görünse de başka etnik kökenler de temsil edilmektedir. Her üye geldiği yerin resmi kıyafetini giymektedir.

Awnti merkezde, mücevherlerle süslenmiş ve Nakış gibi. Onun statüsünde hata yok, diğerleri vücut diliyle ona saygı duyuyor ve daha önce fark ettiğim zarafet şimdi belirgin. O muhteşem.

"Çember'in başı bu mu?" Tısladım.

"Evet, Konsey Üyesi Singh."

Gözlerim şişti.

"Adının Awnti olduğunu söyledi," diye fısıldadım.

Ari kahkahasını gizlemek için öksürüyor. "Teyze onun kültüründe bir saygı terimidir."

"Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Yapma. Senin onun kim olduğunu bilmeyeceğini biliyordu."

Dudağımı ısırdım. "Ona her şeyi anlattım."

"Her şey mi?" Ari soruyor ve ben başımı sallıyorum. O da çenesini eğiyor. "Güzel, bu işimizi kolaylaştıracak."

Neyi kolaylaştıracak?

Meclis Üyesi Singh konuşur ve salon sessizleşir hemen. "Bugün buradayız çünkü Jasper Adder iğrenç olduğunu düşündüğümüz bir şeyle suçlanıyor. Kendisi Bir Seçilmiş'i etkilemek ve ilk bağ arkadaşlığı pozisyonunu çalmakla suçlanıyor."

Kalabalığın öfkesi hissediliyor.

"Şimdi, soruşturma ve tanıklık yoluyla, bu suçlamanın doğru olmadığını görüyoruz. Seçilmiş'in, seçildikten sonra çembere takdim edilmek istememesinin nedenleri vardı.

mucizevi bir şekilde kutsanmıştır. Duyduğumuz ve kabul ettiğimiz nedenler."

Umut acı verici. Bu onu beraat ettirecekleri anlamına mı geliyor? Fısıltılar arkamda dans ediyor ve kalabalığın huzursuzluğunu hissediyorum. Eğer onu beraat ettirirlerse yargılamayı kabul edecek olan var mı?

"Mucizevi bir şey daha gerçekleşti. Her iki tarafın da ifadesine göre, birleşme tesadüfen gerçekleşmiştir. Yasadışı bir ritüel yoktu."

Şimdi fısıltılar kızgın. Buna inanmıyorlar.

"Tanrıça'nın bunu neden yaptığını bilmiyoruz." Konsey Üyesi Singh'in sesi yumuşak ama etkili. "Birkaç on yıldır bir Seçilmiş yoktu ve aniden Emilia Rivera kabul etmeden kutsanmıştır. Bağlar hazırlık ve ritüel gerektirir ama Rivera ve Adder bu olmadan da bağ kurdular. Sanki bu bir ders gibi. Belki de Tanrıça, yüzyıllar önce yapılan eylemler nedeniyle yılan soydaşlarımıza yaptığımız muameleye öfkeleniyor..."

Gözlerimi açıyorum ve kalabalık bir anlığına sakinleşiyor. Odadaki gerilim geri gelmeden önce. Sanırım onlar "yaşa ve bırak yaşasın" tipi değiller.

"Zekice," diye nefes alıyor Ari. "İşe yarayacak mı?" Ben soruyorum.

Ari'nin yüzü sertleşir. "Amacının ne olduğuna bağlı. Toplumumuza tohumlar ekiyor ama onların filizlenmesini beklerken Jasper'a ne olduğu önemli değil."

Konsey Üyesi Singh'in sert bakışları altında kalabalık nihayet yatışır. Hâlâ kan istiyorlar.

"Ama yasalarımızın bir sebebi var ve genç Adder onları çiğnedi."

İçim donuyor. Jasper benimle göz teması kuruyor ve altın rengi bakışları üzgün ama kararlı görünüyor.

Ari öne çıkar. "Saygıdeğer Konsey Üyesi, bazı hususları gözden kaçırmışsınız. Lütfen kararınızı vermeden önce sunmama izin verin."

Meclis Üyesi Singh'in ağzının bir gülümsemeye dönüştüğüne yemin edebilirim,

ama yine gitti. "Savaşçı Zeyad, geçmişteki hizmetlerin için

Çember, söyleyeceklerinizi dinleyeceğiz."

"Bu benim hatam," diyor Ari ve kalbim donuyor. Fısıltılar yeniden başlıyor, hararetli ve şaşkın. Konsey Üyesi Singh'in kalkık kaşları karşısında sessizleşiyorlar.

"Lütfen açıklayın, Savaşçı Zeyad."

"Görüyorsunuz, Emilia Seçilmiş olduğunda nasıl ilerleyecekleri konusunda tavsiye almak için bana geldiler ve ben de kendimi ikisine de sevdirmek için bir fırsat olduğunu hissettim."

Arkamda birden fazla nefes sesi var.

Ari'nin sesi yumuşar. "Ailemin ölümünden bu yana yıllar boyunca yalnızlık çektim. Bu yüzden yardım ediyormuş gibi davrandım.
onları yanımda tutmak için.
büyümesinin mümkün olduğunu biliyordu." Boğazını temizliyor ve daha yüksek sesle devam ediyor. "Onlara bağlanma hakkında hiçbir şey açıklamadım ya da hepimizin bağlanma yolunda nasıl ilerlediğimizi anlatmadım. Geriye sadece ritüel kalmıştı."

"İkisi de beni terk ettiklerinde izinsiz bağ kurmanın mümkün olduğu konusunda uyarıda bulunmadılar-" Ari bir an için ara verir. "Tanrıça'nın onları bensiz bu kadar mükemmel bir birliktelik olarak görmesine ve bağlarını mum yakmadan ya da törensel sözler söylemeden kurmasına şaşırdım mı? Elbette şaşırdım. Ama hata sadece bende.
Onların cehaletini bir silah olarak kullandım ve Jasper'ın yerine yargılanmalıyım."

Oda sessizliğe büründü, Çember'in yanıtı için nefesler tutuldu.

"Ari Zeyad, kendisinin de bu davaya katılması gerektiğini savundu.
Jasper Adder'ın yargılama sürecindeki yeri." Meclis Üyesi Singh diyor ki.

"Hayır!" Yanaklarım ıslak ama umurumda değil. Ben hala Kalbimin eşini kaybediyorum, o ve ben bağlı olmasak bile.

Konsey Üyesi Singh benim haykırışımı duymazdan geliyor ve diğer Çember üyelerine bakıyor. Hepsi teker teker başını sallıyor. Başını sallıyor ve tekrar kalabalığa

doğru dönüyor.

"Suçları büyük ve bu anlaşmayı kabul ediyoruz. Adder serbest bırakılacak. Çember toplanacak ve

bu kanıt-"

"Bu kabul edilemez!" Kükreme Sigmund'dan geliyor. Yüzündeki öfke, Çember'in ona bakışlarının ağırlığıyla azalıyor. İnsanlar ondan uzaklaşıyor.

Meclis Üyesi Singh gözlerini ona dikti ve onaylamama keskin. "Adder'la olan kavganız bıktırıcı olmaya başladı. Geçmiş geçmişte kaldı. Adder'ın seçemediği doğduğu aileye senin yapabileceğinden daha fazlasını yapamaz. Bu sizin bu konudaki tek uyarınız olacak."

Sigmund'un yüzü öfke ve utançtan kıpkırmızı olur ama Çember'in başı karşısında başını sallar.

Ve böylece Çember üyeleri odadan çıktı. Ari'ye doğru ilerliyorum.

"Nasıl yapabildin?" Bunu nasıl karşılayacağımı bilemediğim için soruyorum.

"Sakin ol Emilia. Ben yapmam gerekeni yaptım," diye karşılık veriyor Ari.

Jasper ve Çember muhafızı yaklaşıyor.

Çember muhafızı, Jasper'ı tuttuğu yeri işaret ederek, "Savaşçı Zeyad," dedi.

Ari başını sallar. "Ona iyi bak, engerek yılanım."

Jasper öfkeli görünüyor. "Ne tür bir Yapman gereken manipülasyon, eğer buradan canlı çıkamazsan, seni asla affetmeyeceğim."

Ari'nin gülümsemesi alaycı. "Masadaki bazı cezalar ölümden daha kötü."

"Umurumda değil." Sesi boğuk. "Sadece bize geri dön."

Ari'nin yüzü asılır. "Elimden geleni yapacağım."

ARI

Çember'in kararını bekliyorum. Neyse ki, onlar
uzun uzun düşündüm. Jasper ve Emilia çalışma odamda karşıma oturup benden yardım istediklerinden beri, bunun olabilirdi. Yaptıklarımın bedelini ödeyeceğimi. Daire tekrar içeri girdi.

Bir an için onlardan uzaklaşıyorum. Jasper kollarını Emilia'nın etrafında. Tanrıça adına, çok güzeller. Sadece görünüşleri değil, onlara yakın olmak da ev gibi hissettiriyor. Şimdi bağlanmış olmaları bu hissi daha da güçlendiriyor. Günün sonunda dönülen ışıklı bir ev gibiler. Ben hala ayrı, soğuktayım ve
inanılmaz kıskanç, ama günahlarımın bedelini ödemeliyim.

Onlara yalan söyledim. Onlara yalan söylediğim kadar Ama Jasper'ı kurtarmak için aklıma gelen tek yol buydu. Eğer kellem bir tepside
Daire çizip Emilia ve Jasper'ı güvende tut, onlar alabilir.

İşin bu noktaya geleceğini biliyordum. Buraya gelirken ikisini de velinimetim olarak ayarlamıştım.

Bu, Jasper bana ters ters bakıp onlara geri dönmemi söylemeden önceydi. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama elimden geleni yapacağım.
günün sonunda onlara geri dönebilmeliyiz.

"Ari Zeyad, işlediğin suçların yargılanması konusunda bir karara vardık." Konsey Üyesi Singh'in güçlü bakışları

Benimkini sevgililerimden uzak tut.

Durduğum yerde doğruluyorum.

"Kendi itirafınıza göre, bu olayda sizin de hatanız var. Ne kadar kazara olursa olsun, yasak bir bağ. Hayatını sonsuza dek etkileyecek olan Seçilmiş'e
ikiyüzlülük, suçun bedelini tazminatla mı yoksa ölümle mi ödeyeceğinizin seçimi."

Oda sessizleşir ve Konsey Üyesi Singh şaşkınlıkla göz kırpan Emilia'ya bakar.

"Seçilmiş Rivera, Zeyad'ın hangi yöntemle ödeme yapacağına siz karar vereceksiniz-"

"Tazminat," diyor Emilia hızla ve kalabalığın bir kısmı onun telaşına kıkırdıyor.

Meclis Üyesi Singh'in ağzı seğiriyor. "Pekâlâ."

Bana bakışları çelik gibi. Bunun canımı yakacağından hiç şüphem yok.

"Ari Zeyad, servetin elinden alınacak. Yüzde onu Daire'ye ceza olarak ödenecek ve
Sahip olduğun diğer her şey haksızlık yaptığın çiftlere gidecek."

Göğsüme yumruk yemiş gibi hissediyorum. Mantıken, bunun kötü olmadığını biliyorum. Bu gerçekten bir nimet... ama acıtıyor. Benim
Yalnız kaldığım onca yıl boyunca beni ayakta tutan şey servetim ve işim oldu.

Emilia ve Jasper onlara verebileceğim her şeye sahipse, bana neden ihtiyaçları olsun ki?

~

Şükürler olsun ki kalabalıktan kimse karara itiraz etmiyor. Kimse Emilia'nın kollarını bana dolamasına engel olmuyor ve teknik detaylar için başka bir odaya götürülüyoruz.

Benimkini takas etmek hiç de fazla zaman almıyor. Hayatım için titizlikle toplanmış bir servet. Telefon görüşmeleri yapıldı, Daire'ye ceza ödendi ve ben sadece uyuşmuş durumdayım. Bu da

Mülklerin devri daha uzun sürecektir. Daire görevlisi Armand, işlemlerin tamamlandığından emin olmak için bizi takip edecek.
gitmemize izin verdiler.

Emilia'nın kollarında teselli bulmaya çalışıyorum ama ruhum hâlâ ağır. Sadece para. Onlar ekrandaki rakamlar. Maddi eşyalar. Bazılarının manevi değeri var, ailemin eşyaları gibi, ama eğer biri sahip olacaksa, o da
Emilia ve Jasper olmalı.

Bu sadece para, ama aynı zamanda değil.

Hayat boyu süren bir strateji, biraz zorluk ve bolca şans. Sosyal çevrelerde hareket etmemi ve risk almamı sağlayan şey bu. Bu bana dikkatimi dağıtmamı sağladı. ihtiyacım olduğunda ve olmadığında rahatladım.

Emilia ve Jasper'a gitmesi adil. Çember ölümü seçmiş olsaydı onların almasını isterdim ama ben hâlâ hayattayken... başarılı bir iş adamı değil de neyim? Onların sevgilisiydim ama bunu mahvettim. Yalan söylediğim için özür diledim,
Ama bu, yakılıp yıkıldığı yerde güven yaratmaz.

Paramın beni yenilmez hissettirdiğini düşünmemiştim ama hissettiriyordu. Yeterince zamanım olsaydı, sonunda Emilia ve Jasper'ın güvenini geri kazanabileceğimi hissediyordum. Hediyeler verecek, notlar gönderecek, içlerinden biri merhamet edene kadar yanlarında olacaktım.
bana karşı. Affedilmek için servetimi onlara verirdim... ama şimdi servetim gitti ve elim kolum bağlı kaldı.

Sunacak tek şeyim kendimim.

Bu, kimlik krizi yaşamak için uygunsuz bir zaman.

Yaşanan onca şeyden sonra kapıdan geri dönüş yolculuğu çok heyecansızdı. Emilia elimi sıktı.
geçmeden önce, sevgiyi içime çekiyorum. Hissettiklerimin bir kısmı tenime geri dönüyor. Bunu uzun süre saklayamayacağım, o yüzden tadını çıkarıyorum.

Jasper kapının diğer tarafında omzumu sıkıyor ve sanki hepimizin kaçtığını daha yeni kabulleniyormuş gibi yüzündeki rahatlama çok açık.

Boğazımı temizliyorum. "Yukarıda park etmiş bir arabam

var."

Şu anda onların arabası.

"Güzel," diyor Emilia. "Bugünün bitmesine hazırım."

Kalbim ağrıyor. Şoka girmiş durumdayım.

Jasper'ın omzumdaki tutuşu sıcak ve topraklayıcı. "Çatı katına geri döneceğiz. Birlikte."

Dudaklarım seğiriyor. Sözleri bir emir gibi yankılanıyor. Bugün dünya alt üst oldu. Çatı katı artık benim değil. Emilia bana kızgın olmasına rağmen ortadan kaybolacağımdan korkuyormuş gibi kolunu bana dolamış durumda ve emirleri veren kişi Jasper. Ona izin vermek istiyorum. Çaresizlik anımda, emir verme pozisyonumdan vazgeçmek istiyorum.

Ama o zaman ben kim olurdum?

"Kulağa hoş geliyor," diyor Emilia.

"Evet," diyorum. "Oradan devam ederiz."

Göz açıp kapayıncaya kadar asansörden çıkıyoruz. Evin sıcaklığı etrafımızı sarıyor ve beni rahatlatmasına izin veriyorum. Ben Emilia'nın annesi bana ders verdiği için sonsuza dek minnettarım.

Çünkü dün evimin her yüzeyinde bir sürü alkol şişesi varken tezgahın üzerinde sadece bir tane vardı.

Benim evim değil.

"Bavulumu toplayıp başınızdan gideceğim-" diye başlıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorsun," diyor Jasper, öfkeyle kanıyor.

"Neden gittin ki?" Emilia incinmiş görünerek soruyor. "Burası artık senin," diyorum boğazım düğümlenerek. "Ama ben yapmam gereken başka bir şey var."

Kalbimin iki dostunun önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. İkisi de şok içinde donup kalmıştı.

"Özür dilerim. İkiniz de bana kızmakta haklıydınız. Bana duyduğunuz güveni boşa harcadım ve duygularını kendi çıkarım için kullandım. En iyisini yaptığımı sanıyordum ama aslında istediğim şeyi çok sıkı tutuyormuşum. İkinize de güvenmeliydim." Nefesim kesildi.

"Beni affetmeniz için ikinize de sahip olduğum her şeyi verirdim, ama artık benim değil."

"Çok dramatiksin," diyor Emilia şaşkınlıkla.

Kaşlarımı çattım.

Jasper nefes veriyor. Sanırım gülmemek için kendini zor tutuyor. "Emilia, çok para kaybetti. Cezanın büyüklüğünü gördün mü?"

Emilia'nın iki kaşı da havaya kalktı. "Tanrım, bayılacağımı sandım."

Benim hizama gelmek için diz çöküyor. "Ari, saçmalıyorsun. Yaptığın şey için kızgın mıyım? Evet, kızgınım. Öfkeliyim. Ayrıca incindim ama gitmeni istemiyorum. Paranı bile istemiyorum. Seni istiyorum. Sana aşığım. Bu da demek oluyor ki kızgın ve kırgın olabilirim ama yine de senin kollarında olmak istiyorum. Bütün paranı geri verirdim."

Jasper, "Çember'in gazabına uğramamak en iyisi," diye araya giriyor.

"Bir daha söyle," diyorum, gözlerimi Emilia'dan ayıramadan.

"Seni seviyorum," diyor. Homurdanıyorum ve onu kollarıma çekip öpüyorum.

"Ben de seni seviyorum közüm," diyorum affedilmeyi istercesine dudaklarına karşı. O da beni öpüyor.

"Hâlâ kızgınım," diyor.

"Tamam." O gülene kadar onu öpmeye devam ediyorum.

Emilia itiyor ve ayağa kalkıyor ama ben henüz kalkmıyorum. İncittiğim tek kişi o değil. Jasper öne doğru yürüyor ve parmak uçlarıyla yanağımı okşuyor.

"Benim için diz çökmüyorsun," diye fısıldıyor. "Bağışlanmak istediğimde diz çökerim."

"Seni affediyorum. Yalanların çoğunlukla Emilia'yı incittiği gibi beni de incitiyor. Bu yüzden lütfen kalk."

Ayağa kalktım ve onu çoğunlukla neşe dolu bir kucaklamanın içine çektim.

ve Çember'den gelen harcanmamış adrenalin beni gerçekten serbest bıraktı.

"Sizi seviyorum... İkinizi de kaybettiğimi sandım."

Jasper kaşlarını vahşice çatarak geri çekiliyor. "Seni kaybedeceğimizi sanıyordum, seni bencil herif. Çember'in başını kesemeyeceği kadar güzel olduğunu mu düşündün?"

Gülümsemem zayıf. Riski kabul ettim. Jasper'ı kurtaracaksa fedakarlığa değerdi. Daha kötüsü olmasa bile onu ölüme mahkum ederlerdi. Daha azı bu suç için çok hafif kalırdı.

"Görünüşe göre kafamı kesemeyecekleri kadar güzelim." "Bu konuda şaka yok!" Emilia diyor ki.

Kalbim bu ikisi için çarpıyor.

"Nasıl istersen, sevgilim. Yani bu gece burada kalabilir miyim? Belki yarın gece de?"

Emilia gülümsememeye çalışıyor. "Zorluyor olabilirsin."

"İkinizin de kalıcı olarak buraya taşınmanız gerektiğini söylemek zorlama olur mu?"

İkisi de duraklıyor. Kalbim göğsümde donuyor ama bana çok uzun süre işkence etmiyorlar.

"Yani, muhtemelen yapmalıyız," diyor Emilia komplocu bir şekilde. "Ne de olsa kütüphaneye çok yakın."

Çünkü öyle olmasını sağlamıştım. Jasper'ın tek eşim olacağını düşündüğümde bile. Bu daireyi bu yüzden seçtim.

Jasper onun alaylarına karşı başını sallıyor. "Yemekler kesinlikle buradaki en iyi yemekler."

"Annemin yanında böyle konuşma," diye uyarıyor Emilia ve Jasper gülüyor.

"Önyargılı olduğumu söyleyebilirim." Jasper bana bakıyor ve göğsümü ılık bir gurur kaplıyor.

"Böyle bir iddiada bulunmayacağım," diye söze başlıyor Emilia. "Ama evet, Ari, taşınacağız."

Ve böylece, evlerine getirildim.

EMILIA

Jasper ve Ari'yi neredeyse kaybediyor olmanın verdiği panik ve korkudan kurtulmak birkaç gün alıyor. Benim birkaç günümü alıyor. Sanırım erkekler daha çabuk atlatıyor. Dudağımı ısırmama neden olan ateşli bakışlar atıyorlar ama kimse dengeyi bozmak istemiyor.

Dengeli ya da dengesiz, hepimiz aynı yatakta uyuyoruz. İlk iki gece kabuslar yeniden ortaya çıktı, muhtemelen Her şeyin paniğini yaşıyorum ama erkeklerimin kollarında uyanmak onlarla başa çıkmamı kolaylaştırıyor.

Yeni evimize taşındık. Jasper ve benim artık ortak bir evimiz olduğu gerçeğini hala aklım almıyor.
gözümü kırpıştıran bir hesap ve hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim bir işin sahipliği. Circle'ı kızdırsa da kızdırmasa da Ari'yi tüm hesaplarda tuttuk.

Jasper'ı önce benimle bağ kurduğu için cezalandırabilirler ama bizim hayatımız bize ait ve onlara boyun eğmeyi reddediyorum
zorunda olduğumdan daha fazla. İşin para boyutu biraz garip ama Ari bunun zaman çizelgesini hızlandırdığını söylüyor. her şeyini üçlü olarak paylaşmayı planlıyordu.

Hala garip ama hayatımızı normal bir şekilde yaşıyoruz ve derin bir nefes alıp duygularımı analiz ettiğimde Göğsümde dönüp dururken, her şeyin yolunda olduğunu fark ettim.

Aslında iyiden de iyi. Yaralı kalbim Ari'nin şımarıklığı altında daha az incindi.

Doğru telaffuz edemediğim yemekler pişiriyor ve biz Jasper'ın babası da dahil olmak üzere annesini akşam yemeğine davet etti. Jasper ve babası yavaş yavaş daha az garip olmaya başladılar ve bu bağı kaybetmediğine sevindim.

Annem ve ben herkese domino oynamayı bile öğretiyoruz. Yeni evime Porto Riko bayrağı astığımız ve arroz con gandules pişirdiğimiz gece. Her zaman kazanan takımda olduğu için Ari'yi masadan kovmak uzun sürmüyor. Strateji konusunda çok iyi.

Ari'nin etrafında olmak bile onun neden olduğu acıya iyi geliyor.

Yatakta uzanıyorum, bir kez olsun yalnızım, sabahın geç saatleri.

güneşe ve cumartesiye göre. Gece boyunca uyudum. Kabus görmedim. Yılanlar alnımı gıdıklıyor ve burnumu sıkıyorum. "Tamam, tamam, yataktan kalkacağım."

Sıcak duş bağımlısı olduklarından şüpheleniyorum. Oraya doğru ilerliyorum, ama sesler beni duraklattı. Ağır gümbürtüler

ve homurdanmalar.

Ari ve Jasper'ın yakınlaşması fikri yanaklarımı alevlendiriyor. Onları gözetlemek istiyorum ama son zamanlarda baş başa hiç vakit geçirmediler-

"Hepsi bu mu?" Ari sesleniyor ve ben kendime gülüyorum.

Antrenman yapıyorlar.

Dişlerimi aceleyle fırçalıyorum ve merdivenlerden inmeden önce yılanlara duş sözü veriyorum. I

seks sırasında onları gözetlemeyecek kadar cömert hissediyor olabilir, ancak eğitim için böyle bir vicdan azabım yok.

Onları hiç kavga ederken görmedim.

Kapıdan içeri girdiğimde donup kaldım.

Eğitim odası. İkisi de gömleksiz ve terli. Pencerelerden gelen yumuşak ışık sanki aydınlatılmaya ihtiyaç duyan hareketli bir sanat eseriymiş gibi üzerlerine vuruyor. Hızlı

hareket ediyorlar ve her vuruşları irkilmeme neden olacak kadar sert, ama büyülenmiş durumdayım.

Sıcaklık içime bal gibi yayılıyor, yapışkan ve şurup gibi, karnımda ve bacaklarımın arasında birikiyor. Tenim sıkı ve yeni uyanmış olmama rağmen, çok dikkatliyim.

Ari, Jasper'ı bir tutuşa hapseder ve Jasper kurtulmak için mücadele ederken itici bir ses çıkarır.

"Teslim oluyor musun?" Ari sorar ve pantolonunu indirir. Teni terden parlıyor. "Beni gerçekten zorluyorsun Bugün. Çok daha güçlenmişsin, çok daha hızlısın."

Sanırım Jasper, Ari'nin onu sıkıştırdığı yerden kurtulmanın bir yolunu bulacak ama son anda pes ediyor. Ari onu hemen serbest bırakıyor ve Jasper, Ari'nin yarattığı gerginliği ortadan kaldırmak istercesine kollarını sallıyor.

Birbirlerinin bakışlarıyla karşılaşıyorlar ve ben dudağımı ısırıyorum.
ısı dalgası yayılıyor. Jasper Ari'ye ters ters bakıyor ve Ari de Jasper'ın kendisini yakalayıp yere sermesine meydan okurcasına sırıtıyor.

"Günaydın tatlı kıvılcım, iyi uyumuş görünüyorsun," diyor Ari.

Adresi duyunca irkildim, anlaşılan Jasper'ın içinde kaybolup beni fark etmemişti. "Bana aldırmayın. Sadece gözetliyorum."

"Gördüğünüzü beğendiniz mi?" Ari, mükemmel bir şekilde yontulmuş vücudunu işaret ediyor.

Ona doğru yürüyorum ve mırıldanıyorum, elimi göğsünde gezdiriyorum, pürüzsüz pullar sıcak tene değiyor. Terli, ama bu sadece çekiciliği artırıyor. İçimdeki hayvani doğaya sesleniyor
Arkadaşlarım için yanıp tutuşan. "Evet, ama ben sizi izlemeyi daha çok seviyorum."

Jasper arkamda. Tenimi öperken sıcak nefesi boynuma çarpıyor. "Mis gibi kokuyorsun."

Etrafımda bu kadar çabuk döndükleri için yanaklarım kızarıyor ama buraya bunun için gelmedim.

"Benim yüzümden durmanıza gerek yok. Siz ikiniz eğlenceli bir şeyler yapmak üzereymişsiniz gibi görünüyordunuz," diyorum.

"Dahil olmak istemiyor musun?" Ari soruyor. Yüz

hatlarında kaybolmuş bir ifade var.

"Sonra. Siz ikinizle kendi anımı yaşamak istiyorum... ama benim böldüğüm anı da sizin yaşamanızı istiyorum."

Ari suçlamayı reddetmeyerek bana sırıtıyor. Jasper'ı kemeriyle kendine doğru çekiyor, bu beni de kendine çekiyor. Gülüyorum ve onu öpüyorum.

"Ciddiyim." Sözlerim boğuk. "İkiniz arasındaki cinsel gerilim tavan yapmış durumda... İzleyebilir miyim? İstersen ben de gelirim."

Ari düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Yapmak istemedim

Yeni bir normale dönene ve boşa harcadığım güveni yeniden inşa etme fırsatı bulana kadar ikinizle de samimi bir şey yapmayacağım."

Ari ve ben birbirimize bağlı olmayabiliriz ama yine de onun aklının nerede olduğunu hissedebiliyorum. Elimi kalbinin üzerine koyuyorum. "I

Seni affediyorum, Ari."

Gözlerini kırpıştırıyor ve boğazını temizliyor. "Teşekkür ederim."

Jasper hepimizi birbirimize yaklaştırıyor ve Ari'yi öpüyor. "Ve ben seni çoktan affettim. Sana ihtiyacım var... ve ayrıca

Sürpriz."

Jasper'ın yanakları sevgilimize sataşırken bile kıpkırmızı. Boğazı sallanıyor ve bir an için ne tür bir

Sürprizden kastı, her şey yerine oturana kadar olmalı. Ari'ye şu anda değişebildiğini hiç göstermemişti. Sırıtarak uzaklaşıyorum ama Ari ve Jasper aynı anda ellerimi tutuyorlar.

"Kalmak mı?" Jasper soruyor, sesi kırılganlık dolu.

"Kendi evini tercih etmeyeceğine emin misin?

an?" Ben soruyorum.

Ari'nin gülümsemesi küçük. "Bundan sonra katılmaya daha istekli olacağınızı umuyorum... İkinizi de çok özledim."

Boğazım şişiyor. Seksten daha fazlasından bahsettiğini biliyorum. Her ikisinin de bu olaydan sonra uyum sağlamama izin verdikleri için minnettarım.

Çember toplantısı. Dehşet vericiydi ve anıları sanki gözümüzün önünde oluyormuş gibi keskin.

ilerleme zamanı.

Gelecekte olmayı planladığımız üçlü olma zamanı geldi ve bu da yeni bulduğum huzuru alıp cesur olmam gerektiği anlamına geliyor... Jasper Ari'ye sürpriz yaptıktan sonra yani.

"İkimiz de seni özledik. Sensiz birbirimize bağlanmış olabiliriz ama ben senin eksik olduğunu biliyordum," diyorum.

Ari gülümsüyor ve bu üzücü. "Keşke bu kadar egoist bir piç olmasaydım, ben de orada olurdum."

Omuz silkiyorum. Ari ne olursa olsun
Yalan söyledi, hepimizin bir arada olmasının sebebi onun davranışlarıydı. Manipülasyonları canımı yakıyor, ama ben olsam
Kazandıklarımı hiçbir şey için feda edemem. "Ama o zaman hiçbirimiz burada olmazdık."

Elini sıkıyorum ve iki arkadaşımı da serbest bırakıyorum, gülümsemem beklentiyle hınzırlaşıyor. "Ve sakın dikkatin dağılmasın. Jasper'ın sana bir sürprizi var."

Jasper bir an için utangaç görünüyor.
giydiği bol şort. Ari'nin gülümsemesi kendini beğenmiş ve ağzını açıyor, şüphesiz müstehcen bir şey söyleyecekken hava parıldıyor ve Jasper'ın formu değişiyor. Mavi-yeşil yanardöner pullar vücudunun alt kısmını, ön kollarını ve bacaklarını kaplıyor
kalın bir kuyruğa dönüştü. Bu ilk kez olduğunda onu gerçekten göremedim ve şafak ışığında muhteşemdi. Zümrüt ve indigolar kararmadan önce en açık gök mavisine dönüşüyor. Omurgasının aşağısındaki tüyler Kıpkırmızı.

Ari'nin ifadesi Jasper'ın ikinci hali kadar değerli bir görüntü. Awe ağzını kapatmadan önce ağzı açık kalıyor.

Ağlayacak gibi görünüyor. "Jasper, şu haline bak." Jasper kendini beğenmiş bir şekilde ona gülümsüyor. "Beğendin mi?"

Ari'nin yüzünde kızgınlık ifadesi belirir. "Tabii ki hoşuma gidiyor, seni gülünç adam. Şu haline bak!"

Ari Jasper'ın etrafında dönüyor, elini Jasper'ın göğsünde, kalçasında, omurgasının girintisinde gezdiriyor. "Sen kesinlikle büyüleyici."

Jasper'ın boynunu öpüyor, eli sikini gizleyen pulların çatalına bastırmak için dolaşıyor. "Kahretsin, bunun için ne kadar ateşli olduğunu şimdiden hissedebiliyorum."

Yutkunuyorum ve kendimi duvardaki masanın üzerine kaldırıyorum.

Karışmadan izleyebilirim. Kalçalarımı sıkıyorum, böylece vücudum mesajı alıyor. Sadece izliyorum... sıra bana gelene kadar.

ARI

"Beni asılı mı bırakacaksın?" Jasper soruyor, benim gibi nefesi kesilmiş bir halde.

Yutkunuyorum. Pullarının renkleri göz kamaştırıcı. O İnsan formunda da olsa, basilisk formunda da olsa güzel, ama onun gücü benim içimdeki ilkel bir şeye hitap ediyor. göbek.

Kıyafetlerimi çabucak çıkarıyorum, Jasper'ınki karşısında değişim daha hızlı oluyor ve tamamen ikinci derime büründüğümde, onu kollarıma çekerek saldırıyorum. Emilia olduğu yerde soluk soluğa kaldı. Masada oturmuş beni izliyor ve kalbimdeki sevincin eşi benzeri yok. Havayı uyarılmışlığının kokusuyla işaretliyor ve ben bu kokuyla yıkanmak istiyorum ama önce engerek yılanıma ihtiyacım var.

Jasper onu öptüğümde geri çekilmiyor. Şiddetli açlığa karşılık veriyor ve onu güçlendiriyor. İlk defa kuyruklarımız birbirine dolanıyor. Pulların birbirine sürtünmesi beni ürpertiyor. Duygularım içimde yarışıyor. derimden ve sırtımdan aşağı. Önlerimizi birbirine bastırıyorum.

Onu bu şekilde alabilirim. Onu sertçe öpebilir ve vücuduna her zaman yaptığım gibi girebilirim, bu farklı şekildeyken bile.

Ama daha önce paylaşmadığımız bir yakınlık var. Elimi yarığına bastırıyorum. Aleti henüz yarıktan dışarı çıkmamıştı.

"Beni buraya götürmeni istiyorum," diyorum, parmaklarımı
Sıcaklığına doğru kayıyor ve yeni bir hisle ürperiyor. "Ama dikkatli olmalı ve yavaş ilerlemeliyiz. Dokular
hassas."

Bu bir güç mücadelesi olmayacak. Bu bedenimin ona teslim olması ve bunun için sabırsızlanıyorum.

Yanakları kızarırken bile Jasper'ın kaşları birbirine yaklaşıyor. "Bu konuda bana güvenir misin?"

"Elbette," diye fısıldıyorum. "Dışarı çıkmamaya çalışacağım."

Yarık sikişi sadece en samimi partnerlerin katıldığı bir şeydir. Jasper muhtemelen bu uygulama hakkındaki fısıltıları duymuştur, ben de bir ya da iki kez gördüm ama hiçbir zaman birinin bana yapmasını isteyecek kadar derin hissetmedim.

Aleti elimin üzerinde kayıyor, içinden çıkıyor.
onun sözü olmadan. Kendi üyemin kontrolü bende olsa da, Jasper bu formda deneyimsiz. Yine de nasıl bir şey olduğunu hissettiğinde aynısını ona da yapmamı isteyeceğinden şüpheleniyorum.

"Seni içimde hissetmek istiyorum," diyorum.

Elim ıslaktı ve önüme sürerek
Parmaklarımı kendi yarığıma sokarken sikimi bırakmamak için kendimi zor tutuyorum.

Jasper vücudumun sarsılmasına neden olan bir uyarılma sesi çıkarıyor. Sikimin serbest kalmasını engellerken her tepki daha da sertleşiyor.

Jasper konsantrasyon içinde kaşlarını çatıyor ve sikinin sivri ucu yukarı kıvrılıyor. Şişkin açıklığıma doğru kayıyor ve ben inliyorum. Daha yakına bastırıyor ve
içime birazcık kayıyor. Titriyorum ve Jasper'ın kalçamı ve omzumu tutuşu acı verici bir hal alıyor.

"Kahretsin, burası çok sıcak. Çok ıslaksın." "Yavaş gitmeliyim."

"İşte bu, engerek yılanım. Gir bana."

Emilia'nın sesi nefes almayı bırakmış gibi geliyor. Ona gülümsemek üzereydim ki Jasper daha da içeri kaydı ve homurdandım. Emilia'nın

hissi ve gerginliği daha önce hiç

daha önce deneyimlemişti. Kullanabileceği alan küçük ve dar.

"Ah Tanrıça," diyorum başımı arkaya eğerek.

Zonkluyorum.

Jasper biraz dışarı çekiyor ve ikimiz de derin ve gırtlaktan inliyoruz. Bir sonraki kaymada lanet ediyorum, çok fazla gerildim.

"Bana bir dakika ver," diyorum. Jasper beni öpüyor, bunun beni onun gerginliğine alıştırmak için mi yoksa tekrar itmesini engellemek için mi olduğunu bilmiyorum.

Bu sefer içimden kayarak çıktığında, kendi bedenine çekiliyor. İtmeden içeri ve dışarı kayma hareketini başarıyla kontrol ediyor. Çenesi o kadar sıkı ki onu koparmak için. Vücudunun benimkine doğru her hareketi beni daha fazlası için açgözlü yapıyor.

Aleti artık beni çileden çıkaran bir yavaşlıkla dalgalanıyor ve çıkıyor, her vuruşu tutarlı ve ölçülü. Jasper bedenimi ve teslimiyetimi hakkı olarak kabul ediyor. Sadece bana katlandığı için bile ona çok şey borçluyum.

İçime girip çıkarkenki sabit hızı tekliyor ve nefesleri keskin soluklara dönüşüyor. Kalçaları hareket etmeye başladı

Odağını ve kontrolünü kaybettiğinde, sadece bu noktaya kadar seks için kullandığı itme içgüdüsüne geri dönüyor.

"Ari-"

"Biliyorum, engerek yılanım. Al beni." Artık gerginlik o kadar da kötü değil ve Jasper şişmiş bedenime girdiğinde yüksek sesle inliyorum. Kalçalarını kavrayarak itişlerinin çok sert ya da derin olmasını engelliyorum ama bu Jasper'ın minnettarlık dolu dua sözcüklerini ya da boğazından çıkan çaresiz sesleri durdurmuyor.

Jasper'ın sikinin içimde zonklaması kendimi kontrol etmemi zorlaştırsa da bedenimi geri çekiyorum.

Jasper haykırıyor ve ben çaresizce inliyorum. Serbest kalışının sıcaklığı içimi dolduruyor. Dişlerimi sıkıyorum, vücudumun doruğa ulaşma ihtiyacına boyun eğmek istiyorum ama planım bu değil. Tatmin etmem gereken bir sevgilim daha var. Jasper'ın siki benden

kayarken ve yarığım onun salgısıyla fışkırırken fena halde sınanıyorum.

"Siktir," diye fısıldıyor, tohumunun açıklığımdan akmasını izliyor. Aynı anda kendimi çok gergin, kullanılmış ve muhtaç hissediyorum. Benim horoz başlar gibi daha fazla tohum beni bırakır
Ekstrüzyon. Etin ete aşırı hassas kayışından irkiliyorum ama dayanılmaz derecede sertleşiyorum.

Emilia inliyor, bizi izliyor ve koltuğunda kıvranıyor. Kuyruğumu Jasper'ın beline dolayacak kadar gevşetiyorum ve onu kendimize doğru çekiyorum.

Jasper'ın hareketleri yavaş ve tembel, orgazmının etkisiyle puslu, uyku tişörtünü başından çekip vücudunu bize gösterirken. Havadaki uyarılmışlığı en tatlı afrodizyak. Boynunu öpüyorum ve tenini okşuyorum.

"Sana ihtiyacım var, Seçilmişlerim." Sesim boğuk çıkıyor. İhtiyacım irademi ezen dev bir his ama hayır derse bekleyeceğim. O ve Jasper benim sonsuzluğum.

"Benim de sana ihtiyacım var." Göğsümdeki elleri sıcaklığıyla yanıyor ve önümü onunkine bastırmak için sabırsızlanıyorum. "Seninle bağ kurmaya ihtiyacım var."

"Ne?" Aklım ağzıma yetişmeden önce aptalca söylüyorum. "Emin misin?"

Emilia başını sallar. "Hepimizin birbirine bağlı olmasına ihtiyacım var. Jasper'la olduğu gibi seninle de bir bağ paylaşmak istiyorum."

Yutkunuyorum ama boğazım kuru kalıyor. "Ben mum getireyim."

"Hayır, Jasper'la yaptığımız gibi bağ kurmayı deneyebilir miyim?"

Gülümsememdeki umut acı veriyor. Bunu istiyorum. O kadar çok istiyorum ki, kalbimdeki sızı aletimden daha büyük.

"Benimle işe yaramayabilir. Tanrıça'nın ikinize bu hediyeyi vermesi eşi benzeri görülmemiş bir şey. Belli ki ikinizi mükemmel bir eş olarak görmüş."

Jasper sıcak bir gülümsemeyle geri çekiliyor. "Biraz inancın olsun, Ari. Emilia'nın dünyayı değiştirecek kadar iradesi var;
Bu konuda ondan şüphe etmeyin."

Emilia bana ters ters bakıyor. "Öncesi bir hediye ya da

tesadüf olsa da, sen de en az ikimiz kadar bu çiftleşmeye aitsin. Bizim için değerli ya da mükemmel olmadığını duymak istemiyorum.

Eğer bu sefer bizi bağlamakta başarısız olursam.
Denemek istiyorum çünkü verdiği hissi seviyorum.
Güzel ve kişiseldi. İstiyorum ki
seninle birlikte. Ayini daha sonra yapmamız gerekirse, öyle yaparız."

Kalbim çok dolu ve cevap vermek çok zor. Bir tane alıyorum
kendimi sakinleştirmek için. Bu dostları hak etmiyorum. Attığım tüm yanlış adımlara rağmen burada onlarla birlikte olduğum için Tanrıça tarafından kutsanmış durumdayım.

Tanrıça acımızı hissetti, benim ve Jasper'ın, ve o bize Emilia'yı gönderdi. Belki beni daha da kutsayacak ve bu bağa izin verecek, belki de tüm hatalarım için beni daha çok çalıştıracak. Her iki durumda da, her saniye için minnettarım.

"Beni alçaltıyorsun." Önünü kendime çekip nefessiz kalana kadar ağzını öpmeden önce alnından öpüyorum. "Eğer benimle bir tören olmadan bağ kurmayı denemek istiyorsan, seninim. Günlerimizin geri kalanında, ister kelimeleri zikredelim ister Jasper'la yaptığın büyüyü yap, senin bağ işaretini memnuniyetle taşıyacağım."

Ve günlerimizin geri kalanında, onların bu andan asla pişman olmamaları için çalışacağım. Artık yalnız değilim ve
Arkadaşlarımdan birinin gitmesine izin vermeden önce dünya titreyecek ve parçalanacak.

Emilia bacaklarını belime doluyor, ben de onu tutuyorum. Islak amı aynı derecede dağınık olan ön tarafıma sürtünüyor. Jasper arkasına yaslanıp izliyor. Gözleri memnuniyet dolu, çünkü ben
Tohumunu onun vücudunda öğüttü.

"O zaman beni al," diyor Emilia, nefes nefese kalmış bir halde.
Jasper ve beni izliyordu. "Benim seni sahiplendiğim gibi sen de beni sahiplen."

Homurdanıyorum. "Memnuniyetle."

55

JASPER

Hareket ettikçe bedenleri sanat eseri gibi oluyor. Ben sıcak ve Ari'nin vücudunu benimkine kılıf olarak kullanarak bana yaşattığı orgazmdan tatmin olmuştum ama bu görüntü vücudumu biraz canlandırdı. Yine de olduğum yerde kalıyorum. Bu anı paylaşmayı hak ediyorlar.

Ve onları izlemeyi hak ediyorum.

Eğer bu yüzlerce yıl önce olsaydı, ilk bağlanan olarak onlar bağı tamamlarken onları korumak benim için bir onur olurdu.

bağın oluşması.

Emilia, Ari'nin şaftı ıslaklığına doğru kayarken inliyor, gerginliği nedeniyle yavaşlıyor, ancak ona hızla uyum sağlıyor.

Tüm bunların imkânsız olduğunu düşündüm. Mümkün olsa bile bunu hak etmeyeceğimi ama umudumun onları terk etmeme izin vermeyeceğini.

Kendimi Ari'den koparmak için ruhumdaki her şeyi kullanmıştım ve bensiz daha iyi olacağı bahanesiyle bunu sadece bir günden az bir süre için başarmıştım. Yapmalıydım.

Ari ve Emilia'ya birlikte karşı koymanın imkânsız olduğunu biliyordum ve artık buna ihtiyacım yok.

Ne de olsa umudum doğru fikirmiş. Bazı sarsıntılar oldu ve kendimi bu görevin altından kalkamayacakmışım gibi hissettiğim anlar oldu.

ama şimdi Emilia'nın Ari'nin göğsünü pençelemesini izliyorum.

Ari yaklaşmakta olan salıverilmesiyle hırlıyor, ama gözleri odaklanmış durumda. Daha önce dökülmesine izin vermeyecek
Emilia zirveye doğru itiliyor. Emilia, Emilia'ya sesleniyor ve Emilia da ona coşkuyla katılıyor.

Başındaki yılanları kavrar ve siki çaresizce içine girip çıkar. Emilia serbest bırakılırken çığlık attığında vücudu titremeye başlar. Ari'nin demir gibi sağlam kontrolü yıpranmaya başlar, siki gittikçe daha derine
Kalçaları harekete katılana kadar Emilia.

Güneşin ilk ışıklarında parlıyorlar ve ben bunu hissediyorum. Bizi birbirimize bağlayan yakıcı büyüyü. Bağ yerine oturduğunda Ari inliyor. Aramızdaki bağ
Sonunda birbirimize bağlandık. İçimdeki gümbürtü
Göğüs bu sefer Emilia'nın üzerime işaretini koyduğu zamankinden daha sert. Üçlümüzün tamamlandığının bir göstergesi.

Kuyruğumu ikisinin de etrafına doluyorum, rahat bir küme haline gelene kadar bizi birbirimize sarıyorum, pullar pullara, ten terli tene değiyor. Ari ve
Emilia'nın nefesi birbiriyle uyumlu. Her nefes bağımıza daha fazla hayat veriyor. Emilia'nın omzunu öpüyorum ve elini Ari'nin göğsünden çekiyorum. Benimkiyle eşleşen altın bir işaret
Oraya nakşedilmiş. Ari yere bakar ve gözleri sulanmaya başlar.

Emilia'nın sözleri ne olursa olsun, Tanrıça'nın onu değersiz bulacağından endişeleniyordu. Şimdi, teninde onun işareti varken, bu dünyada hoş karşılandığına hiç şüphe yok.
benim gibi çiftleşiyor.

Kalplerinin gümbürtüsü benimkine doğru yavaşlıyor ve bizi birbirimize bağlayan imkânsız, paha biçilmez bağ kalplerimize huzur yayıyor. Güneş gökyüzünde yükseldikçe oda daha da aydınlanıyor. Minnettarlık ve sevgi sözcükleri fısıldıyoruz. İmkansız şeylere gülüyoruz ve birbirimizin ruhunun sesini biliyoruz.

Biz bir bütünüz.

EPİLOG

EMILIA

ARI ne kadar dramatik olursa olsun, onun korkunç bir hasta olacağını bilmeliydim.

Sırılsıklam havuzda yatıyor, kuyruğu altında kıvrılmış ve başı geriye eğilmiş, yüzü rahatsızlıkla sıkışmış. Arada bir tüm vücudunu suya daldırdığı için derisinde su boncukları oluşuyor ve saçlarından damlıyor.

"Dökülme nasıl gidiyor?" diye sordum. Onu her küçük şeyde bu kadar öfkeli görmek biraz büyüleyici. Üst dudağı kıvrılıyor

Sessiz bir hırıltıyla gözlerini açmıyor ya da bana cevap vermiyor.

Jasper sırtıma yaslanarak kıkırdıyor. Kuyruğu etrafımda kıvrılıyor ve yumuşak pulları çıplak tenimi ve ipeksi bornozumu gıdıklıyor. "Şu anda onu kışkırtmamalısın."

"Acı vermediğini söylemiştin," diyorum.

"Rahatsız edici ama acı verici değil. Ruh hali değişimleri fiziksel rahatsızlıktan daha kötü" diyor Jasper.

Ari'nin yüz ifadesinin bir kısmı kızgınlık, bir kısmı da hayal kırıklığı. Onu izlediğim her an tenim ısınıyor ve bunun sebebinin kaşlarını çatması olduğundan eminim.

Yapabilirim

Havuzda birlikte ıslanarak başladığımız için bunu bahane ettim. Su cennet gibiydi ve rahatlatıcıydı ama Ari rahatlamış görünmüyordu.

"Bu dökülme olayı ne sıklıkla oluyor?" Ben soruyorum.

"Büyük olduğu için onun için yılda bir kez, benim için de yılda birkaç kez. Bahse girerim iki fesleğene bağlanırken bunu düşünmemişsindir," diye takılıyor Jasper.

Kaşlarımı çatıyorum. "Yılda en az dört kez büyü yapmak için mum yakıp seks yaptığımız bu lüks, seksi hamama gelmek zorunda mıyım? Vay canına, bu benim için gerçekten berbat."

Jasper şakacı alaycılığıma gülümsüyor ama Ari kirpiklerinin arasından bana bakıp kaşlarını çatıyor. "Dökülen sen olsaydın bu kadar neşeli olmazdın."

"Hayır, her ay benzer bir şey yapıyorum. Başın sağ olsun ama burada geçirdiğin süre boyunca şımartılıyorsun. kontrast." Elimi mozaik kaplı duvarlara sallıyorum. etrafımızda. Karo desenleri gece gökyüzü temasını gösteriyor. Büyülü bir hamamda günlerce kalamayacağımdan eminim.
regl olduğumda.

Ari'nin iki gözü de açık ve ters ters bakıyor. "O zaman her ay buraya geliriz."

Göz kırpıyorum. "Gerçekten mi?"

Homurdanıyor. "Tabii ki, yapmamak için bir neden yok. En azından o zaman rahatsız olan ben olmayacağım."

Ari hem büyümüş hem de düşünceli. Hazırladığı şarküteri tabağı karnımı doyurdu,
Süreç boyunca hırlayarak ilerlese bile. İşte hayat bu.

"İsterim," diyorum. "Ama sadece hafta sonları. Kütüphanede daha fazla geri kalmak istemiyorum."

Ari sinirli bir ses çıkarır. "Eğer iş yükünüz çok ağırsa, Jasper daha fazla insan işe almalı. Kalos gibi bir patronunuz var. Paraya ihtiyacınız olduğunu hiç sanmıyorum."

Bu bir şans eseriydi. Jasper, Owens fiyaskosundan sonra hâlâ kütüphanenin müdürü çünkü nadir bir ölümsüz olan Kalos, kütüphanenin müşterisi olmaya karar verdi. Jasper'ın Ari'nin bu işte parmağı olduğundan şüphelendiğini biliyorum ama Kalos'un koleksiyonundan o kadar çok kitabı restore ediyordum ki

ejderha-ha! Ejderhalar gerçektir!- bir patron olmayı kabul edecekti.

Kütüphanenin fon sıkıntısı olmadığı için Konsey Owens'ın talebini görmezden geldi. Bence böyle bir karar alınmamalıydı ama Jasper sonuçtan memnun.

Jasper sakince, "İhtiyacımız olduğunda daha fazla insan işe alacağımı biliyorsun," diyor. Ari'yi rahatlatmaya çalıştığına şüphe yok.

İçimden bir ses Ari'yi koparana kadar dürtmek istiyor. Jasper'ın aramızdaki bağı hissettiğinden eminim çünkü kuyruğu bacaklarıma daha sıkı dolanmaya başladı.

"Evet, Müdür Adder iş yükümün kaldırabileceğimden fazla olmadığından emin oluyor," diye takılıyorum.

Jasper'ın kasları, onun onurlandırıcı sıfatını kullandığımda bana karşı geriliyor. Onu kızdırmanın en kolay yolu bu.

"Huzursuzlanmaya mı başladın, Seçilmiş?" Jasper sanki havadaki şehvetimin kokusunu almamış gibi soruyor. Kuyruğunun ucu ayak bileğime dolanıyor.

Parmaklarımı Jasper'ın pullu bileklerinde gezdirirken Ari dikkatle beni izliyor.

"Ari bu konuda bir şey yapamayacak kadar meşgul görünüyor," diyorum. Bunun üzerine Ari'nin gözleri kısıldı.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun," diye nefes alıyor Jasper kulağıma bir kahkaha attı. Başımdaki yılanlar sevgiyle yanağında geziniyor.

"Ne? Beni büyük, kötü basiliskten kurtarmayacak mısın?" diye sordum.

"İtmeye devam et, hazine. Seni ve engerek yılanımı pişman edeceğim." Ari'nin sesi çakıl gibi.

Jasper yutkunuyor ve kuyruğu bacaklarımı aralıyor.

Benim
Gülümseme sinsidir. Jasper'ın oyun oynamasına bayılıyorum. Cezayı ve eşimizi kızdırmanın verdiği zevki seviyor.

Jasper boynumu ısırırken, eli iç uyluğumdan hassas amıma doğru ilerliyor. Ne kadar ıslak olduğuma temas ettiğinde aç bir ses çıkarıyor.

Ari bizi izliyor. Jasper'ın bana verdiği her his Ari'nin yoğun bakışları altında daha da güçlendi. Jasper hassas klitorisimi okşayıp beni her geçen dakika daha da ıslattığında iç çekiyorum ve gözlerim kapanıyor.

Ari iç geçiriyor ve ben de ona bakıyorum.

"Kedi uzaktayken fareler oynayacak." Her kelimesi içimdeki beklentiyi artırıyor.

Yine de, saldırdığında, bu bir sürpriz. Sıçrayan suyun sesi ve bulanık hareketler. Jasper benden koptu, beni bıraktığından emin olduğu için onunla sürüklenmiyorum. Şaşkınlıkla çığlık atıyorum ama Ari ve Jasper'ın bedenleri birbirlerine dolanırken bile gülmeye devam ediyorum. Güreşiyorlar ve Ari'nin kuyruğunun bir kısmı hala havuzda olduğu için her yere su sıçrıyor.

Ari, Jasper'ı içeri sürükler ve havuzun kenarına domaltarak ön tarafını Jasper'ın sırtına bastırır.

"Seni bu şekilde geri kaydırabilirim," diye homurdanıyor Ari. "Başına açtığın bela için sikimi kıçına sokturacağım."

Nefes alamıyorum. Bunu daha önce de görmüştüm, Ari baskınlığını ortaya koyuyor ve Jasper'ı insan formuna sokabilmek için onu yer değiştirmeye zorluyordu. O kadar ateşliydi ki orgazm olmak için sıramın gelmesini bile beklemedim. Konu oyunlarına geldiğinde benim röntgenciliğimi seviyorlar ama her zaman bu kadar çabuk orgazm olmama izin verme.

Jasper inliyor.

Sikeyim. Ellerim kendime dokunmak için kalçalarımdan yukarı kayıyor ama Ari'nin sesi beni durduruyor.

"Çek ellerini, velet," diyor Ari.

Sızlanıyorum, itaatsizlik etmek istiyorum, ama onun sert emri sistemime hücum ediyor. Yumruklarımı sıkıyorum ve Ari'nin sırıtışı keskinleşiyor. "İzleyeceksin ve belki seni daha sonra tatmin edeceğiz." ile Ari, Jasper'ın saçını tutup onu çeviriyor. Önlerini birbirine bastırıyor. "Seni bu şekilde alabilirim ama bu sefer başka bir şey istiyorum."

Fuuuuuck. Kalçalarımı birbirine daha çok bastırıyorum.

Jasper boğulur gibi bir ses çıkarır. "Oh Tanrıça, lütfen. Seni içimde istiyorum."

Vücudum yanıyor.

"Kendini kontrol et, engerek yılanım." Ari dişlerini göstererek genişçe gülümsüyor. Aleti Jasper'ın vücuduna kayarken onları Jasper'ın omzuna batırıyor ve Jasper'ın kalınlığını yarığına almasını sağlıyor.

Jasper'la birlikte inliyorum, kendime dokunmaya, rahatlamaya ihtiyaç duyuyorum ama Ari'nin onayına, benim için planladığı her neyse kendimi kandıramayacak kadar çok ihtiyaç duyuyorum.

Ari dişlerini Jasper'dan ayırır ve inler. "Burası çok sıkı. Benim için esnerken canının acıması hoşuna gidiyor mu?"

"Evet," diye fısıldıyor Jasper.

"Dışarı çıkmamak için canının yanması hoşuna gidiyor mu?" Ari, siki daha derine inerken soruyor.

"Siktir, evet!" Jasper soluk soluğa.

"Benim mükemmel engerek yılanım, benim için çok iyi davranıyor," diye alay ediyor Ari.

Ari, Jasper'ın saçını sertçe çeker ve Jasper kendini kurtaramasa da bağırarak serbest kalır. Bir keresinde bunu patlamak gibi bir his olarak tanımlamıştı. Serbest bırakılması yarığından sızıyor
ve Ari memnuniyetle homurdanıyor.

"Her şeyi berbat ettin. Eminim hazinemiz bunu temizlemeyi çok ister."

Hemen katıldım, bornozumu çıkardım ve Jasper'ın kabaran göğsünden aşağıya, Ari'nin sikinin dağınık bir şekilde kaydığı yere kadar öptüm.
Jasper'ın vücudundan. Jasper'ın yarığını dikkatlice yalıyorum, o kadar hassas ki küçük bir dokunuşla tıslıyor ve geriliyor.
Tadı acı ama misk kokulu baharatı arzumu daha da artırıyor.

Ari arkamda hareket ediyor ve ben de sormadan bacaklarımı açıyorum, bir sonraki hamlesinin içime olacağını umuyorum.

Yapmıyor ama hayal kırıklığına uğramış bir sesin boğazımdan çıkmasına izin vermiyorum çünkü onun yerine dili kıvrımlarıma dalıyor. O kadar hassasım ki neredeyse

kendimi geri çekecektim ama Ari kabul etmemi sağlıyor.

Dili klitorisimi okşarken inliyorum. Jasper iç çekiyor, siki yalayabileceğim kadar dışarı çıkmaya başlıyor. Ona daha fazla ilgi gösteremeden kaldırılıyorum.

Ari beni ona doğru çeviriyor ve sessiz bir iletişimle Jasper arkamdan gelip belimi kavrıyor. Jasper'ın siki girişimi dürtmeye başladığında sırtımı eğiyorum.

Ari bacaklarımı ayırıyor ve daha iyi görebilmek için aşağıya doğru eğiliyor. Nasıl bir görüntü oluşturmamız gerektiği konusunda yanaklarım yanıyor. Jasper içeri girdiğinde inliyorum.

"Seni doldurduğumuzda çok güzel oluyorsun." Ari'nin ifadesi gergin. Huysuz. Kahretsin, onun kaba olması hoşuma gidiyor. "Ama ne kadarını kaldırabilirsin, tatlı seçilmiş?"

"Ne?" Ben soruyorum.

Ayağa kalkıyor ve vücudu kalçalarımın arasına giriyor. Aleti dolu amımı dürtüyor. Bunu kastetmiş olamaz-

"Oh, lanet olsun!" Ari'nin siki Jasper'ın kalınlığı etrafında masaj yaparak daha sert bastırırken haykırıyorum.

Jasper küfrediyor. "Çok gerginleşti."

"Evet, sanırım amının aynı anda ikimizle birden dolması fikri hoşuna gidiyor." Ari'nin ses tonu kendini beğenmiş.

Beynim sadece akılsız, şok olmuş küfürlerin bir listesi. Bunu daha önce hiç yapmamıştık.

"Sığmayacaksın," diyorum. Jasper'ın aleti şimdiden beni geriyor. Ari'ninkinin nasıl hissettireceğini hayal bile edemiyorum... ama istiyorum. İnliyorum. Azgın beynim sürücü koltuğunda ve öldürücü bir orgazma doğru yol alıyoruz. Ya da acil servise. Bu ihtimal üzerinde durmamayı seçiyorum.

"Bu bir hayır mı?" Ari'nin dudakları bilmiş bir sırıtışla kıvrılıyor. Bunun hayır olmadığını biliyor.

"Yavaşça mı?" Bunun olmasına izin verdiğime, bunu teşvik ettiğime... bunu arzuladığıma inanmakta güçlük çekerek söylüyorum.

Ari'nin gülümsemesi genişler. "Elbette. Sen bizim için çok değerlisin. Seni kırmayacağız."

Sikinin ucu açıklığımın ön tarafına daha sert bastırıyor, Jasper'ı geri bastırıyor ve en küçük bir parça içeri kaydığında amımın onlar için gerilmesini sağlıyor.

"Oh, lanet olsun!" Nefes alıyorum.

Ari tıslayarak gülüyor. "Sanırım en sevdiğim şey sana küfür ettirmek."

Cevap vermek yerine inliyorum.

"Seni hissediyorum," diye fısıldıyor Jasper. "Siktir, ikinizi de hissediyorum."

İnliyorum, gerginlik artık normalleşiyor ve beni muhtaç bırakıyor. "Daha fazla."

"Eşimizin istediği gibi," diyor Ari ve siki içimde daha fazla bastırıyor, vücudum ona teslim olmadan önce G noktama doğru kıvrılıyor ve sikinin yarısının içeri kaymasına izin veriyor.

Hepimiz bu imkânsız esneme karşısında inliyoruz. Yemin ederim ikisinin de kalp atışlarını siklerinde hissedebiliyorum. İkisi de vücuduma girip çıkıyor, sikleri iç içe geçiyor ve kayıyor.
birbirlerine karşı. Her bir his sahildeki dalgalar gibidir, her hareketle çarpışır ve çoğalır.

Jasper kulağımın dibinde pantolon giyiyor. "Yapamam, yapacağım-"

Aleti nabız gibi attığında ve sıcaklık içimi doldurduğunda inliyorum. Serbest bırakılmasının baskısı beni titretiyor ve biri dorukta çığlık atana kadar klitorisimi okşuyor.

Jasper soluk soluğa sikini içimden çıkarıyor, burnunu başımdaki yılanlara gömüyor ve
onlara küfürler fısıldıyor.

"Tekrar," diyor Ari, kelimeyle birlikte siki sertçe içime giriyor. Zayıf bir ses çıkarıyorum.

"Yapamam."

Gülümsemesi benim cehennemime benzin sıçratıyor. Vücudumu. Yüzünü benimkine yaklaştırıyor, nefesi nemli dudaklarımı serinletiyor ve kısa bir öpücükle beni baştan çıkarıyor.

"O zaman beni baştan çıkarmamalıydın. Tekrar, Emilia." Ari'nin gürleyen sözleri mideme bir çekiç gibi indi.

İnliyorum ve başımı Jasper'ın omzuna yaslıyorum. Jasper vücuduma dokunurken, Ari amıma güç vererek

Beni bir kez daha serbest bırakacaksın.

Parmaklarıyla klitorisime masaj yaparken Jasper göğsümü sıkıyor. Hem o hem de Ari vücudumu gülünecek kadar iyi tanıyorlar. En sevdikleri çalışma konusu benmişim gibi her nefes alışımı ve inleyişimi analiz ediyorlar.

Ari hırlıyor ve Jasper her dokunuşunu artırıyor, ta ki ben de beni yağmalayan eşim kadar gergin olana kadar.

Vücudum. Neredeyse serbest kalma noktasına geldim, ancak henüz ortaklarımdan gelen uyarımla itilemiyorum.

"Şimdi," diyor Ari ve Jasper boynumun kıvrımını ısırıyor.

Karıncalanma zehri beni denize atıyor. Zorlukla Ari sıcak tohumunu vücuduma pompalarken etrafımdaki inlemeleri fark etmek, ayak parmaklarımı kıvıran doruk ve zevk dışında herhangi bir şekilde tepki vermek şöyle dursun.

Bir süre sonra Ari'nin siki vücudumdan kayıyor ve onların toplu salgıları içimden fışkırırken irkiliyorum.

Ari memnun bir sırıtışla döllerinin benden sızışını izliyor ve ben utanamayacak kadar yorgun gözlerimi deviriyorum.

"İyileştirici merheme ihtiyacım var," diyorum ve iki adam da gülüyor. "Onu paketlememin bir nedeni olduğunu biliyordum," diyor Jasper, Çantalarımıza yönelmeden önce omzumu öptü.

Ari beni onunla birlikte suya taşıyor. Onlar özellikle seks yapmak için olan bir hamamı gündeme getirdiğinde dehşete düşmüştüm. Çünkü... enfeksiyonlar.

Sadece gülmüşlerdi. Görünüşe göre sihir her şey çok hijyenik ve vajinal pH'ı bozmuyor. Ari'nin tüy dökmesine yardımcı olmak için suyun içinde bulunan şeyler bile bana herhangi bir sorun yaratmayacak.

Sihirli dünya en iyi şeyleri alır.

Sıcak su aşırı çalışan kaslarıma çarpıyor ve inliyorum. Ari bana masaj yapmaya başladı. Seksi huysuzluğu gitmiş, yerine beni en başından beri baştan çıkaran neşeli fesleğen balığı gelmişti.

"Çok daha iyi bir ruh halinde görünüyorsun," diye

mırıldanıyorum.

Ari sırıtıyor ve tüy dökmekten hâlâ rahatsız olan boynunu kaşımak için duruyor.

"Eminim endorfinlerin bununla çok ilgisi vardır," diyor. "Ve ikinize de sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu hatırlıyorum."

Jasper merhemle dönüyor ve Ari beni havuzun kenarına oturtarak kalçalarımı açmamı söylüyor. Benimle ilgilenmesine izin veriyorum çünkü bunu seviyor ve beni şımartmasına bayılıyorum. Kalçalarıma bastırdığında nefesim kesiliyor.

merhemle kaplı insan parmaklarını içime sokuyor ve merhem işe yaramaya başladığında rahatlayarak inliyor.

Jasper kulağıma sokulup yanağımı öptükten sonra Beni odanın yastıklı bölümüne götürmek için havluya sarıyor. Muhtemelen uykuya dalmak üzere olduğum içindir. Ari bize katılıyor, parmağını baldırımda gezdiriyor.

"Çok şanslısın," diyor Ari.

Gülümsüyorum. "Evet, ama biz de şanslıyız."

Ari mırıldanıyor. "Ve belki bir gün bizi daha da şanslı kılarsın ve doğum kontrol tılsımını çıkarıp basilisk yavrularını denersin."

"Ari!" Ben bağırıyorum ve Jasper sadece homurdanıyor. Şoktan gözlerim fal taşı gibi açıldı, uyku sersemliğim çoktan geçmişti. Endişeler içeri doluşmaya başlıyor ama dostum buna izin vermiyor.

"Şşş, hazine." Vücudunu bizimkiyle aynı hizaya getiriyor ve bir parmağını dudaklarıma koyuyor. "Baskı yok, zorlama yok,

ve manipülasyon yok. Beni şimdiden en mutlu fesleğen balığı yaptın-"

Jasper hoşnutsuz bir ses çıkarır.

"-Dünyadaki en mutlu yaşlı basilisk," diye düzeltiyor Ari. "Teşekkür ederim, Emilia."

Dudaklarıma bir öpücük kondurmak için parmağını kaldırıyor. "Kıvılcımım."

Bir sonraki öpücük yanağıma. "Hazinemiz."

Diğer yanağıma. "Seçilmişimiz."

Geri çekilmeden önce alnımdan öpüyor. "Seni seviyorum." Yutkunuyorum, boğazım onun çağırdığı tüm duygularla doluyor. "Ben de seni seviyorum," diyorum. Ve belki... bir gün

iyi ol-

"Ve bil ki..." Ari düşüncelerimi böldü. "Eğer ailemize katılmak istersen buna çok açığım-"

Ona bir yastıkla vurdum ve Jasper güldü.

SON

Bültenime kaydolduğunuzda Emilia, Jasper ve Ari ile bonus bir sonsöz kazanın!
BURADAN kaydolun!

Rose'un krakeniyle olan aşk hikayesini merak ediyor musunuz?
Kraken Tarafından Takip Edilen'i okuyun!

YAZARDAN NOT

Merhaba Sevgili Okuyucu!

Basiliskler Tarafından Büyülenmiş'i okuduğunuz için teşekkür ederiz! İnsanlar Emilia ile tanışır tanışmaz Gargoyles, bana onun kitabını soruyorlardı. Kendimden geçmiştim çünkü onun bir kitabı olmasını istediğimi biliyordum… ama yazarlığa başladığımdan beri ilk kez bir sonraki adımda ne üzerinde çalışacağımı bilmiyordum.

Genellikle, mevcut projemin yarısında bir sonraki kitap fikri aklıma gelir ve o projeye başlamanın heyecanı, üzerinde çalıştığım projeyi bitirmem için bana güç verir... ama bu olmadı. Bu bana bir şeylerin yanlış gittiğini söylüyordu. Tükenmişliğe ulaşmıştım.

Neyse ki dünyadaki en iyi okuyuculara sahibim ve Gargoyleler Tarafından Aldatılmak'ı takip eden aylarda tam uzunlukta bir kitap teslim edemediğimde herkes anlayışlı davrandı. Şimdi bile Grace'in kitabının yayınlanmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğine bakmak istemiyorum ama uzmanları dinledim ve ihtiyacım olan zamanı ayırdım.

Bu dünyadaki romanlarla yavaş yavaş yazmaya geri döndüm: Göl Canavarı Tarafından Bulunan ve Kurt Adam Tarafından Kuşatılan. Ve yazmak daha kolay olmaya başladı.

Ta ki bir gün sosyal medyada birileri nasıl menfaat karşılığı arkadaş istemediklerinden bahsedinceye kadar.

yararları olan düşmanlar arıyordu. Bununla ilgili bir şey dikkatimi çekti ve kibrit çakıldı! Soğuk Müdür Adder ve birlikte olamadığı sevgilisi hakkındaki ilk ipucum buydu. İtiraf etmeliyim ki
İstediğimden çok daha az düşmanım var ama bazen sıcacık kalbim kendine engel olamıyor.

Tükenmişlikten tamamen kurtulduğumu söyleyemeyeceğim. Bu kitap sırasında hala zorlandığım ve mücadele ettiğim şeyler var, ancak hala buradayım ve okumayı sevdiğim türden hikayeler yazdığım ve bunları isteyen okuyucularla paylaştığım için çok heyecanlıyım.

Yazma becerim sürekli olmayabilir ama okuyucularımın sevgisi hep var oldu. Bu yüzden bana sabırlı olacağınızı söyleyen ve nazik sözler söyleyen herkes için kalbimin derinliklerinden teşekkür etmek istiyorum! Sizler sayesinde
bunu yapabilir.

Bu kitabı mümkün kılan beta okuyuculara teşekkür ederim. Liz Alden, her zamanki gibi geri bildirimleriniz hikâyelerimi yüceltiyor. Whoop, eğer sen olmasaydın, herkes
Ari'nin suratına ilk taslakta yaptığınız kadar yumruk atın. Monica ve Graciella'ya, Emilia ve ben bu projede yorumlarınıza ve dikkatli değerlendirmelerinize sahip olduğumuz için şanslıyız. Emilia'yı seviyorum ve hikayesini doğru yazdığımdan emin olmak istedim.
ve siz ikiniz olmasaydınız böyle hissetmezdim.

Bu projenin sona ermesiyle kalbim doldu ve herkese mutlu okumalar diliyorum,

L. Lark

YAZAR HAKKINDA

Lillian Lark, Utah'ın en tuzlu şehirlerinde doğdu ve büyüdü. Lillian bir hevesli bir okuyucu, üç iblisin kedi annesi ve içinizi burkan seksi hikayeler yazmayı seviyor.

Lillian hakkında daha fazla bilgiyi LillianLark.com adresindeki web sitesinde bulabilirsiniz.

